

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม**เยือนโง่ลังกักรั้งที่สาม (ตอนที่ 201)**

เล่าปีกำลังจะขึ้นม้ากลับเมืองซินเอี้ยเพราะเสียใจในความผิดหวังจากการเดินทางมาเยือนโง่ลังกักรั้งถึงสองครั้งแล้วก็ไม่พบขงเบ้ง มีหน้าข้าได้รับความอภัยยศอดสูน้ำใจที่หลงหักคนผิดมาโดยลำดับ แต่พลันที่ได้ยินคำของเด็กน้อยว่า "อาจารย์ผู้เฒ่ามานอนแล้ว" ความผิดหวังก็สร้างลึนไป กลับกระชุมกระชวยขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

เพราะเหตุที่ในใจเล่าปีรุ่มร้อนอยู่ด้วยความรู้สึกที่ใครได้พบขงเบ้ง ดังนั้นพอได้ยินคำของเด็กน้อยก็สำคัญว่าขงเบ้งกำลังกลับมาบ้าน ก็ยินดีเหลือวหลังไปมองเห็นชายคนหนึ่งขี่ลากำลังเดินทางตรงมาที่กระท่อมน้อย ชายผู้นี้สวมหมวกปิดหน้ากันหิมะ ใส่เสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอก ในมือถือไม้เท้ากิ่งไม้สาละ ด้านหลังมีเด็กน้อยในชุดอาภรณ์สีเขียวทิวาเต่าใส่สุราเดินตามมาติดๆ แล้วได้ยินเสียงชายนั้นร้องเพลงในทำนองโบราณเป็นเนื้อความว่า

"จิตมนุษย์ไขว่สุดจะหยั่งคาด
สรรพสิ่งสามารถค้นศึกษา
เพราะมนุษย์มีอุตตมะปัญญา
ต่างจากสัตว์สาราโดยทั่วไป
อยากรู้อ่านในอำนาจ
ลองให้อ่านาก็สิ้นซึ่งสงสัย
อยากรู้อิจตจิตโลกประการใด
พอให้ต้องเงินตรากรู้อีก
อยากรู้อ่านคงในศักดิ์ศรี
ให้ใกล้ชิดสตรีกี่เห็นผล
ใครรู้ว่าจิตใจไซ้หรือคน
กล่อมสุราแล้วจะดลให้เห็นจริง
ใครรู้น้ำใจไซ้หรือว่าคด
ให้ลองบทพนันเล่นเห็นทุกสิ่ง
หาประการกลหยั่งใจได้ตามจริง
รู้ให้ยิ่งกระจำงไว้เพื่อไซ้คน"

ความตอนนี้เป็นบทหนึ่งในกวีนิพนธ์ของขงเบ้งที่ได้มีการรวบรวมและปรากฏในชั้นหลัง ในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ไม่ได้กล่าวถึงความนี้ แต่ได้พรรณนาว่า ชายผู้นี้ชื่ออุรุจะมาที่กระท่อม น้อยของขงเบ้งซึ่งไม่เห็นสมเพราะในแผ่นดินตงจ้วนไซ้ลาเป็นพื้น ไม่ได้ไซ้อุรุเป็นพาหนะ ต่างกับดินแดนซินเอี้ยซึ่งหลายท้องที่เป็นทะเลทรายจึงต้องใช้อุรุ ส่วนในสามก๊กฉบับสมบูรณัณัระบุว่าพ่อตาของขงเบ้งขี่ลาและได้ท่องบทกวีมีเนื้อความว่า

"หนึ่งราตรีที่ลมหนาวทิศอุดรพัดมา
พาให้เกิดเมฆินทร์แดงหน้าทึบถึงหมื่นลี้
หิมะกลางเวหาปลิวระว่อน
เปลี่ยนโฉมขุนเขาสายน้ำเก่า
ได้แหงนหน้าพิเคราะห์อากาศ
สงสัยเป็นมังกรหยกฟาดฟันต่อสู้อยู่
เกล็ดมังกรปรอยๆ ปลิวบินว่อน
บัดดลกระจายทั่วจักรวาล
ขี่ลาข้ามสะพานเล็ก
ข้าผู้โดดเดี่ยวต้องถอนใจด้วยดอกเหมยชรา"

เล่าปีได้ยินเสียงเพลงมีเนื้อความเกี่ยวกับหลักการหยั่งรู้น้ำใจคนนำพิสดารยิ่ง ประกอบทั้งเห็นกิริยาอาการของชายผู้นี้แจ่มใส สง่า งามนัก ทั้งยังมีเด็กน้อยเดินตามเหมือนหนึ่งศิษย์เดินตามอาจารย์ที่สำคัญว่าเป็นขงเบ้งจึงรีบลงจากหลังม้าเดินตรงเข้าไปคำนับแล้วว่า ท่านอาจารย์เดินทางฝ่าลมหนาวจากแห่งหนไหน ตัวข้าพเจ้าชื่อเล่าปีได้อุตสาหพยายามมาพบท่านสองครั้ง เป็นบุญแล้วที่ได้พบในวันนี้

เขายนันได้ฟังว่าแขกแปลกหน้าชื่อเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ก็กลืนกลืนรับคำนับ แต่ยังมิทันที่จะพูดจาประการใด เสียงลูกต๋องร้องดังมาจากด้านหลังว่านมิใช่ขงเบ้งดอก หากเป็นพ่อตาของขงเบ้งชื่ออุยลิ่งงาน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ละอายใจ แต่ก็ขมใจถามขึ้นว่าเนื้อเพลงซึ่งท่านร้องเมื่อสักครู่นี้มีความหมายล้าลึกนัก ใครทราบว่าเป็นผู้แต่งเพลงนี้

อุยลิ่งงานจึงว่า เนื้อเพลงนี้ขงเบ้งแต่งขึ้นแต่ยังไม่ได้เผยแพร่ว่าข้าพเจ้าเห็นว่ามีความหมายล้าลึกและมีความไพเราะจึงเอามาร้องเล่น เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็กล่าวคำอำลาอุยลิ่งงานแล้วขึ้นม้าพากวนอู เตียวหุย กลับไปเมืองซินเอี๋ย

เล่าปี่มาหาขงเบ้งที่เขาโง่ลังกั้งทั้งสองครั้ง ได้รับความอภัยเพราะหักคนคิดหลายครั้งหลายหน ดูไปแล้วหาใช่เหตุการณ์ที่เป็นไปตามปกติไม่ แต่น่าจะเป็นกลอุบายของขงเบ้งที่วางขึ้นเพื่อล่อใจเล่าปี่ว่ามีน้ำใจสุจริตและรักดีต่อตัวมันคงหรือไม่ เพราะขงเบ้งนั้นย่อมรู้ดีว่าการที่จะไปทำราชการด้วยเล่าปี่ "เป็นการใหญ่หลวงนัก" และคงรู้เหมือนกับที่สุมาเต็กโช้วว่า "สกลหองจะได้นายบัดนี้ก็สมควรอยู่แล้ว" และ "ซีซีจะไปแต่ตัวนั้นไม่ได้ จะให้ขงเบ้งได้ความระกำใจ รากโลหิตออกมาเมื่อภายหลัง"

เพราะเหตุนี้กลวิธีล่อนน้ำใจเล่าปี่จึงสาหัสนัก เริ่มตั้งแต่ครั้งแรกที่รู้ว่าเล่าปี่จะมาพบ ขงเบ้งก็แสวงชวนตัวเสียในบ้าน แล้วสอนศิษย์น้อยให้โต้ตอบถ้อยคำกับเล่าปี่ ลวงเล่าปี่ให้ท้อใจกลับไปก่อน พอเล่าปี่กลับออกไปก็ได้พบกับเพื่อนที่ชื่อหุยเป้งเดินสวนมา แล้วทอ้งโคลงเป็นปริศนาจนเล่าปี่สำคัญผิดหลงคำนับว่าเป็นขงเบ้งทำให้ได้รับความอภัยเป็นครั้งแรก พอครั้งที่สองก็แสวงให้เด็กน้อยลวงว่าอาจารย์อยู่ในบ้าน ทำให้เล่าปี่สำคัญผิดว่าลูกต๋องคนผู้น้องคือขงเบ้ง ได้รับความอภัยเป็น หนที่สอง ครั้นข้ากลับเด็กน้อยก็ยังร้องบอกเป็นเชิงลวงว่า "อาจารย์ผู้เฒ่ามาโนนแล้ว" ซึ่งเป็นการล่อให้หลงว่าขงเบ้งกำลังเดินทางกลับบ้าน ทำให้เล่าปี่ได้รับความอภัยเป็นหนสาม

การที่เล่าปี่ไม่ระยอทอดถอยต่อความอภัยตลอดทุกปวง ไม่ระยอทอดถอยต่อความยากลำบากในการฝ่าลมหนาวและหิมะจากเมืองซินเอี๋ยมาที่เขาโง่ลังกั้ง และโดยไม่ถือตัวว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นพระเจ้าอาของพระมหาจักรีฯ ดังนี้ แม้เล่าปี่จะยังไม่มีโอกาสได้พบขงเบ้ง แต่มหายุทธนาการที่ขงเบ้งได้สร้างป้อมปราการเพื่อคุ้มครองตัวไม่ให้ต้องออกไปสู้รบกับบ้านเมืองจนต้องถึงกับ "รากเลือดตายในภายหลัง" กำลังถูกพลังแห่งความศรัทธา ความเพียร ความสุจริตและความรักดีมันคงของเล่าปี่โจมตีจนโยกคลอน แม้ไม่มีผู้ใดรู้ใจของขงเบ้งในยามนี้ แต่หากมันมองขงเบ้ง ด้วยน้ำใจของมหาบัณฑิตผู้แจ้งฟ้าจบดินแล้ว คนลักษณะนี้ไม่มีอำนาจใดไปสั่นไหวจิตใจให้โยกคลอนเป็นประการอื่นไปจากความรักที่จะปลื้มเวกอยู่กับธรรมชาติอันสงบตามวิถีแห่งลัทธิเต๋าได้ คงมีอำนาจเดียวเท่านั้นที่อาจสามารถโจมตีจิตใจของยอดคนผู้ซ่อนกายได้ นั่นคืออำนาจแห่งธรรม คือความศรัทธา ความสุจริต ความเพียร และความรักดีมันคง ดังนั้น น้ำใจของขงเบ้งในยามนี้น่าที่จะไม่เป็นปกติดังเดิม คงต้องสั่นไหวไปด้วยพลังอำนาจดังกล่าวนี้

เล่าปี่กลับถึงเมืองซินเอี๋ยในหัวใจเต็มไปด้วยความทุกข์ร้อน ไม่เป็นอันกินอันนอน ครุ่นคิดถึงแต่เรื่องที่จะเชิญขงเบ้งมาทำราชการ กำจัดยุคเข็ญ ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข แต่เนื่องด้วยเป็นเทศกาล ฤดูหนาว อากาศหนาวจัด ไม่สามารถเดินทางออกจากเมืองซินเอี๋ยไปเขาโง่ลังกั้งได้ เล่าปี่จึงสู้เก็บความทุกข์ร้อนไว้ในอก รอวันเวลาให้ฤดูหนาวผ่านพ้นไป ขึ้นเจียนอันศกปีที่สิบสอง เดือนสามข้างแรม ฤดูหนาวกำลังผ่านพ้นไป ฤดูใบไม้ผลิกำลังเข้ามาเยือน อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้น เล่าปี่ได้สั่งให้ไพร่ประจำเมืองซินเอี๋ยเข้ามาตรวจชะตาว่าจะออกไปเชิญ ขงเบ้งอีกครั้งหนึ่งจะเป็นผลประการใด

ไพร่ประจำเมืองซินเอี๋ยตรวจดวงชะตาเล่าปี่และภรรยาเห็นว่าเล่าปี่ถามความแล้วพยากรณ์ว่าชะตาท่านในบัดนี้จะได้ที่ปรึกษาคนสำคัญ มีปัญญานภาพพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินได้ แลบัดนี้ถึงเวลาที่ท่านจะได้พบกับคนผู้นี้แล้ว จงเตรียมตัวออกไปเชิญก็จะสำเร็จดังปรารถนา เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ทั้งเห็นว่าขึ้นปีใหม่แล้วจึงเปลี่ยนเสื้อคลุมตัวใหม่เพื่อความเป็นสิริมงคล แลตัวเล่าปี่เห็นว่าการนี้ใหญ่หลวงนักเกรงว่าอุปสรรคจะขวางกั้น จึงอาบน้ำชำระกาย ทำใจให้ผ่องใสบริสุทธิ์ และกินเจอยู่ถึงสามวัน ครั้นถั่วสามวันแล้วจึงจัดแจงสิ่งของกำนัลจะออกไปหาขงเบ้งเป็นครั้งที่สาม

กวนอูเห็นอาการของเล่าปี่ตลอดช่วงปลายฤดูหนาวที่ไม่เป็นอันทำการอย่างอื่นนอกจากพะวงพะงออยู่ด้วยเรื่องจะไปเชิญขงเบ้ง ครั้นแลเห็นเล่าปี่ถือศีลกินเจเปลี่ยนเสื้อใหม่เพื่อจะไปหาขงเบ้งอีกจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า พี่ใหญ่ถ่อมตัวไม่เห็นแก่ความเป็นเชื้อพระวงศ์ออกไปเยือนขงเบ้งที่บ้านป่าด้วยตนเองถึงสองครั้ง แต่ขงเบ้งก็ไม่ให้

พบ เป็นการเสียมารยาทยิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าขงเบ้งผู้นี้มีแต่ชื่อเสียงอันจอมปลอม หาใช่ผู้มีสติปัญญาที่แท้จริงไม่ จึงเกรงกลัวความจริงจะปรากฏแล้วหลีกเร้นเสียไม่ให้อพบ แล้วว่าคนผู้จะเป็นใคร มีความรู้แลสติปัญญาประการใดก็ไม่เคยปรากฏ เหตุไฉนพี่ใหญ่จึงต้องหลงเชื่อคำคน สาละวันอยู่กับคนที่ไม่เคยรู้จักถึงเพียงนี้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ไม่ตอบคำกวนอุ ยังคงเตรียมการเพื่อจะออกไปพบขงเบ้งตามความตั้งใจเดิม เดียวหุยเห็นเช่นนั้นจึงหนนาคำกวนอุโดยกล่าวขึ้นบ้างว่า คำกวนอุนั้นเหมือนน้ำใจข้าพเจ้า พี่ใหญ่มั่นอยากได้ตัวของเบ้งก็ไม่จำเป็นที่จะต้องออกไปหาด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าจะใช้ทหารให้อออกไปเชิญขงเบ้งมาพบท่านจงได้ หากมั่นขงเบ้งไม่ยอมมาข้าพเจ้าก็อาสาเอาแต่เชือกเส้นเดียวไปผูกจงขงเบ้ง มัดกลับมาให้ท่าน พี่ใหญ่อย่าได้เดินทางไปอีกเลย

เล่าปีเห็นสองน้องร่วมสาบานรุมเร้ากันทักท้วงดังนั้นก็โกรธ หันมาตวาดใส่กวนอุ เดียวหุย แล้วว่าเจ้าทั้งสองคน พุดจาหยาบข้าลวงเกินขงเบ้งนัก ประหนึ่งไม่รู้จักน้ำใจแลความคิดเรา ประวัติศาสตร์เป็นแบบอย่างก็มีมาให้เห็น เจ้าทั้งสองลืมไปแล้วหรือว่าแต่ครั้งพระเจ้าจิวนอ่องผู้เป็นพระมหาจักรีอันประเสริฐ มีภษดานภาพยิ่งใหญ่อ่องฟ้าเกริกดิน ก็ยังทรงนับถือผู้มีสติปัญญา ทรงอุตสาหะเสด็จจากพระนครออกไปเชิญเก่งสงเข้ามาทำราชการ และยังทรงถ่อมพระองค์เสด็จออกไปรับเก่งสงเข้าพระนครด้วยพระองค์เอง

พระมหาจักรีอันประเสริฐยังเคารพบูชาบัณฑิตผู้เป็นปราชญ์ถึงเพียงนี้ สามะหาอะไรกับตัวเราซึ่งอาภัพลาบวาสนา เป็นแค่เจ้าเมืองขึ้นเอี้ยเล็กๆ เท่านั้น ย่อมสมควรที่เราจะต้องออกไปเชิญขงเบ้งมาทำราชการด้วยตนเอง จึงจะชอบ หากพวกเจ้าไม่เต็มใจไปด้วย เราก็จงอยู่ที่เมืองขึ้นเอี้ยนี้เถิด

กวนอุ เดียวหุย ได้ฟังเล่าปียืนย่นขันแข็งเต็ดเตียนนักก็คล้อยตามใจเล่าปี แล้วว่าเมื่อพี่ใหญ่จะออกไปเชิญขงเบ้ง ข้าพเจ้าทั้งสองก็พร้อมใจติดตามพี่ใหญ่ไปด้วย เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่อพวกเจ้าจะตามเราไปก็ตามใจพวกเจ้า แต่อย่าได้กล่าวความอันใดที่ลบหลู่ล่วงเกินขงเบ้งอีกเป็นอันขาด กวนอุ เดียวหุย ก็รับคำ เมื่อเป็นเช่นนั้นเล่าปีจึงพากวนอุ เดียวหุย และคนติดตามจึงออกจากเมืองขึ้นเอี้ยไปหาโจ่งก้ง ครั้นเดินทางมาใกล้เขาโจ่งก้งก็ยลสืบเสาะกับจูกัดกิ้นน้องของขงเบ้ง เล่าปีจึงคำนับแล้วถามว่าข้าพเจ้าจะมาคำนับขงเบ้ง วันนี้พี่ชายของท่านอยู่ที่บ้านหรือไม่

จูกัดกิ้นจึงว่าพี่ชายของข้าพเจ้าไปท่องเที่ยวกับเพื่อนเพิ่งกลับมาแต่วานนี้ วันนี้อยู่ที่บ้าน ท่านมาคราวนี้ไม่เสียทีเปล่าคงจะได้พบขงเบ้ง จงรีบเข้าไปเถิด กล่าวสิ้นคำแล้วจูกัดกิ้นก็คำนับลาเล่าปีเดินทางต่อไป

เล่าปีทราบข่าวขงเบ้งอยู่ที่บ้านก็มีความยินดี หันมาทักขบขันกวนอุ เดียวหุย ว่าเจ้าทั้งสองอย่าได้ลืมคำแล้วพุดจาหลบหลู่สติปัญญาของขงเบ้งอีก สองน้องร่วมสาบานเห็นอาการกิริยาผู้เป็นพี่ใหญ่ซึ่งชังกับคำว่าพี่ใหญ่อย่าได้กังวลใจ เล่าปีขึ้นมาพากวนอุ เดียวหุย ตรงเข้าไปถึงซุ้มประตูหน้าบริเวณ ลานกระท่อมของขงเบ้งจึงลงจากหลังม้า เห็นเด็กน้อยคนเดิมเดินออกมาจากประตูกระท่อมตรงเข้ามาหาเล่าปีแล้วยิ้มให้เป็นการทักทาย เล่าปีเห็นดังนั้นจึงว่าได้ทราบจากจูกัดกิ้นว่าวันนี้อาจารย์ฮกหลงอยู่บ้าน วานเจ้าช่วยเข้าไปรายงานว่าเล่าปีมาคำนับ

เด็กน้อยตอบกลับมาว่า วันนี้อาจารย์ข้าพเจ้าอยู่บ้านก็จริงอยู่ แต่กำลังนอนหลับ ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะปลุกอาจารย์ดอก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธศาสตร์สามก๊ก (ตอนที่ 202)

ขึ้นปีใหม่แล้วเล่าปีถือศีลกินเจ ทำกายใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เปลี่ยนเสื้อใหม่แล้วออกไปหาโจ่งก้งเป็นครั้งที่สามเพื่อจะเชิญขงเบ้งให้ละวิเวกออกมาทำราชการ กำจัดทุกข์เข็ญของแผ่นดิน แต่เมื่อไปถึงบ้านขงเบ้ง ขงเบ้งก็แสร้งนอนหลับ ทดสอบเล่าปีเป็นครั้งสุดท้าย

ครั้นเล่าปีได้ยืนว้างเบ้งอยู่ในบ้านแต่นอนหลับอยู่ก็มีความยินดีเป็นล้นพ้น ในหน้าเบิกบานสดใส กล่าวกับเด็กน้อยว่าเมื่ออาจารย์ฮกหลงนอนหลับพักผ่อนอยู่ ก็ให้นอนหลับตามสบาย อย่าได้รบกวนไปรบกวณ ปลอ่ยให้ตื่นตามใจชอบเถิด ว่าแล้วเล่าปีสั่งกวนอุ เดียวหุย ให้อออยู่ข้างนอก ตัวเล่าปีเดินเข้าไปที่กระท่อม พอข้ามธรณีประตูเห็นที่ด้านบนฝาผนังของห้องโถงมีอักษรแบบโบราณเป็นใจความว่า

"ภูเขามิสำคัญที่ความสูง ความสำคัญอยู่ที่มีเทพสิงสถิตหรือไม่ ถ้ามีคนก็นับถือ แม่น้ำไม่สำคัญที่ความลึก ความสำคัญอยู่ที่มั่งคั่งกรสิงสถิตหรือไม่ ถ้ามีคนก็ยำเกรง บ้านไม่สำคัญที่ความใหญ่โตอิฐฐาน ความสำคัญอยู่ที่มียปราชญ์ สิงสถิตหรือไม่ ถ้ามีสองเต๋ผ่านมาก็ทรงแวะ"

ภายในกระท่อมห่างจากธรณีประตูไม่มากนัก ยกพื้นสูงระดับ หัวเข่า มีหนังสือเรียงรายโดยทั่วไป บนโต๊ะยาวที่วางอยู่บนพื้นสูงนั้นมีกระดานหมากล้อมทำด้วยไม้สีดำ ลายเส้นฝังไว้ด้วยไม้สีขาว ขิดกับฝาผนังมีโต๊ะสูง ตรงกลางมีพนักโบราณวางอยู่ คลุมด้วยผืนผ้าสีแดงเปลือกมังคุด ข้างผนังแขวนรูปแผนที่เป็นวิถีโคจรของดวงดาวในจักรวาล ภายในตัวบ้านมีสายลมโชยมาเย็นสบาย

เล่าปีเดินย่องเข้าห้องโถงแล้วมองไปที่ห้องข้างใน เห็นขงเบ้งนอนหนุนหมอนไม้ ผินหน้าเข้าทางฝาเห็นแต่ด้านหลัง เล่าปีกุมมือทั้งสองไว้เบื้องหน้า ยืนอย่างสรวมอยู่ ณ พื้นเบื้องต่ำด้วยความเคารพ จนเที่ยงวันผ่านพ้นไป

กวนอู และเตียวหุยยืนรอเล่าปีอยู่นอกบ้านนานเข้า เห็นเจียบหายไปถึงก็เริ่มกระวนกระวายใจ เดินไปเดินมาอยู่พักหนึ่งจึงย่องเข้าไปดู เห็นอาการเล่าปียืนสรวมอยู่เบื้องล่างในขณะที่ขงเบ้งนอนอยู่บนพื้นที่ยกสูงในห้องข้างในก็โกรธ ถอยกลับออกมาหา กวนอูแล้วว่า ขงเบ้งคนนี้กิริยามารยาทหยาบช้า ดูหมิ่นเล่าปีพี่ใหญ่ของเรานัก รู้แล้วว่าพี่ใหญ่ของเรามาหาก็ก่ก่ลงนอนหลับ ทรมานให้พี่ใหญ่ยืนรอคอยอยู่เบื้องล่าง ข้างไม่สมควรเลย

เตียวหุยฮึดฮัดขึ้นมาแล้ว ความโกรธก็พลุ่งตาม แล้วกล่าวกับกวนอูว่าขงเบ้งดูหมิ่นพี่ใหญ่จะนี้ ข้าพเจ้าจะแกล้งเอาไฟไปจุดหลังบ้านให้ขงเบ้งตกใจตื่นขึ้นมาให้จงได้ ว่าแล้วก็ทำท่าจะผละไปด้านหลังบ้าน

กวนอูเห็นดังนั้นก็รีบแขนเสื้อเตียวหุยไว้แล้วว่า เจ้าจะทำดังนี้ไม่ชอบเหมือนทำลายความคิดและความพยายามของพี่ใหญ่ เราสู้สุดสำหรับมาถึงสามครั้งแล้ว จงอดรณทนรออีกสักหน่อยจะเป็นไรไป เตียวหุยถูกกวนอูรั้งเสื้อและทักท้วง ดังนั้นก็ค่อยสงบลง แต่อารมณ์ฮึดฮัดจนเฉียวยังหนักอยู่ จึงปลีกออกไปนั่งเสียที่ไต้ร่มไม้

ฝ่ายหนึ่งแสร้งนอนหลับ เพื่อทรมานและลองใจอีกฝ่ายหนึ่งว่ามิศรัทธา วิริยะอดสาหะสุจริตใจภักดีต่อตัวแน่นอน แผ่นสีกเพียงไหน ในขณะที่ใจก็หวั่นไหวไปพร้อมกัน ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งนั้นยืนสรวมสงบ นั่งประหนึ่งศิษย์รอคอยปรนนิบัติอาจารย์ผู้ใหญ่ ได้ความทรมานกายนัก แต่ในใจกลับปรีดาปราโมทย์ด้วยเชื่อมั่นว่าคนผู้นี้แล้วที่จะไขประตูแห่งฟ้าพาตัวเข้าถึงบัลลังก์มังกรในวันหน้า ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ได้ตั้งปณิธาน

มหายุทธนาการครั้งที่สามในลักษณะการที่วันนี้ได้ดำเนินไปตั้งแต่ เวลาพระอาทิตย์ยังไม่คล้อยถึงศีรษะจนจะลับไปทางตะวันตก จนกระทั่งยามเย็นเข้ามาเยือน ขงเบ้งก็พลิกตัวคล้ายประหนึ่งจะลุกตื่นขึ้น แต่ก็แสร้งทำหลับต่อไป

ศิษย์ตัวน้อยของขงเบ้งเห็นเล่าปียืนสรวมนั่งเป็นเวลานานทรมานนักแล้วก็สงสาร เข้ามากระซิบเล่าปีว่า ข้าพเจ้าจะปลุกอาจารย์ ท่านจะเห็นประการใด เล่าปียกมือขึ้นปราชญ์ว่าเจ้าอย่าเพิ่งรบกวน ปลอຍให้อาจารย์นอนหลับให้สบายเถิด มหายุทธนาการของฝ่ายหลังกับฝ่ายรอจึงดำเนินต่อไป ขงเบ้งแสร้งนอนหลับต่อมาจนตะวันบ่ายคล้อยใกล้จะพลบจึงพลิกตัวตื่น รำพึงความเป็นกลอนซึ่งยาชอบได้ถอดความจากฉบับภาษาอังกฤษของบรืวิทเทเลอร์ว่า "ยากจะหาผู้ใดรู้ใจตน แต่ข้ามีกังวลเพราะเชื่อว่า ที่สุดวันวันหนึ่งคงจะมา ให้ข้าลวเวกสุขเข้าคลุกงาน"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่าเมื่อขงเบ้งตื่นขึ้นได้ว่าโคลงสืบทเป็นใจความว่า "ผู้ใดนอนหลับใจก็มีรู้สัญญา จักช้ันหลับอยู่นั้นจะดุสิ่งใดก็มีได้เห็น หอน้อยเรานี้ก็เป็นทีสำราญ ถึงเทศกาลฝนกินนอนอุ่น พระอาทิตย์เจ้าเอ๋ย อย่าเพ่อคล้อยกลับให้ลับหน้าต่าง หยดสองแสงอยู่ก่อนจะได้นอนให้สบาย"

ส่วนสามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า ขงเบ้งตื่นขึ้นแล้วปากก็ท่องโคลงว่า "ความฝันอันยาวนาน ผู้ใดรู้ก่อนบ้าง ตลอดชีวิตข้าย่อมรู้ดี กระทั่งยามวสันต์นอนหลับสนิท แสงตะวันนอกหน้าต่างข้างเข็มนา" ครั้นสิ้นความลงของเบ้งจึงเรียกศิษย์น้อยเข้าไปถามว่าเวลานี้มีใครมาหาเราบ้าง ศิษย์น้อยตอบว่าเล่าปีมาหาท่านแต่ก่อนเที่ยง ยืนคอยทำอาจารย์อยู่ช้านานแล้ว

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ทำทิดศิษย์น้อยว่าเมื่อมีแขกมาเยือนถึงกระท่อม โฉนเจ้าจึงไม่ปลุกเรา ปลอຍให้แขกต้องรอคอยนานถึงปานนี้ ว่าแล้วขงเบ้งก็เดินเข้าไปข้างใน หรือผมใส่เสื้อแต่งตัวอีกคร้ใหญ่ แล้วเดินกลับออกมาที่ห้องโถง เล่าปีแลเห็นขงเบ้ง "รูปร่างใหญ่โต สูงถึงหกศอก สีหน้าขาวเหมือนหยวก แต่งตัวโอ่โถง ท่วงที่เป็น

อาจารย์ผู้ใหญ่" จึงเข้าไปคำนับแล้วว่า "ข้าพเจ้าตั้งใจมาหาท่านบัดนี้เพราะมีความปรารถนาจะขอสติปัญญา ท่าน ด้วยแผ่นดินทุกวันนี้เป็นจลาจลจวนจะสาบสูญอยู่แล้ว ตัวข้าพเจ้านี้เป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่ทว่ามีสติปัญญาน้อยแล้วก็เป็นชาวบ้านนอกอยู่เมืองตันก่วน แจ้งว่าท่านเป็นคนดีมีสติปัญญา ปรากฏเอ็กเกริกเสมือนเสียงฟ้า ข้าพเจ้ามีความ ยินดี มาคำนับท่านถึงสองครั้งแล้วก็ได้พบจึงเขียนหนังสือฝากไว้หวังจะให้ท่าน แจ้ง"

ขงเบ้งรับคำนับเล่าปีแล้วตอบว่าความอันท่านมาเยือนกระท่อมນ้อยนี้แลหนังสือของท่านนั้นข้าพเจ้าได้รับแล้ว สิ้นแล้ว แต่วิตกว่าตัวข้าพเจ้ายิ่งหนุ่มอ่อนวัยนัก เป็นคนบ้านนอกชาวปามีสติปัญญาน้อย ด้ว่าจะไปทำราชการด้วยท่านแล้วเกรงว่าราชการท่านจะเสียไป

เล่าปีจึงว่าอาจารย์อย่าได้ถ่อมตัวเลย สุมาเต็กโชและชีชีได้เล่าความเกียรติประวัติแลสติปัญญาความรู้ของท่านให้ข้าพเจ้าได้รู้แจ้งทุกประการแล้ว ขอท่านได้เมตตาอย่าได้บิดพลิ้ว ช่วยข้าพเจ้า ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข เพื่อให้ปรากฏอณาภพแห่งสติปัญญาความคิดท่านสืบไปในเบื้องหน้าโน้นเถิด ขงเบ้งเชิญเล่าปีนั่งลงบนพนักที่ยกสูงในห้องโถงข้างโตะยาว ตัวขงเบ้งก็นั่งลงที่อีกด้านหนึ่งของโตะ แล้วส่งศิษย์น้อยให้ยกช้อนน้ำชาออกมาต้อนรับเล่าปี จากนั้นจึงถามว่า "ซึ่งท่านจะให้ข้าพเจ้าไปช่วยคิดอ่านทำราชการนั้น ความคิดท่านจะทำประการใด จงชี้แจงให้ข้าพเจ้าแจ้งก่อน"

เล่าปีขยับตัวเข้าไปใกล้ขงเบ้งแล้วว่า แผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นจลาจลใกล้สาบสูญ ศัตรูราชสมบัติฮึกเหิมกำเริบ ทำร้ายบ้านเมืองแลราษฎร เตือดรอนทุกหย่อมหญ้า ตัวข้าพเจ้าเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้น มีน้ำใจเจ็บร้อนด้วยแผ่นดิน ตั้งหน้าแสวงหาผู้มีสติปัญญามาช่วยคิดอ่านทำการเพื่อกำจัดศัตรูราชสมบัติ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุข แต่ยังไม่สมความคิด อันผู้คนทั้งปวงนั้นข้าพเจ้าเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ขาดแต่ผู้มีสติปัญญาช่วยคิดอ่านบัญชาการ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมาคำนับท่านหวังเชิญท่านไปทำราชการช่วยท่านบำรุงให้บรรลุปณิธาน ขอท่านจงเมตตาช่วยข้าพเจ้าด้วย

ขงเบ้งจึงว่า นับแต่ตั้งโตะครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองหลวงได้กบฏต่อแผ่นดิน ขมเหงวังแกขนนางข้าราชการและราษฎรทั้งปวง หัวเมืองต่างๆ จึงพร้อมใจกันลุกขึ้นสู้กับอำนาจรัฐเพื่อกำจัดอำนาจของตั้งโตะเสีย แต่แตกแยกแตกสามัคคี แยกแย่งแข่งดีกัน ทำลายล้างกันจนดับสูญ บรรดาหัวเมืองที่เหลือกตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ ลั่นตั้งโตะแล้ว ลิชุย กุยก็ทำหายาบฆ่าแก่บ้านเมืองและราษฎรจนกระทั่งอำนาจตกอยู่แก่โจโจ โจโจครองอำนาจในเมืองหลวงแล้วช่องสุ่มกำลังทหารไว้เป็นอันมาก แต่กระนั้นกำลังทหารก็น้อยกว่าอ้วนเสี้ยว การที่โจโจกำจัดอ้วนเสี้ยวเสียได้นั้นมิใช่จะสำเร็จได้เพราะกำลังทหารที่มากกว่า ด้วยทหารโจโจมีน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวถึงสิบเท่า แต่ทำการใหญ่หลวงสำเร็จลงได้ก็ด้วยอาศัยความคิดสติปัญญาตัว โจโจนั้นแม้โจดชั่วเป็นศัตรูราชสมบัติ ขมเหงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทำการชั่วช้าต่อบ้านเมืองและราษฎรถึงปานนี้แล้วก็ดี แต่ไม่อาจที่จะกำจัดโจโจได้โดยง่าย

ส่วนขุนกวนนั้นเล่า เป็นเจ้าเมืองกังตั๋ง แม้มีกำลังอันน้อยแต่อำนาจของขุนกวนได้สืบทอดมาแล้วถึงสามชั่วอายุคน ได้ช่องสุ่มกำลังผู้คน นักปราชญ์ แลบัณฑิตไว้เป็นอันมาก แผ่นดินแดนกังตั๋งสงบร่มเย็น ฝ่ายครองอำนาจและฝ่ายอาณาประชาราษฎรสามัคคีสมานฉันท์เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน กำลังน้อยจึงเหมือนหนึ่งกำลังมาก ย่อมประมาทมิได้ ทั้งภูมิประเทศยังมีแม่น้ำแยงซีเป็นปราการขวางกั้นป้องกันการบุกรุกคุกคามจากข้าศึกเป็นแข็งแรง ขอบที่ท่านจะผูกมิตรไมตรีกับขุนกวน ส่วนเมืองเกงจิ๋วเป็นเมืองใหญ่แต่อยู่หน้าศึก เหมือนหนึ่งมีศัตรูรายเรียงรอบทั้งสี่ด้าน หากแม้ผู้ใดไม่มีสติปัญญาก็หาอาจที่จะป้องกันรักษาเมืองเกงจิ๋วไว้ได้ไม่ เมืองนี้ในภายหน้าจะตกเป็นสิทธิแก่ท่าน ส่วนเมืองเสฉวนนั้นเล่าเป็นหัวเมืองใหญ่มั่งคั่งสมบูรณ์ ทั้งรักษาอาหารธัญญาหารและมังสาหารก็อุดม แต่บัดนี้เล่าเจี้ยงผู้เป็นเจ้าเมืองเป็นคนไร้สติปัญญา มีน้ำใจโลเล มิได้เล็งดูทหารโดยยุติธรรม และราษฎรก็ไม่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน "ถึงจะมีสมบัติตั้งเมืองฟ้าก็นับวันจะสาบสูญ" เพราะบรรดาเหล่าทหารไม่พอใจ คิดเอาใจออกหากอยู่ เมืองเสฉวนนี้จะป็นสิทธิแก่ท่านในวันหน้าเช่นเดียวกัน ตัวท่านก็เป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ มีสติปัญญาแลน้ำใจโอบอ้อมอารีเป็นอันมาก ถ้าคิดอ่านได้เมืองเกงจิ๋วแล้วจะได้เมืองเสฉวนด้วย อันพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นก็ตั้งตัวได้ที่เมืองเสฉวนนี้ เมื่อท่านได้เมืองเกงจิ๋วแลเมืองเสฉวนสร้างไมตรีเป็นพันธมิตรกับหัวเมืองโดยรอบ จับมือเป็นพันธมิตรกับขุนกวนแห่งกังตั๋งไว้มั่นคงแล้ว แผ่นดินระส่ำระสายขึ้นเมื่อใดคงได้คิดอ่านทำการยึดครองดงจ้วนได้โดยสะดวกอาณาประชาราษฎร ก็จะมีความสุขสืบไป ซึ่งท่านขอให้ข้าพเจ้าคิดอ่านช่วยท่านบำรุงบ้าน เมืองนั้นข้าพเจ้าก็ช่วยคิดอ่านสั่งสอนได้แต่เพียงเท่านี้ ท่านจงมีอุตสาหกรรมตั้งหน้าทำการไปตามแผนการแลความคิดนี้ก็จักสำเร็จลงบรรลุปณิธานเป็นมั่นคง

นี่คือแผนยุทธศาสตร์สามก๊กที่ขงเบ้งกำหนดยุทธศาสตร์ให้ถือเอาโจโฉเป็นก๊กหนึ่งซึ่งถึงแม้โจโฉจะเป็นศัตรูราชสมบัติ ชุมเห่ง ย้ายฮ่องเต้ตลอดจนขุนนางแลราษฎร แต่มีกำลังอำนาจใหญ่หลวงนัก ยังไม่อาจกำจัดได้โดยง่าย ชุนกวนก็เป็นอีกก๊กหนึ่งซึ่งถึงแม้มีกำลัง น้อยแต่ความมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความอุดมพร้อมมูลด้วยผู้คนแลเสบียงอาหาร ทั้งมีแม่น้ำแยงซีเป็นปราการอันสำคัญก็ประมาณมิได้ เล่าปี้ก็จะต้องตั้งตัวเป็นอีกก๊กหนึ่งโดยต้องยึดเกงจิ๋วและเสฉวนไว้เป็นฐานอำนาจ ผูกพันมิตรไว้กับชุนกวนให้แน่นแฟ้น ได้ที่เมื่อใดแล้วจึงค่อยยึดครองเมืองหลวงหรือแผ่นดินดงจัน ยุทธศาสตร์ที่ว้ายาชอบได้สรุปเป็นหลักยุทธศาสตร์ว่า "เหนือรบโจโฉได้จับมือชุนกวน" ซึ่งนับเป็นหลักยุทธศาสตร์ที่ลือลั่นในประวัติศาสตร์จีนและประวัติศาสตร์การสงครามของโลก

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

วิพากษ์ยุทธศาสตร์สามก๊ก (ตอนที่ 203)

มหายุทธนาการระหว่างฝ่ายหนึ่งซึ่งต้องการปลุกวิเวกอยู่กับธรรมชาติตามวิถีแห่งเต๋า กับอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีปณิธานมั่นในอันที่จะกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น ทำนุบำรุงประชาราษฎรให้เป็นสุขใกล้ยุติลง ขงเบ้งตื่นขึ้นแล้วยังคงตื่นเป็นครั้งสุดท้ายไม่ยอมเลื้อยลงจากโง้งลังกั๋ง ได้แต่เสนอยุทธศาสตร์สามก๊กให้เล่าปี้ไปปฏิบัติ

หลังจากเสนอยุทธศาสตร์สามก๊กแล้ว ขงเบ้งสั่งให้ศิษย์น้อยเข้าไปหยิบแผนที่เมืองจีนซึ่งแสดงอาณาเขตเมืองเสฉวนอันมีหัวเมืองขึ้น 50 หัวเมืองมาแขวนที่ผนังห้องโถง ชี้ให้เล่าปี้ดูแล้วว่าทางใต้ฝั่งแม่น้ำแยงซี ชุนกวนได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ เป็นปึกแผ่นไพบลูย์มาถึงสามชั่วอายุคน แผ่นดินสงบร่มเย็นเป็นสุข กำลังน้อยจึงเหมือนหนึ่งกำลังมาก ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีด้านตะวันออกจดทะเลหลวง ด้านตะวันตกติดต่อกับแดนเมืองเสฉวนนั้นอยู่ในอำนาจของโจโฉ ซึ่งมีกำลังใหญ่หลวงนัก ส่วนทางเมืองเกงจิ๋วอยู่นานัก ด้านเหนือติดกับแดนในอำนาจของโจโฉ ด้านใต้ติดกับแดนเมืองกังตั๋ง ไปทางตะวันตกมีอาณาเขตเชื่อมต่อกับแดนเมืองเสฉวน หากไม่มีสติปัญญาแท้จริงแล้วก็ไม่อาจรักษาเมืองเกงจิ๋วไว้ได้ แต่เมืองเกงจิ๋วนี้เมื่อรวมเข้ากับแดนเมืองเสฉวนแล้วก็จะมีความใหญ่ กว้างใหญ่ เมื่อใดที่ท่านได้เมืองเกงจิ๋วแล้วก็จะได้เมืองเสฉวนด้วย และเมื่อนั้นท่านก็จะเป็นใหญ่สมความปรารถนา

เล่าปี้ได้ฟังคำขงเบ้งและดูแผนที่ตามที่ขงเบ้งได้ชี้แจงแสดงดังนั้นแล้วจึงว่า "ซึ่งท่านมีความเมตตาสั่งสอนแนะนำให้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก สว่างในดวงใจดูว่าพระอาทิตย์มีปริมณฑลอันปราศจากเมฆ สองสว่างไปทั่วโลก"

แล้วเล่าปี้เจ้าวิตรถก็ตรงที่เมืองเกงจิ๋วแล้วเล่าปี้เป็นเจ้าเมือง ส่วนเมืองเสฉวนเล่าเจี้ยงเป็นเจ้าเมือง ทั้งสองเมืองนี้ปกครองด้วยคนแซ่เล่าซึ่งเป็นแซ่เดียวกับข้าพเจ้าและต่างก็เป็นเชื้อพระวงศ์ หากข้าพเจ้าจะคิดอ่านแย่งชิงเอาเมืองเกงจิ๋วและเมืองเสฉวนเป็นสิทธิแก่ตัว ก็เหมือนหนึ่งเป็นกบฏต่อพระราชวงศ์ฮั่น ทฤษฎีต่อเชื้อพระวงศ์แซ่เดียวกัน กลายเป็นคนไร้ความกตัญญู ข้าพเจ้าไม่อาจตัดใจทำการดังนี้ได้

ขงเบ้งจึงว่าท่านกล่าวความดังนั้นก็ชอบด้วยประเพณีที่มีมาแต่ก่อน แต่การณบนพื้นแผ่นดินนี้ย่อมเป็นไปตามวิถีอันสวรรค์ได้ลิขิต ข้าพเจ้าได้ตรองดูเหตุการณ์อย่างถี่ถ้วนแล้วเห็นว่าเล่าปี้เจ้าเมืองเกงจิ๋วอายุจะไม่ยืนยาวสืบไป ส่วนเล่าเจี้ยงก็เป็นคนไร้แก่นสาร ครองแดนเสฉวนได้อีกไม่นาน แม้ว่าท่านจะมีความกตัญญูต่อแผ่นดินไม่ประสงค์จะแย่งชิงเอาทั้งสองเมืองนี้ แต่ที่สุดแล้วทั้งสอง เมืองนี้ก็จะมิอันเป็นไปเองแล้วจะตกเป็นสิทธิแก่ท่านเป็นมั่นคง

ความแลแผนที่อันขงเบ้งนำแสดงแก่เล่าปี้ ณ บัดนี้ ย่อมไม่ใช่สิ่งที่เพ่งท่าเพ่งพุดในวันที่พบกับเล่าปี้ แต่ประจักษ์ชัดว่าเป็นการบ้านที่ขงเบ้งได้จัดแจงคิดอ่านจบสิ้นในช่วงเวลานับแต่เล่าปี้ไปเยือนแดนมังกรหลิบทันครั้งแรก จึงสามารถสรุปกำหนดขึ้นเป็นหลักยุทธศาสตร์สามก๊กอันหลักแหลมลึกซึ้งได้ ดังนั้นการเยื้องโง้งลังกั๋งสองครั้งก่อนของเล่าปี้แม้จะได้พบขงเบ้งแต่ได้ก่อเกิดภาระอันหนักอึ้งแก่ขงเบ้งในการพิเคราะห์ความทั้งปวงที่เป็นไปในแผ่นดิน แล้วคิดอ่านกำหนดขึ้นเป็นยุทธศาสตร์เข็มมุ่งแลยุทธวิธี ทั้งทางการเมือง การทูต และการทหาร จนเล่าปี้ฟังแล้วก็เห็นหนทางข้างหน้าสว่างไสวว่าจะสามารถตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ได้ตามแผนการนั้น

ยุทธศาสตร์สามก๊กอันขงเบ้งได้นำเสนอแก่เล่าปี้ประกอบขึ้นด้วยสองส่วน คือส่วนที่เป็นยุทธศาสตร์และส่วนที่เป็นเข็มมุ่งที่พึงปฏิบัติให้สำเร็จจึงจะบรรลุถึงยุทธศาสตร์ดังกล่าว ดังนั้นการทำ ความเข้าใจในยุทธศาสตร์และเข็มมุ่งดังกล่าวจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งต่อความเข้าใจในวิถีดำเนินของสามก๊ก และเป็นที่ตั้งแห่งข้อสงสัยเกิด ว่าวัน

เวลาใดที่มุ่งมันดำเนินตามยุทธศาสตร์และเข็มมุ่งนี้อย่างถูกต้องก็จะเกิดอานภาพและผลอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเมื่อใดที่สั่งเลหรือก้าวพลั้งพลาดไปจากยุทธศาสตร์และเข็มมุ่งดังนี้แล้วก็จะเกิดผลอีกอย่างหนึ่ง

ยุทธศาสตร์สามก๊กแบ่งออกเป็นสองระยะคือ

ระยะแรก จะต้องทำแผ่นดินจีนให้กลายเป็นสามก๊ก คือโจโฉก๊กหนึ่ง ชุนกวนก๊กหนึ่ง และเล่าปี่เป็นอีกก๊กหนึ่ง เพราะสถานการณ์ ที่เล่าปี่มีกำลังเล็กและอ่อนแอที่สุดยอมไม่อาจต้านทานรับมือ และเอาชัยชนะแก่โจโฉได้โดยง่าย ในขณะที่ชุนกวนแห่งเมืองกังตั๋งนั้นก็ตั้งอยู่ในชัยภูมิอันมั่นคงปลอดภัยและอุดม ย่อมไม่อาจเอาชนะได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น การกำหนดยุทธศาสตร์ให้เป็นสามก๊กจึงเป็นแต่ ยุทธศาสตร์เดียวเท่านั้นที่จะสามารถทำให้เล่าปี่ตั้งตัวได้ เป้าหมายของยุทธศาสตร์ขั้นนี้คือเล่าปี่จะต้องได้เมืองเกงจิ๋วและเมืองเสฉวนไว้เป็นฐานกำลังให้สำเร็จ

ระยะที่สอง เมื่อเป็นสามก๊กแล้วจะต้องสร้างสัมพันธไมตรีกับหัวเมืองทั้งปวง รอคอยโอกาสเป็นที่แล้วจึงค่อยเข้ายึดแผ่นดินตงจ้วน คือแผ่นดินที่อยู่ในอำนาจครอบครองของโจโฉ และเมื่อทำการสำเร็จ แล้วก็เหมือนหนึ่งได้เมืองกังตั๋งด้วย ดังนั้นการรวบรวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่งก็จะบรรลุผลสำเร็จ

เพื่อบรรลุถึงยุทธศาสตร์ดังกล่าว ขงเบ้งได้กำหนดเข็มมุ่งทั้งทางการเมือง การทูต และการทหารไว้เป็นสามประการคือ

ประการแรก จะต้องยึดเมืองเกงจิ๋วให้ได้ก่อน แล้วจึงยึดเมืองเสฉวนต่อไป ซึ่งขงเบ้งมั่นใจว่าเข็มมุ่งประการนี้จะสามารถบรรลุผลอย่างแน่นอน เพราะได้คำนวณสถานการณ์แล้ว ทั้งสองเมืองนี้จะตกได้แก่เล่าปี่

ประการที่สอง จะต้องดำเนินการทางการเมือง การทูต และทางทหาร "เหนือรบโจโฉ ได้จับมือชุนกวน" นั่นคือการผูกสัมพันธไมตรีกับชุนกวนรับมือกับโจโฉ

ประการที่สาม จะต้องสร้างไมตรีผูกมิตรกับหัวเมืองโดยรอบเมืองเสฉวน และต้องรักษาเมืองเกงจิ๋วไว้ให้สำเร็จ คอยโอกาสที่แผ่นดินตงจ้วนแล้วจึงค่อยยึดเอาแผ่นดินตงจ้วน เมื่อสำเร็จแล้วก็เหมือนได้แผ่นดินกังตั๋งด้วย เมื่อนั้นแผ่นดินจีนก็จะเป็นหนึ่งเดียว

ยุทธศาสตร์และเข็มมุ่งดังกล่าวนี้ เป็นความจำเป็นและเป็นการถูกต้องที่จะต้องกำหนดในเบื้องต้น มิฉะนั้นแล้วการดำเนินการทั้งปวงก็เสมือนหนึ่งไร้ทิศทาง ไม่อาจบรรลุผลสำเร็จได้

อิทธิพลทางความคิดจากยุทธศาสตร์นี้ได้ส่งผลต่ออิทธิพลทาง ความคิดทางยุทธศาสตร์ในชั้นหลัง และมีอิทธิพลต่อการค้นคว้ากฎแห่งสงครามและทฤษฎีว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับสงครามในชั้นหลังด้วย

เหมาเจ๋อตงได้สรุปเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า "สงครามเป็นเครื่องมือทางการเมือง และเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง" เพราะเหตุนี้จึงสรุปต่อไปว่า "สงครามคือการเมืองที่หลังเลือด และการเมืองก็คือสงครามที่ไม่หลังเลือด"

เหมาเจ๋อตงผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนและนักคิดผู้ยิ่งใหญ่แห่ง ลัทธิมาร์กซ์เลนิน ได้กล่าวต่อไปว่า "เมื่อจะดำเนินการทางการเมือง ข้อแรกต้องรู้ว่า ใครเป็นศัตรู ใครเป็นมิตร จะต้องรู้ว่าจะสามัคคีกับใคร ไปรบกับใคร"

นักการเมืองบางจำพวกดำเนินการทางการเมืองโดยไร้ทิศทาง ไร้เป้าหมาย และไร้อนาคต นักการเมืองเหล่านี้ความจริงหาใช่ นักการเมืองไม่ หากเป็นเพียงนักเล่อกตั้งมีเป้าหมายเพียงเพื่อการแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว ส่วนพรรคหรือส่วนพวกเท่านั้น วิถีดำเนิน ของคนเหล่านี้ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของบ้านเมือง ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของปวงชน ความสำเร็จของคนเหล่านี้ก็คือความพินาศย่อยยับของบ้านเมือง และความยากไร้ของปวงชน

นักการเมืองจำพวกนี้จึงมักถือหลักคิดว่า "การเมืองไม่มีมิตรแท้ และไม่มีศัตรูถาวร" นั่นก็คือใครก็ได้ต่อให้เลวทรามต่ำช้าสักเพียงไหน หากมีผลประโยชน์ร่วมกันแล้วก็สามารถร่วมมือร่วมการกันได้ แต่หากผลประโยชน์ขัดกันแล้วต่อให้เป็นมิตรร่วมสาบาน ก็พร้อมที่จะทำลายล้างให้วายวอดได้ลงคอ

บ้านใด เมืองใด ประเทศใดมีนักการเมืองถ้อยคำซ้ำแบบนี้ ย่อมมีอนาคตที่บ้านเมืองจะต้องกลายเป็นทาสของชาติอื่น ย่อมมีอนาคต ที่ปวงชนจะต้องกลายเป็นทาสของชาติอื่น หรือมีจะนั้นก็เกิดกลียุคขึ้นในบ้านเมือง เพราะเมื่อใดที่ราษฎรเดือดร้อนทุกข์เข็ญ ไม่เห็นทางออกก็ย่อมพร้อมเพรียงกันปฏิเสธอำนาจและการปกครองนั้น แล้วลุกขึ้นสู้เพื่อกอบกู้พื้นฟูบ้านเมืองของตน ก่อตั้งอำนาจรัฐของประชาชนขึ้นสักวันหนึ่ง

เล่าปีได้ฟังขงเบ้งยืนยันทันเหมาะว่าในที่สุดเมืองเกงจิวและเมืองเสฉวนจะต้องตกได้แก่เล่าปี และเมื่อดำเนินตามยุทธศาสตร์สามก๊กแล้วก็เป็นหนทางที่จะบรรลุถึงปณิธานของตัวก็มีความยินดียิ่งนัก คำนับขงเบ้งแล้วว่าแผนการยุทธศาสตร์ของท่านนี้เลิศเลอนัก ขอเชิญท่านออกไปช่วยทำราชการด้วยข้าพเจ้า ท่านบำรุงสั่งสอนให้ข้าพเจ้าดำเนินการตามแผนการยุทธศาสตร์นี้สืบไป

ขงเบ้งจึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชาวป่าบ้านนอกคอกนา มีสติปัญญาอันน้อย การทั้งปวงที่เคยทำก็เป็นการหยาบตามประสาชาวป่า แตกต่างจากการแผ่นดินซึ่งละเอียดอ่อนลึกซึ้งนัก ซึ่งจะไปอยู่ทำราชการ ด้วยท่านนั้นเกรงว่าจะทำให้ราชการของท่านเสียไป

เล่าปีจึงว่าขอท่านอย่าได้บิดพลิ้ว จงเมตตาข้าพเจ้าและอาณาประชาราษฎรทั้งปวง หากมั่นใจว่าท่านไม่ออกไปช่วยคิดอ่านทำการแล้ว คงไม่อาจปราบปรามยุคเข็ญให้แผ่นดินเป็นสุขได้ อาณาประชาราษฎรจะได้รับความเดือดร้อนไม่มีที่สิ้นสุด

เล่าปีกล่าวความสิ้นค่าแล้ว ความอัดอั้นตันตันประดังขึ้นในอกมิรู้ที่จะกล่าวความใดต่อไปได้ จึงก้มหน้าลงจรดพื้น ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่กับที่

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็เวทนานัก ทั้งประจักษ์ว่าเล่าปีมีศรัทธา วิริยะ อุตสาหะ รักดีต่อตัวโดยสุจริตก็สงสาร น้ำใจที่คิดอ่านจะเสนอเพียง แผนการแต่ตัวไม่ยอมออกจากโง่งงก็สิ้นสุดสะบั้นลง ณ บัดนั้น จึงกล่าวกับเล่าปีว่า "ถ้าท่านมีความรักใคร่ข้าพเจ้ามั่นคงอยู่แล้ว ก็อย่าร้องไห้วิตกไปเลย ตัวข้าพเจ้าก็จะไปทำราชการด้วยท่าน ถึงมาตรว่าข้าพเจ้าจะเป็นประการใดก็ดี ก็จะช่วยท่านบำรุงตามสติปัญญา"

คำขงเบ้งที่ว่า "ถึงมาตรว่าข้าพเจ้าจะเป็นประการใดก็ดี" เป็นความที่จะข้ามไปมิได้เป็นอันขาด ด้วยภูมิปัญญา ความรู้ความสามารถ หยั่งคาดการณ์ในเบื้องหน้าได้กระจ่างไม่ต่างกับสุมาเต็กโซ มีหรือที่ขงเบ้งจะไม่รู้ว่าการออกไปช่วยเล่าปีคนไร้वासนาเป็นการใหญ่หลวง

สุมาเต็กโซได้เห็นการณ์เบื้องหน้าว่า "ขงเบ้งได้ความระกำใจ รากโลหิตออกเมื่อภายหลัง" สิ่งทีสุมาเต็กโซเห็นดังนี้ ขงเบ้งก็ย่อมแลเห็นดลเดียวกัน แต่แม้กระนั้นถึงจะเห็นอนาคตข้างหน้าดังนี้แล้วก็ยังยอมรับชะตากรรมนั้น ทั้งนี้เหตุผลก็คงมีอยู่ประการเดียวเท่านั้นคือเป็นผลจากอำนาจแห่งธรรม คือศรัทธา วิริยะ อุตสาหะ และความรักดีโดยสุจริต

หรือแม้หากพิจารณาอีกนัยยะหนึ่งก็เป็นไปได้ว่าแม้จะรู้ว่าจะสวรรคตชะตาเล่าปีไว้เป็นประการใด แต่ก็อาจศรัทธาในภูมิปัญญาแห่งตัวแก่ลัทธิขงเบ้งนั้นได้สำเร็จ และเมื่อพิจารณาห้วงอวกาศของขงเบ้งที่ตระหนกในความคิดแลสติปัญญาตัวแล้ว ก็เล็งเห็นได้ว่าความประการนี้ก็มีเหตุผลหนักหน่วงอยู่เป็นอันมาก

เล่าปีได้ฟังขงเบ้งรับคำเชิญจะออกไปช่วยทำราชการด้วยก็มีน้ำใจยินดีนัก เรียกกวนอุ เตียวหุย เข้าไปในกระท่อมแล้วให้คำนับขงเบ้ง กวนอุ เตียวหุย แม้ซุนเคื่องขงเบ้งจนเห็นอาการได้ชัดแต่ก็ขัดใจเล่าปีไม่ได้ จำใจต้องเข้าไปคำนับ ขงเบ้งเห็นอาการสองน้องร่วมสาบานของเล่าปีก็รู้ทีแล้วรับคำนับตามธรรมเนียม

เล่าปีสั่งให้ทหารติดตามเอาไพร่พลสิ่งของทั้งปวงที่เตรียมไป แล้วมอบแก่ขงเบ้งเป็นการคำนับ ขงเบ้งก็รับเอาสิ่งของทั้งนั้น แล้วว่าเวลานี้ค่าแล้ว ท่านจงพักค้างคืนเสียที่นี้ราตรีหนึ่งก่อน วันรุ่งพรุ่งนี้ค่อยเดินทางกลับไปเมืองซินเอี๋ย

เล่าปีก็รับคำ ขงเบ้งจึงสั่งให้ศิษย์น้อยจัดแจงที่พักแล้วจัดหาอาหารเลี้ยงดูเล่าปี กวนอุ เตียวหุย และทหารติดตาม

ขงเบ้ง เล่าปี กวนอุ เตียวหุย และจูกัดกิน กินอาหารร่วมโต๊ะสนทนาถึงความเป็นไปในบ้านป่าจนเวลาล่วงยามแรกของราตรีจึงเสร็จสิ้น แต่เล่าปียังไม่เต็มใจที่จะเข้าหลับนอนด้วยบรรยากาศบ้านป่ายามนี้เป็นที่เบิกบานสำราญใจนัก จึงบอกให้กวนอุ เตียวหุย เข้านอนก่อนตามอัยยาศัย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ขงเบ้งดูดาว (ตอนที่ 204)

ขงเบ้งเห็นอาการเล่าปี่ตั้งนั้นก็แจ้งว่าเล่าปี่ยังไม่ประสงค์จะเข้าอนหากต้องการสนทนาต่อไป จึงชวนเล่าปี่ออกไปนั่งดื่มน้ำชาที่เก๋งหน้ากระท่อม สนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์บ้านเมือง จนผ่านยามแรกและเข้าสู่ยามสองราตรีนั้นเป็นช่วงแรม บนอากาศดวงดาวพร่างพร่างกระจ่างเต็มท้องฟ้า แวววาววิบวามงามดาวยิ่งนัก ดูประหนึ่งอยู่ใกล้คล้ายกับจะเอื้อมคว้าได้ถึง สายลมราตรีปลายฤดูหนาวตันฤดูใบไม้ผลิโชยมาเป็นที่สบาย กลิ่นดอกไม้ป่านานาพันธุ์โชยมาตามสายลมหอมระรื่นชื่นใจ เสียงนกกลางคืนร้องก้องในแนวป่าขณะออกหากินตามประสาขงเบ้งเห็นดาวเด่นดาพรายพร่างเต็มท้องฟ้า จึงชวนเล่าปี่ออกมาจากเก๋งหน้ากระท่อม ทอดตาขึ้นไปในอากาศแล้วชี้ให้เล่าปี่ดูไปบนท้องฟ้าข้างทิศเหนือ แล้วว่านั่นเป็นกลุ่มดาวจระเข้ เป็นดาวประจำข้างทิศอุดร เป็นกลุ่มดาวที่บ่งบอกเวลาในยามราตรี มีทั้งสิ้นสิบเอ็ดดวง สี่ดวงตรงกลางคือขาหน้าหลังทั้งสี่ จากตำแหน่งดาว ที่เป็นขาหลังเบื้องล่างไปทางทิศตะวันออกมีสามดวงเป็นหางของจระเข้ ด้านหน้ามีสี่ดวงเป็นดาสองดวงและจุกอีกสองดวง ตำแหน่งดาวที่เป็นจุกดวงบนนั้นเป็นดาวประจำพระองค์พระมหากษัตริย์คือพระเจ้าเหี้ยนเต้ บัดนี้เศราหมองนัก มีเหตุแต่เบื้องบนมีดาวอีกดวงหนึ่งสีเหลืองปนแดงสว่างไสว รัศมีรุ่งโรจน์นั้นคือดาวประจำตัวของโจโฉ ขมดาวประจำพระองค์พระเจ้าเหี้ยนเต้อยู่ ลักษณะดังนี้บ่งชี้ว่าวาสนาโจโฉยังรุ่งเรือง ประกอบด้วยกำลังเป็นอันมาก แล้วว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นชาวราศีธาตุไฟ ธาตุไฟเป็นต้นกำเนิดธาตุดิน ตัวโจโฉเป็นชาวธาตุดิน ครองอำนาจในเมืองสุโขทัยซึ่งขึ้นปฐมาดินดั่งนี้ย่อมแสดงว่าโจโฉได้ใช้และอาศัยอิงอำนาจของสองเต้ตั้งฐานอำนาจอยู่ในชัยภูมิอันสมพงศ์แก่ตัว อำนาจของโจโฉจึงปราบ ให้สิ้นไปได้โดยยาก

ขงเบ้งชี้ไปทางท้องฟ้าเมืองทิศใต้แล้วว่า ดาวดวงที่มีรัศมีสีฟ้าแกมแสดรุ่งเรืองสว่างไสวอยู่นั้นคือดาวประจำตัวขุนกวนซึ่งครองอำนาจเป็นใหญ่ในแคว้นกังตั๋งเป็นปฐมาธาตุทอง โจโฉข่มขุนกวนไม่ได้และขุนกวนก็ทำร้ายโจโฉไม่ได้ดั่งกัน ขงเบ้งชี้มือไปบนท้องฟ้าข้างทิศตะวันตกแล้วว่า นั่นคือดาวประจำตัวเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวน อับแสงใกล้จะร่วงโรย เมืองเสฉวนตกอยู่ในปฐมาธาตุไม้ ตัวท่านก็เป็นชาวราศีธาตุไม้ เมืองเสฉวนจึงสมพงศ์กับท่าน ท่านจะตั้งตัวได้ที่เมืองเสฉวนนี้แจกเดียวกับพระเจ้าฮั่นโกโจในครั้งกระโน้นพระเจ้าฮั่นโกโจพ่ายแพ้ศึกแก่ฉวปาอ๋องแล้วได้เคลื่อนกองทัพเข้าไปปักหลักเป็นฐานที่มั่นก่อตั้งอำนาจขึ้นในดินแดนเสฉวน และตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ที่เมืองเสฉวนนี้

เล่าปี่มองตามมือของขงเบ้งไปด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ผงกศีรษะยอมรับความอันขงเบ้งได้แสดงมาทุกประการ ขงเบ้งเห็นอาการเล่าปี่ตั้งนั้นแล้วจึงชี้ไปที่ดาวอีกดวงหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กับดาวประจำตัวของเล่าเจี้ยง มีสีฟ้าแกมเขียวสดใสแต่ยังไม่รุ่งโรจน์นัก และว่าดาวดวงนี้คือดาวประจำตัวท่าน บัดนี้แม้ยังไม่รัศมีอันสว่าง ไสวรุ่งเรืองแต่ข้าพเจ้าได้สังเกตการปรากฏของดาวดวงนี้มาชั่วนานหนึ่งแล้ว ประจักษ์ว่ามีรัศมีสดใสเพิ่มขึ้นโดยลำดับ แสดงว่าเมืองเสฉวนนี้จะตกเป็นของท่าน อันดาวประจำตัวเล่าเจี้ยงนั้นอับแสงลงโดยลำดับ ในขณะที่ดาวประจำตัวของท่านรุ่งเรืองสว่างขึ้นโดยลำดับเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าคาดการณ์ว่าวันใดที่ดาวประจำตัวเล่าเจี้ยงอ่อนแสงแรงลาลงแล้ว ดาวประจำตัวของท่านก็จะรุ่งเรืองขึ้นแทนที่ ท่านจะตั้งหลักได้ที่เมืองนี้เป็นมั่นคง ขงเบ้งชี้ให้เล่าปี่ดูแถบสีขาวยคล้ายกลุ่มเมฆที่ทอดทาบท้องฟ้าข้างทิศตะวันตก พาดผ่านมายังจุดที่ขงเบ้งและเล่าปี่ยืนอยู่แล้วว่า แถบทางสีขาวที่ทอดทาบดั่งนี้คือทางช้างเผือก ผันแปรเคลื่อนไปตามเวลา หากดูที่ไม่ ในยามนี้ทางช้างเผือกทอดทาบท้องฟ้าข้างเมือง เสฉวนผ่านเมืองชงหยงตรงไปยังเมืองเกงจิ๋ว นี่คือเส้นทางแห่งการก้าวสู่อำนาจของท่าน บ่งชี้ว่าท่านจะตั้งต้นอำนาจจากเมืองเกงจิ๋ว ก่อนแล้วเข้าสู่เมืองเสฉวนดั่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านเมื่อพลบค่ำวันนี้

ขงเบ้งชี้ขึ้นไปหาดาวดวงหนึ่งซึ่งอยู่บนท้องฟ้าเหนือศีรษะค่อนข้างทิศใต้แล้วว่าดาวดวงนี้เป็นดาวประจำตัวเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋ว สีแดงคล้ำเศราหมองริบหรี่ใกล้ดับสูญแล้ว สุขภาพของเล่าเปียวกำลังสั่นคลอนเต็มทีใกล้ลาโลก อิทธิพลของดาวประจำตัวท่านที่ทอดกระแสด้านทางช้างเผือกจรดอยู่ใกล้ดาวประจำตัวของเล่าเปียว บ่งบอกว่าเล่าเปียวร่วงล้มลงเมื่อใด เมืองเกงจิ๋วก็จะตกได้แก่ท่านเมื่อนั้น ด้วยเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวคาดคะเนกับท่านเมื่อยามพลบค่ำว่าเมืองเกงจิ๋วและเมืองเสฉวนจะต้องตกเป็นของท่าน

เล่าปี่ยืนมองท้องฟ้าด้วยอารมณ์ปลอดโปร่งโล่งใจเบิกบานเป็นพิเศษ ในขณะที่สายดักที่ทอดตามมือของขงเบ้งที่ชี้ไปยังดาวตามทิศต่างๆ และฟังคำวิจารณ์การในเบื้องนภาอากาศอย่างใจจดใจจ่อ เห็น กว้างขวางลึกซึ้งยิ่งนัก ล้วนเป็นสิ่งที่เล่าปี่ไม่เคยได้ยิน ไม่เคยได้ฟังมาแต่กาลก่อนล้วนเป็นเรื่องเหนือคิด เห็นคนทั้งสิ้น จิตใจเล่าปี่ในยามนี้จึงเปี่ยมด้วยความศรัทธาในภูมิปัญญาอันแจ่มฟ้าจบดินของขงเบ้ง และเชื่อมั่นว่าด้วยภูมิปัญญาความรู้ของขงเบ้งนี้แล้วที่จะทำให้ปณิธานของตัวที่มุ่งมั่นกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข จักสำเร็จสมดังปรารถนาเป็นแน่แท้ เล่าปี่ก็มีใจยินดีปรีดาปราโมทย์หาที่ประมาณมิได้เล่าปี่ฟังคำขงเบ้งสิ้น

ความแล้วจึงกล่าวขึ้นว่าภูมิปัญญาความรอบรู้ของท่านกว้างขวางลึกซึ้งเกินคน ข้าพเจ้าไม่เคยได้เห็น ไม่เคยได้ยินไม่เคยได้ฟังมาแต่ก่อนนี้เลย บัดนี้ประจักษ์จริงแล้วตามคำของชีชีที่ว่าตัวท่านมีสติปัญญาอันอาจหยั่งการณในแผ่นดินแลอากาศ เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว หากผู้เสมอสองมิได้ ตัวข้าพเจ้าแต่ไหนแต่ไรมา เหมือนคนตกอยู่ในที่มืด แลด้วยแสงแห่งปัญญาของท่านอันประจักษ์ ณ บัดนี้จึงเสมือนหนึ่งประทีปอันสว่างไสวทำให้จักขุของข้าพเจ้าได้แลเห็นการณข้างหน้าอย่างแจ่มแจ้ง อุปมาดังท่านได้ทำของที่คว่าอยู่ให้หงายขึ้น กล่าวสินค้าเล่าปี่ก็ทรุดตัวคุกเขาลงกับพื้น คำนับขงเบ้งแล้วว่าท่านเมตตาออกไปช่วยข้าพเจ้าครั้งนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นคุณแก่ข้าพเจ้าหาที่สดมิได้เท่านั้น พระราชวงศ์อันจะสถาพรได้ก็ด้วยปัญญาความคิดของท่าน อาณาประชาราษฎรทั่วทั้งแผ่นดินจะได้ความร่มเย็นเป็นสุขได้ก็ด้วยความเมตตาจากน้ำใจท่านครั้งนี้แล้ว ขอท่านจงเมตตาช่วยท่านบำรุงสั่งสอนข้าพเจ้าไปจนสำเร็จการที่ปรารถนาด้วยเถิด

ขงเบ้งเห็นเล่าปี่คุกเขาลงคำนับดังนั้นก็ตกใจ รีบทรุดตัวลงแล้วเอามือทั้งสองประคองเล่าปี่ให้ลุกขึ้น ละล่ำละลักกล่าวขึ้นว่าตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ผู้ใหญ่ทั้งอายุก็มากกว่าข้าพเจ้า อย่าผลาญอายุข้าพเจ้าให้สิ้นลงด้วยอาการฉะนี้เลย นับแต่วันเวลาที่ข้าพเจ้าตัดสินใจไปทำราชการด้วยท่าน แต่เวลานั้นท่านยอมเป็นนาย ข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงปาว นายจะคำนับเคารพปาวนั้นเป็นการไม่ชอบ ขงเบ้งค้อมศีรษะคำนับเล่าปี่แล้วนั่งอยู่ เล่าปี่เห็นดังนั้นก็ยิ่งรักนับถือขงเบ้งเป็นอันมากแล้วว่าท่านอย่าได้กล่าวถึงปาวนายอีกเลย ความอันนี้เสียดแทงสะท้อนใจข้าพเจ้ายิ่ง ตัวข้าพเจ้าเป็นคนอาภัพไร้วิชา มองเห็นทางข้างหน้ากระจ่างในบัดนี้ก็ด้วยปัญญาบารมีของท่าน อุปมาดังว่าชีวิตข้าพเจ้านี้ตัวท่านเป็นผู้ชุบให้เกิดใหม่ ชีวิตนี้จึงเสมือนหนึ่งเป็นของท่าน ชีวิตแลฐานะทั้งนี้ไม่มีมาภิเพราะปัญญาความคิดของท่าน ท่านจึงเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่และเป็นทั้งผู้ประทานชีวิตใหม่ เป็นร่มฉัตรแลธงชัยของข้าพเจ้า ขอท่านได้เมตตาเป็นที่เคารพและที่พึ่งแห่งข้าพเจ้าสืบไปเบื้องหน้าด้วย

เล่าปี่ ขงเบ้ง ต่างถ้อยร่อนนับถือกันและกันเป็นอันมาก ทั้งๆ ที่เพิ่งเห็นหน้ากันเพียงสามชั่วยามก็มีความสนิทสนมลึกซึ้งแนบแน่นมั่นคงราวกับว่ารู้จักกันมานานเท่าอายุของแต่ละคนจะนั้น ขงเบ้งเห็นราตรีกาลผ่านพ้นล่วงเลยใกล้สิ้นยามสองแล้ว เกรงว่าเล่าปี่ตรากตรำลาบากมาตลอดทั้งวันจะได้ใช้เพราะความผันแปรแห่งกาลอากาศยามปลายฤดูหนาวदनฤดูใบไม้ผลิ จึงว่าเวลานี้ดีกมากแล้ว พรุ่งนี้จะต้องเดินทางเข้าเมืองซินเจียแต่เช้าตรู่ จึงควรแก่เวลาพักผ่อน ณ บัดนี้ ว่าแล้วขงเบ้งก็ชวนเล่าปี่เดินกลับเข้าไป เล่าปี่มีอารมณ์เฝ้าใจเบิกบานนักยังไม่ใคร่อยากจะเข้านอน แต่เกรงใจขงเบ้งที่จะต้องเตรียมตัวจัดแจงข้าวของลงจากโลงลังกั๋งในวันพรุ่งจึงรับคำแล้วเดินตามขงเบ้งเข้ากระโจมไป

หลังเล่าปี่เข้าห้องนอนแล้วขงเบ้งยังคงจัดแจงหนังสือตำรารับตำรา ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวจนเสร็จสิ้นจึงเข้านอน ครั้นรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงเรียกผู้ติดตามผู้หนึ่งเข้ามาแล้วจึงว่า "เล่าปี่มีความอุตสาหะมาหาถึงสามครั้ง ว่ากล่าวอ่อนวอนให้ไปอยู่ทำราชการด้วยช่วยท่านบำรุง ครั้นจะตัดประโยชน์เสียก็เอ็นดูแก่เล่าปี่ ตัวเราจำจะไปด้วยเล่าปี่ เจ้าอยู่ภายหลังจงรักษาโคกระบือไร่นาข้าวของทั้งปวงไว้ อย่าให้เป็นอันตรายเสียได้ ถ้าเราไปช่วยเล่าปี่ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสำเร็จ แล้วก็กลับคืนมาทำมาหากินด้วยกันเหมือนดังเก่า"

ความอันเสมือนคำสั่งเสียของพญามังกรแห่งเทือกเขาโงลังกั๋งยามจะเสด็จลงจากแดนมังกรชุมแล้วผาโผนโจนทะยานสู่สุณอากาศเบื้องบน ผจญกับความสับสนวุ่นวายในแผ่นดินยามเป็นจลาจลเพียง ไม่กี่คำนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงเบื้องลึกแห่งหัวใจของมหาบัณฑิตหนุ่มชาวป่าดงลุ่มมังกรชุมได้กระจ่างแจ้ง เบื้องแรก ได้สะท้อนให้เห็นถึงการล่วงรู้ชะตากรรมที่ต้องเผชิญในกาลข้างหน้าเหมือนกับที่สุมาเต็กโชได้แลเห็นด้วยอำนาจแห่งอาโปกลืน แต่ก็พร้อมที่จะเผชิญกับชะตากรรมนั้นโดยไม่หวั่นไหวด้วยความพร้อมใจอย่างเต็มเปี่ยม นั้นเป็นผลอันเกิดแต่เหตุที่เล่าปี่มีศรัทธาวิริยะอุตสาหะและภักดีโดยสุจริต จึงไม่อาจตัดใจทอดทิ้ง ประโยชน์ของเล่าปี่แลแผ่นดินได้ จำต้องลงจากเขาออกไปช่วยท่านบำรุงเล่าปี่

ประการที่สอง แม้จะรู้กระจ่างแจ้งในกาลภาคหน้าว่าชะตาตัวจะได้ยากถึงต้องรากลือติด และแม้จะรู้ว่าชะตาแห่งราชวงศ์อันใกล้จะดับสูญ ทั้งเล่าปี่ก็เป็นคนอาภัพไร้วิชา แต่ก็มั่นใจในภูมิปัญญาความคิดอันแจ่มฟ้าจบดินว่าจะสามารถผันแปรลิขิตแห่งสวรรค์ให้เล่าปี่ได้ครองบัลลังก์มังกรทองได้สำเร็จ ความอันสะท้อนประการนี้จึงชัดเจนยิ่งนักว่าตัวขงเบ้งมีความเชื่อมั่นและมีความทะนงในสติปัญญาความคิดอันสามารถผันแปรลิขิตแห่งสวรรค์ได้ ความทะนงองอาจในลักษณะนี้ยากนักแล้วที่จะหามนุษย์อื่นเสมอเหมือน เพราะวิสัยมนุษย์นั้นไม่ว่าเลือดชาติตระกูลหรือเลือดราชตระกูลธรรมดาสามัญ แม้จะทะนงองอาจหาญกล้าสักเพียงไหน ความทะนงองอาจกล้าหาญนั้นอย่างมากก็อยู่ในระดับที่จะต่อสู้แข่งขันกับมนุษย์ ด้วยกันเอง แทนไม่มีผู้ใดที่ทะนงองอาจกล้าหาญต่อต้านวิถีลิขิตแห่ง สวรรค์ ในยุคก่อนก็เห็นมีแต่จีนซีฮ่องเต้พระองค์เดียวที่กล้าดริสว่าสวรรค์ก็ต้องอยู่ในอำนาจของข้า ส่วนในยุคหลังก็เห็นมีแต่เจมดงคนเดียวเท่านั้นที่กล้ากล่าวว่า "ต่อสู้กับฟ้าสบายมาก ต่อสู้กับดินสบายมาก ต่อสู้กับคนก็ยิ่งสบายมาก"

ประการที่สาม ได้สะท้อนให้เห็นถึงจิตใจที่ไม่ไฝ่ติดยึดในอำนาจและมีน้ำใจมั่นคงในวิถีแห่งเด้าที่จะเข้าถึงซึ่งความเป็นธรรมชาติ ดังนั้นเมื่อเชื่อมั่นว่าสามารถปราบยุคเข็ญท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข และยามนั้นย่อมเปี่ยมด้วยอำนาจวาสนาเสมอด้วยสองเต้พระองค์ใหม่ แต่ก็ไม่ติดยึดลุ่มหลงฝักใฝ่ในอำนาจวาสนานั้น จะยอมละอำนาจวาสนาทั้งหลายแล้วคืนกลับบ้านปามาทำไร่ไถนาพร้อมกับน้องเหมือนดังเดิม จิตใจดังนี้จะมีสักกี่คนที่เสมอเหมือน เพราะวิสัยคนนั้นย่อมปรารถนาอำนาจแลวสานยิ่งกว่าอื่นใด แลความปรารถนานั้นบางครั้งก็รุนแรงเสียยิ่งกว่าความหวงแหนชีวิตตัว เมื่อได้อำนาจวาสนาแล้วก็ติดยึดลุ่มหลงไม่คิดละวางทั้ง ๆ ที่บางคนมีอำนาจวาสนาแล้วไม่เพียงแต่ทำตัวไร้ค่า ไม่สามารถสร้างความสันติสุขและความอยู่ดีกินดีให้เกิดขึ้นได้ ยังทำลายชาติบ้านเมืองจนพินาศย่อยยับ ก็ไม่สำนึกรู้สึกตัว ยังคงลุ่มหลงหน้ามีดตาลาย เกะเก๊าอื้อแห่งอำนาจอย่างไม่ลดละ นี่คือความคิดจิตใจและตัวตนที่แท้จริงของจุกัดเหลียง-ซงเบ้ง สมแล้วที่ชีชีได้กล่าวรับรองว่าคนผู้ที่มีความคิดความรู้สติปัญญาอันสามารถหยั่งการในแผ่นดินแลอากาศได้เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว หากเสมอสองมิได้

ซงเบ้งสั่งเสียจุกัดกั้นดังนี้แล้วจึงอำลาแดนมังกรขุมไปเมืองซินเอี้ยพร้อมกับเล่าปี่ กวนลว และเตียวหุยพญามังกรแห่งแดนมังกรขุมได้เลื้อยลงจากเทือกเขาโงลังกั๋ง โผทะยานขึ้นบนนภากาศแล้ว สถานการณ์สามก๊กจึงถือว่าได้ตั้งต้นขึ้น ณ บัดนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สถานการณ์ตอนเริ่มเป็นสามก๊ก (ตอนที่ 205)

เรียนอันศกปีที่สิบสอง เดือนสาม เล่าปี่เชิญซงเบ้งลงจากเขาโงลังกั๋งในขณะที่ยังมีอายุเพียงยี่สิบเจ็ดปี ยุทธศาสตร์สามก๊กจึง เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่บัดนั้น

ในขณะที่ยุทธศาสตร์สามก๊กเริ่มต้นขึ้นนั้น เล่าปี่มีกำลังทหารเพียงหมื่นคน ทหารเอกก็มีเพียงกวนลว เตียวหุย จูล่งเท่านั้น ที่ปรึกษาด้านการปกครองและการบริหารมีเพียงขุนเชียน บิดัก บิซง และกันหยง กำลังอำนาจของเล่าปี่จึงเล็กที่สุด อ่อนแอที่สุด ดินแดนที่อยู่ ในอำนาจก็ไม่มีแม้แต่กระผักรันเดียว เมืองซินเอี้ยที่เล่าปี่เป็นเจ้าของ อยู่นั้นก็เป็นหัวเมืองขึ้นจัตวาที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วของเล่าเปียว เล่าปี่ได้มาอยู่เมืองนี้ก็เพราะเล่าเปียวให้อาศัยเท่านั้น

นับแต่วันที่เล่าปี่เชิญซงเบ้งมาทำราชการได้สำเร็จ สภาพที่ฝ่ายเล่าปี่เล็กและอ่อนแอก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป แนวทางการเมืองที่ถูกต้อง และสอดคล้องกับสถานการณ์คือยุทธศาสตร์สามก๊กได้ถูกกำหนดขึ้นแล้ว และการบัญชาการของฝ่ายเล่าปี่ที่มีซงเบ้งเป็นกุนซือได้ทำให้ฝ่ายเล่าปี่ก้าวเข้าสู่คุณภาพใหม่ที่ไม่อาจประมาทได้อีกต่อไปแล้ว และนี่คือการเริ่มต้นของก๊กใหม่ที่มีเล่าปี่เป็นผู้นำ

ทางด้านขุนกวนมีกำลังทหารร่วมสามสิบหมื่น มีทหารเอก ทหารรอง และที่ปรึกษาเป็นจำนวนมาก ครองดินแดนฝั่งใต้แม่น้ำแยงซีเบ็ดเสร็จเด็ดขาด สืบทอดอำนาจต่อเนื่องมาถึงสามชั่วอายุคน สถานการณ์ในแดนกังตั๋งสงบสันติ ก่อรากฐานแห่งการพัฒนาที่มั่นคงในทุกด้าน อาณาประชาราษฎร์และฝ่ายนำเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เสบียงอาหารอุดมสมบูรณ์ แดนกังตั๋งยังมีแม่น้ำแยงซีเป็นปราการธรรมชาติที่สามารถป้องกันการรุกรานของข้าศึกได้เป็นอย่างดี ที่สำคัญคือ ขุนกวนมีกองทัพเรือที่เข้มแข็งและชำนาญการศึก สามารถฝึกปเรือสังสมประสบการณ์การยุทธนาวีได้อย่างชำชอง เพราะสภาพภูมิประเทศที่ตั้งอยู่ฝั่งทะเลและแม่น้ำแยงซีเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนอยู่ หากข้าศึกจะรุกรานก็ต้องอาศัยกำลังอำนาจทางนาวี ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีกองทัพเรือของเมืองใดเข้มแข็งเติบโตใหญ่เสมอเหมือนกองทัพกังตั๋ง ดังนั้นกำลังอำนาจทั้งทางการเมือง การทหาร และการเศรษฐกิจของกังตั๋งเมื่อประกอบกันเข้าแล้วกังตั๋งจึงกลายเป็นขุมกำลังที่เข้มแข็ง ยากที่เมืองใดจะเอาชนะชนะได้โดยง่าย แต่เพราะเหตุที่ชาวเมืองกังตั๋งใฝ่การค้าขายไม่มีแนวความคิดที่จะกรีธาทัพขึ้นเหนือเพื่อยึดครองแผ่นดินตงจ้วนหรือที่ราบภาคกลางของประเทศจีน ดังนั้นยุทธศาสตร์ ของกังตั๋งจึงเป็นยุทธศาสตร์เชิงรับ เป็นยุทธศาสตร์ที่กำหนดขึ้นเพียงเพื่อรักษาแดนกังตั๋งไว้เท่านั้น

เมื่อครั้งที่ขุนกวนได้โลซกมาทำราชการ ได้กำหนดยุทธศาสตร์กังตั๋งขึ้น ในครั้งนั้นขุนกวนเสนอที่จะรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง แต่โลซกได้เสนอว่า "แผ่นดินทุกวันนี้เป็นจลาจลอยู่ เห็นพระเจ้าเหี้ยนเต้จะไม่ครองราชสมบัติได้โดยปกติอันก็จริง แต่บัดนี้โจโจได้เป็นมหาอุปราช มีสติปัญญาอยู่ ทั้งทหารก็มีฝีมือเป็นอันมาก แลท่านจะคิดหักหาญเอาโดยเร็วนั้นไม่ได้ แลอ้วนเสี้ยวก็ทำศึกขับเคี่ยว กันอยู่กับโจโจ อันเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วกับหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮนั้นเป็นเสี้ยนหนามอยู่ใกล้เมืองเรา ขอให้ท่านคิดอ่านกำจัดเล่าเปียวและหองจ้อเสียก่อน แล้วจึงค่อยคิดการใหญ่ต่อไป"

แผนการยุทธศาสตร์กึ่งตั้งซึ่งขุนกวนเห็นชอบตามข้อเสนอของโจโฉนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับโจโฉคล้ายคลึงกับยุทธศาสตร์สามก๊กของขงเบ้งตรงที่ว่า โจโฉยังรุ่งเรืองและมีกำลังอำนาจเป็นอันมาก ยากที่จะกำจัดให้ราบคาบได้โดยง่าย ข้อต่างกันอยู่ตรงที่ยุทธศาสตร์ กึ่งตั้งนั้นกำหนดขึ้นเพื่อกำจัดเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วและหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮซึ่งถือเป็นภัยเป็นอันตรายและอยู่ใกล้ที่สุด

ฝ่ายกึ่งตั้งแลเห็นว่าโจโฉคือศัตรูที่เข้มแข็งที่สุด การกำหนดสถานการณ์ดังนี้จึงเหมือนดั่งยุทธศาสตร์สามก๊กของขงเบ้ง และเพราะมองสถานการณ์ตรงกันเช่นนี้ทั้งสองฝ่ายจึงต่างมีประโยชน์ร่วมกันที่จะต้องสามัคคีเป็นพันธมิตรเพื่อรับมือกับโจโฉในอนาคต

ทางฝ่ายโจโฉนั้นครองอำนาจในเมืองหลวงภายใต้พระปรมัติไธยของพระเจ้าเหี้ยนเต้ มีฐานะเป็นรัฐบาลที่ชอบด้วยกฎหมาย ของเมืองจีนในยุคนั้น ภายหลังจากโจโฉปราบหัวเมืองภาคตะวันออก และหัวเมืองฝ่ายเหนือได้แล้ว ทำให้ดินแดนในอำนาจของโจโฉขยายออกไปอย่างกว้างขวาง ครอบคลุมฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีไปทางตะวันออกจรดทะเลหลวง ทางด้านเหนือจรดกำแพงเมืองจีน คงเหลือภาคพายัพซึ่งติดต่อกับเมืองเสเหลียงโดยมีม้าแท่งและหันซุยแข็งข้ออยู่กลุ่มหนึ่ง ทางด้านตะวันตกจรดเมืองฮั่นต๋งของเตียวล่อและเมืองเสฉวนของเล่าเจี้ยง โดยที่โจโฉยังขยายอำนาจและอิทธิพล ไปไม่ถึงอีกกลุ่มหนึ่ง ส่วนทางด้านใต้มีเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วและขุนกวนเจ้าเมืองกังตั้ง ถึงกระนั้นดินแดนในอำนาจของโจโฉก็ยังคงมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่าดินแดนในอำนาจของขุนกวน และยังไม่ต้องพูดถึงเล่าเปียวเพราะยังไม่มีการดินแดนเป็นของตนเองเลย

หลังจากปราบปรามหัวเมืองภาคตะวันออกกำจัดไป ปราบปรามอ้วนสุด อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองฝ่ายเหนือแล้ว ทำให้กำลังทหารของโจโฉเพิ่มขึ้นเป็นเจ็ดสิบหมื่น มีทหารเอก ทหารรองเป็นจำนวนมาก มีที่ปรึกษาในทุกด้านอย่างครบครัน ดังนั้นโจโฉจึงเป็นก๊กที่เข้มแข็งเติบโตใหญ่ที่สุด โจโฉกำหนดยุทธศาสตร์รวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่งโดยมียุทธวิธีคือกินข้าวทีละคำ ดีทีละส่วน ยึดทีละเมือง หลังจากสิ้นอ้วนเสี้ยวแล้ว โจโฉกำหนดจะหะก้าวต่อไปคือกรีธาทัพลงใต้ กำจัด เล่าเปียว เล่าปี่ และขุนกวน จากนั้นจึงจะกรีธาทัพขึ้นพายัพกำจัดมาแท่งหันซุย โดยละดินแดนภาคตะวันตกไว้เป็นจังหวัดหวู่กั๋วสุดท้าย

ภายใต้ยุทธศาสตร์รวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง และจังหวัดหวู่กั๋วต่อไป คือการรุกรานไต้หวัน โจโฉจึงได้จัดเตรียมกองทัพเรือ ฝึกฝนทหารเรือที่ริมแม่น้ำเจียงโหแดนเมืองกิจวูอย่างเอิกเกริก แผ่นดินจีนยามจะเริ่มเป็นสามก๊กจึงมีสภาพการณ์ของดินแดน กำลังอำนาจทางการเมือง การทหาร เศรษฐกิจ ตลอดจนยุทธศาสตร์ เข้มมุ่นและยุทธวิธี มีความแข็งแกร่ง ความใหญ่ ความเล็กของแต่ละฝ่าย ดังได้พรรณนามาจะนี้ เล่าปี่ครั้นพาขงเบ้งเข้าเมืองซินเจี๋ยแล้ว แต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษา และเสนาธิการใหญ่ ทำการฝึกปรี้อและชักซ้อมบรรดาทหารทั้งปวง ปรับปรุงกองทัพ ฝึกฝนการสงครามทั้งเชิงรุก เชิงรับ การเข้าตี การถอย การซุ่มโจมตี การรบด้วยทหารเอก การรบด้วยค่ายกลพยุหะ การให้อาณัติสัญญาญทุกประการ

เล่าปี่ประจักษ์น้ำใจน้องร่วมสาบานทั้งสองเป็นอย่างดีว่าไม่เสื่อมใสศรัทธาขงเบ้งและยังมีความซื่อสัตย์อยู่ในใจ ดังนั้นเล่าปี่จึงเอาอกเอาใจขงเบ้งเป็นพิเศษ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเล่าปี่ปรนนิบัติขงเบ้งเสมือนหนึ่งเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ และถึงขนาด "กินข้าวร่วมสารับ" อยู่มาวันหนึ่งขงเบ้งจึงเสนอแก่เล่าปี่ว่าบัดนี้โจโฉสร้างกองทัพเรือ ทำการฝึกซ้อมทหารเรือที่เมืองกิจวูเป็นการเอิกเกริกนัก อีกไม่นานโจโฉคงยกกองทัพรุกรานไต้หวัน โดยมีเมืองเกงจิ๋วและเมืองกังตั้งเป็น เป้าหมายอย่างแน่นอน แล้วว่าการที่โจโฉฝึกซ้อมทหารเรือ ดังนี้ ขุนกวนย่อมตระหนกตกใจเป็นแน่จึงขอที่ท่านจะได้ส่งคนไปสอดแนมสืบข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางเมืองกังตั้งว่าจะเตรียมการรับมือการศึกครั้งนี้ประการใดหรือไม่แล้วจะได้คิดการสืบไป

เล่าปี่เห็นชอบกับความคิดของขงเบ้งจึงแต่งสายลับออกไปสอดแนมข่าวคราวที่เมืองกังตั้ง ขงเบ้งได้เสนอต่อไปว่า โจโฉเตรียมกำลังทหารเพื่อรุกรานไต้หวันใหญ่หลวงนัก ท่านมีทหารเพียงหมื่นคนไม่อาจต้านทานกำลังทหารอันมหาศาลของโจโฉได้ ขอบที่จะขอสมุหระดมผู้คนเสริมสร้างกองทัพให้เติบโตเข้มแข็งเสียตั้งแต่นี้ เล่าปี่เห็นชอบกับความคิดของขงเบ้ง จึงสั่งการให้ระดมชายฉกรรจ์เสริมกำลังกองทัพตั้งแต่นั้น

ทางด้านเมืองกังตั้งนั้น หลังจากขุนกวนเกลี้ยอำนาจ และได้โจโฉไว้เป็นที่ปรึกษาแล้ว โจโฉได้เสนอยุทธศาสตร์กึ่งตั้งให้ขุนกวนรวบรวมหัวเมืองฝั่งใต้แม่น้ำแยงซีให้เป็นปึกแผ่น ระดมคนตีมีฝีมือเข้ามารับราชการ สร้างเสริมกำลังอำนาจทางนาวิ และอาศัยแม่น้ำแยงซีเป็นปราการด้านศึก โจโฉได้เสนอให้ขุนกวนเร่งระดมคนตีมีฝีมือเข้ามาเสริมสร้างกำลังอำนาจเพิ่มขึ้น ขุนกวนเห็นชอบด้วยจึงสั่งให้ก่อสร้างตึกรับรองขึ้นหลังหนึ่งตั้ง

ชื่อว่า "อาคารเสวนาบัณฑิต" แล้วตั้งให้เกายง และเดิยวเหียนเป็นหัวหน้าเจ้าพนักงานสำหรับรับรองผู้มีสติปัญญาซึ่งไปมา ณ อาคารเสวนาบัณฑิตนี้

ขุนกวนให้ป่าวประกาศไปทั่วแดนกังต้งเชิญชวนนักปราชญ์ บัณฑิต และผู้มีฝีมือทั้งปวงเข้ามาร่วมสังสรรค์เสวนาเพื่อคัดเลือกและเชิญเข้ารับราชการ ดังนั้นจึงมีผู้คนเป็นจำนวนมากหลั่งไหลแวะเวียนเข้ามาสังสรรค์เสวนา ณ อาคารเสวนาบัณฑิตแห่งนี้ ขุนกวนได้คัดเลือกและเชิญคนดีมีฝีมือจำนวนมากเข้าทำราชการ ในบรรดาผู้คนที่คัดเลือกได้นี้ ขุนกวนได้ตั้งให้ขอเด็กชาวเมืองห้อยแข เขี้ยมจันชาวเมืองเพงเสย ชีจ้องชาวเมืองไฟกวน เทียเป้งชาวเมืองยี่หล่า จี๋ห้วน ลกเจ็ก เตียวุ่นชาวเมืองตองง่อ เล่งทอง ง่อซันชาวเมืองห้อยแข รวมห้าคนมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษา ตั้งให้ลิบองชาวเมืองยี่เอ่ง ลกซุนชาวเมืองตองง่อ ชีเซ่งชาวเมืองลงเสย พัวเจี้ยงชาวเมืองตองกุน เดงฮองชาวเมืองโลกั้ง รวมห้าคนเป็นนายทหาร

เมื่อครั้งเขียนอันศกปีที่เจ็ด โจโฉต้องการทดสอบว่าขุนกวนเจ้าเมืองหนุมซึ่งเพิ่งครองอำนาจเหนือกังต้งสืบต่อจากซุนเช็กผู้พี่ว่ามีความคิดเอาใจออกหากหรือว่ายังสวามิภักดิ์ต่อเมืองหลวงประการใด จึงสั่งการให้ทูตพิเศษถือหนังสือเดินทางมากังต้งแจ้งให้ขุนกวนส่งบุตรไปถวายตัวต่อพระเจ้าเหียนเต๋ ขุนกวนเพิ่งครองอำนาจได้ทราบความตามหนังสือของโจโฉดังนั้นก็เกิดความวิตก จึงนำความไปปรึกษาด้วยนางงอฮุยฮินผู้เป็นมารดานางงอฮุยฮินจึงให้เชิญเตียวเจียวและจิวยี้เข้ามาปรึกษาพร้อมกัน ขุนกวนได้ปรารภว่าตัวข้าพเจ้าเพิ่งครองอำนาจขึ้นในแคว้นกังต้ง แผ่นดินเพิ่งสงบสุข บัดนี้โจโฉมีหนังสือแจ้งให้ส่งบุตรเข้าไปรับราชการในเมืองหลวง ท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด เตียวเจียวขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือนเสนอว่า เป็นธรรมเนียมแต่โบราณมาที่บรรดาเจ้าเมืองทั้งปวงต้องส่งบุตรเข้าไปถวายตัวต่อฮ่องเต้ทำราชการในเมืองหลวง ความอันโจโฉมีหนังสือมาทั้งนี้ชอบด้วยขนบธรรมเนียมอยู่ ถ้าหากทางเมืองกังต้งปฏิเสธก็จะถูกเมืองหลวงกล่าวหาว่าเป็นกบฏ แล้วยกขึ้นเป็นเหตุกรีธาทัพใหญ่มาตีเมืองกังต้ง ราษฎรก็จะได้ยากลำบากหนาขึ้น

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงถามจิวยี้ว่าท่านมีความเห็นเป็นประการใด จิวยี้จึงว่าโจโฉมีหนังสือมาทั้งนี้ ความประสงค์ที่แท้ก็คือต้องการให้เมืองกังต้งส่งตัวประกันไปไว้ในเมืองหลวง หากว่าเราส่งตัวประกันไปแล้วสืบไปเมื่อหน้าจะคิดอ่านอย่างใดย่อมขัดสน โจโฉจะเอาตัวประกันนั้นข่มขู่ข่มเหงให้เราจำต้องยอมทำตามใจไม่มีที่สิ้นสุด สภาพดังนี้แม้ไม่ใช่เมืองขึ้นก็เหมือนหนึ่งเป็นเมืองขึ้น แล้วว่าความอันเตียวเจียวได้เสนอนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย อนึ่งเล่าขุนกวนท่านเพิ่งรับภาระเมืองกังต้งสืบต่อจากบิดาและพี่ชายมาไม่ทันไร จะยกเมืองกังต้งให้แก่โจโฉยอมไม่ควร ตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่พร้อมใจด้วย มิฉะนั้นแล้ว วันข้างหน้าจะลำบากหนาไปพบขุนเกียนและซุนเช็กในสัณปราชญ์ได้อย่างไรกัน

เตียวเจียวได้ฟังดังนั้นจึงแย้งว่าบัดนี้โจโฉมีกำลังทหารเป็นอันมาก ชำนาญการสงครามทั้งอ้างอิงเอารับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ในการแผ่นดินทั้งปวง หากท่านไม่เห็นด้วยความคิดข้าพเจ้าแล้ว ท่านจะรับมือโจโฉป้องกันเมืองกังต้งให้ปลอดภัยไว้ได้หรือ หากสู้โจโฉไม่ได้ก็ต้องยอมตามความประสงค์นั้นในที่สุด แต่เป็นการยอม ในฐานะเชลยศึกซึ่งจะได้รับความอัปยศนักขุนกวนและนางงอฮุยฮินได้ฟังคำเตียวเจียวดังนั้นก็พรั่นใจ หันมาทางจิวยี้พร้อมกันเป็นที่ขอฟังความเห็น ว่า คิดอ่านประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

การแข็งข้อของกังต้ง (ตอนที่ 206)

จิวยี้และเตียวเจียวมีความเห็นขัดแย้งกันว่าจะยอมอ่อนข้อให้กับโจโฉหรือไม่ แต่พอเตียวเจียวยกเหตุผลด้านกำลังทหารของโจโฉขึ้นอ้างแล้วว่าในที่สุดกังต้งก็ต้องยอมอ่อนข้ออยู่ดี แต่การอ่อน ข้อในลักษณะเช่นนั้นเป็นการอ่อนข้อในลักษณะเชลยศึก จะได้รับความอัปยศนักจิวยี้เห็นอาการของขุนกวนและนางงอฮุยฮินที่พรั่นใจไหวหวั่นไปกับคำของเตียวเจียวก็กล่าวขึ้นอย่างหนักแน่นว่า โจโฉมีกำลังมาก ก็จริงแต่เป็นฝ่ายรุกในระยะทางไกลเรามาใกล้กันแต่เป็นฝ่ายรับอยู่ในที่ตั้งเห็นพอจะรับได้อยู่

จิวยี้ได้กล่าวขึ้นด้วยความเชื่อมั่นต่อไปว่า เมืองกังต้งของเราตั้งอยู่ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี มีแม่น้ำใหญ่เป็นปราการป้องกันเมืองตามธรรมชาติ โจโฉมาแต่ข้างเหนือย่อมยากจะข้ามแม่น้ำมาได้ แลเมืองกังต้งนี้เป็นหัวเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นต่อถึงหกหัวเมือง ผู้คนพร้อมมูลเสบียงอาหารก็มีเป็นอันมาก บรรดาทหารล้วนมีฝีมือกล้าแข็ง ชำนาญการสงคราม มีน้ำใจสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ย่อมสามารถตั้งรับและรับมือกับโจโฉได้จิวยี้ประมาณสถานการณ์ทางการทหารแล้วจึงประมาณสถานการณ์ทางการเมืองต่อไปว่า ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วเห็นว่าโจโฉ คงจะไม่กล้ากรีธาทัพลงใต้ในช่วงระยะนี้ เพราะบัดนี้อ้วนเสี้ยวเตรียม กำลังหัวเมืองฝ่ายเหนือคึกคักอยู่ เป็นการเตรียมการเพื่อรุกรองใต้โจมตีเมืองสุโตเป็นแน่แท้ โจโฉได้ข่าวศึกแล้วคงไม่กล้าละเมือง

หลวงมารุกรานเรา แม้หากอ้วนเสี้ยวไม่เคลื่อนกำลังก็ยังเป็นที่ระวังระแวง ของโจโฉไม่ให้กรีธาทัพลงได้ โดยสะดวกหนึ่ง การกรีธาทัพลงได้ของโจโฉนั้นในใจจะทำการได้ตามใจ เพราะข้างพ่ายนั้น มาตั้งเจ้าเมืองเสเหลียงก็คอยฉวยโอกาสทำร้ายอยู่ เพราะมาตั้งยังมีพันธมิตรร่วมกับพวกตั้งสินและเล่าปี่ที่จะต้องกำจัดโจโฉ ศัตรูราชสมบัติให้จงได้ ข้างตะวันตกก็ยังมีเดียวล่อเจ้าเมืองฮั่นตั้งซึ่งคอยฉวยโอกาสที่จะเข้าตีเมืองสุไต่อยู่อีก ทางหนึ่งแม้หากว่าโจโฉจะเสี่ยงภัยกรีธาทัพยกลงใต้ก็ไปว่าจะถึงเมืองกังตั๋งในทันที เพราะยังมีเมืองเกงจิ๋วของเล่าเปียวเป็นขวางหนามขวางหน้าอยู่อีก กล่าวดังนั้นแล้ว จิวยี่จึงสรุปว่าข้าพเจ้าไม่เห็นควรที่จะส่งตัวประกันไปให้กับโจโฉ ขอบที่ท่านจะรอฟังสถานการณ์ต่อไปก่อนแล้วค่อยคิดอ่านผันผวนสืบไป

ความเห็นของจิวยี่ต้องด้วยความคิดของนางงอสูหยินที่ไม่ต้องการส่งบุตรหลานไปเป็นตัวประกันไว้กับโจโฉ จึงว่าจิวยี่กล่าวความทั้งปวงนั้นชอบแล้ว และหันไปทางขุนกวนแล้วถามว่าตัวเจ้าจะว่าอย่างไร ขุนกวนแม้เป็นเจ้าเมืองหนุ่มเพิ่งครองอำนาจไม่นานนัก แต่เลือนครบของขุนเกียนได้สืบทอดมาเต็มตัว ประกอบทั้งเป็นคนสุขุมลุ่มลึก ฟังความใคร่ครวญตลอดแล้วเห็นการพิเคราะห์เหตุการณ์ของจิวยี่กว้างขวางชอบด้วยเหตุผลหลักแหลมนัก ทั้งนางงอสูหยินผู้เป็นมารดา ก็เห็นชอบจึงว่า เมื่อมารดาท่านเห็นพ้องกับความคิดของจิวยี่ดังนี้แล้ว ผู้บุตรย่อมมีแต่ต้องคล้อยตามดังนั้นขุนกวนจึงตัดสินใจไม่ส่งตัวประกันไปเมืองหลวงและแจ้งให้ทูตพิเศษของโจโฉทราบ

ทูตพิเศษเสร็จภารกิจแล้วได้เดินทางกลับเมืองหลวงรายงานความทั้งปวงให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความดังนั้นแล้วก็แจ้งว่าขุนกวนตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ แข็งข้อไม่ขึ้นต่อเมืองหลวงก็โกรธ คิดจะกรีธาทัพยกไปตีเมืองกังตั๋ง แต่พอตีหน่วยสอดแนมได้รายงานข่าวศึกให้ทราบทั่วว่าเมืองฝ่ายเหนือเตรียมกองทัพเอ็กเกริก มีที่พาว์จะยกลงมาตีเมืองสุไต่ โจโฉ จึงจำต้องตัดสินใจปลงพระชนม์เมืองกังตั๋งไว้ชั่วคราว แล้วจัดแจงกองทัพขึ้นสู่ภาคเหนือเตรียมรบศึกกับอ้วนเสี้ยวหลังจากกรีธาทัพขึ้นเหนือครั้งนั้นแล้ว โจโฉต้องกราศึกสงคราม ติดพันอยู่กับหัวเมืองฝ่ายเหนืออยู่หลายปี แผนการกรีธาทัพลงใต้จึงชะงักลงด้วยประการฉะนี้

ต่อมาในปีเจี้ยนอันศกปีที่แปด เดือนสิบสอง ขุนกวนทราบข่าวว่าโจโฉกรีธาทัพขึ้นภาคเหนือเห็นเป็นโอกาสที่จะแก้แค้นหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮล้างแค้นให้แก่บิดา จึงสั่งให้ยกกองทัพเรือยกไปตีเมืองกังแฮ หองจ้อเจ้าเมืองกังแฮทราบข่าวศึกก็จัดเตรียมกองทัพเรือเพื่อรับศึกกังตั๋ง ทั้งสองฝ่ายได้กระทำยุทธนาวีกันที่กลางอ่าวหน้าเมืองกังแฮ ทหารเมืองกังแฮเสียที่แก่ข้าศึกจึงล่าถอยมาทางฐานทัพเรือในอ่าว เล่งโงทหารเอกของขุนกวนผู้เป็นบิดาของเล่งทอง ซึ่งเป็นรองผู้บัญชาการกองเรือของฝ่ายกังตั๋งเห็นได้ทีจึงนำเรือเร็วรุกไล่ตาม ตีทหารเมืองกังแฮในขณะที่เล่งโงนำกองเรือเร็วล่วงเข้ามาถึงปากน้ำแสบเคียวในอ่าวเมืองกังแฮก็ไล่ทันกองหลังของฝ่ายเมืองกังแฮซึ่งมีกำเลงเป็นแม่กอง กำเลงเห็นเล่งโงยืนอยู่บนเรือเร็วแล่นนำหน้าขบวนเรือของ เมืองกังตั๋งรุกไล่เข้ามาด้วยความประมาทล้ำเข้ามาในระยะเกาทัณฑ์ กำเลงจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกเล่งโงล้มลงในเรือเร็วนั้นถึงแก่ความตาย

กำเลงเห็นเล่งโงรองผู้บัญชาการกองเรือของฝ่ายกังตั๋งต้องเกาทัณฑ์จึงสั่งให้กองหลังกลับเรือจะเข้าไปแย่งเอาศพของเล่งโง ทหารเมืองกังตั๋งเห็นเล่งโงถูกเกาทัณฑ์ของข้าศึกถึงแก่ความตายก็พากันแตกตื่น พลแจวกก็ชะลอกำลังลง ส่วนเล่งทองบุตรเล่งโง นั้นแม้อายุเพียงสิบห้าปีแต่อาจกล้าหาญนัก เห็นบิดาต้องเกาทัณฑ์ล้มลงก็ตกใจ เห็นฝ่ายเมืองกังแฮกลับเรือจะมาแย่งเอาศพบิดาก็โกรธ สั่งให้พลเรือระดมกำลังเร่งความเร็วตรงเข้าไปที่เรือของเล่งโงกองเรือของกำเลงปะทะกับกองเรือของเล่งทอง ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารภ ในขณะนั้นกองเรือของฝ่ายกังตั๋งหนุนเนื่องมาทัน กำเลงเกรงว่าจะเสียทีจึงสั่งทหารให้กลับเรือแล้วแล่นกลับไปฐานทัพ

เล่งทองเป็นห่วงเล่งโงผู้บิดา จึงสั่งพลแจวกให้เทียบเรือเข้าไปที่เรือของเล่งโง กระโดดลงไปเรือเห็นเล่งโงผู้บิดาถึงแก่ความตายก็ถอดศพบิดาแล้วร้องไห้เป็นอันมาก กล่าวอาฆาตกำเลงว่าชาตินี้จะต้องล้างแค้นแทนบิดาให้จงได้

ขณะนั้นขุนกวนคุมกองเรือตรงเป็นกองทัพหลวงยกตามมาทันกองหน้าทราบข่าวว่าเสียเล่งโงก็โกรธ สั่งกองทัพเรือให้รุกไล่ตีกองเรือของกำเลงขุนกวนออกคำสั่งยุทธการไม่ทันสิ้นคำ ลมในอ่าวก็พัดกล้า บังเกิดคลื่นใหญ่ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว ขุนกวนเกรงว่ากองทัพเรือจะเป็นอันตราย ทั้งเห็นว่าเล่งทองได้ศพบิดาแล้ว จึงสั่งพลสัญญาณให้ส่งสัญญาณถอยทัพเรือกลับไปเมืองกังตั๋ง ยุทธนาวีระหว่างกองทัพเรือเมืองกังตั๋งกับกองทัพเรือเมืองกังแฮหัวเมืองขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วจึงยุติลงด้วยเหตุพายุใหญ่ห้ามทัพไว้ดังนี้

กองทัพเรือเมืองกังตั๋งปราชัย สูญเสียเล่งโงครั้งนั้นแล้วก็งดทัพไว้ในที่ดัง ในระหว่างนั้นเหตุการณ์ทางด้านเมืองตันเถียงหัวเมืองขึ้นของเมืองกังตั๋งได้เกิดเหตุร้ายขึ้น สืบเนื่องจากขุนเซียงผู้น้องของขุนกวนซึ่งไปกิน

เมืองดันเอียงนั้นมีนิสัยมักเสพสุราเป็นอาถิณ ชุนเชียงเมื่อเสพสุราแล้วน้ำใจก็โหดร้ายทารุณ ชอบเขียนดีด่าว่าทหาร เมาสราขึ้นคราวใดก็พาลหาเหตุเอาภัยกับทหารและคนรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย บางครั้งสั่งให้โยยตีทหารและขุนนาง ข้าราชการจนเกิดความครหาและความเกลียดชังอย่างกว้างขวาง บรรดาขุนนางเหล่าทหารทั้งหลายที่ได้รับการกดขี่ข่มเหงรังแกจากชุนเชียงก็ผูกใจเจ็บพยายามในจำนวนนี้อิหล่ากับได้อ้วนเป็นปลัดเมืองถูกโยยตีต่อหน้าเพื่อนข้าราชการได้รับความอับอายนัก ผูกพยาบาทคิดจะสังหารชุนเชียงเสียปรึกษากันแล้วเห็นว่าจำเป็นจะต้องร่วมทำการกับเปียนทองซึ่งเป็นคนสนิทของชุนเชียง สามารถเข้านอกออกในจวนของชุนเชียงได้ตลอดเวลา ทั้งเปียนทองเองก็เจ็บช้ำน้ำใจชุนเชียงเป็นอันมาก เนื่องจากชุนเชียงดื่มสุราแล้วเห็นเปียนทองเป็นกระสอบทราย พอจะชกต่อยก็เตะก็ชกต่อยก็เตะเอาตามอำเภอใจ พอจะดุด่าว่าร้ายก็ดุด่าว่าร้ายโดยไม่เกรงใจ

พอเปียนทองได้อิหล่ากับได้อ้วนมาเป็นพวกคิดอ่าน ก็พร้อมใจกันวางแผนสังหารชุนเชียง โดยถือเอากำหนดการวันขึ้นปีใหม่เป็นวันลงมือในเทศกาลขึ้นปีใหม่นั้นบรรดาขุนนางทั้งปวงจะพร้อมกันมากระทำการคารวะอวยพรแก่ชุนเชียง ณ ศาลาราชการเมืองดันเอียง ตามประเพณีชุนเชียงสั่งการให้เตรียมโต๊ะเลี้ยงรับรองบรรดาขุนนางที่จะมาอวยพรตามธรรมเนียม แต่นางชีฮูหยินผู้เป็นภรรยาของชุนเชียงซึ่งได้ร่ำเรียนวิชาเสี่ยงทนายให้รู้สึกสังหรณ์ประหลาดใจนักจึงทำการเสี่ยงทนายว่าเหตุการณ์ในยามเข้าปีใหม่นี้จะดีร้ายประการใดแต่พอเสี่ยงทนายแล้วผลปรากฏว่าชะตาสามีเคราะห์ร้ายต้องขาดตกบกพร่องจึงว่ากล่าวเตือนชุนเชียงว่าในวันพรุ่งนี้เป็นวันขึ้นปีใหม่ ข้าพเจ้าได้เสี่ยงทนายชะตาท่านปรากฏว่ามีเคราะห์หนักต้องขาด ดังนั้น จึงขอที่ท่านจะงดการออกรับคำนับเสียสักครั้งหนึ่ง แล้วถือศีลกินเจอยู่แต่ในจวนให้เคราะห์ร้ายผ่านพ้นไปก่อน

ชุนเชียงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แต่มิได้ว่ากล่าวประการใดเพราะ ในใจไม่ได้เชื่อถือ ครั้นรุ่งขึ้นเป็นวันปีใหม่ชุนเชียงก็ออกไปรับคำนับขุนนางตามอย่างธรรมเนียม ณ ศาลาราชการ ครั้นบรรดาขุนนางข้าราชการกระทำการคำนับอวยพรตามประเพณีและเสร็จการเลี้ยงโต๊ะแล้วต่างคนต่างแยกย้ายกันกลับ ชุนเชียงนึกถึงคำของภรรยาว่าเคราะห์ร้ายถึงขาดแต่ไม่มีเหตุการณ์ร้ายประการใดเกิดขึ้นก็นึกหัวเราะเยาะภรรยาอยู่แต่ในใจ พอชุนเชียงเดินกลับเข้าประตูจวน เปียนทองซึ่งขมอยู่เห็นเป็นทีจึงชักเอาดาบฟันชุนเชียงล้มลงถึงแก่ความตายที่ประตูจวนนั้น

ทางฝ่ายอิหล่ากับได้อ้วนเห็นเปียนทองสังหารชุนเชียงตามแผนการที่วางไว้ดังนั้นก็คิดหักหลังเปียนทองเพื่อสร้างความชอบธรรม ให้แก่ตัว จึงคุมกำลังทหารเข้าจับเอาตัวเปียนทองแล้วกล่าวหาเปียนทองว่าเป็นกบฏสังหารชุนเชียง และสั่งให้ประหารเปียนทองเสีย จากนั้นอิหล่าและได้อ้วนก็ตั้งตัวเป็นผู้รักษาราชการเมืองดันเอียงแทนชุนเชียง สั่งให้เก็บรวบรวมทรัพย์สินสมบัติของชุนเชียงเป็นทีว่าจะยึดเป็นของตนเอง

ตัวอิหล่านั้นคิดการใหญ่กว่าได้อ้วน เพราะไม่เพียงแต่คิดจะแย่งยึดเอาอำนาจเมืองดันเอียงเท่านั้น ยังคิดที่จะเอานางชีฮูหยินภรรยาของนายเก่ามาเป็นนางบำเรอของตัวเอง อิหล่าได้สั่งให้ทหารไปคุมตัวนางชีฮูหยินมาพบแล้วแจ้งว่าบัดนี้เปียนทองเป็นกบฏสังหารชุนเชียงเสียแล้ว พวกข้าพเจ้าเห็นเป็นการไม่ชอบจึงปราบปรามฝ่ายกบฏได้ราบคาบเท่ากับได้แก่แค้นให้แก่ท่านด้วย แล้วว่าตัวท่านเป็นสตรี บัดนี้สามีหาบุญไม่แล้ว จะครองตัวเป็นโสดอยู่ต่อไปก็ตายเปล่า จงมาอยู่ด้วยเราปรนนิบัติเราให้เป็นสุขจะได้มีวาสนายศถาบรรดาศักดิ์สืบไป แต่หากมันไม่ฟังคำก็จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต

นางชีฮูหยินเดิมทีก็ดีใจที่ได้้อ้วนและอิหล่าปราบปรามฝ่ายกบฏได้สำเร็จ วิสัยสตรีไม่ได้คิดลึกซึ้งไปว่าความจริงทั้งได้อ้วนและอิหล่า เป็นพวกเดียวกับเปียนทอง แต่พอเห็นได้อ้วนและอิหล่ากระทำการหยามชาก็สงสัยว่าโจนจึงทำการราวกับสืบเนื่องในสิ่งที่เปียนทอง ได้ทำไว้ ครั้นฟังคำของอิหล่าดังนั้นก็ประจักษ์ชัดว่าสองคนนี้เป็นพวกเดียวกันกับเปียนทองแต่หักหลังกันเอง นางชีฮูหยินเพิ่งสิ้นสามี มาบัดนี้ติดอยู่ในเงื้อมมือของอิหล่าจึงคำนึงว่าหากจะต่อสู้ก็ไร้กำลังที่จะขัดขึ้น จำเป็นจะต้องใช้อุบายหญิงจึงจะเอาตัวรอดได้ คิดดังนั้นแล้วจึงตอบอิหล่าว่าตัวข้าพเจ้าเป็นสตรีจะมีชีวิตหมายแต่ผู้เดียวยอมเป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวงขอ ที่จะหาหลักพิงพิงใหม่ไว้เป็นที่พึ่งพาตามคำท่าน แต่ตัวข้าพเจ้า นี้เพิ่งสิ้นสามีสบยังมีหทัยฝัง ใจยังไม่เป็นปกติ หากจะมีสามีใหม่แต่วันนี้นคนทั้งปวงจะครหานินทาได้ ดังนั้น ขอให้ท่านงดความคิดไว้สักชั่วเวลาหนึ่งก่อน เมื่อเสร็จการพิศศพแล้วข้าพเจ้าก็พร้อมใจที่จะเป็นภรรยาท่าน

อิหล่าได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ตรองไปแล้วก็เห็นจริงตามคำนางจึงว่า เจ้ากล่าวความทั้งนี้ก็ชอบด้วยธรรมเนียม เมื่อเจ้าพร้อมใจแล้วก็จะจัดแจงการศพของชุนเชียงให้เรียบร้อย จากนั้นเราจะมารับตัวเจ้าไปอยู่ด้วยกัน ว่าแล้วอิหล่าก็กลับไปที่อยู่

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทย์าคม**มารพ่ายอุบายหญิง (ตอนที่ 207)**

อิหล่าหลงเชื่อคำของนางชีสุหยินที่ว่ายินยอมพร้อมใจจะเป็นภรรยาเพียงแต่ขอเวลาให้การศพและการเซ่นไหว้ศพสามิผู้ล่วงลับเสร็จสิ้นเสียก่อนจะได้ไม่เป็นที่ครหาแก่ผู้คนทั้งปวง จึงมีความยินดี แล้วกลับออกไปตั้งหน้าตั้งตารอคอยวันเวลาที่นางชีสุหยินจะไปอยู่กับตน

ดูไปแล้วอิหล่าผู้นี้เป็นผู้มีรสนิยมอย่างเดียวกับโจโฉ คือมีรสนิยมพึงพอใจในดอกกระดังงาลานไฟ และเป็นรสนิยมอย่างเดียวกันกับแก่นนำหลายคนของพรรคการเมืองพรรคใหญ่ เป็นรสนิยมที่ไม่พึงใจดรุณีแรกๆ เพราะเห็นว่าดรุณีแรกๆ นั้นเหมือนดังหนึ่งกุหลาบแรกเริ่มแย้ม มีนามอันแหลมคม ดังความที่ว่า

"กุหลาบแรกเริ่มแย้มหนามคม
นระจะเด็ดดมกลัวซ้ำ
สิงห์ผยองลองชมชืดจืด แดเอ๋ย
เอ๋ยเอ๋ยใครอาจซ้ำหลาบแล้วจ้านาน"

เป็นแต่ว่ากระดังงาดอกที่อิหล่าหมายปองนี้ยังสดและใหม่กว่ากระดังงาดอกที่โจโฉปรารถนา เพราะนางชีสุหยินนั้นอยู่ในวัยเพียงไม่ถึงยี่สิบห้า ในขณะที่ภรรยาฝ่ายเดียวเจออยู่ในวัยล่วงเลยวัยสิบเศษแล้ว เป็นวัยระดับเดียวกับกระดังงาดอกที่แก่นนำพรรคการเมืองของพรรคใหญ่หมายปองครองครอบอยู่นั้น

โจโฉแตกทัพแทบเอาชีวิตไม่รอดก็เพราะล่วงคุณธรรม ช่วงชิงเอาภรรยาของผู้อื่น ในขณะที่ผู้เป็นสามีเพิ่งตายอยู่ในระยะไว้ทุกข์ไม่ถึงเดือน อิหล่าในครั้งนี้ดำเนินตามหนทางที่โจโฉเคยเดินมาแล้วชะตากรรมของอิหล่าจึงย่อมไม่แตกต่างกับโจโฉเท่าใดนัก ฝ่ายนางชีสุหยินเมื่อล่วงอิหล่าสำเร็จแล้ว ก็คิดอ่านหาทางเอาตัวรอดพิทักษ์รักษาศักดิ์และศรีสะเกื้อตระกูล "ซุน" แห่งกังตั๋ง หลังจากได้ตรึงอยู่พักหนึ่งแล้วก็รู้สึกได้ว่าซุนโก๋และเป่าเอ๋งเป็นข้าเก่าของซุนเซียงผู้สามี มีความรักดีมั่นคงต่อตระกูล "ซุน" เห็น จะพึงพาอาศัยในยามยากได้ จึงให้หญิงรับใช้ลอบออกไปตามซุนโก๋และเป่าเอ๋งมาพบ สองข้าเก่าของซุนเซียงทราบความก็ตกใจ รีบลอบเข้ามาพบนางชีสุหยินตั้งแต่วันนั้น พอนางชีสุหยินพบนางซุนโก๋และเป่าเอ๋งก็ร้องไห้ แล้วว่าอิหล่าและได้อ้วนสองคนนี้คิดกบฏต่อตระกูล "ซุน" วางแผนร่วมกับเปียนหงอคนสนิทของซุนเซียงแล้วสังหารซุนเซียงเสีย ซุนโก๋และเป่าเอ๋งทราบความนัยตั้งนั้นแล้วก็ตกใจ จึงว่าความทั้งนี้จะเป็นจริงได้หรือไม่ เพราะความตามที่ปรากฏในทางราชการนั้นเปียนหงอแต่ผู้เดียวคิดคิดสังหารนาย ส่วนอิหล่าและได้อ้วนเป็นผู้มีความชอบที่สามารถปราบปรามฝ่ายกบฏได้สำเร็จ

นางชีสุหยินจึงว่าความอันปรากฏในทางราชการนั้นเป็นเรื่องที่อิหล่าและได้อ้วนเสกสรรปั้นแต่งแปลงเรื่องราวเอาเป็นความชอบของตน ความจริงทั้งสามคนร่วมคบคิดกัน ครั้นสังหารซุนเซียงเสร็จแล้วอิหล่าและได้อ้วนจึงหักหลังโยนความผิดให้เปียนหงอ ว่าเป็นขบถแล้วสังหารเปียนหงอเสีย แล้วว่าหลังจากสังหารเปียนหงอ เข้าครองอำนาจเมืองฉันเจียง แล้วโจมตีหน้ากบฏของอิหล่าและได้อ้วนจึงเผยให้เห็นคือได้ยึดเอาบรรดาทรัพย์สิ่งสินของสามีเราไปเป็นสิทธิเสียทั้งสิ้น แลบัดนี้อิหล่ายังชมเชงหน้าใจเราอีกบังคับเราให้ยอมเป็นภรรยา ทำให้เราได้รับความอับอายอดสู่นัก ตัวเราเป็นหญิงไม่มีกำลังจะรบราต่อสู้จึงได้คิดเป็นอุบายผันผวนเอาตัวรอด อิหล่าหลงเชื่อจึงผ่อนปรนเวลา อีกไม่ช้าคงจะมาจับตัวเราไป ตัวเราเป็นหญิงไม่เห็นผู้ใดเป็นที่พึ่งนอกจากท่านทั้งสองซึ่งเป็นคนเก่าของซุนเซียงผู้สามี จึงขอให้ท่านทั้งสองหาทางลอบส่งข่าวให้ซุนกวนथाบ แล้วช่วยคิดอ่านให้เราพ้นจากอันตราย

สองข้าเก่าของซุนเซียงได้ฟังความดังนั้นก็โกรธอิหล่าและได้อ้วนเป็นอันมาก แล้วว่าท่านอย่าได้ปรามารักริดเรื่องนี้อีกต่อไปเลย ข้าพเจ้าทั้งสองจะหาทางส่งข่าวให้ซุนกวนथाบเพื่อจะยกกำลังมาช่วยเหลือทางหนึ่ง และอีกทางหนึ่งนั้นเห็นว่าหนทางที่จะรอให้อิหล่ากำเริบสมควรคิดอ่านวางแผนสังหาร อิหล่าและได้อ้วนเสียก่อน ท่านจึงจะปลอดภัย นางชีสุหยินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ถามว่าแผนการความคิดของท่านเป็นประการใด

ซุนโก๋และเป่าเอ๋งจึงว่าจากนี้ไปอีกสามวันให้ท่านแจ้งอิหล่าว่าตัวท่านพร้อมแล้วให้มารับตัวไปอยู่กับตน ประเพณีต่อไป โดยให้เชิญ อิหล่ามาในตอนพลบ ในขณะเดียวกันก็ให้เชิญได้อ้วนมากินโต๊ะในยามค่ำ พวกข้าพเจ้าทั้งสองจะแอบมาชุมนุมอยู่ในเรือนของท่าน ได้โอกาสเป็นที่แล้วก็จะสังหารอิหล่าและได้อ้วนเสีย นางชีสุหยินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เห็นชอบกับแผนการความคิดของซุนโก๋และเป่าเอ๋ง ประจักษ์กันเสร็จสิ้นแล้วสอง

ข้าเก่าของขุนเชียงจึงคำนับลานางชีสุ หยินแล้วลอบกลับไปที่พัก รุ่งขึ้นก็แต่งหนังสือให้ทหารถือไปเมือง กังตั้งแจ้งความให้ขุนกวนทราบ

นางชีสุหยินรับแผนการของสองข้าเก่าขุนเชียงแล้ว ก่อนถึงวันกำหนดวันหนึ่งจึงให้หญิงรับใช้ไปบอกความ ให้อิหล่าทราบและให้หญิง รับใช้อีกคนหนึ่งลอบไปเชิญได้อ้วนมากินโต๊ะ อิหล่าทราบความก็มีความยินดีที่วัน เวลาแห่งความสุขที่รอคอย มาถึงเร็วเกินความคาดหมายก็รับคำ ส่วนได้อ้วนนั้นไม่มีความนัยก็รับว่าจะไปกิน โต๊ะตามคำเชิญนั้น

พอถึงวันกำหนดนัดหมายเวลาหลังเที่ยงขุนโก๋และเปาเอ่งจึงมาที่เรือนของนางชีสุหยิน เข้าไปแอบซุ่มอยู่ใน ห้องนอนคอยที่อยู่ ครั้นได้เวลาอิหล่าก็มาที่เรือนของนางชีสุหยินตามนัดหมาย ภริยาม่ายของขุนเชียงแล้งทำ สีน่ายินดีที่จะได้มีสามีใหม่ผู้มีอำนาจ ยิ่งใหญ่ในเมืองตันเถียง เจริญและแสดงกิริยาท่าทีประหลาดใจอิหล่าจน คึกคะนองนักและยังปรนเปรอด้วยสุราจนอิหล่ากำเริบด้วยฤทธิ์สุรา นางชีสุหยินเห็นเป็นที่จึงแล้งเชิญอิหล่า เข้าไปชมห้องนอน อิหล่าไม่มารยาทหญิงก็สำคัญผิดคิดว่าภริยาม่ายของขุนเชียงมีความรอนด้วยแรงปรารถนา ที่ทางมือชาย ทั้งฤทธิ์สุราและฤทธิ์พิษสวาทโหมเข้าประดัง อิหล่าก็มีความรื่นเริงในอารมณ์สุดประมาณเดิน เเดียวคู่กับนางชีสุหยินจะเข้าไปในห้องนอน พอก้าวพ้นธรณีประตูห้องนอน นางชีสุหยินก็รีบปลีกตัวออกห่าง ใน ทันใดนั้นขุนโก๋และเปาเอ่งก็เอากะบี่ที่ถือคอยที่อยู่อีกก่อนแทง และฟันอิหล่าล้มลงถึงแก่ความตาย ณ ที่นั้น โดยมิทันที่จะได้เอ่ยความประการใด

ขุนโก๋ เปาเอ่ง และนางชีสุหยินช่วยกันลากเอาศพของอิหล่าเข้าไปไว้ที่อีกมุมหนึ่งของห้องนอนแล้วเอาผ้าห่ม คลุมไว้อย่างมิดชิด จากนั้นขุนโก๋และเปาเอ่งจึงมาแอบคอยที่อยู่ที่หลังประตูทางเข้าเรือนของนางชีสุหยิน และ นางชีสุหยินก็ตั้งหน้าคอยทำได้อ้วนเพื่อจะกำจัดเป็นคนถัดไป

ครั้นถึงเวลานัดหมายกินโต๊ะ ได้อ้วนมิได้ระแคะระคายว่ามีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นก็เดินทางมาที่เรือนของนางชีสุ หยินตามกำหนด นางชีสุหยินพอเห็นได้อ้วนลงจากหลังม้าก็กระวีระवादออกไปคำนับต้อนรับได้อ้วน โอภา ปราศรัยทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วว่าข้าพเจ้าเชิญท่านมาเลี้ยงโต๊ะในวันนี้เพื่อเป็นการขอบคุณที่ท่านได้ สंहการเปี่ยนหองคนคิดร้ายสามีของข้าพเจ้าแล้วกล่าวเป็นนัยต่อไปว่า คนทรยศต่อตระกูล "ขุน" จะต้องรับ โทษถึงตายไม่มีข้อยกเว้น ได้อ้วนไม่มีความนัย ยังคงเข้าใจว่านางชีสุหยินเชื่อความอันเสกสรรปั้นแต่งขึ้นใส่ รายเปี่ยนหองว่าเป็นผู้สังหารขุนเชียงก็พยักหน้าแล้วว่า สุหยินกล่าวความทั้งนี้ชอบแล้ว

นางชีสุหยินเดินนำได้อ้วนเข้ามาในประตูเรือนแล้วรีบก้าวเท้าส่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว พอได้อ้วนเดินพ้น ประตูเรือนเท่านั้น ขุนโก๋และเปาเอ่งก็รุมกันเอากะบี่ฟันแทงได้อ้วนถึงแก่ความตาย นางชีสุหยินเห็นแผนการ สำเร็จโดยง่ายตาย ดังนั้นก็มีความยินดี และสั่งให้ขุนโก๋และเปาเอ่งคุมทหารไปจับกุมตัวสมิครพรรคพวก ของอิหล่าและได้อ้วนโดยที่ไม่ให้ทันรู้ตัว เพื่อป้องกันมิให้คิดอ่านแก้แค้นสืบไป

ขุนโก๋และเปาเอ่งรับคำสั่งแล้วก็ออกไปที่โรงทหาร อ้างคำสั่งของนางชีสุหยินพาทหารไปที่บ้านของอิหล่าและ ได้อ้วนจับบุตรภรรยาและสมิครพรรคพวกของอิหล่าและได้อ้วนเกือบสองร้อยคนเอาไปประหารเสียทั้งสิ้น ครั้น ทำการตามคำสั่งเสร็จสิ้นแล้ว ขุนโก๋และเปาเอ่งจึงเข้ามารายงานให้นางชีสุหยินทราบ นางชีสุหยินเห็นเสียน หนามหมดสิ้นแล้วจึงสั่งให้ตัดศีรษะของอิหล่าและได้อ้วนเอาไปเป็นเครื่องเซ่นดวงวิญญาณของขุนเชียงผู้เป็น สามีตั้งแต่คืนวันนั้น ส่วนศพของอิหล่า ได้อ้วน ตลอดจนบุตรภรรยาและพรรคพวก นางชีสุหยินสั่งให้เอาไปฝัง ไว้ที่นอกเมือง

ทางฝ่ายขุนกวนเมื่อทราบความตามหนังสือของขุนโก๋และเปาเอ่งแล้วก็ตกใจที่ผู้น้องถูกผลาญชีวิตเสียตั้งแต่ วัยหนุ่ม ให้รู้สึกโกรธแค้นอิหล่าและได้อ้วนเป็นอันมาก สั่งให้จัดทหารแล้วรีบยกไปเมืองตันเถียงตั้งแต่เพลานั้น ครั้นขุนกวนยกทหารไปถึงเมืองตันเถียงแล้วแจ้งว่านางชีสุหยิน ได้วางอุบายสังหารฝ่ายกบฏหมดสิ้นแล้วก็มี ความยินดี สั่งให้ขุนบำเหน็จความชอบแก่ขุนโก๋และเปาเอ่ง ตั้งให้ทั้งสองคนนี้เป็นเจ้าเมืองว่าราชการเมือง ตันเถียงร่วมกัน หลังจากจัดแจงการบริหารเมืองตันเถียงเป็นปกติแล้ว ขุนกวน จึงยกทหารกลับไปเมืองกังตั้ง โดยให้รับนางชีสุหยินผู้เป็นน้องสะใภ้กลับไปเมืองกังตั้งพร้อมกันด้วย

เจียนอันศกปีที่สิบสอง เดือนสิบ ขุนกวนได้แต่งตั้งให้จิวอี้เป็นผู้บัญชาการทหารเรือ บังคับบัญชาทหารเรือทั้ง ปวงของทั้งแคว้นกังตั้ง และให้ฝึกซ้อมกองทัพเรือทั้งเจ็ดพันลำให้พร้อมที่จะทำการศึกสงครามอยู่ทุกเมื่อ ต่อมาเดือนสิบสองข้างขึ้น นางอสูหยินผู้เป็นมารดาขุนกวนซึ่งป่วยกระเสาะกระแสะมาชั่วยะหนึ่ง อาการใช้ ก่าเริบหนักเห็นว่าชีวิตจะไม่ยืนยาว ให้มีความคิดวิตกหวั่นด้วยเมืองกังตั้งเพราะขุนกวนเจ้าเมืองหนุ่มยังอ่อน ประสพการณ์นัก จึงให้หาขุนกวน เดียวเจียว และจิวอี้มาพร้อมกันถึงเตียงที่นอน แล้วว่าตัวเรานี้เป็นชาวเมือง

ต้องงอ ก่าพราบิดามารดาตั้งแต่เด็ก ยังอยู่แต่สามพี่น้องเลี้ยงดูกันมาจนเติบโตใหญ่ แล้วมาได้ขุนเทียนเป็น สามีนับด้วยกันถึงสิ้น เมื่อครั้งที่ตั้งครุฑขุนเทียนบุตรหัวปีนั้นเราได้ฝันเห็นว่าดวงจันทร์ลอยจากฟากมาอยู่ในครุฑ แต่เมื่อคราว ที่ตั้งครุฑขุนทวนกลับฝันเห็นดวงพระอาทิตย์ทรงกลดจรัสแสงแจ่มจ้าอยู่ในครุฑ โหรหลวงได้ทำนายว่าบุตรเราทั้งสองเป็นผู้มีบุญ นานไปจะเป็นใหญ่ในบ้านเมือง

แต่ขุนเทียนแสนน้อย อายุจึงสั้นนัก ทั้งเมืองกังตั้งอันหนักอึ้งไว้กับขุนทวนผู้น้อง มาบัดนี้ตัวเราป่วยหนัก เห็นว่าชีวิตจะไม่ยืนยาว ข้าวันนี้ไปได้ว่าแล้วก็จึงลงหน้าไปที่เดียวเจียวและจิวี่ แล้วว่าเราจะต้องขอลาท่านทั้งสองล่วงหน้าไปก่อน แต่วิตกกังวลด้วยห่วงขุนทวนว่ายังอ่อนความเมืองนัก ไม่เห็นใครใดเป็นที่พึ่ง เห็นอยู่แต่ท่านทั้งสองที่จะเป็นกำลังของขุนทวนไปในวันหน้า ดังนั้นเราทูลขอ ไม่แล้ววานท่านทั้งสองช่วยเป็นธุระท่าน บำรุงสั่งสอนขุนทวนให้ตั้ง อยู่ในธรรม ถำรงรักษาแดนกังตั้งนี้ให้มั่นคง บำรุงราษฎรให้เป็นสุขสืบไป

เดียวเจียวและจิวี่เห็นอาการของนางอสุหิณและยินคำสั่งเสียดังนั้นก็คำนับเป็นเชิงรับคำวอนแล้วร้องให้นางอสุหิณจึงหันมามากับขุนทวนว่ามารดาจะลาเจ้าไปในวันนี้แล้ว ตัวเจ้ายังอ่อน วิทยนัก การกิจการบ้านงานเมืองของกังตั้งและตระกูล "ขุน" ของเรานี้มอบไว้แก่เจ้าแล้ว จะคิดอ่านทำการสิ่งใดจงปรึกษาหาหรือด้วยเดียวเจียวและจิวี่ จงตั้งตัวอยู่ในธรรม เห็นแก่ประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎรเป็นที่ตั้ง ทำการใดจงตรงเอาแต่ที่ชอบ อย่าตั้งอยู่ในที่สุ่มานะ จงคารวะเดียวเจียวและจิวี่เสมือนเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ อย่าได้ทำการใดแต่อาภอนำใจเป็นอันขาด เจ้าจงคำนับเดียวเจียวและจิวี่เสียต่อหน้าเรา ณ บัดนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

พระแม่เมืองกังตั้ง (ตอนที่ 208)

บรรยาภาศในท้องนอนของนางอสุหิณซึ่งปรับปรุงเป็นห้องพยาบาล ถูกปกคลุมด้วยความสลดหดหู่เพราะอาการป่วยของนางอสุหิณทรุดหนักลงโดยลำดับ ประจักษ์ชัดแล้วว่าเวลาของอสุหิณผู้เฒ่าเหลือน้อยเต็มทีอุปมาดังแสงตะเกียงอันริบหรี่

นางอสุหิณสั่งเสียขุนทวนแล้ว สั่งให้ขุนทวนคำนับเดียวเจียว และจิวี่ เป็นการฝากฝังก่อนสิ้นลม จากนั้นนางก็พริ้มตาลงด้วยความ อิดโรยไร้เรี่ยวแรง ขุนทวนฟังคำมารดาแล้วคุกเข่าลงคำนับเดียวเจียวและจิวี่ ร้องไห้และกล่าวขึ้นด้วยน้ำตาว่าการแผ่นดินเมืองกังตั้งใหญ่หลวงเกินกำลังสติปัญญาของข้าพเจ้า ขอความเมตตาท่านทั้งสองช่วยท่านบำรุงสั่งสอนข้าพเจ้าตามคำมารดาผู้เฒ่าด้วย

เดียวเจียวและจิวี่เห็นดังนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างเข้าไปประคองขุนทวนให้ลุกขึ้น ร้องไห้แล้วว่าทั้งชีวิตแลจิตใจข้าพเจ้าขอพลีเพื่อกังตั้ง ท่านอย่ากังวลสืบไปเลย ว่าแล้วทั้งสองคนก็คุกเข่าลงคำนับขุนทวน นางอสุหิณแม่สิ้นกำลังแล้วแต่สติยังมันอยู่ ได้ยินเสียงขุนทวน เดียวเจียว และจิวี่ฝากฝังเป็นคำสัญญาหนักแน่นมั่นคงนักก็มีความยินดี อำนาจแห่งปิติโชติขึ้น นางอสุหิณจึงลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่งกล่าวกับขุนทวนด้วยน้ำเสียงอันอ่อนล้าว่า นางอสุหิณแม่ น้ำของเจ้านั้นเป็นน้องร่วมอุทรกับเราคลานตามกันมา ร่วมทุกข์ ยากตรากตรำมาแต่น้อย ได้เลี้ยงดูเจ้านมาตั้งแต่ยังแบเบาะ สิ้นบุญแม่แล้วขอฝากฝังเจ้าช่วยดูแลแทนแม่ด้วย จงนับถือนางเสมอด้วยตัวแม่ เจ้าจะขัดขึ้นฝืนใจให้เสียหน้าใจไม่ได้เป็นอันขาด

นางอสุหิณกล่าวต่อไปว่าอันขุนเทียนบุตรสาวคนเดียวของแม่น้าเจ้าก็เหมือนหนึ่งน้องสาวของเจ้า ก่าพราพอมาแต่น้อยเช่นเดียว กับเจ้า จงเป็นธุระดูแลแทนแม่ด้วย หากถึงกาลมีเหย้าเรือนให้พินิจเลือกคนดีมีสติปัญญา มีน้ำใจรักนางโดยสุจริตเป็นคู่ครองจะได้ความสุขสืบไป อย่าได้เลือกคู่เพราะเห็นแก่ความรักของตัวเอง หรือเพราะอารมณ์สแลอำนาจวาสนาอย่างอื่น จะได้ทุกข์ในภายหลัง ความอันเราสั่งบัดนี้จงจำไว้ในใจให้แม่นยา นางอสุหิณสั่งเสียความด้วยน้ำเสียงที่แผ่วลงโดยลำดับสิ้นความก็สิ้นสั่ง เปลือกตานางค่อยๆ พรึมหลับลง มือที่วางอยู่บนหน้าอกค่อยๆ เลื่อนลงแล้วพลัดตกที่ข้างตัว ลมฮัสสาสะ ปัสสาสะ หดลง ณ บัดนั้น

ขุนทวนเห็นอาการมารดาแน่นิ่งไปจึงคุกเข่าลงข้างเตียง กอดมารดาเอาหน้าซบอยู่กับอกนางอสุหิณแล้วร้องไห้ราวกับว่าจะสิ้นสติสมประดี เดียวเจียวเป็นผู้ใหญ่เคยเห็นคนยามสิ้นลมมาแต่ก่อน เห็นลักษณะการดังนั้นก็รู้ว่านางอสุหิณสิ้นลมแล้ว จึงหันไปสบตาจิวี่เป็นนัยบอกให้ทราบความ บรรยาภาศเศร้าสลดในห้องนางอสุหิณถูกแทรกขึ้นด้วยเสียงร้องไห้อยู่พักหนึ่ง เดียวเจียวจึงเข้าไปประคองขุนทวนให้ลุกขึ้นแล้วว่าเป็นธรรมดาของชีวิต เกิดขึ้นแล้วย่อมต้องอยู่และดับไปในที่สุด ไม่มีชีวิตใดจะรอดพ้นความตายไปได้ อสุหิณป่วยเจ็บมาชั่วเวลาหนึ่ง พอให้ลูกหลานได้สนองคุณสมแก่ความกตัญญูแล้วกลับไปสิ้นทุกข์ทรมาน ตัวท่านได้

ดูแลปรนนิบัติอย่างเต็มที่ เป็นความกตัญญูทดแทนอันเลิศแล้ว จงรับความโศกและเตรียมการพิชิตพิให้สมเกียรติเถิด

ขุนกวนได้สลดคลาความโศกแล้วกล่าวขอบคุณเดี่ยวเจียว และมอบหมายให้เดี่ยวเจียวเป็นหัวหน้าในการแต่งการศพของนางอสุหิณตามธรรมเนียม เสร็จแล้วนำไปฝังไว้เคียงคู่กับหลุมฝังศพของขุนเทียนที่ตำบลชยกไฉ่ ครั้นถึงปีใหม่ขุนกวนมีคำสั่งให้ออกประกาศยกย่องนางอสุหิณแม่น้าเป็นนอภิกไถ่หรือพระแม่เมืองกั๋งตั้งอันนางอภิกไถ่เป็นน้องสาวร่วมบิดามารดาเดียวกันกับนางอสุหิณ หลังจากนางอสุหิณแต่งเป็นภรรยาของขุนเทียนแล้วได้พานางอสุหิณน้องสาวกำพร้ามาอยู่ในวนของขุนเทียนด้วยกัน

เมื่อนางอสุหิณคลอดขุนกวนแล้ว สุขภาพของนางอสุหิณ อ่อนแอลง จึงให้น้องสาวเป็นผู้เลี้ยงดูขุนเช็ก และขุนกวนแทนตัว นางอสุหิณตระหนักว่าสุขภาพของตัวเองไม่สู้ดี หากมีอันเป็นแล้วขุนเทียนอาจมีภรรยาใหม่ บุตรจะได้ความเดือดร้อนจากมารดาเลี้ยง ประกอบทั้งมีความสงสารน้องสาวที่ต้องเลี้ยงดูบุตร ไม่มีโอกาสมีเหย้าเรือนตามปกติ ดังนั้นนางอสุหิณจึงจัดแจงให้น้องสาวเป็นภรรยาของขุนเทียนอีกคนหนึ่ง นับแต่นั้นมาทั้งขุนเช็กและขุนกวน จึงเรียกนางอสุหิณว่าแม่น้า ต่อมานางอสุหิณมีบุตรกับขุนเทียนคนหนึ่งชื่อว่าขุนหยิน และขุนหยินนี้แม้เป็นสตรีแต่มิเข้าใจใฝ่ในการทหาร ดังนั้นจึงได้ร่ำเรียนฝีมือวิชาอาวุธมาแต่น้อย เพราะเหตุนี้ขุนกวนจึงใกล้ชิดสนิทสนมกับนางอสุหิณและขุนหยินเป็นพิเศษ ทั้งเคารพเกรงกลัวนางอสุหิณยิ่งยงมารดา และรักนางขุนหยินเหมือนน้องสาวร่วมอุทร จากความเคารพรักและความกตัญญูดังนี้ เมื่อสิ้นบุญนางอสุหิณแล้ว ขุนกวนจึงยกย่องนางอสุหิณเป็นพระแม่เมืองเทียบเท่ากับพระราชชนนี ดังนั้นนางอภิกไถ่จึงเป็นที่เคารพยำเกรงของบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของแคว้นกั๋งด้วย

พออย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิในปีเดียวกันนั้น ขุนกวนได้เรียกประชุม บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงปรารภว่าบัดนี้การศพของ มารดาเราก็จึงเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว สิ้นกังวลการข้างใน ทั้งบัดนี้เป็นช่วงระยะที่โจโจยังมีการศึกติดพันอยู่กับหัวเมืองฝ่ายเหนือ เราจึงคิดที่จะยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งแส้กำจัดหองจ้อล่างแค้นแทนบิดา ท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด เดี่ยวเจียวขุนนางผู้ใหญ่จึงว่าการศพของไท่สุหิณเสร็จสิ้นแล้วก็จริง แต่ยังอยู่ในช่วงไวกุชไม่ถึงปี ไม่ชอบที่จะทำการศึกในช่วงที่ไวกุชกันอยู่นี้ จิวยิทราบความแค้นที่กรุ่นอยู่ในใจของขุนกวนเป็นอย่างดี ได้ฟังดังนั้นจึงท้วงว่าความแค้นระหว่างกั๋งตั้งกับเมืองกั๋งแส้นั้นใหญ่หลวงนัก ไม่พึงคำนึงว่าจะอยู่ในช่วงไวกุชหรือช่วงไหน หากมีโอกาสล่างแค้นได้แล้วก็ชอบที่จะรีบทำการ แล้วจิวยิจึงว่าบัดนี้เป็นโอกาสอันดีที่ไม่ต้องกังวลด้วยโจโจ จึงสมควรที่จะรีบยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งแส้ในขณะที่ยังปรักขำกันอยู่นั้น และไม่หันที่ขุนกวนจะว่ากล่าวประการใด ลิบองซึ่งไปรักษาด่านอยู่ปากน้ำลงจิว ได้เข้ามารายงานในที่ประชุมว่าขณะนี้กำเล้งทหารเอกของหองจ้อได้ประสานติดต่อมาจะขอเข้าสวามิภักดิ์ด้วยเมืองกั๋งตั้ง

ลิบองได้รายงานต่อไปว่า "ข้าพเจ้าสืบได้ว่ากำเล้งคนนี้อยู่ชายทะเล ตำบลลิมกั๋ง แต่ก่อนนั้นกำเล้งคุมพวกเพื่อนเป็นโจรเที่ยวชิงเรือลูกค้าวาณิชอยู่ในท้องทะเล แลพวกโจรทั้งนั้นเอาพรวน แลกระดิ่งร้อยผูกกายทุกคน แล้วกำเล้งให้เอาแพรขบวรลายทองซึ่งดีได้ในเรือลูกค้าเมืองเสฉวนมาทำใบเรือ แลลูกค้าวาณิชเห็นเรือสำคัญดังนั้นก็กลัวมีอาชจะต่อสู ครั้นอยู่มากำเล้งละความชั่วเสีย จึงพาพวกเพื่อนไปอยู่กับเล่าเปียวเป็นหลายเดือน กำเล้งเห็นว่าเล่าเปียวเป็นคนมีความคิดน้อย จึงหนีข้ามอ่าวจะมาอยู่ด้วยท่าน พอพบหองจ้อกลางทาง หองจ้อว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมกำเล้งไปไว้ด้วย"

ลิบองได้กล่าวต่อไปว่า กำเล้งผู้นี้เป็นผู้มีฝีมือกล้าแข็ง เมื่อครั้ง ที่ท่านยกกองทัพเรือไปรบเมืองกั๋งแส้นั้น หากหองจ้อไม่ได้กำเล้งไว้เป็นพวกก่อน หองจ้อก็ต้องเสียทัพแพแก่ท่านแต่ครั้งนั้นแล้ว หลังจากหองจ้อได้รับชัยชนะในครั้งนั้นก็มิได้ปูนบำเหน็จแก่เหล่าทหาร แม้ตัวกำเล้งซึ่งมีคุณช่วยชีวิตไว้ก็มิได้ทำนุบำรุงปูนบำเหน็จความชอบตามที่ควร มีหน้าขำยามเมาสุราขึ้น เมื่อใดก็ดูหมิ่นเหยียดหยามกำเล้งว่าเป็นโจรสลัดมาแต่ก่อน เหตุนี้กำเล้งจึงน้อยใจ คิดจะออกจากหองจ้อมาเข้าสวามิภักดิ์ต่อท่านตามความคิดเดิม ความที่กำเล้งน้อยใจและคิดเอาใจออกห่างจากหองจ้อทราบ ความถึงไขหุ่ยซึ่งเป็นทหารคนสนิทของหองจ้อจึงเข้าไปว่ากล่าวกับหองจ้อ ครั้นหองจ้อได้ฟังคำท้วงจากนายทหารคนสนิทก็ได้คิด จึงปูนบำเหน็จกำเล้งตั้งให้เป็นนายทหารรักษาเมืองเยียนกัวนซึ่งขึ้นต่อเมืองกั๋งแสร

นับแต่นั้นมากำเล้งและไขหุ่ยจึงไปมาหาสู่คบหากันเป็นเพื่อนสนิท อยู่มาวันหนึ่งทั้งสองคนแต่งโต๊ะดื่มสุรา แล้วปรารภความที่เป็น ทหารอยู่กับหองจ้อแล้วมิได้รับการยกย่องให้สมแก่ความชอบ ไขหุ่ย อยู่กับหองจ้อมาช้านาน ทราบความเป็นไปในเมืองกั๋งแสรเป็นอย่างดี ครั้นคบหากับกำเล้งเป็นเพื่อนใกล้ชิดสนิทสนม น้ำใจก็สงสารจึงแนะนำกำเล้งว่า "แลตัวท่านก็เป็นชาติทหาร จงพิเคราะห์ดูให้ประจักษ์ใจเถิด ไขหุ่ยว่าเดือนตะวันนี้จะอยู่ท่ากั๊กไหม้ได้ ครั้นจะนั่งอยู่เล่าท่านก็จะแก่ชราลงทุกวัน ซึ่งท่านจะไปเป็นนายทหารนั้นจงเร่งคิดตั้งตัวไว้ได้"

เมื่อโชหุยกล่าวความหนาแน่นความคิดเดิมดังนี้ กำแพงจึงตัดสินใจที่จะออกจากห้องจอสาวามิก็กัอยู่ด้วยท่าน แต่เกรงว่าท่านจะผูกพยาบาทเกี่ยวกับความผิดเมื่อครั้งก่อนที่กำแพงใช้เกาทัณฑ์ยิงเล็งโจทหารเมืองกังตั้ง ถึงแก่ความตาย จึงให้คนมาติดต่อดูลู่ทางเสียชั้นหนึ่งก่อน

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าท่านได้แจ้งท่าทีของเราแก่กำแพง หรือไม่ประการใด ลิบองจึงตอบว่าข้าพเจ้าได้แจ้งแก่กำแพงว่า "อันน้ำใจท่านมิได้พยาบาท แลประการหนึ่งในท่ามกลางสงครามต่างคนต่างอาสา นายทำศึกจะเอาชัยชนะ" แล้วว่าข้าพเจ้าได้รับคำกำแพงว่าจะนำความ มารายงานให้ท่านทราบ จึงขอท่านได้โปรดพิจารณา ทั้งนี้ขอให้เห็นแก่ข้าพเจ้า อย่าได้ให้เสียค่าพูดกับกำแพงนั้นเลย ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงว่าที่ท่านได้แสดงท่าทีไปทั้งนี้ชอบด้วยความคิดเรา อันตัวเรานี้รักทหารผู้มีฝีมือและรักดีอาสา นาย ถ้าหากได้กำแพงมาทำการด้วยแล้วก็เท่ากับเป็นการตัดกำลังของห้องจอสื่ออ่อนลง ในขณะที่กำลังของเราก็จะกล้าแข็งขึ้น การที่กำแพงมาขออยู่ด้วยเราในครั้งนี้ เห็นทีห้องจอสื่อจะต้องถึงกาลดับสูญเป็นแน่นอน แล้วขุนกวนจึงสั่งลิบองให้ไปตามกำแพงมาพบ ขุนกวนใคร่จะทราบความข้างในเมืองกังแซจากกำแพงเสียชั้นหนึ่งก่อน จึงส่งเล็กประชุมลิบองคำนับลาขุนกวนแล้วรีบกลับไปหาด่าน และให้ทหารไปประสานงานเชิญกำแพงมาเมืองกังตั้ง

กำแพงทราบความก็ยินดี รีบเก็บข้าวของส่วนตัวแล้วลอบพา ทหารคนสนิทออกจากเมืองเยียนก่วนมาพบลิบอง ฝ่ายลิบองเห็นกำแพงมาพบก็มีความยินดีรีบพากำแพงเข้าไปพบขุนกวน หลังจากกำแพงคำนับขุนกวนตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงว่าซึ่งท่านจะมาอยู่ด้วยเรานี้เรามีความยินดียิ่งนัก จะท่านบำรุงท่านให้ถึงขนาดอย่าได้กังวลเลย ความอันใดเคยผิดพลาดกันมาแต่ก่อน อย่าได้เก็บมาใส่ไว้ในใจ ตัวเราเองจะไม่พยาบาทท่านสืบไป นับแต่นี้ขอท่านจงทำการราชการด้วยเมืองกังตั้งโดยสุจริต แล้วคิดอ่านกำจัดห้องจอสื่อเราล้างแค้นแทนบิดา ความชอบก็จะมีแก่ท่านเป็นอันมาก

กำแพงได้ฟังดังนั้นจึงคำนับขอบคุณขุนกวนแล้วว่า บัดนี้แผ่นดินเป็นจลาจลด้วยโจโจเป็นทรราช ช่มเหงสองเต๋ คิดอ่านเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ผู้เดียว บัดนี้โจโจติดศึกพัวพันกับหัวเมืองฝ่ายเหนือคงต้องใช้เวลานับปีกว่าจะเสร็จศึก ดังนั้นการเมืองด้านใต้ก็ว่างอยู่ กำแพงได้กล่าวต่อไปว่า อันเล่าเปียวนั้นบัดนี้แก่ชราแล้ว ทั้งโรคภัยเบียดเบียนจึงเป็นโอกาสอันดีชอบที่ท่านจะยกไปตีเมืองเกงจิ๋วเพราะหากละไว้นานไปโจโจเสร็จศึกจากภาคเหนือแล้วก็จะทำการได้ลำบาก ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า แผนการความคิดของท่านในครั้งนี้เป็นอย่างไร กำแพงจึงว่าหากท่านเห็นชอบด้วยความคิดข้าพเจ้าแล้วก็ขอได้ยกกองทัพไปตีเมืองกังแซซึ่งเป็นเมืองหน้าด่านเมืองเกงจิ๋วเอาไว้ในอำนาจให้ได้ก่อนเพราะเหตุที่ห้องจอนั้นเป็นคนถ่อยด้อยปัญญา มากด้วยความโลภและโทสะ ช่มเหงรังแกราษฎร จนชาวเมืองรอคอยโอกาสที่จะล้มล้างอำนาจของห้องจอสื่ออยู่ทุกเมื่อ ทั้งตัวห้องจอสื่อเองก็มักดื่มสุรา ตั้งอยู่ในความประมาท มิได้เตรียมการป้องกันรักษาเมืองตามปกติหากท่านยกกองทัพไปตีคงจะได้เมืองกังแซโดยง่าย ทั้งจะกำจัดห้องจอสื่อล้างแค้นให้เสร็จสิ้นเสียในคราวเดียว จากนั้นจึงค่อยคิดอ่านยึดเมืองเกงจิ๋วต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ปัญญาทัศน์ของผู้นำ (ตอนที่ 209)

พอห้องจอสื่อพาทหารคนสนิทสามสิบคนพ้นจากประตูเมืองกังแซจึงเร่งฝีเท้ามาไปตามทางที่จะไปยังเมืองเกงจิ๋ว พอขี่ม้ามาได้ห้าเส้นก็ถึงแนวป่า พลันได้ยินเสียงประดังสัญญาณดังขึ้น พร้อมกันนั้นเสียงโห่ร้องของทหารดังก้องไปทั้งสองข้างแนวป่าเห็นกำแพงขี่ม้าพาทหารยกออกจากแนวป่าขวางทางข้างหน้าไว้ ห้องจอสื่อเห็นเป็นกำแพงลูกน้องเก่าก็ค่อยคลายใจ จึงขี่ม้าตรงเข้าไปที่กำแพงแล้วว่า "ตัวเราได้มีคุณเลี้ยงดูท่านมาโดยปกติ เหตุใดจึงมิได้คิดถึงคุณเรา กลับมาทรยศจะทำร้ายเราดังนี้" กำแพงได้ตอบกลับไ้ว่า "เมื่อครั้งเราอยู่ด้วยท่านนั้นเราก็ได้ทำความชอบต่อท่านเป็นอันมาก ท่านก็มิได้ปูนบำเหน็จสิ่งใด แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าเราเป็นโจรเที่ยวตีชิงกลางทะเล ให้เราได้ความอัปยศ แก่ทหาร ไพรบ้าน พลเมืองทั้งปวง เหตุใดท่านยังมีหน้ามาต่อว่า ว่ามิคุณต่อเรานั้นควรอยู่แล้วหรือ"

ห้องจอสื่อฟังคำกำแพงแล้วก็รู้ว่าบัดนี้กำแพงเปลี่ยนไปเป็นคนละคน หาใช่กำแพงลูกน้องเก่าคนเดิมที่เชื่อถือฟังคำและยาเกรง มาแต่ก่อนไม่ อาการของกำแพงประจักษ์ชัดว่าพร้อมจะทำร้ายตัวทุกเมื่อ คำนี้ดังขึ้นแล้วห้องจอสื่อจึงคิดต่อไปว่ากำแพงผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก หากจะต่อสู้กันซึ่งหน้าคงเกินกว่ากำลังเราจะต้านทาน ได้ ขึ้นต่อสู้ไปก็จะตายเปล่า คิดดังนี้แล้วใจห้องจอสื่อก็เต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง เหลียวซ้ายแลขวาเห็นทหารที่ติดตามมาต่างนั่งสงบคล้ายกับเกรงฝีมือของกำแพง จึงชักม้าหนีหลังกลับแล้วขับม้าหนีออกจากที่นั่นแต่โดยเร็ว

กำเหลงเตรียมพร้อมที่จะเข้าต่อสู้กับหองจ้อ ไม่ทันคิดว่าหองจ้อจะหนีไปซึ่งหน้าก็ตะลึงอยู่ ในพลันนั้นได้ยินเสียงทหารเป็นอันมากโห่ร้องมาแต่ข้างหลัง กำเหลงสงสัยว่าจะเป็นทหารของฝ่ายไหนจึงเหลียวกลับไปมองดู เห็นเทียเกาขี่ม้าหน้าทหารมาก็คิดด้วยใจโลภว่าตัวเราทำการมีความชอบถึงเพียงนี้ หากไม่รีบกำจัดหองจ้อ เทียเกาก็อาจช่วงชิงเอาความชอบไปครอง จำจะต้องรีบกำจัดหองจ้อให้เป็นความชอบไว้ก่อน

คิดดังนั้นแล้วกำเหลงจึงไม่รีรอหักทลายรายงานกับเทียเกานายทหารผู้ใหญ่ กระทั่งโกลนมากระโจนไปข้างหน้ารีบขับม้าไล่ตาม หองจ้อไป พอมาถึงของกำเหลงใกล้กับม้าหองจ้อในระยะชั่วเกาทัณฑ์แล้ว กำเหลงจึงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายเล็งยิงตรงไปที่หองจ้อ ถูกหองจ้อตกม้าตาย กำเหลงขี่ม้าตรงเข้ามาตัดเอาศีรษะหองจ้อแล้วหัวศีรษะหองจ้อกลับไปรายงานขุนกวน ขุนกวนเห็นกำเหลงตัดศีรษะหองจ้อมาได้ก็มีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้เอาศีรษะหองจ้อใส่ในถังแช่น้ำผึ้งแล้วปิดผนึกไว้ สั่งให้ทหารคุมถังศีรษะหองจ้อแล้วว่าเมื่อกลับถึงเมืองกั๋งตั้งแล้วจะได้เอาศีรษะหองจ้อนี้เซ่นศพบิดาให้หายความแค้น

จากนั้นขุนกวนจึงสั่งให้ยกทหารเข้าไปในเมืองกั๋งแซ่ เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วสรรเสริญความชอบของกำเหลงเป็นอันมาก และแต่งตั้งให้กำเหลงเป็นนายทหารประจำกองทัพเมืองกั๋งตั้งเป็นบำเหน็จความชอบครั้งนี้

ขุนกวนได้ปรารภต่อที่ประชุมว่าบัดนี้เรายึดเมืองกั๋งแซ่ได้แล้ว สมควรจะดำเนินการประการใดต่อไป เตียวเจียวจึงว่าเมื่อยึดเมืองกั๋งแซ่ได้แล้ว กองทัพของเรามีทางเลือกสองทางคือรุดหน้าเข้าตีเมืองเกงจิ๋วต่อไป หรือว่าจะถอยทัพกลับเมืองกั๋งตั้ง แล้วขยายความต่อไปว่า "ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองเกงจิ๋วนั้นเห็น ทหารจะได้ความลำบากนัก เพราะเหตุว่าเล่าเปียวรู้ตัวก็จะตระเตรียม ป้องกันรักษาเมืองไว้อย่างมั่นคง ขอให้ท่านยกกองทัพกลับไปเมือง กั๋งตั้งก่อน บำรุงทหารให้มีกำลัง"

เตียวเจียวเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือนของกั๋งตั้ง มีแนวคิด สายพิราบ จึงไม่คิดจะรุดหน้าเข้าตีเมืองเกงจิ๋ว กลับเสนอให้ขุนกวน เลิกทัพกลับกั๋งตั้ง ปรับปรุงกองทัพบำรุงกำลังทหารให้เข้มแข็งเสียก่อน ซึ่งทำให้ดูประหนึ่งว่าเป็นยุทธวิธีเชิงรับ แต่เสือเผาะระดับเตียวเจียวก็ยอมมีเขี้ยวเล็บ จึงเสนอต่อไปว่าเมื่อท่านเลิกทัพกลับกั๋งตั้งแล้ว เตรียมกำลังไว้ให้พร้อม เมื่อเล่าเปียวทราบข่าวว่าหองจ้อเสียชีวิตก็จะมี ความแค้นเคือง เห็นว่าจะยกกองทัพบุกกั๋งตั้ง ฝ่ายเราตั้งรับอยู่ในแดน เมืองกั๋งตั้งอันเป็นชัยภูมิที่มีเปรียบ เห็นจะได้ชัยชนะแก่ทัพเมืองเกงจิ๋วโดยง่าย จากนั้นค่อยไล่ตามตีเข้ายึดเมืองเกงจิ๋ว

ขุนกวนได้ฟังแผนการของเตียวเจียวแล้ว น้ำใจก็เอนเอียงไปตามข้อเสนอแนะ แต่กังวลว่าเมืองกั๋งแซ่ที่เพิ่งยึดได้ใหม่จะรักษาไว้อย่างไร จึงปรึกษาว่าสมควรที่จะวางกำลังทหารรักษาเมืองกั๋งแซ่หรือไม่ เตียวเจียวจึงว่าเมืองกั๋งแซ่เป็นเมืองหน้าด่าน ตั้งอยู่ในแดนเปลี่ยว ห่างจากตัวเมืองเกงจิ๋วและห่างจากตัวเมืองกั๋งตั้ง หากวางกำลังรักษาเมืองกั๋งแซ่ไว้เต็มอัตราก็จะลดทอนกำลังเมืองกั๋งตั้งให้อ่อน ด้อยลง แต่ถ้าหากวางกำลังรักษาเมืองกั๋งแซ่ไว้แต่น้อยก็เหมือนสูญเปล่าเพราะไม่สามารถต้านทานหรือตั้งรับการเข้าตีได้ ดังนั้นควรจะปล่อยทิ้งเมืองกั๋งแซ่ไว้เพราะเมื่อใดที่ได้เมืองเกงจิ๋วแล้ว ก็เหมือนหนึ่งได้เมืองกั๋งแซ่ด้วย

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับแผนการความคิดของเตียวเจียว จึงสั่งให้เลิกทัพกลับเมืองกั๋งตั้ง แล้วสั่งให้ประหารโชหุยเพื่อเอา ศีรษะโชหุยไปเซ่นศพของขุนเกียนผู้บิดาพร้อมกับศีรษะของหองจ้อ กำเหลงได้ยินคำสั่งของขุนกวนดังนั้นจึงตรงเข้าไปตรงหน้าขุนกวนคุกเข่าลงคำนับแล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้เป็นหนี้บุญคุณโชหุยอยู่เป็นอันมาก ด้วยเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ายังอยู่กับหองจ้อ ได้รับความอัปยศเสียใจห่อถอกเกือบจะไม่เป็นผู้คน ก็ได้โชหุยท้วงติงตักเตือน แนะนำ ชี้ช่องทางและช่วยเหลือ จึงทำให้มีกำลังใจอยู่สืบมา

แล้วว่าในยามที่ข้าพเจ้ามีความคิดอ่านสับสน โชหุยก็ได้เจรจา ว่ากล่าวแนะนำให้ข้าพเจ้ามาอยู่ทวาราชการด้วย ท่าน ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสดำเนินการความชอบไว้แก่กั๋งตั้ง ขอท่านจงเห็นแก่ข้าพเจ้าอภัยโทษ ให้แก่โชหุยเพื่อให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมั่นคงเพื่อนด้วยเถิด ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วว่าโชหุยมีโทษถึงตาย แต่ก็มีคุณชอบอยู่สองสถาน คือการได้ว่ากล่าวแนะนำให้ท่านมาทวาราชการอยู่ด้วยเราสองสถานหนึ่ง และความชอบที่มีคุณครองใจ ท่านอยู่อีกสถานหนึ่ง ตัวท่านเองก็ทำความชอบไว้แก่กั๋งตั้งเป็นอันมาก ดังนั้นเราจะยกโทษตายให้แก่โชหุย แต่ยังคงอยู่ว่าเมื่อเรายกโทษให้แล้วโชหุยก็จะไม่คิดอ่านสมิครใจอยู่ด้วยเราโดยสุจริต โอกาสเปิดเมื่อใดก็อาจหนีกลับไปเมืองกั๋งแซ่เมื่อนั้น การข้างเมืองกั๋งตั้งก็จะเสียไป

กำเหลงจึงว่า ท่านละโทษตายให้แก่โชหุยก็เหมือนหนึ่งประทานชีวิตใหม่ พระคุณล้นฟ้าเหมือนหนึ่งบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า โชหุยเป็นคนมีใจกตัญญู คงจะรำลึกถึงพระคุณท่านแล้วตั้งใจทวาราชการอยู่ด้วยท่านโดยสุจริต ข้าพเจ้าเป็นมิตรสนิทของโชหุยประจักษ์แจ้งน้ำใจมิตรเป็นอันดีจึงกล้ากล่าวความทั้งนี้ แล้วกำเหลงจึง

กล่าวต่อไปว่า หากมันสืบไปเมื่อน้ำโขหุยคิดมิชื่อ เอาใจออกหากจากท่านแล้วหลบหนีไป ข้าพเจ้าขอเอา ศีระบนบานนี้เป็นประกันไว้แก่ท่าน หากเกิดเหตุเช่นนั้นแล้วท่านจงเอาศีระของข้าพเจ้าแทนโขหุยเถิด ขุน กวนจึงว่าเมื่อท่านรับรองมันคงดังนี้ เราก็จะยกโทษให้โขหุย แล้วขุนกวนจึงสั่งให้ปล่อยโขหุยและตั้งให้เป็น นายทหารในสังกัดของกำเลง

จากนั้นขุนกวนจึงสั่งให้แต่งพิธีเช่นไหว้ดวงวิญญาณของขุนเทียน โดยเอาศีระของทองจ่อเป็นเครื่องเช่น สังเวีย ขุนกวนได้คุกเข่าลงหน้าป้ายวิญญาณของขุนเทียนแล้วว่า วิญญาณของบิดาอยู่แห่งไหนตามลใด ขอ อัญเชิญมาสถิต ณ แทนบูชาในบัดนี้ ด้วยว่าข้าพเจ้าขุนกวนบุตรกตัญญูได้ล้างแค้นแทนบิดาสำเร็จแล้ว และ ขอเอาศีระของทองจ่อผู้ประทุษร้ายเป็นเครื่องสังเวียวิญญาณบิดาท่าน หลังจากเช่นไหว้ขุนเทียนเสร็จแล้ว ขุน กวนจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยง บรรดาขุนนาง นายทหารผู้มีความชอบในการสงครามครั้งนี้ แล้วปูนบำเหน็จแก่ บรรดาแม่ทัพนายกองโดยถ้วนหน้ากัน

ในระหว่างที่กำลังกินโต๊ะเสวยสราจลงชัยชนะกันอยู่นั้น เล่งทองบุตรเล่งโจซึ่งถูกกำเลงใช้เกาทัณฑ์ยิงถึง แก่ความตายในการศึกเมืองกังแซครั้งก่อน เห็นกำเลงอยู่ในงาน มีสีหน้าเบิกบานในความชอบ ความแค้นที่กำ เลงสังหารบิดาที่ประดังขึ้นในอก เล่งทองจึงกระซิบกระปี้แล้วเดินตรงไปที่โต๊ะของกำเลง พอเข้าไปใกล้เล่ง ทองก็ชักกระบี่เงื่อนขึ้นจะฟันกำเลง ในขณะเดียวกันนั้นกำเลงสังเกตเห็นนายทหารหนุ่มเดินตรงเข้ามา มือ กุมกระบี่ มีอาการเป็นที่ประหลาดก็พรั่นใจ ระวังตัวมิได้ประมาท ครั้นกำเลงเห็นเล่งทองชักกระบี่ออก จากฝักแล้วเงื่อนขึ้นจะฟันก็ตกใจ เบี่ยงตัวหลบยกเก้าอี้ที่นั่งขึ้นรับกระบี่ของเล่งทอง คมกระบี่ของเล่งทองฟัน เก้าอี้ที่กำเลงยกขึ้นรับจนขาดออกเป็นสองเสี่ยง

ความขุมนวุ่นวายจึงเกิดขึ้น ขุนกวนเห็นดังนั้นจึงลุกเดินมาที่เกิดเหตุ แล้วกล่าวแก่เล่งทองว่า "ซึ่งท่านจะคิด แค้นพยายามทำเล่งนั้นหาควรไม่ เมื่อกำเลงฆ่าบิดาเสียแล้วเพราะกำเลงเป็นทหาร กินข้าวแดงของทองจ่อ จ่าจะอาสาให้ถึงขนาด บัดนี้กำเลงก็ได้มาอยู่กับเราแล้ว ท่านจงเห็นแก่เรา อย่าคิดพยายามทำเล่งสืบไป เลย" ขุนกวนเจ้าเมืองกังต้งหนุ่ม แม้จะเยาว์ก็แต่วัย แต่หาได้เยาว์แก่ ความคิดไม่ ลีลาความสามารถในการ เป็นผู้นำคนได้ฉายกระจ่างให้เห็นเด่นชัดนัก จึงว่ากล่าวจำแนกแยกแยะเหตุผลต้นปลายที่มีมาแต่ก่อนแล้ว ไกลเกลี้ยให้ปรองดองกันเพราะสถานการณ์ปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว มิหนำซ้ำยังย้าให้เล่งทองคลายความ พยายามด้วยการขอให้เล่งทองเห็นแก่ตัวขุนกวนเอง เล่งทองเห็นขุนกวนเข้ามาห้ามปรามดังนั้นก็เกรงใจ คุกเข่าลงคำนับขุนกวนแล้วร้องไห้ ในขณะความแค้นก็ยังแน่นอยู่ในอก สายตาเหลือบไปมอง กำเลง ประหนึ่งอยากจะกินเลือดเนื้อของกำเลงเสียให้จงได้ แต่อ่านาจที่รักดีและเกรงใจต่อขุนกวนนั้นเหนือกว่า เล่งทองจึงนั่งอึ้งอยู่มิได้ว่ากล่าวประการใด

ขุนกวนเห็นอาการเล่งทองดังนั้นก็แจ้งในกิจว่ายังผูกพยาบาท กำเลงอยู่ แต่ก็เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของ บุตรกตัญญูที่รู้คุณบุพการี เพราะเป็นความรู้สึกเช่นเดียวกับตัวขุนกวนเองที่คิดแค้นทองจ่อเจ้าเมืองกังแซ ด้วย ความรู้จิตใจของผู้ใต้บังคับบัญชาดังนี้ ขุนกวนจึงไม่แข็งขืนบังคับสืบไป พอเห็นเหตุการณ์สงบลง ขุนกวนจึง ว่ากล่าวให้เล่งทองกลับไปนั่งในที่เดิม ตัวขุนกวนเองก็เดินกลับมาประจำที่ของเจ้าเมือง ความเป็นผู้นำของ มนุษย์มิใช่การกระทำตัวเป็นบุรุษไปรษณีย์เหมือนกับนายกรัชมุนตรีบางคน เพราะมนุษย์มีสติปัญญาความคิด อ่าน ดังนั้น ความเป็นผู้นำของมนุษย์จึงไม่เพียงแต่ต้องเป็นแกนแห่งความสามัคคีและชี้ทิศทางให้แก่ ผู้คนเท่านั้น คัมภีร์อันมีมาแต่โบราณสำหรับผู้นำคนได้ว่าไว้ว่า "การได้ยินเสียงฟ้าร้องไม่จัดว่ามีโชดประสาดี ผู้นำคนจะต้อง มีปัญญาที่คนอันสามารถได้ยินเสียงซึ่งคนไม่ได้พูดการได้เห็นภูเขาอยู่เบื้องหน้าไม่จัดว่ามีจักษ ประสาดี ผู้นำคนจะต้องมีปัญญาที่คนอันสามารถเห็นในสิ่งที่คนมองไม่เห็น"

ขุนกวนเล็งด้วยปัญญาทัศน์แล้วเห็นความพยาบาทระหว่างเล่งทองกับกำเลงยังไม่สร้างสิ้น แต่ความจำเป็น แห่งกังต้งยังต้องใช้นายทหารทั้งสองคนนี้เป็นกำลังสืบไป ดังนั้นเพื่อมิให้เกิดความขัดแย้ง แดกแยกราวฉาน ในกองทัพ ขุนกวนจึงมีคำสั่งตั้งให้กำเลง เป็นแม่กองลาดตระเวน คมเรือรบร้อยลำและทหารห้าพัน ยกไป ตั้งอยู่ปากน้ำเมืองกังแซทำหน้าที่ลาดตระเวน และแต่งตั้งให้เล่งทองเป็นนายทหารผู้ใหญ่เป็นขวัญและ กำลังใจของเล่งทองและเป็นการแสดงน้ำใจของขุนกวนให้ประจักษ์ว่ายังคงระลึกถึงคุณงามความดีของเล่งโจ อดีตขุนพลแห่งกังต้งที่ได้พลีชีพในการศึกครั้งก่อน

เสร็จสิ้นจากการคลี่คลายปัญหาระหว่างเล่งทองกับกำเลงแล้ว ขุนกวนจึงให้จิวยี้ยกกองทัพเรือไปตั้งอยู่ที่ ปากน้ำเมืองเองฮ้อ ส่วนตัวขุนกวนเองคุมทหารไปตั้งอยู่ตำบลชีสองนอกเมืองกังต้ง เตรียมกองทัพบก กองทัพเรือไว้พร้อมสรรพเพื่อรับมือกับกองทัพเมืองเกงจิวตามแผนการความคิดของเดิวยเจียว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**สู่เส้นทางตั้งตัว (ตอนที่ 210)**

ความศึกอันเป็นไประหว่างเมืองกังตั๋งกับเมืองกังแฮ ตลอดจนการเตรียมการทางการทหารของเมืองกังตั๋ง เพื่อเตรียมรับศึกกองทัพเมืองเกงจิ๋วตามแผนการของเตียวเจียวอยู่ในสายตาและการติดตามของหน่วยสอดแนมที่เล่าปี่ส่งมาอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อหน่วยสอดแนมเห็นกองทัพเมืองกังตั๋งยกไปตั้งอยู่ปากน้ำเองส้อ และขุนกวนยกทหารออกไปตั้งอยู่ที่ตำบลชีสองแล้ว จึงลอบลงเรือข้ามกลับไปแดนเมืองเกงจิ๋วและรีบเดินทางไปเมืองซินเอี้ย รายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่ทราบ

เล่าปี่ทราบความแล้วจึงให้เชิญขงเบ้งมาปรึกษาและแจ้งข่าวสารการศึกษาให้ขงเบ้งทราบทุกประการ ขงเบ้งจึงว่าการที่กองทัพเมืองกังตั๋งยึดเมืองกังแฮได้แล้วทั้งเมืองเสีย เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั๋งตั้งนี้มีเจตนาจะล่อให้เล่าเปียวยกกองทัพไปตามตี และจะฉวยโอกาสนั้นโจมตีทำลายกองทัพเกงจิ๋ว หากเล่าเปียวหลงกลคงจะเสียที่แก่กังตั๋งเป็นมั่นคง เมื่อเล่าเปียวเสียทีแล้ว เมืองกังตั๋งก็จะอาศัยจังหวะนั้นรุกไล่ตามตีเข้ายึดเอาเมืองเกงจิ๋วไปพร้อมกัน

ขงเบ้งกล่าวยังไม่ทันสิ้นความ ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานเล่าปี่ว่ามีทหารนำสารจากเมืองเกงจิ๋วมามอบแก่ท่าน ว่าแล้วได้มอบสารของเล่าเปียวให้แก่เล่าปี่ เล่าปี่เปิดสารออกอ่านดูจึงทราบว่เล่าเปียวมีคำเชิญให้เล่าปี่เดินทางไปปรึกษาข้อราชการที่เมืองเกงจิ๋วเป็นการด่วน แต่ไม่ปรากฏความละเอียดว่าเป็นข้อราชการเรื่องใด เล่าปี่อ่านสารแล้วจึงส่งสารนั้นให้แก่ขงเบ้งเป็นที่ถามความเห็นว่าจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด ขงเบ้งรับสารมาอ่านดูแจ้งความตลอดแล้วจึงว่าเล่าเปียวมีหนังสือมาเชิญท่านไปเมืองเกงจิ๋วครั้งนี้เห็นจะไม่มีข้อราชการอื่นใดนอกจากเรื่องเมืองกังแฮ เล่าเปียวคงวิตกด้วยหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮเสียที่แก่กองทัพกังตั๋งจนตัวตาย จึงคิดจะยกกองทัพไปตีเมือง กังตั๋ง ในขณะเดียวกันยังมีความสงสัยสงสัยระแวงโจโฉจึงเชิญท่านไปปรึกษา

เล่าปี่จึงถามว่าข้าพเจ้าควรไปเมืองเกงจิ๋วตามคำเชิญของเล่าเปียวหรือไม่ ขงเบ้งตอบว่ากรณีชอบที่ท่านจะตอบรับคำเชิญไปเมืองเกงจิ๋วใน ครึ่งนี้ ตัวข้าพเจ้าจะขอติดตามท่านไปเพื่อช่วยคิดอ่านปรึกษาตามสถานการณ์ เล่าปี่จึงถามต่อไปว่าเมื่อเทศกาลปีใหม่ข่มอคิดอ่านลอบทำร้าย ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้หนีออกจากเมืองซงหยงโดยมิได้บอกกล่าว เล่าเปียว หากเดินทางไปเมืองเกงจิ๋วครั้งนี้จะให้เจรจาว่ากล่าวกับเล่าเปียวประการใด

ขงเบ้งจึงว่าเมื่อท่านไปถึงเมืองเกงจิ๋วพบเล่าเปียวแล้ว จงถ้อยที่ขอร้องโทษเล่าเปียวเสียก่อนว่ามีความจำเป็นต้องกลับเมืองซินเอี้ย โดยที่มิได้บอกกล่าวแก่เล่าเปียวก่อน ทั้งเป็นการเดินทางกลับในขณะที่ยังไม่ทันเสร็จพิธี ขุนนบต้อนรับหัวเมืองและขุนนางของเมืองเกงจิ๋ว จึงทำให้การนั้นเสียไป หากเล่าเปียวทราบความนัยที่ข่มอคิดร้ายต่อท่านก็ต้องขอขมาท่าน แต่หากเล่าเปียวไม่ทราบความนัยก็คงจะสอบถามถึงต้นสายปลายเหตุ ขอให้ท่านแจ้งความไปตามจริง

เล่าปี่พยักหน้ารับคำขงเบ้ง แล้วถามต่อไปว่าจะมีเรื่องอื่นที่จะต้องตอบโต้กับเล่าเปียวประการใดอีกหรือไม่ ขงเบ้งจึงว่าถ้าหากเล่าเปียวจะสั่งให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง ขอให้ท่านบิดพลิ้วบ่ายเบี่ยงอย่าได้รับค่าเป็นอันขาด แม้ขัดมิได้ก็ให้หน่วงเวลาว่าขอกลับมาจัดกองทัพที่เมืองซินเอี้ยก่อน จากนั้นขงเบ้งจึงชี้แจงเหตุผลเพื่อให้เล่าปี่ใช้อย่างในการโต้ตอบกับเล่าเปียวจนกระจ่าง

วันรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงพาขงเบ้ง เตียวหุย และทหารห้าร้อยออกเดินทางจากเมืองซินเอี้ยไปเมืองเกงจิ๋วตามคำเชิญของเล่าเปียว ครั้นถึงเมืองเกงจิ๋วเล่าปี่จึงให้เตียวหุยคุมทหารอยู่นอกประตูเมืองแล้วพาขงเบ้งเดินทางเข้าไปที่จวนของเล่าเปียว ในขณะนั้นเล่าเปียวได้รับทราบ รายงานจากนายประตูอยู่ก่อนแล้ว จึงแต่งตัวรอรับเล่าปี่อยู่ที่ห้องโถงหน้าเล่าปี่เข้าไปถึงจวน จึงตรงเข้าไปคำนับเล่าเปียวตามธรรมเนียม หลังจากได้ถามทุกข์สุขตามประสาคนแซ่เดียวกันแล้ว จึงกล่าวขอขมาโทษเล่าเปียวในกรณีที่ทั้งงานชุมนุมบรรดาเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วกลับไปเมืองซินเอี้ยโดยที่ไม่ได้แจ้งให้เล่าเปียวทราบเสียก่อน และขอรับผิดทั้งปวง เล่าเปียวทราบความที่เกิดขึ้นที่เมืองซงหยงในเทศกาลปีใหม่จากเล่ากัผู้บุตรอยู่ก่อนแล้วว่าเกิดแต่เหตุที่ข่มอวางแผนสังหารเล่าปี่ ครั้นได้ฟังเล่าปี่ยก เรื่องนี้ขึ้นเป็นข้อขมาโทษ เล่าเปียวก็รู้สึกอับอายยิ่งนักจึงว่า "ซึ่งเกิดเหตุทั้งปวงนั้นเราไม่ได้คิดอ่านด้วย ครั้นภายหลังเราแจ้งเนื้อความ เราจะให้ตัดศีรษะข่มอคนคิดไปฆ่าท่าน แลที่ปรึกษากับทหารทั้งปวงขอไว้ ซึ่งน้องเราได้ความขัดเคืองทั้งนี้อย่าได้ถือโทษโกรธเราเลย"

เล่าเปียวเข้าใจว่าการที่เล่าปี่ยกเรื่องนี้ขึ้นขอขมาลาโทษเป็นการ แสดงถึงความรู้สึกของเล่าปี่ที่ยังขุนเคืองและคงจะมีความระแวงอยู่ในใจว่าเล่าเปียวรู้เห็นเป็นใจในการกระทำของซุ่มอด้วย จึงรีบชี้แจง ว่าเหตุการณ์ทั้งนั้นเป็นเรื่องที่ซุ่มอคิดอ่านโดยลำพัง และเล่าเปียวเองก็จะเอาโทษตาย เป็นแต่บรรดาขุนนางแลทหารได้ร้องขอชีวิตไว้ ดังนั้นเล่าเปียวจึงต้องขอขมาเล่าปี่ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็คิดอ่านผูกใจซุ่มอ และบรรดาขุนนางข้าราชการทหารเมืองเกงจิ๋ว จึงว่า "ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้ไซ้ซุ่มอจะล่องทำการนั้นหามิได้ ด้วยซุ่มอเป็นผู้ใหญ่ทั้งน้ำใจสัตย์ซื่อ เกลือกจะเป็นแต่พรรคพวกบ่าวไพร่ซุ่มอคบคิดกันทำเอง ข้าพเจ้าก็หาถือโทษไม"

เล่าปี่แก้ตัวให้กับซุ่มอแล้วโยนบาปให้กับบ่าวไพร่ผู้น้อยให้เป็น และรับบาปตามธรรมเนียมการเมือง ซึ่งแม้จะเป็นเหตุการณ์ทาง การเมืองในสมัยโบราณ แต่ก็ยังเป็นวิธีการที่ทันสมัยและใช้กันแพร่หลายในทางการเมืองยุคทาสี มีผิดคิดร้ายประการใดผู้เป็นใหญ่ก็หลีกเลี่ยงตัวเอาตัวรอด โยนบาปให้กับข้าราชการชั้นผู้น้อยเป็น และรับบาป แล้วนุชาสัญญาสังเวทความชั่วช้าของตัวอย่างอำมหิต

เล่าเปียวได้ฟังเล่าปี่ไม่ติดใจเอาโทษจึงกล่าวตอบไปว่า กองทัพ เมืองกังตั๋งได้ยกมาโจมตีเมืองกังแฮแล้วฆ่าห้องจ้อเสีย ตัวเรามีความ แค้นเคืองขุนกวนในเรื่องนี้เป็นอันมาก จึงเชิญท่านมาปรึกษาเพื่อจะขอให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง แก่แค้นแทนตัวเราให้จงได้ เล่าปี่จึงว่าห้องจ้อเป็นคนหยาบ มิได้เอาใจใส่การทหารปกครอง โดยไม่ยุติธรรมทำให้ราชการเมืองกังแฮผันแปรไม่ปกติสุข เหตุนี้จึงเสียที่แก่ขุนกวนโดยง่าย ขุนกวนยึดได้เมืองกังแฮแล้วละเมืองเสีย เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั๋ง เตรียมพร้อมที่จะรับศึกอย่างแข็งขัน หากกองทัพเมืองเกงจิ๋วยกไปคงไม่ได้ชัยชนะในเร็ววัน

แล้วว่าเมื่อข่าวเมืองเกงจิ๋วยกไปตีเมืองกังตั๋งล่องรู้ไปถึงเมืองสุโต โจโฉก็จะฉวยเอาโอกาสนั้นรีบยกมาตีเมืองเกงจิ๋ว กองทัพของเราติด พันนึ่งอยู่กับกองทัพข้างเมืองกังตั๋ง หากจะเลิกทัพก็จะขัดสนเพราะเมืองกังตั๋งจะฉวยโอกาสเข้าตามตี หากไม่เลิกทัพเมืองเกงจิ๋วก็จะเสียที่แก่โจโฉ เหตุนี้จึงขอให้ท่านดำริดูให้จงหนัก

เล่าเปียวตั้งความหวังจะให้เล่าปี่ยกกองทัพเมืองเกงจิ๋ว ไปล้างแค้นเมืองกังตั๋งแทนตัว แต่พอได้ฟังเหตุผลตามที่เล่าปี่ชี้แจงดังนั้นก็เห็นสมจริง เล่าเปียวจึงอึ้งอยู่พักใหญ่แล้วว่า "เราทุกวันนี้ก็แก่ชราแล้ว ทั้งโรคก็เบียดเบียนเนื่องๆ เจ้าจงมาอยู่ช่วยว่าราชการเมืองเกงจิ๋วไปพลาง แม้เราหาบุญไม่แล้วตัวเจ้าจงเป็นเจ้าเมืองแทน เราเถิด"

เหตุการณ์แบบเมื่อครั้งโตเกียวเจ้าเมืองซีจิ๋วขอให้เล่าปี่มาช่วยราชการแล้วยกเมืองซีจิ๋วให้แก่เล่าปี่กำลังเกิดขึ้นซ้ำรอยอีกครั้งหนึ่ง โดยที่เล่าปี่ไม่ได้คาดคิดมาแต่ก่อน แต่ด้วยวิสัยของคนผู้ไม่เคยคิดหมายปองทรัพย์สินของผู้อื่น หรือฉวยโอกาสแสวงหาอำนาจจากคนที่วางใจตัว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ละล้าละลักรีบกล่าวว่า "ตัวข้าพเจ้าสติปัญญาแลกำลังก็น้อย แลได้มาพึ่งบุญท่านอยู่ ณี คุณหาที่สุดมิได้ ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าว่าราชการแทนท่านนั้นไม่สมควร แต่คุณของท่านมีอยู่แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะช่วยท่านบำรุงไปตามสติปัญญา"

เล่าปี่ปฏิเสธไม่ยอมรับเอาเมืองเกงจิ๋วตามเจตนาของเล่าเปียว คงยอมรับแต่เฉพาะการช่วยเหลือเล่าเปียวในการบริหารราชการเมืองเกงจิ๋วเพื่อทดแทนคุณของเล่าเปียวเท่านั้น ขงเบ้งนั่งฟังเล่าเปียว เล่าปี่โต้ตอบกันด้วยความสนใจ ครั้นได้ยินความว่าเล่าเปียวจะยกเมืองเกงจิ๋วแก่เล่าปี่ ขงเบ้งก็จึงมองหน้าเล่าปี่เป็นที่เตือนให้รำลึกถึงแผนการที่ได้วางไว้ด้วยกันไว้แต่ครั้งอยู่ที่โล่งกังว่าเล่าปี่จะต้องตั้งตัวที่เมืองเกงจิ๋วก่อน บัดนี้เมื่อเล่าเปียวออกปากจะยกเมืองเกงจิ๋วแล้ว ก็สมควรรับค่าเล่าเปียว

เล่าปี่สับสนขัดแย้งก็แจ้งความนัย แต่น้ำใจยังมั่นคงในความกตัญญูต่อเล่าเปียวซึ่งได้ให้ที่อยู่อาศัยในยามยากทั้งยังเป็นคนแซ่เดียวกัน เล่าปี่จึงเมินหน้าไปจากสายตาของขงเบ้ง แล้วกล่าวปฏิเสธข้อเสนอของเล่าเปียวเล่าเปียวได้ยินคำปฏิเสธของเล่าปี่ก็เสียใจแต่ก็ยังยินดีที่เล่าปี่ จะช่วยว่าราชการเมืองเกงจิ๋วในยามที่เล่าเปียวป่วย จึงว่าเมื่อเจ้ามีเจตนาเช่นนี้ เราก็จะไม่ฝืนน้ำใจ วันนี้เดินทางมาเหนื่อยแล้ว จงกลับไปพักผ่อน ณ ที่อันเคยอยู่มาแต่ก่อน

ว่าแล้วเล่าเปียวจึงสั่งทหารให้พาเล่าปี่กลับไปที่อยู่ เล่าปี่จึงคำนับลาเล่าเปียวแล้วพาขงเบ้งกลับไปยังที่พักซึ่งเคยอยู่อาศัยมาแต่ก่อนนั้น และสั่งให้ทหารไปแจ้งความแก่เตียวหุยให้พาทหารเข้ามาในเมือง ตั้งกองรักษาการณ์อยู่ในบริเวณที่พักของเล่าปี่นั้น

ครั้นถึงเรือนพัก ขงเบ้งจึงถามเล่าปี่ว่าเวลารับนี้เล่าเปียวว่ากล่าวจะยกเมืองเกงจิ๋วแก่ท่านเป็นที่แล้ว ไฉนท่านจึงปฏิเสธอยู่ขณะนี้ เล่าปี่จึงว่าเล่าเปียวมีคุณแก่ข้าพเจ้า ให้พึ่งพาอาศัยในยามยาก ข้าพเจ้าจะคิดเอาบ้านเมืองของเล่าเปียวก็เหมือนกับเป็นคนอกตัญญู จะเป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวง ทั้งเล่าเปียวก็ยังมีลูกหลานว่านเครืออยู่

เป็นอันมาก หากรับค่าจะเอาเมืองเกจิว บรรดาลูกหลานวานเครือของเล่าเปียวก็จะโกรธแค้นพยายามหาให้เดือดร้อนในวันหน้า ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าน่าใจท่านนี้สัทยึดข้อต่อผู้อื่นนัก เพราะน่าใจดังนี้ หนทางข้างหน้าจะต้องประสบความยากลำบากเป็นอันมาก ว่าแล้วขงเบ้งก็ส่ายหน้า

ขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้เล่ากับุตรผู้ใหญ่ของเล่าเปียวมาขอพบ เล่าปี่ได้ฟังรายงานแล้วจึงสั่งให้ทหารไปเชิญเล่ากัเข้ามาที่ห้องรับรอง เล่ากัคำนับเล่าปี่ตามธรรมเนียม ได้ถามสารทุกข์สุขดิบตามประสาญาติพี่น้องผู้ใหญ่แล้วร้องไห้ เล่าปี่เห็นอาการเล่ากัดังนั้นก็ตกใจ จึงถามว่าท่านมีความคับข้องหมองใจประการใด หรือมีความร้ายสิ่งใดเกิดขึ้นจึงร้องไห้จะนี้ เล่ากัจึงว่าความอันเป็นนี้เนื่องมาแต่เรื่องเก่า คือนางซวสุหยินผู้เป็นมารดาเลี้ยงคิดอ่านกำจัดข้าพเจ้าซึ่งเป็นบุตรผู้ใหญ่ หวังจะให้เล่าจ้องบุตรผู้น้อยของเล่าเปียวอันเกิดแต่อุทรของนางได้ครองอำนาจ เมืองเกจิวต่อไป บัดนี้อันตรายคุกคามใกล้ตัวข้าพเจ้าเข้ามาทุกที เห็นว่ายากจะรักษาชีวิตไว้ได้แล้ว ไม่เห็นที่พึ่งอื่นใด จึงมาคำนับท่านอาหวังเอาความกรุณาช่วยคิดอ่านรักษาชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วยเถิด

เล่าปี่ฟังเล่ากัแล้วมองไปที่ขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งอมยิ้มอยู่ จึงกล่าวขึ้นว่า เล่ากัหลานข้าพเจ้ามีความทุกข์เป็นอันมาก ขอสติปัญญาท่านช่วยคิดอ่านช่วยชีวิตเล่ากัอย่าให้ต้องอันตรายเลย ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนโกล ไม่ชอบที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความในครัวเรือนของผู้อื่น กล่าวดังนั้นแล้วขงเบ้งก็หยุดคำพูดไว้แต่เพียงนั้น และเอาพัดขนนกโบกไปมาเป็นทีวางเฉยต่อเหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้น

เล่ากัสนทนากับเล่าปี่อีกครั้งหนึ่งจึงคำนับลา เล่าปี่ได้เดินออกมา มาส่งเล่ากัแล้วกระซิบว่าในวันพรุ่งนี้อาจจะแก่งให้ขงเบ้งไปหาเจ้า จงอ้อนวอนว่ากล่าวให้ขงเบ้งคิดอ่านช่วยเหลือก็จะรอดจากอันตราย เล่ากัรับค่าเล่าปี่แล้วกลับไปที่อยู่ คำพยากรณ์เส้นทางแห่งอำนาจของเล่าปี่ที่จะเริ่มต้นที่เมืองเกจิวได้ส่อเค้าว่าจะเป็นจริงขึ้นแล้ว

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทย์าคม

นักปราชญ์ยอมรูล้าง (ตอนที่ 211)

เล่าปี่ทราบความทุกข์ในอกของเล่ากัผู้หลานแล้วก็มิสนใจสงสัยสาร คิดอ่านจะอาศัยความคิดสติปัญญาของขงเบ้งหาทางออกให้แก่เล่ากั จึงสั่งเล่ากัให้เตรียมการอ้อนวอนขอพึ่งพาสติปัญญาของเบ้งเพื่อเอาชีวิตรอด ในวันรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงแต่งปวยแล้วเชิญขงเบ้งเข้ามาพบ แล้วว่าวันวานนี้เล่ากัผู้หลานได้มาเยี่ยมข้าพเจ้าถึงที่พัก ขอบที่จะไปเยี่ยมเยียนตอบแทน แต่วันนี้ข้าพเจ้าป่วยอยู่ จึงทูลขอท่านช่วยออกไปเยี่ยมเล่ากัตอบแทนตัวข้าพเจ้า ขงเบ้งไม่คิดว่าเล่าปี่มีแผนการอื่นอยู่ในใจจึงมิได้ระแวงสงสัย รับค่าเล่าปี่แล้วคำนับลาออกมา

ขงเบ้งได้ให้ทหารนำทางไปพบเล่ากัที่เรือนพักส่วนทางฝ่ายเล่ากันั้นคอยที่ขงเบ้งอยู่ ครั้นทราบข่าวขงเบ้งมาเยียนก็มีความยินดีจึงให้รับเชิญขงเบ้งเข้ามาในเรือน พอเห็นขงเบ้งเข้ามา เล่ากัจึงเข้าไปคุกเข่าคำนับ ร้องไห้แล้วว่า "ทุกวันนี้มารดาเลี้ยงข้าพเจ้าคิดอ่านจะทำร้ายข้าพเจ้าอยู่มิได้ขาด ท่านจงเอ็นดูด้วยช่วยคิดอ่านอย่าให้มีภัยมาถึงข้าพเจ้าเลย" ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ไม่ต้องใจ กล่าวตอบไปว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนบ้านนอก ไม่สันทัดการบ้านเมือง แลความซึ่งท่านกล่าวทั้งนี้ก็เป็น เรื่องในครัวเรือน ไม่ชอบที่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนภายนอกจะเข้ายุ่งเกี่ยวออกความเห็น และหากเล่าเปียวล่วงรู้แล้วข้าพเจ้าก็จะมีความผิดและเกิดความเสียหายถึงเล่าปี่

ขงเบ้งกล่าวดังนั้นแล้วจึงว่าวันนี้เล่าปี่ได้ให้ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านเป็นการตอบแทนตามธรรมเนียม บัดนี้เสร็จธุระแล้ว จะขอลาท่านไปก่อน เล่ากัได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านมาแล้วก็อย่าเพิ่งรีบไป ด้วยข้าพเจ้าแค้นจิตติศัพทว่าตัวท่านมีความสนใจในโบราณคดี และข้าพเจ้ามีหนังสือโบราณอยู่ฉบับหนึ่ง จึงใคร่ขอท่านได้ชมและวิจารณ์ความในหนังสือนั้น ว่าแล้วเล่ากัจึงเชิญขงเบ้งขึ้นไปบนชั้นสองของที่พัก ขงเบ้งไม่ได้ระแวงว่าเล่ากัจะมีแผนการอย่างอื่นจึงรับค่าแล้วเดินตามเล่ากัขึ้นไป ครั้นไปถึงชั้นบนขงเบ้งได้ยินเสียงครืนที่บันไดจึงรีบเหลียวกลับไปดู เห็นคนใช้ในบ้านของเล่ากัรีบขึ้นไต่ออกมา ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงหันไปที่เล่ากัแล้วถามว่าท่านวางแผนการทั้งนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ

มหาบัณฑิตผู้แจ้งฟ้าจบนดินอย่างขงเบ้งถูกเด็กไม่ลั่นกลืนน้ามน แบบเล่ากัลงขึ้นไปชั้นบนของที่พักแล้วชักบันไดออกมาให้กลับลงไปได้ก็ขุนเคืองใจที่เสียรู้เด็ก เข้าตำราสี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง เหมือนดังที่

ขงจื้อมหาปราชญ์ของจีนที่เคยพลาดพลั้งเสียที่แก่เด็กไม่สิ้นกลืนน้ำนมมาแล้ว ในครั้งนั้นขงจื้อนั่งเกวียนมาตามทาง เห็นเด็กคนหนึ่งเอาดินมาก่อเป็นรูปกำแพงเมืองเล่นขวางทางอยู่ จึงให้ศิษย์ลงจากเกวียนไปว่ากล่าวให้เด็กนั้นหลีกทางแล้วบอกว่าขงจื้อนั่งมาในเกวียน มีเรื่องรีบร้อนต้องเดินทาง ขอให้เปิดทางให้ผ่านไปได้ เด็กน้อยแฉ่งว่าเป็นขงจื้อก็ไม่ยอมหลีกทาง กลับให้เชิญขงจื้อลงมาพบ ขงจื้อไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนจึงลงจากเกวียนไปสนทนากับเด็กน้อยและขอให้หลีกทาง เด็กน้อยได้ฟังดังนั้นแทนที่จะหลีกทางให้กลับแฉ่งให้ขงจื้อหลีกเกวียนลงข้างทางแล้วอ้อมวกไป ขงจื้อได้ฟังดังนั้นจึงถือว่าเด็กน้อยว่าไม่มีเหตุผล เด็กน้อยก็ถือว่าขงจื้อนั้นแหละที่ไม่มีเหตุผล

ในที่สุดตกลงกันว่าใครมีเหตุผลดีกว่ากัน อีกฝ่ายหนึ่งก็ต้องยอมรับ เมื่อตกลงกันดังนั้นแล้วเด็กน้อยจึงถามว่าอันกำแพงกับเกวียนนั้น กำแพงจะต้องหลีกเกวียนหรือเกวียนจะต้องหลีกกำแพง ขงจื้อได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าเสียรู้แก่เด็กน้อย ด้วยวิสัยของความเป็นปราชญ์ ขงจื้อจึงคำนับเด็กน้อยแล้วว่า เหตุผลของเจ้าดีกว่าของเรา แล้วสรรเสริญสติปัญญาเด็กน้อยเป็นอันมาก จากนั้นขงจื้อจึงขึ้นเกวียน สั่งให้ศิษย์ขับเกวียนอ้อมกำแพงที่เด็กสร้างเล่นไว้บนทางนั้นเดินทางต่อไป

เล่าก็ได้ฟังดังนั้นก็ตกเขาคำนับขงเบ้ง ร้องให้แล้วอ้อนวอนขงเบ้ง ว่าชีวิตข้าพเจ้าหล่อแหลม จวนเจียนจะตายด้วยน้ำมือของมารดาเลี้ยงอยู่แล้ว หวังพึ่งสติปัญญาท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้ปลอดภัย ไฉนเล่า ท่านจึงไร้ความเมตตาจะปล่อยให้ข้าพเจ้าต้องตกตายโดยไม่ช่วยเหลือดังนี้ แลเมื่อท่านไม่เมตตาจะนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอตายต่อหน้าท่าน ว่าแล้วเล่าก็ชักกระบี่ออกจะเขียดคอตาย ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ ประกอบทั้งในใจก็มีความสงสารเล่าที่เป็นอันมาก จึงรีบตรงเข้าไปยุบเอากระบี่ออกมาจากมือของเล่า แล้วว่า "ท่านอย่าเพื่อทำอันตรายแก่ชีวิตเสียเลย ข้าพเจ้าจะช่วยคิดอ่าน แก้ไขให้ท่านพ้นภัยจงได้"

เล่าก็ได้ยินคำขงเบ้งดังนั้นก็ดีใจ คำนับขงเบ้งแล้วลุกขึ้น ขงเบ้งจึงว่าตัวท่านก็เรียนหนังสือมาไม่น้อย ไฉนจึงไม่เอาตัวอย่างในนิทานเรื่องเจ้าสิบแปดองค์ เล่าก็ได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าได้อ่านนิทานเรื่องนี้ก็จริงอยู่ แต่ไม่ทราบว่ามีคามนัยที่จะอาศัยเป็นตัวอย่างดังคำท่าน ขอท่านได้เมตตาช่วยสั่งสอนให้กระจ่างด้วยเถิด

ขงเบ้งจึงว่าเมื่อครั้งพระเจ้าจันเฉียนก่ได้เสวยราชย์ครองเมืองจันนั้น พระมเหสีมีพระราชบุตรสองพระองค์ พระองค์แรกชื่อชินแสง พระองค์ที่สองชื่อตงยี่ ส่วนพระสนมเล็กก็มีพระราชบุตรสองพระองค์ คือฮี้เจ้ และตักจู ต่อมาพระมเหสีสิ้นพระชนม์ พระสนมเอกเลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นที่พระมเหสีแล้วมีจิตริยาพระราชบุตรอันเกิดแต่พระมเหสีพระองค์ก่อนว่าเมื่อใดที่พระเจ้าจันเฉียนเสวยราชสวรมบัติก็จะตกเป็นสิทธิแก่พระราชโอรสอันเกิดแต่พระมเหสีพระองค์ก่อน จะทำให้พระราชโอรสที่เกิดแต่พระนางตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องคิดอ่านกำจัดพระราชโอรสชินแสง และตงยี่เสียก่อน ดังนั้นแล้วราชสมบัติก็จะเป็สิทธิแก่พระราชโอรสของพระนาง

หลังจากด่าดังนั้นแล้ว อยู่มากลางคืนวันหนึ่งเวลาสามยามเศษ พระนางลี้ก็ตื่นจากบรรทมแล้วแสร้งทำเป็นกันแสงคร่ำครวญเป็นอันมาก พระเจ้าจันเฉียนก็ตื่นจากพระบรรทมทอดพระเนตรเห็นพระมเหสีพระองค์ใหม่มีพระกิริยาอาการดังนั้นก็ทรงสงสัย จึงตรัสถามว่าเจ้าร้องไห้ทั้งนี้มิมาแต่เหตุอันใด พระนางลี้จึงกราบทูลว่าทรงฝันเห็นพระมเหสีพระองค์ก่อนทรงพระกันแสงเป็นอันมาก แล้วตรัสว่าหลังจากสิ้นพระชนม์แล้วไม่มีผู้ใดบวงสรวงสังเวย ดวงพระวิญญาณของพระนางจึงอดอยากหิวโหยได้ความทรมานเป็นอันมาก ข้าพระองค์จึงตกใจตื่นและสงสาร พระมเหสีจึงร้องไห้ดังนี้ พระเจ้าจันเฉียนก็มิรู้กลสตรีจึงมีรับสั่งว่าเหตุมีมาแต่เพียงเท่านี้เจ้าอย่าได้โศกเศร้าต่อไปเลย เราจะแต่งเครื่องบวงสรวงสังเวยดวงวิญญาณของพระมเหสีให้อดอยากสืบไป

ครั้นรุ่งขึ้นพระเจ้าจันเฉียนก็รับสั่งให้ชินแสงและตงยี่เข้ามาเฝ้าแล้วตรัสเล่าความฝันของพระนางลี้ให้พระราชโอรสทั้งสองฟังทุกประการ และมีพระราชดำรัสสั่งให้พระราชโอรสทั้งสองพระองค์จัดการพิธีบวงสรวงสังเวยดวงวิญญาณของอดีตพระมเหสี พระราชโอรสทั้งสองฟังรับสั่งของพระราชบิดาแล้วใจก็หวนรำลึกถึงพระราชมารดา ทั้งสองพระองค์ส่งสารพระราชมารดาจึงต่างกันแสงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจันเฉียนก่ นั้น ครู่หนึ่งจึงกราบถวายบังคมลาออกไปสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดการพิธีบวงสรวงสังเวยดวงพระวิญญาณของพระมารดาตามรับสั่ง

ครั้นบวงสรวงสังเวยเสร็จการพิธีแล้ว พระราชบุตรชินแสงกับตงยี่ก็เชิญของเซ่นเข้าไปถวายพระเจ้าจันเฉียนก่ เพื่อเสวยตามอย่างธรรมเนียมการพิธีแต่ครั้งนั้น พระนางลี้ก็เห็นแผนการดำเนินไปอย่างราบรื่นมาถึงขั้นนี้ใกล้สมความคิดก็มีความยินดียิ่งนัก ครั้นพระราชบุตรทั้งสองนำเครื่องเซ่นสังเวยเข้ามาในพระราชวัง พระนางลี้ก็จึงลอบเอายาพิษใส่ลงในของเซ่นนั้นแล้วให้พนักงานนำขึ้นโต๊ะเสวย

ครั้งนี้ได้เวลาเสวยพระเจ้าจันเขียนกึ่งก็เสด็จมายังห้องเสวยพระกระยาหารซึ่งแต่งเครื่องจากของเขนคอยท่าอยู่ พอประทับนั่งพระนางลี้ก็จึงทูลว่าอันของทั้งปวงนี้มีมาแต่ข้างนอก ไม่ชอบที่พระองค์จะเสวยโดยไม่ได้ตรวจ พิสูจน์เสียก่อนตามระเบียบ ขอให้มารับสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจพิสูจน์อาหารทั้งปวงนั้นเสียก่อน พระเจ้าจันเขียนกึ่งทรงเห็นชอบตามคำทูลของพระมเหสี และมีรับสั่งให้เอนักโทษประหารซึ่งจัดไว้สำหรับ พิสูจน์ของเสวยเข้ามากินอาหารตัวอย่างที่เตรียมไว้นั้น พอนักโทษกินอาหารพิสูจน์เสร็จยังไม่ทันล้างมือ พิษ อันร้ายแรงของยาพิษก็กำเริบขึ้น นักโทษผู้พิสูจน์มีอาการชักดิ้นชักงอแล้วสิ้นใจตายไปต่อหน้าพระที่นั่ง

พระเจ้าจันเขียนกึ่งไม่รู้กลสตรีและด้วยความรักตัวกลัวตาย น้ำพระทัยจึงคิดโน้มน้าวว่าพระราชบุตรขึ้นเสงและ ดยี่คิดอ่านจะแย่งชิงราชสมบัติจึงวางยาพิษเพื่อปลงพระชนม์พระองค์ แร่งพระโทะสบดบังพระสติปัญญา เอาไว้สิ้นจึงมีพระบรมราชโองการให้ทหารไปจับตัวพระราชบุตรขึ้นเสงกับดยี่เพื่อเอาไปประหารชีวิต ในขณะที่ เกิดเหตุดังกล่าวนี้ นางก้านัลในพระราชวังคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นข้ารับใช้พระมเหสีพระองค์ก่อนทราบเหตุการณ์ โดยตลอด มีน้ำใจสงสารพระราชบุตรทั้งสองจึงรีบลอบออกจากพระตำหนักนำความไปแจ้งแก่พระราชบุตรทั้งสองให้ทรงทราบ พระราชบุตรทั้งสองทราบความแล้วตกพระทัย พระราชบุตรพระองค์น้องดยี่จึงปรึกษากับ พระราชบุตรพระองค์พี่ขึ้นเสงว่าบัดนี้ภัยมีมาถึงตัวแล้ว ถ้าหากนิ่งช้ำอยู่ก็จะต้องพระราชอาญาถึงตาย เป็น มันคง การณครั้งนี้เราสองพี่น้องตั้งอยู่ในความสัดยแลดัญญ มิได้คิดอ่านปลงพระชนม์พระราชบิดา แต่มีผู้มี จิตคิดร้ายต้องการผลาญชีวิตเราทั้งสองเสีย จึงวางแผนอุบายให้เป็นไปดังนี้ ปรึกษาดังนั้นแล้วพระราชบุตรดอง ยี่จึงเสนอต่อพระเชษฐาว่าขอให้หนีเอาตัวรอดไว้ก่อน

พระราชบุตรขึ้นเสงสลับดำริของพระอนุชาแล้วจึงว่าตัวเราเป็นพระราชบุตรผู้ใหญ่ ความเป็นหรือความตายย่อม เป็นไปตามโองการแห่งบิดาเราซึ่งเป็นโอรสสวรรค์ หากจะหนีไปเพราะเกรงพระราชอาญาที่จะสูญเสียสิ้นซึ่ง ศักดิ์แลศรีแห่งชาติดียวส่ แลธรรมเนียมราชวัตรของพระบรมวงศานุวงศ์นั้นไม่ว่าจะทำผิดหรือไม่สิ่งใดก็ดี หาก แม้นพระมหากษัตริย์จะทรงลงพระราชอาญาให้ถึงตายก็ต้องพร้อมยอมตายตามพระบรมราชโองการด้วยเต็ม ใจ แลการซึ่งหนีพระราชอาญาตามคำเจ้านี้เหมือนมีข้อต่อราชวัตรแห่งพระบรมวงศานุวงศ์ เป็นกบฏต่อ พระมหากษัตริย์ ตัวพี่นี้ไม่อาจหึกใจทำได้ตามคำเจ้า จำจะต้องเข้าไปขออับพระราชอาญา แม้ว่าจะถึงตายก็ พร้อมใจจะตาย มิได้เสียตายแก่ชีวิตเลย

พระราชบุตรดองยี่สลับรับสั่งของพระเชษฐาดังนั้นจึงว่า การทั้งนี้เกิดแต่พระราชบิดาต้องกลอุบายอันร้ายกาจที่ มุ่งหมายผลาญชีวิตเราทั้งสอง หากยอมตายตามคำของพี่ท่านก็จะตายเสียเปล่า แม้พระราชบิดาเองก็จะทรง ตกอยู่ในอันตรายและไม่มีใครคิดอ่านผ่อนผันแก้ไขในภายหลัง นี่ต่างหากคือการละความกตัญญู ตัวข้าพเจ้านี้ ถึงอย่างไรก็ไม่ยอมตายเพราะอุบายนี้อย่างเด็ดขาด

พระราชบุตรดองยี่ตรัสดังนี้แล้วจึงทูลลาขึ้นเสงผู้เป็นพระเชษฐาออกมาจากพระตำหนักที่ประทับ แล้วเสด็จหนี ออกจากเมืองไปแต่พลานั้น พระราชบุตรดองยี่เสด็จหนีไปไม่ทันนาน บรรดาทหารรักษาพระองค์ก็ถือรับสั่งของ พระเจ้าจันเขียนกึ่งมาเชิญตัวพระราชบุตรขึ้นเสงไปประหารตามพระบรมราชโองการ ต่อมาภายหลังพระเจ้าจัน เขียนกึ่งเสด็จสวรรคต พระราชบุตรของพระมเหสีลี้ก็ได้ครองราชย์สมบัติต่อมา ในขณะเดียวกันนั้นพระราชบุตร ดองยี่ซึ่งเสด็จหนีออกไปนอกเมือง ทรงเร่ร่อนไปตั้งหลักปักฐานอยู่ที่ชายแดน ช่งสุมผู้คนไว้ได้เป็นอันมาก พระราชบุตรของพระนางลี้ก็สืบราชสมบัติต่อมาได้เก้าปี กองทัพใหญ่ของพระราชบุตรดองยี่ได้กรีธาทัพจาก ชายแดน บุกลงมาโจมตีและยึดพระนครได้สำเร็จ จับกุมพระราชบุตรทั้งสองของพระนางลี้ได้แล้วจึง ปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์สืบทอดพระราชอำนาจต่อพระเจ้าจันเขียนกึ่งและมีพระบรมราชโองการให้ประหาร ชีวิตพระราชบุตรยี่เจ้ากับดักจูเสีย

ขงเบ้งเล่าความตามนิทานโบราณจบแล้วจึงว่านิทานนี้แสดงอยู่ว่า "ซึ่งจะอยู่ในเมืองนั้นก็ย่อมมีอันตรายจะนี้ ซึ่งจะไปอยู่นอกเมืองนั้นก็กลับได้ดีภายหลัง อันเมืองก่งแฮนั้นก็วางเปล่าอยู่ ท่านจงคิดอ่านอ่อนน้อมเล้าเปี้ยวผู้ เป็นบิดา ขอไปอยู่รักษาเมืองก่งแฮดีกว่า แล้วอุทิศสำหรับทำความเพียรให้เหมือนดองยี่นั้น ภายหน้าก็มีความสุข สืบไป"

เล่าก็ได้ฟังดังนั้นก็เห็นทางสว่างที่จะเอาชีวิตรอดจึงมีความยินดี คุณเขาลงคำนับขงเบ้งแล้วว่าอุทาหรณ์อันท่าน ได้ยกขึ้นแสดงครั้งนี้เหมือนหนึ่งประทานทางรอดชีวิตให้เป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะดำเนินการตาม ความคิดของท่าน ว่าแล้วเล่าก็จึงสั่งเด็กรับใช้ให้เทียบบันไดเข้าที่ตั่งเดิม ขงเบ้งเห็นหมดธุระแล้วจึงลาเล่าก็ กลับไปหาเล่าปี่ และเล่าความทั้งปวงให้เล่าปี่ทราบ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**ไกลรอด ไกลตาย (ตอนที่ 212)**

เล่าก็ฟังนิทานที่ขงเบ้งยกเป็นอุทาหรณ์ชี้ช่องทางเอาตัวรอด เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วจึงคิดอ่านหาเส้นทางที่จะว่ากล่าวกับเล่าเปียว เพื่อขอลอกไปอยู่เมืองกังแฮตามคำของขงเบ้ง วันรุ่งขึ้นเล่าก็จึงเข้าไปหาเล่าเปียวที่ในจวน แล้วว่าบัดนี้ขุนกวน ข่าหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮเสียแล้ว และเลิกทัพกลับคืนเมืองกังตั้ง ดังนั้นเมืองกังแฮจึงว่างเปล่าอยู่ไม่มีผู้ใดรักษา อันเมืองกังแฮนี้ขึ้นกับเมืองเกงจิ๋วมาแต่ก่อน ข้าพเจ้าจึงขออาสาบิดาท่านออกไปรักษาเมืองกังแฮไว้กับเมืองเกงจิ๋วสืบไป

เล่าเปียวในขณะนั้นมีอาการสะลึมสะลือด้วยความป่วย ฟังคำเล่าก็แล้วมีรู้ที่จะว่ากล่าวประการใด จึงบอกให้เล่าก็คอยที่อยู่ก่อนและสั่งทหารให้ไปตามเล่าเปียวมาปรึกษา ครั้นเล่าเปียวเข้ามาคำนับตามธรรมเนียมแล้ว เล่าเปียวจึงปรารภความตามที่เล่าก็ได้เสนอมานั้น เล่าเปียวฟังข้อปรึกษาแล้วก็แจ้งว่าเป็นแผนการที่เล่าก็ดำเนินการตามความคิดของขงเบ้ง จึงว่า "อันเมืองกังแฮนั้นก็เป็นที่คับขันอยู่ ซึ่งเล่าก็จะขอไปรักษาอยู่นั้นก็ควรนัก ด้วยเป็นเมืองชายทะเลอันขุนกวนจะยกมาได้ง่าย ขอท่านกับเล่าก็ช่วยกันรักษาอย่าให้ข้าศึกล่วงมาได้ ฝ่ายเหนือข้างโจโฉจะยกมานั้นเป็นพนังงานข้าพเจ้าจะรับป้องกัน"

เล่าเปียวได้ฟังความเห็นของเล่าเปียวที่เป็นประหนึ่งแผนการรักษาเมืองเกงจิ๋วโดยข้างหนึ่งให้เล่าก็ไปรักษาเมืองกังแฮป้องกันศึกข้างเมืองกังตั้ง ส่วนเล่าเปียวอาสาป้องกันศึกข้างโจโฉ เห็นว่าแผนการนี้ก่อปรไปด้วยเหตุผลจึงมีความยินดี สรรเสริญความคิดของเล่าเปียวเป็นอันมาก และสั่งให้เล่าก็คุมทหารสามพันยกไปรักษาเมืองกังแฮเล่าเปียวและเล่าก็จึงคำนับลาเล่าเปียว โดยเล่าก็กลับไปเมืองซินเอี๋ย เพื่อเตรียมรับมือโจโฉ ส่วนเล่าก็ไปที่กองทหารถือคำสั่งของเล่าเปียว เบิกทหารจำนวนสามพันพร้อมอาวุธยุทธโธปกรณ์แล้วยกไปเมืองกังแฮ แต่พลานั้นเจียนอันศกปีทีสิบสาม เดือนหก โจโฉได้สมุห์อำมาตย์ที่ปรึกษาเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง แลสมุห์ผู้นี้เป็นบุตรของสุมาหอง เจ้าเมืองโฮโล ได้ร่ำเรียนวิทยายุทธและการพิชัยสงครามมาแต่น้อย มีสติปัญญาหลักแหลมกว่าคนทั้งปวง แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย มีกิริยาอาการสุขุมลุ่มลึกหนักแน่น แต่ดวงตานั้นชอบกลิ้งกลอกไปมา บ่งบอกอุปนิสัยถึงความเป็นคนมักหาวาระแว้งชิงสงสัย ไม่ไว้วางใจใครได้ง่ายๆ

อยู่มาวันหนึ่งโจโฉได้ปรารภขึ้นในที่ประชุมขุนนางข้าราชการ และแม่ทัพนายกองของเมืองหลวงว่าบัดนี้ฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไปแล้ว กองทัพของเราได้พักผ่อนปรับปรุงกำลังและสร้างเสริมกำลัง ตลอดจนอาวุธยุทธโธปกรณ์จนเข้มแข็งเกรียงไกร บัดนี้จึงเป็นการสมควรที่จะยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ให้ราบคาบ รวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งเพื่อให้อาณาประชาราษฎร์ได้เป็นสุขสืบไป ท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็นประการใดแห้วตุ้นขุนทหารผู้ใหญ่ของโจโฉเป็นขุนพลผู้กระหายศึกได้ฟังปรารภดังนั้นจึงเสนอว่าในบรรดาหัวเมืองฝ่ายใต้นี้ข้าพเจ้าได้กิดคิดศึพบว่าบัดนี้เล่าเปียวได้ตั้งหลักปักฐานอยู่ที่เมืองซินเอี๋ย ของสมุห์ผู้คนแลเสบียงไว้เป็นอันมาก หากปล่อยละไว้วันนานไปกองทัพของเล่าเปียวก็จะเข้มแข็งเดิบใหญ่ ยากที่จะกำจัดให้ราบคาบได้ในภายหลัง จึงสมควรที่จะยกกองทัพไปกำจัดเล่าเปียวเสียก่อน แล้วค่อยคิดอ่านยึดหัวเมืองฝ่ายใต้ให้ราบเรียบต่อไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงกวาดสายตามองไปทั่วทั้งศาลาว่าราชการ เป็นที่ถามความเห็นผู้คนทั้งปวงในที่นั้น แต่ไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่น โจโฉจึงเห็นชอบตามแผนการของแห้วตุ้น และแต่งตั้งให้แห้วตุ้นเป็นแม่ทัพใหญ่ให้ลิเตียน อิกัม แห้วอัน และฮันโฮ รวมสี่คนเป็นปลัดทัพคุมทหารสิบหมื่น ให้ยกไปตีเมืองซินเอี๋ย จับกุมตัวเล่าเปียวให้จงได้ ซิซซิงบัดนี้เป็นข้าราชการอยู่ในเมืองหลวงเพื่อรักษาหลุมศพของมารดา และอยู่ในที่ประชุมด้วย เห็นกิริยาแห้วตุ้นฮึกเหิมนักจึงหักท้วงขึ้นในที่ประชุมว่า "ท่านจะไปทัพครั้งนี้อย่าประมาทเบาแก่เล่าเปียวด้วยเล่าเปียวได้ขงเบ้งมาไว้เป็นที่ปรึกษาอุปมาเหมือนเสืออันคนองอยู่ในป่าใหญ่ ท่านเร่งระวังตัวจงดี"

โจโฉได้ยินนามขงเบ้งเป็นครั้งแรกก็สงสัย จึงกล่าวถามขึ้นว่าอันขงเบ้งผู้นี้เป็นผู้ใด เหตุไฉนเราจึงไม่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามมาแต่ก่อน ซิซซิงจึงรายงานว่า "ขงเบ้งนั้นคือลูกพี่พี่น้อง และขงเบ้งคนนี้มีสติปัญญา การในอากาศแลแผ่นดินก็รู้ดูชำนาญสิ้น เสมอเทพยดา เข้าดลใจ" โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งสงสัย แต่ไม่แน่ใจในสติปัญญาความสามารถของขงเบ้ง จึงซักถามต่อไปว่า ซึ่งท่านว่าขงเบ้งมีสติปัญญาถึงเพียงนั้น หากจะเปรียบเทียบกับตัวท่านแล้วใครจะมีภาสียิ่งกว่ากันซิซซิงตอบว่า "อันความคิดของข้าพเจ้านี้อุปมาเหมือนหนึ่งหิ่งห้อย อันสติปัญญาขงเบ้งดังหนึ่งรัศมีพระจันทร์"

แห้วตุ้นเป็นขุนพลเจ้านายมาตั้งแต่ยุคแรกที่โจโฉเริ่มตั้งตัว ได้ฟังคำซิซซิงกล่าวยกย่องสรรเสริญขงเบ้งเป็นอันมากก็เกิดความรู้สึกหมั่นไส้เพราะไม่เชื่อว่าความคิดแลสติปัญญาของผู้คนจะเหนือไปกว่ากำลังฝีมือและกำลังทหารที่ตัวมีอยู่ แลกลับคิดไปเสียอีกทางหนึ่งว่าซิซซิงยกย่องขงเบ้งเพื่อชมขวัญโจโฉ เมื่อเกิดความรู้สึก

ดังนั้นแห้วตันจึงหัวเราะดังสนั่นแล้วว่า ชีชีกล่าวความทั้งนี้เพียงหวังจะยกย่องขงเบ้งขึ้นชมขวัญท่านอัครมหาเสนาบดีให้เกิดความคิดระยอทอดถอย ซึ่งกองทัพของเล่าปี่มีฝีมือประการใดก็ประจักษ์ตลอดมา หากครุฑาเกรงกองทัพเมืองซินเอี้ยแต่เพียงเท่านี้ไม่ ข้าพเจ้าขออาสาไปจับตัวเล่าปี่และขงเบ้งมามอบแก่ท่านอัครมหาเสนาบดีให้จงได้ หากไม่สมดังปากว่าจงตัดเอาศีรษะข้าพเจ้านี้แทนเล่าปี่และขงเบ้งเถิด

โจโฉนั้นน้ำใจหนึ่งเชื่อมั่นในฝีมือและประสบการณ์ในการสงครามของแห้วตัน และเชื่อมั่นในกำลังทหารของฝ่ายเมืองหลวงที่เคยได้ชัยชนะเหนือเล่าปี่ตลอดมา อีกน้ำใจหนึ่งก็สงสัยในน้ำคำของชีชี แต่น้ำใจข้างเชื่อมั่นนั้นมีน้ำหนักกว่าข้างสงสัยเพราะไม่เคยประจักษ์ถึงความคิดแลสติปัญญาของขงเบ้งมาแต่ก่อน ถึงกระนั้นโจโฉก็ไต่ถามแห้วตันว่าท่านไปการสงครามครั้งนี้ไม่ควรที่จะประมาทแก่ข้าศึก แม้ทำการประการใดขอให้รายงานความศึกเข้ามาเมืองหลวงเป็นระยะๆ จะได้ช่วยกันคิดอ่านแก้ไขได้ทันทั่วทั้ง

แห้วตันรับคำโจโฉแล้วว่าท่านอัครมหาเสนาบดีจงวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง ว่าแล้วแห้วตันจึงคำนับลาโจโฉออกมาจัดแจงทหาร แล้วยกออกจากเมืองสุไ่ตรงไปเมืองซินเอี้ย ทางด่านเมืองซินเอี้ย เล่าปี่ได้ปรณินบัตเอกจากใจขงเบ้งเสมือน หนึ่งเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่มิได้บกพร่อง กวนลฺู เตียวหุย สองน้องร่วมสาบานเห็นเล่าปี่เปลี่ยนแปลงไปถึงเพียงนี้ก็น้อยอกน้อยใจที่เล่าปี่ห่างเหินไม่มีเวลาใกล้ชิดเหมือนก่อนมา จึงเข้าไปว่ากับเล่าปี่ว่านับแต่พี่ใหญ่ได้ตัวขงเบ้งมาทำการก็ชุลกลุยกับการปรณินบัตแต่ขงเบ้ง ราวกับว่าขงเบ้งเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ โดยที่ไม่เคยปรากฏความคิดแลสติปัญญา ทั้งขงเบ้งนี้ก็มีอายุเพียงยี่สิบเจ็ดปี อ่อนวัยกว่าพี่ใหญ่เสียอีก โจโฉใหญ่จึงจำเป็นต้องปรณินบัตเอกจากใจขงเบ้งถึงปานนี้

เล่าปี่ได้ฟังคำท้วงของน้องร่วมสาบานทั้งสองคนจึงว่า "ตัวเรานี้อุปมาเหมือนปลาเกลือกอยู่บนดอน ซึ่งได้ขงเบ้งมาไว้เหมือนเราเกลือกลงมาถึงน้ำได้" ว่าแล้วเล่าปี่จึงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันซึ้งซังว่าตัวเจ้าทั้งสองไม่รู้ถึงสติปัญญาแลความคิดของขงเบ้งจึงกล่าวความล่วงเกินขงเบ้ง ดังนี้ สืบแต่นี้ไปอย่าได้กล่าวดังนี้อีก เพราะแม้ความล่วงรู้ไปถึงหูของขงเบ้งก็จะเกิดความน้อยใจการของเราจะเสียไป ในขณะที่สามพี่น้องกำลังสนทนากันอยู่นั้น คนใช้ซึ่งเล่าปี่สั่งให้ไปจัดหาขนจามรีได้นำขนจามรีและเครื่องถักเข้ามามอบแก่เล่าปี่ เล่าปี่รับขนจามรีและเครื่องถักแล้วจึงถักหมวกเล่นและสนทนา ตามประสาพี่น้องกับน้องร่วมสาบานทั้งสอง พอถึงขงเบ้งเข้ามาที่จวนของเล่าปี่เพื่อเยี่ยมเยียนและปรึกษาข้อราชการตามปกติ เห็นเล่าปี่นั่งถักขนจามรีอยู่ก็ชวนเคือง จึงว่าเมืองซินเอี้ยนี้เป็นเมืองเล็กอยู่หน้าศึก ในไม่ช้าโจโฉคงกรีธาทัพใหญ่ลงได้ ขอบที่ท่านจะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองไว้ให้จงดี โจโฉจึงมานั่งถักหมวกเล่นอยู่เล่าปี่ไม่สมควรเลย เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกเลอะเลือน จึงวางหมวกซึ่งถักค้างอยู่ ลุกขึ้นยืนคำนับขงเบ้งแล้วว่าตัวข้าพเจ้าตระหนักดีว่าการรับมือกับศึกข้างเหนือท่านเห็นเหลือกำลังนัก ความวิตกทุกซักรอนจึงกลุ้มรุมอยู่เต็มหัวอก ซึ่งถักหมวกเล่นทั้งนี้เพียงเพื่อรำลึกถึงความหลังแต่ครั้งอยู่เมืองตุนกวน หวังจะให้คลายทุกข์นั้นดอก หากได้ถักเป็นจริงเป็นจังไม่ ขอบท่านได้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย

ขงเบ้งจึงว่าเมืองซินเอี้ยของเราทุกวันนี้มีกำลังทหารเพียงหมื่นเศษ หากแม้โจโฉยกทัพใหญ่ลงได้ท่านจะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองประการใด เล่าปี่จึงว่าข้าพเจ้าก็วิตกอยู่ว่าเมืองซินเอี้ยเป็นเมืองเล็ก จะป้องกันหัดทานข้าศึกก็ขัดสน ทั้งกำลังทหารก็น้อยตัว ไม่พอเพียงต่อการต้านรับกองทัพใหญ่ได้ จึงมีความวิตกอยู่ทุกคืนวัน ท่านมีความคิดอ่านประการใดจงเมตตาชี้แจงให้แจ้งเถิด

ขงเบ้งจึงว่าในยามที่รอรับศึกโจโฉอยู่นี้ หากครุฑาจะให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ขอบที่ท่านจะได้เร่งเกลี้ยกล่อมของสมเสริมสร้างกำลังกองทัพให้เติบโตยิ่งขึ้น แม้ภายหน้าโจโฉยกกองทัพใหญ่มาข้าพเจ้าขออาสาจัดแจงรับมือกองทัพฝ่ายเหนือมิให้เสียที่แก่ข้าศึกเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งให้ปาวประกาศรับทหารเข้ากองประจำการเพิ่มเติมและมอบหมายให้ขงเบ้งทำหน้าที่ฝึกสอนทหารให้ชำนาญการศึก

อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่เล่าปี่ กวนลฺู เตียวหุย นั่งสนทนากันตามปกติ ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้หน่วยสอดแนม ข่ายแดนด้านเหนือได้รายงานข่าวเข้ามาว่าบัดนี้แห้วตันได้ยกกองทัพสิบหมื่นจากเมืองสุไ่จะมาตีเมืองซินเอี้ยพอทหารรักษาการณ์คำนับลาออกไปแล้ว เตียวหุยจึงว่ากับกวนลฺูว่าแห้วตันยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้เป็นที่จะได้รู้เห็นความคิดอ่านแลสติปัญญาของขงเบ้ง ดังนั้นพวกเราควรทำเป็นนิ่งเฉยปล่อยให้ขงเบ้งคิดอ่านรับศึกใหญ่ไปตามลำพัง จะได้เห็นดีชั่วกันในครั้งนี้ เล่าปี่ได้ฟังคำสองน้องร่วมสาบานดังนั้นก็ไม่พอใจ แต่เห็นการศึกใหญ่เป็นเรื่องเร่งด่วนกว่าจึงมิได้ต่อถ้อยร่ำยาวกับสองน้องร่วมน้ำสาบาน รีบสั่งทหารให้ไปเชิญขงเบ้งมาปรึกษา

ครั้นขงเบ้งเข้ามาถึงที่ในจวน เล่าปี่จึงแจ้งข่าวศึกให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วถามว่าโจโฉให้แห้วตันยกทัพใหญ่มาในครั้งนี้ ท่านจะคิดอ่านรับศึกประการใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าซึ่งจะคิดอ่านรับศึกให้ได้ผลมาน้อยประการใด ย่อมขึ้นอยู่กับน้ำใจท่านว่าจะวางใจให้ข้าพเจ้ามีอำนาจบัญชาการศึกครั้งนี้มากแลน้อยประการ

นั่น ว่าแล้วขงเบ้งก็จ้องหน้าเล่าปี่ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็แจ้งในความคิดของขงเบ้งว่ายังไม่วางใจในความร่วมมือร่วมใจของน้องร่วมสาบานทั้งสองว่าจะเชื่อฟังคำสั่งของ ขงเบ้งหรือไม่ เมื่อแจ้งดังนั้นแล้วเล่าปี่จึงสั่งทหารให้ไปหยิบกระบี่อาญาสิทธิ์ออกมามอบแก่ขงเบ้ง แล้วว่าตัวข้าพเจ้ามีอำนาจบัญชาการ ทหารเพียงใด ณ บัดนี้ ท่านจงมีอำนาจบัญชาการทหารเพียงนั้นด้วย ว่าแล้วก็หันมาสั่งน้องร่วมสาบานทั้งสองว่านับแต่บัดนี้เจ้าทั้งสองจงฟังคำสั่งของขงเบ้ง อย่าได้บิดพลิ้วเพิกเฉยให้เสียการเป็นอันขาด

เล่าปี่ได้กล่าวกับขงเบ้งต่อไปว่า ข้าพเจ้าขอมอบอาญาสิทธิ์ในการบังคับบัญชากองทัพทั้งปวงแก่ท่าน ผู้ใดมีเชื่อฟังหรือขัดขืนท่านจงใช้กระบี่อาญาสิทธิ์นี้ตัดศีรษะตามพระอัยการศักรนั้นเถิด ขงเบ้งรับกระบี่อาญาสิทธิ์มาแล้วขอบคุณเล่าปี่ที่วางใจ และมอบหมายอำนาจในการบังคับบัญชาทหารอย่างเต็มที่จึงว่าข้าพเจ้าจะทำลายกองทัพแสร้งหัวตันให้พินาศ ท่านอย่าได้วิตกสับสนไปเลย เพลาบ่ายวันนี้ขอเชิญท่านไปที่กองบัญชาการทหารพร้อมกัน ว่าแล้วขงเบ้งได้คำนับลาเล่าปี่เดินกลับออกไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ยุทธภูมิทุ่งพิก้อง (ตอนที่ 213)

บ่ายวันเดียวกันนั้นเสียงกลองระดมพลดังกระหึ่มขึ้น ณ กองบัญชาการทหารของเมืองซินเอี๋ย เหล่านายและพลต่างทยอย เข้าประจำที่ตามตำแหน่งที่ได้ฝึกซ้อมไว้เป็นอย่างดี ธงทิวประจำกองทัพของเล่าปี่ปลิวไสวลุลลุสลายลมในฤดูใบไม้ผลิครั้งได้เวลาเล่าปี่ ขงเบ้ง กวนอู เตียวหุย ได้ขึ้นมานบนศาลาบัญชาการ เหล่าทหารทำความเคารพและให้ห้องก็ยกกอง ไกล่แท่นบัญชาการตั้งเก้าอี้ไว้สองตัว ตัวหนึ่งอยู่ตรงกลาง อีกตัวหนึ่งอยู่ด้านข้าง เล่าปี่ได้เชิญให้ขงเบ้งซึ่งในมือถือกระบี่อาญาสิทธิ์เข้าประจำที่ตรงกลางของโต๊ะบัญชาการ ส่วนเล่าปี่เสด็จมานั่งอยู่ทางด้านข้างโดยมีกวนอู เตียวหุย ยืนอยู่ด้านหลัง

อาการดังนี้บ่งบอกความหมายชัดเจนว่าการบัญชาการศึกครั้งนี้ เล่าปี่ได้มอบหมายและวางใจให้ขงเบ้งถืออาญาสิทธิ์บังคับบัญชาทหารอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ขงเบ้งคำนับเล่าปี่และเชิญให้เล่าปี่นั่ง จากนั้นจึงให้สัญญาณ ให้ส่งเสียงฆ้องกลอง และเสียงโห่ร้องของทหาร แล้วประกาศว่าบัดนี้โจโฉได้สั่งให้แสร้งหัวตันกรีธาทัพใหญ่หมายจะเหยียบเมืองซินเอี๋ยเสียให้ราบเป็นหน้ากลองดังนั้นเล่าปี่จึงมีบัญชามอบหมายให้ตัวเราบัญชาการศึกครั้งนี้ เพื่อทำลายล้างกองทัพแสร้งหัวตันให้วายวอดไปจงได้ ขอให้ทหารทั้งปวงรักษาระเบียบวินัยเคร่งครัดในพระอัยการศักร และปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืนบิดพลิ้วเพิกเฉยจะต้องได้รับโทษประหารชีวิตโดยไม่เห็นแก่หน้าผู้หนึ่งผู้ใด ผู้ใดทำความชอบในการสงครามก็จะได้รับการปูนบำเหน็จตามควรแก่ความชอบนั้นโดยเสมอหน้ากัน

ว่าแล้วขงเบ้งจึงร้องถามเหล่าทหารว่าพร้อมที่จะเข้าสู่สงครามช่วงชิงชัยชนะหรือไม่ บรรดาเหล่าทหารได้ขานตอบพร้อมเพรียงกันว่าพวกเรา พร้อมพลีชีพเพื่อมาตุภูมิ เพื่อราชวงศ์ฮั่น จากนั้นขงเบ้งจึงเชิญทหารเอก ทหารรอง ขึ้นมานบนศาลาบัญชาการ ในขณะนั้นจูล่งซึ่งขงเบ้งได้ให้มาเร็วมีหนังสือไปเรียกตัวมาจากเมืองหัวนเสียดำเนินขึ้นมานบนศาลาบัญชาการ คำนับหักท่ายเล่าปี่ ขงเบ้ง กวนอู เตียวหุย แล้วจึงเดินเข้าไป ยืนประจำที่

เมื่อบรรดานายทหารขึ้นมาร่วมบนศาลาบัญชาการแล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวว่าเดือนกว่ามานี้เราได้สำรวจภูมิประเทศโดยรอบเมืองซินเอี๋ยอย่างละเอียดถี่ถ้วน การศึกครั้งนี้แสร้งหัวตันยกมามีกำลังพลถึงสิบหมื่น ในขณะที่กองทัพเมืองซินเอี๋ยมีกำลังพลเพียงหมื่นเศษ ดังนั้นหากรบซึ่งหน้ากำลังน้อยย่อมไม่อาจต้านทานกำลังมากได้ แต่โดยสภาพภูมิประเทศและโดยการบัญชาการที่มีอานุภาพก็จะสามารถทำลายล้างข้าศึกให้วายวอดเป็นจุนไปได้ขอให้ท่านทั้งปวงมีความมั่นใจว่ากองทัพเมืองซินเอี๋ยจะทำลายกองทัพของแสร้งหัวตันให้พินาศไปได้ อย่าได้ลังเลหรือสงสัยในชัยชนะแม้แต่สักน้อย

บรรดานายทหารทั้งปวงฟังคำของเบ้งด้วยความสนใจ ในขณะที่มีความแปลกประหลาดใจว่าจะเอาชัยชนะแก่กองทัพของแสร้งหัวตันได้ด้วยวิธีใด ขงเบ้งจึงกล่าวต่อไปว่าที่ตำบลทุ่งพิก้องนอกเมืองซินเอี๋ยมีภูมิประเทศที่เป็นชัยภูมิ มีเขาอีสินอยู่ข้างขวา มีป่าอันหลิม ซึ่งเป็นป่าแรมสูงท่วมหัวอยู่ทางด้านซ้าย มีทางเดินอันจำกัดอยู่ระหว่างกลาง สภาพภูมิประเทศที่จำกัดจะทำให้ข้าศึกมาก ก็เหมือนน้อย ตัวเราจะอาศัยธาตุไฟแห่งพลังจักรวาลเผาผลาญกองทัพแสร้งหัวตันให้วายวอดเป็นจุนไปโดยไม่ทันได้เห็นกำแพงเมืองซินเอี๋ย

ขงเบ้งได้กล่าวต่อไปว่าทุกคนจงฟังคำสั่งต่อไปนี้ให้จงดี ข้อแรก ให้กวนอู เตียวหุย คุณทหารคนละพัน โดยให้กวนอูยกไปตั้งขุมอยู่ ณ เขาชิงเขาอีสิน ให้เตียวหุยยกไปตั้งขุมอยู่ ณ ชายป่าอันหลิม เมื่อกองทัพแสร้งหัวตันยกมาถึงก็ให้ส่งบั้งไฟ ปล่อยให้กองทัพแสร้งหัวตันยกล่วงเข้ามา ถ้าเห็นแสงเพลิงไหม้ป่าอันหลิมข้างทิศใต้เมื่อใด

ก็ให้ยกทหารออกมาโจมตีกองหลัง ซึ่งเป็นกองเสบียงของแสบหัวตันจงพร้อมกัน ข้อสอง ให้กวนเป้งกับเล่าฮองคุมทหารห้าร้อยพร้อมคนพลิงจวมกม ยกไปตั้งขุมอยู่ในป่าอันหลิมข้างทิศใต้ชายทุ่งพกบ่อง เวลาพรุ่งนี้ประมาณยามแรกกองทัพแสบหัวตันก็จะยกมาถึงป่าอันหลิม เมื่อได้ยินเสียงกองทัพแสบหัวตันปะทะกับกองหน้าของเมืองซินเอี้ยครั้งที่สองก็ให้จุดเพลิงเผาป่าอันหลิม ข้อสาม ให้จูล่งคุมทหารหนึ่งพันยกไปเป็นกองหน้าและสั่งว่าการศึกษาครั้งนี้ท่านต้องทำหน้าที่พ่ายแพ้ จะเห็นแก่ชนะไม่ได้เป็นอันขาด

เมื่อกองทัพของแสบหัวตันยกล่วงเข้ามาในป่าอันหลิมแล้วให้ท่านเข้ารบแล้วทำที่เป็นพ่ายแพ้แตกถอยมาด้านหลัง ข้อสี่ ให้เล่าปี่คุมทหารหนึ่งพันยกเป็นกองหนุนจูล่ง เมื่อจูล่งถอยหนีมาแล้วให้เล่าปี่ยกหนุนเข้าไปแต่ให้ทำที่เป็นพ่ายแพ้ถอยกลับมา ขงเบ้งออกคำสั่งยุทธการสี่ข้อแล้วถามว่ามีผู้ใดไม่เข้าใจหรือสงสัยในคำสั่งนี้ กวนอุได้ถามขึ้นว่าตรงจุดที่ท่านจะให้ข้าพเจ้ายกไปขุมอยู่นั้น สภาพภูมิประเทศจะสามารถขุมทหารมานับพันนายได้ละหรือ คำถามของกวนอุดังนี้แสดงให้เห็นว่ากวนอุนั้นหาได้มีความเชื่อถือวางใจในสติปัญญาของขงเบ้งไม่ ทั้งยังไม่แน่ใจว่าขงเบ้งจะประจักษ์แจ้งในภูมิประเทศ จึงเกรงว่าการศึกษาการของขงเบ้งจะผิดพลาด เพราะถ้าหากตำแหน่งที่ให้ไปวางจุดขุมไม่มีป่าที่รกชัฏพอแล้วก็จะไม่สามารถวางกำลังกองขุมได้ขงเบ้งได้ฟังคำถามของกวนอุก็รู้ที่ แต่เมื่อเห็นกวนอุยังกระตือรือร้นจึงคิดขมกวนอุให้เป็นบทเรียนไว้ คิดดังนี้แล้วขงเบ้งจึงเรียกหัวหน้านายทหารลาดตระเวนเข้ามาแล้วสั่งว่าให้รายงานสภาพพื้นที่ตำบลทุ่งพกบ่องให้บรรดานายทหารทั้งปวงได้ทราบ อีกครั้งหนึ่ง

นายทหารลาดตระเวนจึงได้บรรยายสภาพตำบลทุ่งพกบ่องตรงตามที่ขงเบ้งได้กล่าวไว้แต่ต้นทุกประการ กวนอุได้ฟัง ดังนั้นจึงนั่งอยู่ บรรดานายทหารทั้งปวงต่างสงสัยว่าคำสั่งยุทธการเพียงสี่ข้อเท่านั้นจะสามารถเอาชนะชนะกองทัพสิบหมื่นของแสบหัวตันได้ เพราะบรรดาคนเหล่านั้นต่างไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นสติปัญญาของขงเบ้งมาแต่ก่อน แต่เนื่องจากเกรงอาญาสิทธิ์ในมือของขงเบ้ง ทุกคนจึงกล่าวพร้อมกันว่าน้อมรับคำสั่ง

กวนอุเห็นขงเบ้งออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่แก่แม่ทัพ นายกอง แต่ไม่ปรากฏว่าตัวขงเบ้งรับภาระหน้าที่ประการใดก็สงสัย ในขณะใดที่ใจหนึ่งก็คิดว่าขงเบ้งรักตัวกลัวตายไม่กล้าเข้าสู่สมรภูมิ จึงคิดที่จะหักหน้าประจานขงเบ้งต่อหน้าเหล่าทหาร จึงถามขึ้นว่า "ท่านจัดแจงเราทั้งปวงให้ยกไปทำการทั้งนี้ก็เห็นชอบอยู่แล้ว แล้วตัวท่านนั้นจะมาเป็นประการใดเล่า"

ขงเบ้งได้ยินคำถามก็แจ้งในความมุ่งหมายของกวนอุ แต่แทนที่จะคิดแก้ตัวเป็นอย่างอื่น ขงเบ้งกลับตอบไปในลักษณะที่ท้าทายว่า "ท่านทั้งปวงยกไปแล้วเราก็จะอยู่รักษาเมือง" ขงเบ้งไม่ได้แลเห็นว่าหน้าที่ตัวอยู่รักษาเมืองนั้นคือการแสดงออกถึงความรักตัวกลัวตาย แต่กลับท้าทายเอาซึ่งหน้าให้เป็นที่เข้าใจว่าถึงแม้จะนั่งอยู่ภายในเมืองก็ยังสามารถกำจัดกองทัพสิบหมื่นให้วายวอดเป็นจณไปได้

เดี๋ยวหุ่ยได้ฟังดังนั้นไม่แจ้งความนัยแห่งสติปัญญาของขงเบ้ง จึงดบมือหัวเราะแล้วว่า "ซึ่งท่านว่ากล่าวทั้งนี้ก็เห็นว่าท่านมีสติปัญญาจริง คิดเอาความสบายแต่ตัว ท่านจะอยู่รักษาเมืองจงแต่งโต๊ะกินเล่นให้สบายใจเถิด" ขงเบ้งได้ฟังคำเดี๋ยวหุ่ยก็ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก แล้วว่าท่านพูดมาก็ไม่ผิด เราอยู่รักษาเมืองจะแต่งโต๊ะกินเล่นให้เป็นที่สบายใจ และจะแต่งโต๊ะไว้เลี้ยงดูพวกท่านเมื่อได้รับชัยชนะกลับมา

ขงเบ้งตอบเดี๋ยวหุ่ยในลักษณะที่สุดแสนจะทะนงและท้าทายซึ่งหน้า แต่ก็กล่าวสลับไปว่า "บัดนี้เล่าปี่ให้กระปี่อาญาสิทธิ์อยู่กับมือเรา แลท่านมาบิดพลิ้วขัดขวางอยู่จะเห็นไม่ชอบ แม้เราไม่ทำตามอาญาสิทธิ์ นานไปเบื้องหน้าทีไหนจะบังคับทหารสืบไปได้ ก็เลยการไป"

ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำแล้วก็ลุกขึ้นยืนหยิบป้ายสั่งประหารที่วางอยู่เบื้องหน้าโต๊ะบัญชาการ ในขณะเดียวกันก็เบือนหน้าไปทาง เพชรฆาตที่ยืนประจำที่อยู่ตามระเบียบ ส่ออาการชัดเจนว่าจะออกคำสั่งให้เพชรฆาตจับตัวเดี๋ยวหุ่ย เล่าปี่เห็นอาการดังนั้นก็พรั่นใจ รีบกล่าวขัดขึ้นโดยขงเบ้งมิทันได้ออกคำสั่งประการใดว่า น้องรอง น้องเล็ก เจ้า "ไม่รู้หรือว่าท่านผู้มีสติปัญญานั้นถึงมาตรว่าจะนั่งนอนหลับตาอยู่ในเรือน มิได้เห็นกิจการทั้งปวงเลยก็ดี ก็อาจสามารถจะคิดเอาชัยชนะเข้าศีกร้อยพันได้ น้องเราทั้งสองอย่าได้ขัดขวางขงเบ้งเลย"

การที่ขงเบ้งแสรังเบือนหน้าไปทางเพชรฆาตนั้น ย่อมคาดหมายได้กระจ่างอยู่แล้วว่าเล่าปี่คงดูอาการแล้วทราบความนัยเป็นอย่างดี ครั้นได้ยินเล่าปี่กล่าวกับกวนอุ เดี่ยวหุ่ยดังนั้น จึงวางป้ายสั่งประหารไว้ที่เดิมแล้วนั่งลง มือหนึ่งลูบหนวด อีกมือหนึ่ง โบกพัดขนนกไปมา กวนอุ เดี่ยวหุ่ย เห็นอาการของขงเบ้งดังนั้นก็ประจักษ์ว่าคน ผู้นี้แม้มีวาจาถ้อยคำราบเรียบนักแต่ก็มีความเด็ดขาด ทรงอำนาจหนักหน่วง และใช้อำนาจเป็น กิริสีกยาเกรง ครั้นได้ฟังคำเล่าปี่ดังนั้น จึงกล่าวกับเดี๋ยวหุ่ยว่าพี่ใหญ่มอบหมายขงเบ้งให้บัญชาการศึกษาครั้งนี้ หากจะบิดพลิ้วหน่วงเหนี่ยวก็จะขัดใจพี่ใหญ่ การสงครามก็จะเสียไป ดังนั้นเราควรจะปฏิบัติตามคำสั่งของขงเบ้งให้

เดิมทีเสียก่อน หากมันไม่สมค่าเหมือนที่พี่ใหญ่ได้วางใจเชื่อถือความคิดแลสติปัญญาจึงค่อยว่ากล่าวในภายหลังก็ยังไม่สายเกินแก้

ขงเบ้งสังเกตเห็นบรรดานายทหารทั้งปวงเข้าใจและรับคำสั่งพร้อมเพรียงกันแล้วจึงสั่งว่า ให้ผู้รับคำสั่งทุกคน จัดแจงทหารให้พร้อมและยกออกจากเมืองซินเอี๋ยไปประจำการอยู่ตามจุด ที่มอบหมายให้แล้วเสร็จก่อนเวลา ค่ำในวันนี้ บรรดานายทหารทั้งปวงจึงคำนับลาเล่าปี่ ขงเบ้ง ส่วนขงเบ้งได้เชิญเล่าปี่ไปที่ศาลาว่าราชการเมืองซินเอี๋ย เพื่อปรึกษาการสงครามต่อไป

ครั้นไปถึงศาลาว่าราชการเมืองซินเอี๋ยแล้ว ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าคำนวณระยะทางเดินทัพของแฮหัวตุ้นแล้ว วันพรุ่งนี้เวลาใกล้พลบกองทัพแฮหัวตุ้นจะยกลงมาถึงแดนตำบลทุ่งพกอ่อง ขอให้ท่านยกทหารไปเป็นกองหนุน ของจูล่ง ณ เชิงเขาอีสินส่วนตัวข้าพเจ้ากับบิติดักและบิซองจะคุมทหารอยู่รักษาเมืองไว้ให้ปลอดภัย ยามสายวันมะรืนนี้ข้าพเจ้าจะให้ขุนเขียนกับกันหยงแต่งโตะยกไปต้อนรับท่านที่กลางทาง ให้ทหารได้ฉลองชัยกันให้เป็น ที่สำราญ

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รับคำสั่งขงเบ้ง แม้ว่าในใจจะสงสัยเป็นอันมากกว่าแผนการครั้งนี้จะสามารถได้ชัยชนะต่อกองทัพแฮหัวตุ้น ได้จริงหรือ แต่ด้วยความเกรงอกเกรงใจขงเบ้งเล่าปี่จึงมิกล้าโต้ถาม ครั้นสิ้นความที่ปรึกษาแล้ว ต่างฝ่ายต่างคำนับลากลับไปจัดแจงทหารและการรับมือกองทัพแฮหัวตุ้น ครั้นใกล้พลบ เล่าปี่และบรรดานายทหารทั้งปวงได้ยกกำลังออกจากเมืองซินเอี๋ยและเข้าตั้งประจำที่ในยุทธภูมิทุ่งพกบ่งตามที่ตั้งขงเบ้งมอบหมายสั่งการทุกประการ

ฝ่ายกองทัพแฮหัวตุ้นเคลื่อนพลสืบหมิ่นมาจากเมืองสุโตอย่างรีบเร่งด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าจะได้รับชัยชนะ และสามารถจับตัวขงเบ้ง เล่าปี่ ได้โดยง่าย เพราะแฮหัวตุ้นนั้นเป็นขุนศึกเก่าแก่ของโจโฉ เคยการสงครามและรู้ฝีมือการสงครามของเล่าปี่ในช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นอย่างดีว่าไม่เคยมีสักครั้งเดียวที่เล่าปี่จะสามารถรับมือกับกองทัพของโจโฉได้ ดังนั้น กองทัพสืบหมิ่นของแฮหัวตุ้นที่ยกมาในครั้งนี้ ด้านหนึ่งมีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม แต่ในอีกด้านหนึ่งกลับตั้งอยู่ในความประมาทอันต้องด้วยลักษณะปราชัยแห่งพิชัยสงครามแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธนาภาพแห่งธาตุไฟ (ตอนที่ 214)

พลบค่ำวันนั้นกองทหารของเล่าปี่ทุกหน่วยได้เคลื่อนเข้าสู่ยุทธภูมิทุ่งพกบ่งและวางกำลังตามจุดต่างๆ ตามแผนการที่ขงเบ้งกำหนดทุกประการ ผู้บังคับหน่วยทหารได้สั่งทหารหุงหาอาหารกินแล้วรีบนอนแต่หัวค่ำเพื่อพักผ่อนเอาแรงไว้เตรียมรับศึกสำคัญในวันรุ่งขึ้น

ในยามแรกของราตรีกวนอุย้งนอนไม่หลับด้วยพวเขาความสงสัยในสภาพภูมิประเทศของยุทธภูมิทุ่งพกบ่งติดตัวมาด้วย จึงขี่ม้าพาทหารคนสนิทขึ้นไปที่เขาอีสิน ดูลาดเลาเห็นภูมิประเทศเป็นที่เปลี่ยวดับชื้นขอบกลเส้นทางเดินระหว่างเขาอีสินกับป่าอันหลิมเป็นทางแคบและทุรกันดาร แม้กำลังทหารมากก็ถูกภูมิประเทศจำกัดกำหนดให้เสมือนน้อยหนูลงช่วยกันไม่ได้เลย

ราตรีนั้นเป็นคืนข้างแรม แสงดาวพราวพร่าง สายลมในฤดูใบไม้ผลิโชยมาแต่ข้างทิศใต้ด้านป่าอันหลิมพัดไปทางเขาอีสินพอเป็นที่สบายกาย เสียงสายลมโชยดังหวิวหวิวไม่ขาดระยะ กระทบป่าแชนซึ่งสูงท่วมหัวแห่งกรอบไต้ย่นเสียงต้นแชนพลั่วตามสายลมกระทบกันดังซ่าซ่าราวเสียงคลื่นมรณะที่รอโถมท่วมทับหมุ่นาวาที่ฝ่าคลื่นเข้ามาจะนั้น กวนอุย้งเกิดภูมิประเทศท่ามกลางแสงดาว แม้ไม่เห็นสภาพกระจ่างชัดเหมือนกลางวัน แต่ดวงแชนของป่าอันหลิมกว้างใหญ่ไพศาล มีปริมาตรกว้างขวางเกินพอที่จะกลืนกินกองทัพสืบหมิ่นของแฮหัวตุ้นเอาไว้ได้

กวนอุย้งรู้สึกถึงคำสั่งยุทธการที่ขงเบ้งกำหนดให้กวนเป้ง กับเล่าสองคุมทหารห้าร้อยพร้อมคบเพลิงและเชื้อไฟจรมากไปเตรียม การอยู่ที่ด้านใต้ของป่าอันหลิมแล้ว ความคิดที่เคยหมิ่นสติปัญญาของขงเบ้งก็วาบขึ้นในหัวแห่งความคิดว่าขงเบ้งจัดแจงการสงครามครั้งนี้เกินความคิดอ่านของตัวเราจนไม่อาจหยั่งถึง ความคิดจึงเลยเถิดคาดการศึกในวันรุ่งว่าหากกองทัพสืบหมิ่นของแฮหัวตุ้นฝ่าเข้ามาในทุ่งพกบ่งนี้แล้ว จะไม่ถูกเผาผลาญจนหมดสิ้นดอกหรือกวนอุย้งรู้สึกดังนี้แล้ว ความคิดจิตใจที่เคยหมิ่นสติปัญญาของขงเบ้งก็อ่อนลง ในขณะที่

ความนิยมศรัทธาได้เริ่มก่อตัวขึ้นแต่บัดนั้น แม้กระนั้นความสงสัยในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวันรุ่งขึ้นก็ยังคงเกาะกุมจิตใจกวนอยู่นั่นเอง

ความคิดที่ขัดแย้งกันในตัวทำให้กวนอุลิมตัว ยืนมารับสายลม ยามกลางคืนจนเวลาผ่านไปใกล้ยามสองจึงขึ้นมาพาอาหารกลับไปยังจุดชุม พระอาทิตย์ทอดทาบฟ้ายามอรุณเบิกสัญญาณวันใหม่ บรรดากองทหารของเล่าปี่พักผ่อนเต็มที่มาทั้งคืนจึงลุกตื่นแต่เช้า ต่างคนต่างหน่วยต่างเตรียมตัวเพราะรู้ว่าวันนี้แล้วจะต้องเผชิญกับศึกใหญ่ ฝ่ายกองทัพของแฮหัวตุ้นเดินทัพมาอย่างเร็วรีวังให้ถึงชายแดนเมืองชินเอี้ยในยามแรกของราตรีเพื่อจะได้ตั้งค่ายแล้วเตรียมการรบในวันรุ่งขึ้น ครั้นยามพลบก็เคลื่อนทัพมาถึงชายทุ่งพกบ่อง แต่เนื่องจากเส้นทางเดินทัพเป็นทางจำกัด ดังนั้นจึงต้องจัดขบวนทัพใหม่เป็นทิวแถวยาวโดยกองทหารม้าอยู่ข้างหน้า พลเดินเท้าอยู่กลาง และกองเสบียงอยู่ข้างหลัง

กองทัพของแฮหัวตุ้นเคลื่อนตัวฝ่าเข้ามาในทุ่งพกบ่องได้อย่างเชื่องช้าจนเวลาใกล้ค่ำกองทัพหน้าของแฮหัวตุ้นก็ยกพลไปถึงกลางทุ่งพกบ่อง พลันเห็นข้างหน้าผดุงคลีฟงดลเป็นคว้น แฮหัวตุ้นจึงสั่งการ ให้หยุดทัพไว้ แล้วรีบขี่ม้าไปข้างหน้าทหารกองทัพหน้าแฮหัวตุ้นเห็นจูล่งคุมทหารจำนวนน้อยนิดยกมาสกัดไว้ข้างหน้าก็หัวเราะ ทหารที่แวดล้อมแฮหัวตุ้นอยู่เห็นดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่าท่านหัวเราะ ทั้งนี้ด้วยเหตุใด แฮหัวตุ้นจึงว่าเราหัวเราะทั้งนี้เพราะนึกถึงถ้อยคำซีซีที่ยกย่องความคิดอ่านสติปัญญาของขงเบ้งจนเลอเลิศ แม้จะกลั่นหัวเราะไว้ก็มิได้ เพราะบัดนี้ได้เห็นประจักษ์แล้วว่ากองทัพที่ขงเบ้งแต่งมาสกัดกองทัพของเราเหมือนหนึ่งกองทหารทวารกัณสะทอนถึงสติปัญญาของขงเบ้งว่าหาสติปัญญามิได้ เพราะกองทัพที่ยกมาสกัดเพียงเท่านั้นไหนเลยจะด้านรับกองทัพลิบหมื่นของเราได้ อุปมาเหมือนหนึ่งไล่ฝูงเนื้อเข้ามาสู่ปากเสือ

ว่าแล้วแฮหัวตุ้นก็หัวเราะดังลั่น แล้วกล่าวต่อไปว่าเราได้ให้สัญญาไว้กับท่านอัศวมหาเสนาบดีว่าจะจับตัวเล่าปี่และขงเบ้งให้จงได้ เห็นจะสมคำเราเป็นมันคง กล่าวดังนั้นแล้วแฮหัวตุ้นจึงสั่งให้เคลื่อนทัพต่อไปโดยให้กองทัพหน้าเข้าจู่โจมกองทหารของจูล่งในทันที จูล่งเห็นแฮหัวตุ้นขี่ม้าพาทหารตรงเข้ามาจึงขี่ม้าเข้ารบด้วยแฮหัวตุ้น พอทั้งสองฝ่ายปะหน้ากันแฮหัวตุ้นจึงว่ากับจูล่งตามธรรมเนียมการรบในยุคนั้นว่า มึงยกทหารมาในครั้งนี้ "โหดเขลาหาปัญญามิได้ มาอยู่เป็นทหารเล่าปี่ตั้งหนึ่งผีท่องเหลว เทียวตามกินเครื่องเซ่น หานิมมิได้" แฮหัวตุ้นเยาะเย้ยจูล่งแล้วก็หัวเราะ จูล่งเห็นดังนั้นก็ไม่ตอบถ้อยคำ ชักม้ารายทวนตรงเข้ารบกับแฮหัวตุ้น ทั้งสองฝ่ายปะทะกันได้ห้าเพลงจูล่งจึงสร้างทำเป็นทานกำลังฝีมือแฮหัวตุ้นไม่ได้และชักม้าผล่อออกจากวงรบ พาทหารหนีกลับมาทางด้านหลัง

แฮหัวตุ้นเห็นได้ทีก็ออกคำสั่งให้รุกไล่ตามจูล่งไป ในขณะที่แฮหัวตุ้นนำทัพไล่ตามจูล่งไปได้ห้าร้อยเส้น ฮันโฮทหารของแฮหัวตุ้นรู้สึกผิดสังเกตเพราะเคยรู้จักดีศัพท์ฝีมือรบของจูล่งมาแต่ก่อนว่ามีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก การที่จูล่งประทอนกับแฮหัวตุ้นเพียงห้าเพลงแล้วหนีถอยกลับไปเช่นนี้น่าจะมีกลอุบายแอบแฝง ดังนั้นฮันโฮจึงรีบขี่ม้าไล่ตามแฮหัวตุ้นไปจนทัน แล้วขับม้าออกไปขวางหน้าม้าแฮหัวตุ้นไว้ ร้องห้ามขึ้นว่า ขอให้ท่านแม่ทัพได้หยุดยังอยู่ก่อน แฮหัวตุ้นเห็นนายทหารผู้ได้บังคับบัญชามาขวางหน้าจึงหยุดม้าไว้แล้วถามว่ามีเรื่องราวอันใดเกิดขึ้น ฮันโฮจึงตอบว่าการที่จูล่งซึ่งเป็นนายทหารฝีมือเข้มแข็งต่อสู้กับท่านแม่ทัพเพียงห้าเพลงแล้วหนีไปน่าจะเป็นกลอุบาย ขอให้ท่านได้ใคร่ครวญให้จงหนัก

แฮหัวตุ้นเห็นการกำลังได้ทีและคิดคะนองใจ พอได้ฟังผู้บังคับบัญชาทัดทานเช่นนั้นก็ขุนเคื่องแล้วว่ากำลังทหารของเล่าปี่มีเท่าใดเราก็งงอยู่ จูล่งมีทหารเพียงน้อยนิด เมื่อเผชิญหน้ากับกองทัพของเราแล้วกลัวว่าจะสู้ไม่ได้จึงหนีไป "ถึงมาตรว่าจูล่งจะทำกลลอบทหารไว้สักสิบตำบลก็ดี เราก็งงไม่ย่อท้อ" ว่าแล้วแฮหัวตุ้นก็สั่งให้ฮันโฮหลักทาง แล้วขี่ม้านำทหารรุกไล่จูล่งต่อไป

เล่าปี่คุมกองหนุนคอยที่อยู่ ได้ยินเสียงกองทัพหน้าของจูล่งปะทะกับกองทัพหน้าของแฮหัวตุ้นครู่หนึ่งแล้วเสียงนั้นก็สงบลง เล่าปี่จึงให้จุดประทัดสัญญาณแล้วคุมกองหนุนยกหนุนขึ้นไปข้างหน้าปะเข้ากับจูล่งพาทหารหนีกลับมาที่ปากกันยกไปข้างหน้า เตรียมเข้าปะทะกับกองทัพของแฮหัวตุ้นอีกครั้งหนึ่ง แฮหัวตุ้นเห็นกองทัพเล่าปี่ยกหนุนจูล่งมาดังนั้นก็หัวเราะ แล้วหันไปกล่าวกับฮันโฮว่า "ขงเบ้งแต่งกองทัพข่มไว้จะนี้ท่านเห็นแล้วหรือ น่ากลัวนักหนา เวลาวันนี้เราจะรีบยกไปเหยียบเมืองชินเอี้ยเสียให้ได้ ถ้ามิได้เราไม่ขอกลับไปให้มหาอุปราชเห็นหน้าเลย"

แฮหัวตุ้นเห็นกองทัพเล่าปี่ที่ยกหนุนมาแม้สมทบกับกองทัพหน้าของจูล่งแล้วก็มีจำนวนเพียงน้อยนิดเมื่อเทียบกับกองทัพลิบหมื่นของตนเอง จึงเข้าใจว่ากองทัพที่ขงเบ้งจัดแจงไว้เพียงเท่านั้นไม่ครนามือกองทัพใหญ่ของตัวได้ โดยหารู้ไม่ว่านี่เป็นกลอุบายที่ลวงให้แฮหัวตุ้นยิ่งเพิ่มความประมาทให้มากขึ้น แรงความปราชัยให้รุนแรงขึ้นนั่นเองว่าแล้วแฮหัวตุ้นจึงสั่งให้เคลื่อนทัพเข้าปะทะกับกองทัพของเล่าปี่ เสียงทหารทั้งสองฝ่ายให้ร้องและ

กลองศึกดังสนั่นทั่วทั้งป่าอันหลิม เล่าปี่และจูล่งพาทหารเข้าปะทะกับกองทัพหน้าของแฮหัวตุ้นชั่วฉับใจหนึ่งก็ทำที่สู้ไม่ได้และสังหารให้ถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม

ในขณะนั้นเป็นเวลายามแรกของราตรี ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้ม สายลมข้างทิศใต้ของป่าอันหลิมพัดแรงกล้าขึ้น อิกัมและลิเตียนซึ่งคุมเสบียงเป็นกองหลังอยู่ข้างปลายป่าอันหลิมสังเกตเห็นภูมิประเทศค้ำชันขอบกล ลิเตียนจึงปรึกษากับอิกัมว่าบัดนี้กองทัพของท่านอัศวินหาเสนาบดีเคลื่อนเข้าเขตแดนเมืองซินเอี๋ยเป็นเวลาค่ามืดหนทางทุรกันดาร สองข้างทางเป็นป่าแซมแห่งสนธิทกซั้ว ถ้าหากข้าศึกลอบวางเพลิงขึ้นกองทัพเราก็จะตกอยู่ในทะเลเพลิงเห็นจะตายสิ้น

อิกัมได้ฟังดังนั้นหันหน้าไปมองโดยรอบเห็นสมคำลิเตียนก็ตกใจจึงว่าที่ท่านกล่าวมาทั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยอย่างเต็มที่ ดังนั้นขอให้ท่านคุมกองเสบียงหยุดอยู่ ณ ที่นี้ก่อน ตัวข้าพเจ้าจะเร่งขึ้นไปตีกองทัพหน้า ห้ามท่านแม่ทัพให้หยุดยังทัพไว้ก่อน ลิเตียนได้ฟังคำอิกัมก็รับคำ จึงสังหารที่คุมกองเสบียงอยู่ข้างหลังให้หยุดกองทัพหลังไว้ ณ ที่นั้น ส่วนอิกัมรีบขี่ม้าขึ้นไปตีกองทัพหน้า หันแฮหัวตุ้นแล้วจึงเข้าห้ามแฮหัวตุ้นว่ากองทัพของเราในบัดนี้ยกล่วงมากลางป่าแซมแห่งสนธิท ทางเดินทัพทุรกันดารและค้ำแคบ ข้างหนึ่งเป็นเขา ข้างหนึ่งเป็นป่าแซม ถ้าหากข้าศึกวางเพลิงเผาป่าแซมแล้ว กองทัพของเราก็จะตกอยู่ในทะเลเพลิงแล้วจะพากันตายสิ้น ขอให้ท่านยังทัพไว้ก่อนมิฉะนั้นก็จะเสียทีแก่ข้าศึก

แฮหัวตุ้นได้ฟังคำอิกัมก็ได้คิด เหลียวหน้าไปมองรอบด้านเห็นจริงตามคำของอิกัมก็ตกใจ จึงออกคำสั่งให้หยุดกองทัพไว้ ในขณะนั้นกวนเป้งและเล่าสองคุมทหารคนละห้าร้อยหมู่อยู่ข้างทิศใต้ของป่าอันหลิม ได้ยินเสียงทหารของเล่าปี่ปะทะกับกองทหารของแฮหัวตุ้นครั้งที่สองตามแผนยุทธการของขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารทั้งปวงจุดเพลิงขึ้นพร้อมกัน

ทหารของกวนเป้งและเล่าสองจุดเพลิงเผาป่าแซมตลอดแนวยาวทางทิศใต้ของป่าอันหลิมพร้อมกัน พงแซมซึ่งแห่งสนธิทต้องเพลิงก็ลุกโชนขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นทะเลเพลิงตลอดแนวทิศใต้ของป่าอันหลิมพลันที่เพลิงลุกขึ้นเป็นแนวยาวเหยียด ลมก็ยิ่งพัดกล้าแรงจัด ไหม้ลามขึ้นสู่ด้านเหนือทางเขาฮัสน้อยอย่างรวดเร็ว ไฟยิ่งไหม้ลามลมก็ยิ่งพัดแรง ความแรงและความเร็วของลมยิ่งเพิ่มความแรงและความเร็วของเพลิงที่ไหม้ลามนั้นตามไปด้วย

เสียงปะทุของเพลิงที่ไหม้ลามป่าแซมดังราวเสียงประทัดปะทุพร้อมกันทั้งท้องทุ่ง แสงเพลิงสีแดงฉานโชติขึ้นท้องฟ้า ทั่วครันทั้งไฟเคลื่อนตัวถาโถมตามแรงลมลามขึ้นไปทางเขาฮัสน้อยอย่างรวดเร็ว กองทัพสิบหมื่นของแฮหัวตุ้นซึ่งเพิ่งหยุดทัพเห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นตลอดแนวยาวของป่าอันหลิมข้างทิศใต้ก็พากันตกใจแตกตื่น รู้ตัวว่าต้องกลของขงเบ้ง บรรดาทหารของแฮหัวตุ้นต่างพากันวิ่งเอาตัวรอดจาละหัวนคมกันไม่ติด กวนอุคุมทหารคอยที่อยู่ เห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นทางด้านทิศใต้จึงจุดประทัดสัญญาณให้ทหารยกเข้าโจมตีกองทัพหลังของแฮหัวตุ้นอย่างพร้อมเพรียงกัน

ทหารกองหลังของแฮหัวตุ้นซึ่งคุมเสบียงอยู่เห็นแสงไฟลุกโชติช่วงก็แตกตื่นตกใจวิ่งถอยกลับมาทางด้านหลังสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายสภาพทหารของแฮหัวตุ้นว่า "วิ่งแตกตื่น เหยียบกันตายเป็นอลหม่าน บ้างหนีไปมีพนักตายในเพลิงเป็นอันมาก" ทหารของกวนอุได้ตีสักตทหารของแฮหัวตุ้นไม่ให้หนีออกมาจากกองไฟ และได้เข้าฟันทหารของแฮหัวตุ้นบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทางฝ่ายจูล่งเมื่อเห็นแสงเพลิงไหม้ขึ้นทางข้างทิศใต้ป่าอันหลิมก็พาทหารกลับเข้าตีกระทบมาทางกองทัพหน้าของแฮหัวตุ้น เพื่อสกัดไม่ให้กองทัพหน้าฝ่อกออกมาจากทะเลเพลิงได้ ทางฝ่ายแฮหัวตุ้นรู้ตัวว่าเสียที่ต้องกลของเบ้งก็ตกใจ เหลียวมาข้างหลังเห็นทหารแตกตื่นอลหม่านและตกอยู่ในท่ามกลางทะเลเพลิงจึงพาทหารของกองทัพหน้าตีฝ่าจูล่งและได้อาศัยกำลังทหารที่มากกว่าตีฝ่าหนีเอาตัวรอดออกไปได้

ฝ่ายลิเตียนซึ่งคุมเสบียงอยู่กองหลังเห็นกวนอุคุมทหารตีสักไว้ คิดจะหนีไปข้างหน้าก็ไม่ได้ เพราะกองกลางและกองทัพหน้าตกอยู่ในท่ามกลางทะเลเพลิง จึงตัดสินใจตีหักฝ่ามาทางด้านหลัง ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามาร แต่ได้อาศัยความขุมนและคว้นไฟกับจำนวนทหารที่มากกว่าสามารถตีฝ่าแนวสกัดของกวนอุหนีเอาตัวรอดไปได้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**ท่ามกลางทะเลเพลิง (ตอนที่ 215)**

แสงเพลิงลุกโชติช่วงสว่างไสวไปทั่วป่าอันหลิม เพลิงยิ่งลุกแรง กระแสลมยิ่งพัดกระหน่ำไหม้เพลิงให้ไหม้ลามอย่างรวดเร็ว ป่าอันหลิมซึ่งเป็นป่าแฉกแห่งสนทจึงกลายเป็นทะเลเพลิงท่วมทับกองทหารสิบหมื่นของแฮหัวตุ้นไว้จนหมดสิ้น เสียงต้นแฉกและดอกแฉกปะทุไฟดังเปรี้ยะ ปัง ป๊อก กองกระหิมไม้ขาดระยะ ท้องฟ้าเหนือป่าอันหลิมแดงด้วยแสงเพลิง แฮหัวตุ้นและฮันโซซึ่งคุมกองทัพหน้าดีฝ่าหนีจูล่งออกไปได้แล้ว ได้ยินเสียงดอกแฉกปะทุไฟและเสียงร้องโหยหวนของทหารก็สงสาร ลังเลรีรออยู่ว่าจะกลับเข้าไปช่วยเหลือ หรือว่าจะรุดหน้าหนีต่อไป ทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น เดียวหุยได้ยกทหารออกมาจากข้างป่าอันหลิมสกัดแฮหัวตุ้นและทหารที่ติดตามมานั้น

ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารภ แฮหัวตุ้นเกรงว่าจะเสียที่จึงชักม้าผละออกไป แฮหัวอันซึ่งติดตามแฮหัวตุ้นอย่างใกล้ชิดเกรงว่าเดียวหุยจะไล่ตามไปทำร้ายแฮหัวตุ้น จึงชักม้าออกมาขวางไว้ เดียวหุยจึงเอาทวนแทงแฮหัวอันตกม้าตาย แฮหัวตุ้นและฮันโซเห็นทหารฝ่ายตัวตกใจแตกตื่นคิดแต่จะหนีท่าเดียว ในขณะที่ทหารของเดียวหุยฮึกห้าวเหิมหาญยิ่งนัก จึงเห็นว่าขึ้นต่อสู้ต่อไปก็จะพากันตายสิ้น ทั้งเห็นว่าหมดหนทางที่จะช่วยเหลือกองทหารที่ตกอยู่ในทะเลเพลิงออกมาได้จึงชักม้าพา ทหารหนีออกจากยุทธภูมิ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายภาพการสู้รบในตอนนี้ว่า "แลพลทหารเล่าปี่ก็ไล่ฆ่าฟันทหารแฮหัวตุ้นในเวลากลางคืนนั้นโลหิตไหลแดงไปทั้งป่า ศพดาษไปดังขอนไม้" แฮหัวตุ้นหนีออกจากยุทธภูมิแล้วรีบข้ามกลับมาถึงเมืองสุโตทั้งคืน จนสว่างเหลียวมามองเห็นทหาร เหลือตายที่ติดตามมาเพียงไม่กี่คนก็อดสูใจที่เสียรู้กลของเบ้ง ทั้งภาพกองทหารที่ถูกทะเลเพลิงเผาผลาญในตอนกลางคืนยังติดตา ตรึงใจ เสียงร้องโหยหวนจากความเจ็บปวดเพราะถูกเพลิงเผายังคงกองกระหิมไม้ไม่รู้สร้าง ก็สงสารทหารที่เคยติดตามสู้รบร่วมกันมาจึงร้องไห้

ทางฝ่ายกวนอู เดียวหุย จูล่ง เคยผ่านการศึกมาหลายครั้งหลายหน ไม่เคยเห็นว่าการศึกครั้งใดจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกอย่างง่ายดาย และสามารถทำลายล้างกองทัพของข้าศึกถึงสิบหมื่นให้วายวอดไปสิ้นเพียงคืนเดียว ต่างนึกศรัทธาของเบ้งเป็นอันมาก กล่าวสรรเสริญความคิดสติปัญญาของเบ้งไม่ขาดปาก เดียวหุยเป็นคนมทะลุ วู่วาม และเคยล่วงเกินของเบ้งมาหลายครั้งหลายหน แม้จิตใจก็ไม่เคยเลื่อมใสศรัทธามาแต่ก่อน แต่เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา ใจรักก็ว่ารัก ใจชังก็ว่าชัง ไม่ใช่คนแบบปากปราศรัยใจเชือดคอ หรือปากอย่างใจอย่างเหมือนนักการเมืองยามกลียุค เมื่อความเลื่อมใสศรัทธาเกิดขึ้นในใจดังนี้จึงอดปากไว้ไม่ได้ เข้าไปกล่าวกับกวนอูว่าเราสองพี่น้องปรามาสล่วงเกินของเบ้งมาแต่ก่อนเป็นหลายครั้งหลายหน ด้วยไม่ประจักษ์ในสติปัญญาแลความคิดอ่านของเบ้ง บัดนี้เห็นประจักษ์แล้ว ชอบที่เราสองพี่น้องจะเข้าไปค้ำประกันแสดงความชื่นชมของเบ้งให้ปรากฏ

ตัวกวนอูนั้นมีความรู้สึกที่กินแหนงข้องของเบ้งอยู่อย่างลึกซึ้ง แต่เมื่อได้ประจักษ์ความคิดสติปัญญาในการสงครามที่ล้ำเลิศดังนี้ก็อดสรรเสริญเลื่อมใสสติปัญญาของเบ้งไม่ได้ แต่กระนั้นความที่กินแหนงอยู่ในใจก็หาได้สร่างสิ้นไปไม่ ครั้นได้ฟังคำเดียวหุยก็ไต่สติ จึงว่าเจ้าว่ามาทั้งนี้ก็ชอบแล้ว พี่ใหญ่ของเราสู้ลำบากตรากตรำไปเชิญเบ้งมาช่วยคิดอ่านวางแผนการสงครามไม่เป็นการสูญเปล่า ว่าแล้วกวนอู เดียวหุย จูล่ง จึงพาทหารเดินทางกลับไปทางเมืองซินเอี๋ย

กวนอู เดียวหุย และจูล่ง เดินทางมาได้พักใหญ่ก็พบกับกองทหารของเล่าปี่ กวนเบ้งและเล่าซองมาสมทบอยู่ก่อนแล้ว ต่างเข้าไปทักทายแสดงความยินดีในชัยชนะของกองทหารทุกกองที่ได้รับชัยชนะในการศึกครั้งนี้ อย่างงดงาม แล้วพากันเดินทางกลับไปเมืองซินเอี๋ยพอมายังกลางทางเป็นเวลาสาย เล่าปี่ กวนอู เดียวหุย จูล่ง มองไปข้างหน้าที่ได้ต้นไม้นี้ในป่าใหญ่ข้างทางมีการแต่งโต๊ะเตรียมไว้พร้อม เห็นเบ้งนั่งเฝ้าเทียนภายใต้ธงผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเล่าปี่คอยท่าอยู่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส จึงตรงเข้าไปค้ำประกันของเบ้งแล้วสรรเสริญพร้อม กันว่าสติปัญญาการคิดอ่านสงครามครั้งนี้ล้ำเลิศลึกซึ้งราวเทพยดาเข้าดลใจ

ของเบ้งกล่าวกับเล่าปี่ด้วยความถ่อมตัวว่าความคิดของข้าพเจ้าเป็นเพียงประมาณดอก การศึกเสร็จสิ้นในครั้งนี้อย่างมีชัยก็เพราะบุญของท่านที่จะตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ว่าแล้วของเบ้งก็หันหน้าไปทางกวนอู เดียวหุย จูล่ง กวนเบ้งและเล่าซอง แล้วว่าความชอบของท่านทั้งนี้ใหญ่หลวงนัก บรรดาทหารที่ร่วมการครั้งนี้ได้พร้อมใจกันทำการตามแผนการโดยไม่ขาดเกินจึงได้ชัยชนะอย่างงดงาม กลับเข้าเมืองแล้วชอบที่จะต้องป้อนบำเหน็จให้ถึงขนาด กวนอูมีน้ำใจเยอหยิ่ง คาดหมายว่าชัยชนะครั้งนี้คงทำให้เบ้งเยอหยิ่งล้าพองแล้วกล่าวความชม

เหง่น้ำใจ แต่ครั้งนี้ได้ยื่นคำขงเบ้งกล่าวถ้อยคำด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตัว มอบชัยชนะในครั้งนี้ให้เป็นความชอบของผู้อื่นโดยไม่กล่าวถึงความชอบของตนเองแม้แต่คำเดียว น้ำใจมานะก็อ่อนลง เช่นเดียวกับความรู้สึกของเดี๋ยวหุย พอกวณอุได้คิดก็รู้สึกได้ว่าเดี๋ยวหุยจับมือลากเข้าไปตรงหน้าขงเบ้ง กวณอุก็เดินตามไปโดยดี สองพี่น้องแห่งสวนท้อคุกเขาลงคำนับขงเบ้งแล้วขอขมาที่ปราชัยสละงืนมาแต่ก่อน ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงก้มตัวลงประคองสองพี่น้องให้ลุกขึ้นแล้วว่าท่านทั้งสองอย่าได้ผูกจิตคิดถึงความแค้นหลัง เพราะการศึกข้างหน้ายังต้องอาศัยฝีมือของท่านอีกมาก แล้วขงเบ้งจึงเชิญเล่าปี่ กวณอุ เดี่ยวหุย จูล่ง และบรรดาทหารทั้งปวงเข้าไปกินโต๊ะในดงไม้เป็นที่พักสราญ จนใกล้เที่ยงจึงยกเข้าเมืองซินเอี้ยครั้นเข้าเมืองซินเอี้ยแล้ว ขงเบ้งจึงเชิญเล่าปี่ไปที่ศาลาว่าราชการเมืองซินเอี้ยเพื่อปรึกษาการสงครามต่อไป

เล่าปี่เคยผ่านการศึกสงครามกับฝ่ายโจโฉมาแต่ก่อน เคยปราชัยแก่กองทัพของโจโฉหลายครั้งหลายหน มาครั้งนี้ได้ประจักษ์ถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหนือกองทัพลิ้นหนี่นชั่วคืนเดียว จึงกล่าวสรรเสริญความคิดของเบ้งไม่ขาดคำขงเบ้งจึงว่าแฮหัวตุ้นปราชัยในครั้งนี้เห็นที่การศึกษาจะไม่จบสิ้น เพราะฝ่ายโจโฉนั้นเคยปราชัยกองทัพของท่านตลอดมา ครั้นมาปราชัยในศึกครั้งนี้ก็จะประหวั่นพรั่นพรึงเห็นจะไม่ปล่อยทอดเวลาให้ท่านซ่อมสมผู้คนจนกองทัพเติบโตไปกว่านี้ คำนวณน้ำใจโจโฉแล้วคงจะรีบยกทัพใหญ่ลงมาแก้แค้นท่านในเร็ววันเป็นมั่นคง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงถามว่าหากโจโฉกรีธาทัพใหญ่มาในเร็ววันนี้ ท่านจะมีแผนการคิดอ่านรับศึกประการใดขงเบ้งจึงว่าแม้ข้าพเจ้าจะมีแผนการรับมือกับกองทัพใหญ่ของโจโฉ แต่ทว่าเมืองซินเอี้ยนี้เป็นเมืองเล็ก ทหารก็น้อย เสบียงก็จำกัด ชัยภูมิก็มีลักษณะธรรมดา ไม่สามารถถ่วงถ่วงถ่วงถ่วงได้ดังความคิด ดังนั้นเมืองซินเอี้ยนี้จึงไม่เหมาะแก่การตั้งรับกองทัพใหญ่ของโจโฉ ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเกโจวเป็นเมืองใหญ่ กำแพงเมืองมั่นคง ทหารก็มาก ผู้คนก็พร้อมสมบูรณ์ สามารถตั้งหลักเป็นชัยภูมิรับมือกับกองทัพใหญ่ของโจโฉได้

แล้วว่าบัดนี้เล่าเปียวก็ป่วยอยู่ เห็นจะไม่สามารถคิดอ่านสู้รบกับโจโฉ ทั้งการที่โจโฉจะยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้เล่าเปียวย่อมเกรงภัย เหตุการณ์เป็นที่แล้วจึงขอที่ท่านจะยกไปเมืองเกโจว ใครใดก็จะตำหนินินทาไม่ได้ เพราะเล่าเปียวเองเคยออกปากยกเมืองเกโจวแก่ท่านแล้ว หากสามารถตั้งหลักใช้เมืองเกโจวเป็นชัยภูมิรับมือกับโจโฉได้แล้ว แม้นโจโฉจะยกทัพใหญ่มาก็สามารถคิดอ่านสู้รบกับโจโฉได้โดยไม่ขัดสน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นสีหน้าก็สลดลงแล้วว่าที่ท่านกล่าวมาทั้งนี้ก็ชอบด้วยเหตุและผลของความจำเป็นในการสงคราม แต่เล่าเปียวนั้นมีคุณแก่ข้าพเจ้า ทั้งเป็นคนแซ่เดียวกัน หากจะยกเข้าไปเอาเมืองเกโจวตั้งค่ายท่านก็เหมือนชิงเมืองของผู้มีคุณเอาเป็นสิทธิ ข้าพเจ้าให้รู้สึกอดสูใจ ไม่อาจทำได้ลงคอเลย

ขงเบ้งจึงว่าซึ่งข้าพเจ้ากล่าวมาทั้งนี้ใช้ว่าจะชี้ทางให้ท่านเนรคุณคน หรือคิดอ่านทำร้ายเล่าเปียวก็หาไม่ได้ ความคิดของข้าพเจ้านั้นแม้เป็นไปเพื่อประโยชน์ท่านในการรับมือกับกองทัพของโจโฉ แต่ก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเล่าเปียวที่จะต้องป้องกันรักษาเมืองเกโจวด้วย อันกองทัพโจโฉที่จะยกมาครั้งนี้เห็นที่จะเป็นกองทัพใหญ่ หากเล่าเปียวไม่ได้ท่านร่วมคิดอ่านป้องกันรักษาเมือง เมืองเกโจวก็เห็นที่จะเสียแก่โจโฉเป็นมั่นคง ขงเบ้งกล่าวต่อไปว่าความจำเป็นแห่งสถานการณ์กำหนดให้ต้องกระทำการดังนี้ หากแม้นท่านไม่ทำตามคำของข้าพเจ้าแล้วก็จะได้ยากลำบากในการศึกเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้กล่าวความที่ขงเบ้งได้คาดคะเนในการครั้งนี้ว่า "อันเมืองเกโจวนั้นก็จะได้แก่ท่านเป็นมั่นคงอยู่ แม้มียกไปตามคำข้าพเจ้า นานไปจะมีอันตราย เมื่อมีเหตุขึ้นแล้วท่านจึงจะรู้จักสำนึก" ตามความคาดคะเนของขงเบ้งในตอนนี ประจักษ์ชัดแล้วว่าขงเบ้งได้คำนวณสถานการณ์การสงครามที่จะมีขึ้นระหว่างโจโฉกับเล่าปี่กระฉ่างแจ้ง แต่ถึงแม้ว่าจะมั่นใจในสติปัญญาความคิดอ่านสักเพียงไหน ขงเบ้งก็ไม่อาจใช้ความเกรงใจและความนับถือที่เล่าปี่มีต่อตัวบีบบังคับให้เล่าปี่ต้องฝืนใจปฏิบัติตามข้อเสนอ นั้นคือวิสัยของที่ปรึกษาชั้นเลิศของแผ่นดินที่ไม่คิดถึงเอาความคิดเห็นของตัวเองเป็นใหญ่กว่าเจ้านายเหมือนกับพวกที่ปรึกษาในยุคนั้น ๆ ที่เสนอความคิดเห็นประการใดแล้วก็ต้องการให้ผู้นายเป็นนายทำตามความเห็นนั้น ทำตัวเป็นผู้ใช้อำนาจตัดสินใจแทนนายเสียทีเดียว บางทีถึงขนาดกดดันบังคับผู้นายเป็นนายให้ต้องทำตาม ครั้นไม่ได้ดังใจตัวก็ไม่พอใจโดยไม่เข้าใจว่าหน้าที่ของที่ปรึกษาคือการให้คำปรึกษา ส่วนการตัดสินใจเป็นหน้าที่ของผู้เป็นนาย ขงเบ้งไม่ได้ใช้สถานการณ์และฐานะที่มีอยู่บังคับใจเล่าปี่ แต่ก็ได้นะน่อยอย่างหนักหน่วงว่า หากแม้นเล่าปี่ไม่ทำตามข้อเสนอแล้ว วันหน้าจะได้ยากลำบากและจะต้องรู้สึกสำนึกที่ตัดสินใจผิดพลาด แต่คนแบบเล่าปี่ก็ยึดมั่นในศรัทธา ยากที่จะหาผู้ใดเสมอเหมือน น้ำใจหนึ่งนั้นเล็งเห็นตามคำขงเบ้งว่าจะต้องได้ยากลำบากสุดประมาณ แต่น้ำใจแห่งความกตัญญูรู้คุณคนก็ยังมั่นคงไม่หวั่นไหว จึงกล่าวตอบขงเบ้งว่า "ถึงมาตราว่าจะมีอันตรายประการใดก็ดี ตัวเราก็จะสั้วตาย ซึ่งจะทรยศต่อผู้มีคุณนั้นเราทำไม่ได้"

ขงเบ้งได้ฟังคำเล่าปี่ดังนี้แล้วจึงกล่าวว่า เมื่อท่านไม่ยินยอมพร้อมใจที่จะปฏิบัติตามข้อเสนอของข้าพเจ้าก็สุดแท้แต่ธำมรงค์ของท่าน ข้าพเจ้าจะคิดอ่านผ่อนปรนแก้ไขสถานการณ์สืบไป ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็นิ่งนิ่ง ขงเบ้งโบกพัดขนนกไปมาอยู่ครู่หนึ่งเล่าปี่จึงขอตัวและแยกย้ายกันกลับที่พัก ฝ่ายแฮหัวตุ้นครั้นพาทหารที่รอดตายกลับไปถึงเมืองสุไ่ ก็รีบตรงไปที่จวนของโจโฉ พอใกล้ถึงจวนก็ให้ทหารเอาเชือกมัดตัว แล้วพาเข้าไปที่จวน คุณเข่าอยู่ที่หน้าจวน และแจ้งให้ทหารรักษาการณ์เข้าไปรายงานให้โจโฉทราบ

โจโฉทราบความก็รีบออกมา เห็นแฮหัวตุ้นและบรรดาทหาร ณ ที่นั้นมีลักษณะมอมแมมด้วยควันไฟก็รู้ว่าแฮหัวตุ้นปราศัยในการศึก แต่เมื่อเห็นแฮหัวตุ้นในสภาพเช่นนั้นก็สงสาร แฮหัวตุ้นเห็นโจโฉออกมาที่หน้าจวนก็โขกศีรษะลงกับพื้น เป็นการแสดงการคำนับแบบรัฐสภาในความคิดพลาด แล้วว่าข้าพเจ้าอาสาท่านอัครมหาเสนาบดีไปทัพครั้งนี้ประมาทแก่ข้าศึกจึงเสียที่พ่ายแพ้ยับเยินมา ทำให้ท่านต้องได้รับความอภัยยศ โทษครั้งนี้ของข้าพเจ้าถึงตายตามทัณฑ์บนและพระอัยการศึก ขอท่านอัครมหาเสนาบดีได้ลงโทษข้าพเจ้าตามวินัยทัพบกเถิด

โจโฉมีน้ำใจสงสารแฮหัวตุ้นเป็นทุนอยู่แต่เดิม ได้ยินคำแฮหัวตุ้นก็ยิ่งเพิ่มความเอ็นดู ทั้งรำลึกถึงความชอบของแฮหัวตุ้นที่ได้ร่วมการมาตั้งแต่ตอนที่เริ่มตั้งตัว โจโฉจึงตรงเข้าไปที่แฮหัวตุ้น ก้มตัวลงแก้เชือกที่มัดอยู่นั้นออก แล้วว่า "ซึ่งท่านไปทำการสงครามให้เสียที่แก่ข้าศึกมาเจ่นี้ โทษท่านก็ถึงตาย แต่ทว่าตัวท่านมีความชอบในการสงครามมาแต่ก่อนเป็นอันมาก โทษนั้นเราจะยกไว้ครั้งหนึ่งแล้วว่าธรรมดาชาติทหารทำการสงครามก็มีชนะแพ้ทุกคน"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

น้ำเชี่ยวอย่าขวางเรือ (ตอนที่ 216)

โจโฉนั้นแม้จะเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย แต่ก็ป็นนักปกครองที่รู้จักใช้คนและเข้าใจการครองน้ำใจคน เข้าใจดีว่าเป็นธรรมดาของ คนเราที่ต้องมีการกระทำมากมาย บางเรื่องอาจเป็นสิ่งที่ถูกต้อง บางเรื่องอาจเป็นสิ่งที่ผิดพลาด ชีวิตทุกคนย่อมเป็นไปเช่นนี้ ยิ่งเป็นการศึกสงครามด้วยแล้วย่อมมีทั้งชัยชนะและพ่ายแพ้ จะมุ่งหมายเอาแต่ชัยชนะอย่างเดียวมันย่อมไม่ได้ โจโฉตระหนักดีว่าแฮหัวตุ้นผู้นี้เป็นขุนพลผู้ใหญ่ที่ร่วมการกันมาตั้งแต่เริ่มก่อร่างสร้างตัว มีผลงานและความชอบในการสงครามตลอดมาเป็นเวลายาวนาน จึงต้องมีสักวันหนึ่งที่ต้องประสบกับความพ่ายแพ้ และการศึกครั้งนี้แฮหัวตุ้นได้เผชิญหน้ากับคนนิรนาม ซึ่งโจโฉไม่เคยรู้จัก หรือได้กิดคิดศัพทมาแต่ก่อน แม้จะซีซีจะได้หักท้วงไว้ก่อนกริธาทัพแล้วว่า การไปทัพของแฮหัวตุ้นครั้งนี้จะประมาทมิได้ เพราะแฮหัวตุ้นหาได้เผชิญหน้ากับเล่าปี่เคยแพ้ทางกันมาแต่ก่อนโดยลำพังเท่านั้น หากจะต้องเผชิญกับบุรุษหนึ่งที่มีชื่อว่าขงเบ้ง ซึ่งซีซีได้เตือนไว้ครั้งนั้นว่า "ขงเบ้งคนนี้มีสติปัญญา การในอากาศแลแผ่นดินก็รู้ดูขานาญสิ้น เสมอเทพยดาเข้าดลใจ... อันความคิดของข้าพเจ้านี้อุปมาเหมือนหนึ่งหิ่งห้อย อันสติปัญญาของเบ้งดังหนึ่งรัศมีพระจันทร์"

การที่แฮหัวตุ้นไปทัพแล้วเผชิญกับบุรุษนิรนามและประจักษ์ผลดังนี้ โจโฉจึงคำนึงว่าความพ่ายแพ้ครั้งนี้หาใช่ความผิดของแฮหัวตุ้นไม่ และหากจะพิจารณาผิดถูก โจโฉก็ยอมมีส่วนในความคิดนั้นด้วยที่ไม่เชื่อฟังซีซีแล้วตั้งอยู่ในความประมาท จึงประมาทต่อความคิดและสติปัญญาของขงเบ้ง จนเกิดความเสียหายใหญ่หลวงขึ้น เมื่อความคิดของโจโฉไม่ต้องการเอาผิดกับแฮหัวตุ้นขุนพลเก่า ความปรีชาสามารถในการใช้คนที่มียอยู่ประจำตัว จึงทำให้โจโฉคิดอ่านปลอบโยนแฮหัวตุ้นเพื่อไม่ให้เรื่องนี้ติดข้องหมองใจกลายเป็นปมด้อยต่อไปในอนาคต

คิดดังนั้นแล้วโจโฉจึงประคองตัวแฮหัวตุ้นให้ลุกขึ้นยืนแล้วเอามือตบไหล่แฮหัวตุ้นเป็นการปลอบใจอีกครั้งหนึ่ง แฮหัวตุ้นเห็นโจโฉไม่เอาโทษและยังคงให้กำลังใจถึงเพียงนี้ก็ซาบซึ้งในบุญคุณของ โจโฉเป็นอันมาก คำนับโจโฉแล้วว่าท่านอัครมหาเสนาบดีประทานชีวิตใหม่ให้ในครั้งนี้ พระคุณยิ่งกว่าพระมหาสมุทร ข้าพเจ้าจะขออาสาทำการรับใช้ท่านสืบไปเบื้องหน้าโดยไม่เห็นแก่ชีวิตเลย แล้วว่าในการสงครามครั้งนี้ความพ่ายแพ้เกิดแต่ข้าพเจ้าประมาทเอง ทั้งๆ ที่ลิเตียนและอีกมได้คอยตักเตือนว่ากล่าวให้สติอยู่หลายครั้งหลายหน แต่เพราะความประมาทในความคิดสติปัญญาของขงเบ้ง ข้าพเจ้าจึงมิได้เชื่อฟัง ดื้อดึงลวงเกินต่อคำหักท้วงตักเตือนของลิเตียนและอีกม จึงทำให้การของท่านอัครมหาเสนาบดีเสียไป ขอท่านได้พิจารณาความชอบของลิเตียนและอีกม ซึ่งต้องรับผลพราชัยจากความดื้อดึงของข้าพเจ้า

แฮหัวตุ้นผู้นี้แม้จะเป็นคนมุทะลุ แต่ความอ่อนใต้เสนอต่อโจโฉดังกล่าวนั้นได้แสดงให้เห็นถึงจิตใจที่เปิดเผยบริสุทธิ์ถึงดงามของชาย ชาติทหาร ยอมรับในความผิดของตัวเอง ยกย่องในความชอบของเพื่อน ไม่เหมือนกับ

นักการเมืองที่มุ่งแต่เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่เพื่อน หรือไม่เหมือนกับเจ้านายบางคนที่ไม่เคยแลเห็นผลงานและความชอบของผู้ใต้บังคับบัญชา การใดดีก็หยิบฉวยเอาเป็นประโยชน์ส่วนตัวอ้างว่าเป็นความคิดสติปัญญาตัว การใดร้ายก็ป้ายผิดไปให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาและข้าราชการประจำ เพียงประการนี้ประการเดียวก็สามารถจำแนกได้ถึงคนถ้อยและคนมีคุณธรรม ทั้งสามารถจำแนกได้ถึงคนที่มีคุณลักษณะเป็นนายคนกับคนที่เป็นนักฉวยโอกาสอย่างชัดเจนแล้ว

โจโจได้ฟังแสบหัวตันแล้วตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวกับลิเตียนและอิ๊กมซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยว่า ท่านทั้งสองได้ทำหน้าที่สมศักดิ์ศรีชายชาติทหาร มีความเห็นความคิดอ่านการสงครามประการใดก็ว่ากล่าวไปโดยสุจริต แลเมื่อแม่ทัพใหญ่ไม่เห็นด้วยก็ยังคงปฏิบัติตาม คำบัญชาของแม่ทัพเสมอเหมือนเป็นความคิดเห็นของตนเอง ความเคร่งครัดในวินัยและจิตใจเช่นนี้เรามีความเลื่อมใสนัก บัดนี้พวกท่านได้ประจักษ์แล้วมิใช่หรือว่แม่ทัพแสบหัวตันซึ่งถึงแม้จะปราชาในครั้งนี้ก็ยังมีจิตใจที่สมแก่ศักดิ์แลศรีของผู้บัญชาทัพ สามารถจำแนกแจ่มแจ้งผิดชอบได้กระจ่าง คำหักท้วงของพวกท่านเป็นประโยชน์ยิ่งแก่การศึกษาแม้ว่าจะไม่ได้นำไปสู่การปฏิบัติ

ว่าแล้วโจโจจึงสั่งให้ทหารเบิกทองคำสองถาดและเสื้อผ้าจำนวนมากปูบำเหน็จรางวัลแก่ลิเตียนและอิ๊กม โจโจได้ปรารถนาต่อไปว่าในบรรดาเจ้าเมืองทั้งปวงในแผ่นดินนี้ เราไม่เห็นมีผู้ใดอยู่ในสายตาเลย มีก็แต่เล่าปีและขุนกวนซึ่งเป็นประหนึ่งฝุ่นติดคานัยน์ตาอยู่ ยามตื่นก็ขัดเคือง ยามหลับก็หลับไม่สนิทเพราะความระคายนั้น หากเล่าปีกับขุนกวนไว้สับไปก็จะชอง สมกำลังเติบโตใหญ่มากขึ้นทุกที ทั้งบัดนี้การศึกระหว่างเรากับเล่าปีก็ติดพันขึ้นแล้ว จำเป็นที่จะต้องคิดอ่านกำจัดเล่าปีและขุนกวนให้จงได้ แผ่นดินจึงจะเป็นสุขสันตีสืบไป พงษ์นี้เราจะประชุมปรึกษาจัดการเรื่องนี้ พวกท่านจงไปพักผ่อนเสียก่อน โจโจปรารถนาลิ้นความแล้ว แสบหัวตัน ลิเตียนและอิ๊กมจึงคำนับลากลับออกไป

ครั้นวันรุ่งขึ้นโจโจจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษา และแม่ทัพ นายกองทั้งปวง ปรารถนาว่าบัดนี้การศึกษาเห็นสองบรรดาแล้ว หัวเมืองที่เหลืออยู่เรามีได้ปรารถนาว่าหัวเมืองใดจะแข็งขัดขึ้นเป็นใหญ่ จะมีก็แต่เล่าปีและขุนกวนทางด้านใต้ซึ่งชองสมผู้คน ขยายอิทธิพลอำนาจแข็งข้อต่อราชสำนัก แสบหัวตันนำทัพไปกำจัดเล่าปีก็เสียทีกลับมา หากเล่าปีและขุนกวนก็จะยิ่งกำเริบ เราจึงคิดที่จะยกทัพใหญ่ไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ กำจัดเล่าปีและขุนกวนให้จงได้ พวกท่านมีความคิดเห็นเป็นประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังปรารถนาของโจโจแล้ว ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าบัดนี้เป็นเวลาอันสมควร ทั้งกองทัพพร้อมสรรพ จึงเสนอให้โจโจยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้โดยมีเล่าปีและขุนกวนเป็นเป้าหมาย โจโจได้ฟังคำที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ ดังนั้นจึงสั่งให้เกณฑ์กำลังพลหาเสบียงไปในการศึกครั้งนี้ และให้จัดกองทัพดังนี้

ให้โจหยินและโจหองคุมทหารสิบหมื่นเป็นกองทัพหน้า ให้เตียวเลี้ยวและเตียวคับคุมทหารสิบหมื่นเป็นปีกซ้าย ให้แสบหัวตันและแสบหัวเอียนคุมทหารสิบหมื่นเป็นปีกขวา ให้อิ๊กมและลิเตียนคุมทหารสิบหมื่นเป็นกองหลังให้เตาหุคุมทหารสามพันเป็นกองสอดแนมส่วนหน้าโจโจคุมทหารที่เหลือทั้งหมดเป็นกองทัพล่วง เจียนอักศกปีที่สิบสาม เดือนเก้า ข้างขึ้น โจโจจัดแจงกองทัพพร้อมสรรพตามลักษณะกระบวนทัพภักษัตริย์ ประกอบด้วยธงทิวและเครื่องประโคมเต็มตามศักดิ์ รอเวลาฤกษ์ดีก็จะยกทัพออกจากเมืองหลวง

ในขณะที่โจโจเตรียมกองทัพอีกทีก็ครึกโครมอยู่นั้น ขงหยงขุนนางในเมืองหลวงซึ่งมีมิตรไมตรีอยู่กับเล่าปีเห็นการอีกทีก็จึงสอบถามข่าวคราว พอทราบความแล้วจึงเข้าไปหาโจโจ และท้วงว่า "ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปกำจัดเล่าปีบัดนี้ เล่าปีก็เป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหี้ยนเต้อยู่ หากครั้นไม่ ฝ่ายขุนกวนเล่าก็ตั้งภูมิลานลงได้เป็นมั่นคง แล้วมีเมืองเอกขึ้นถึงหกหัวเมือง ทหารทั้งปวงก็พร้อมสรรพ แลทางจะไปนั้นก็กัณดาร ซึ่งมหาอุปราชาจะยกไปนั้นเกลือกมิได้ท้วงทีก็จะเสียทหารเป็นอันมาก ขอท่านจงดำริดูจงควรก่อน"

ขงหยงนี้นับเป็นขุนนางฝ่ายขุนที่ไม่ได้ความคนหนึ่ง เพราะไม่รู้สถานการณ์ที่เป็นไปในบ้านเมือง แต่กลับไปออกความเห็นในลักษณะเอาเรือขวางน้ำเชี่ยว เพราะการที่โจโจจัดแจงทัพใหญ่ในลักษณะทัพภักษัตริย์ยิ่งใหญ่มากกว่าจัดแจงกองทัพทุกครั้งที่ผ่านมา ก็แลเห็นได้แล้วว่าการเตรียมในลักษณะนี้ ยากที่จะยกเลิกเพิกถอน ได้ยิ่งเป็นผู้บัญชาการทัพที่ไฝในการสงคราม ยามอยู่ได้ร่มธงทิวปลิวไสวในท่ามกลางกองทหารร่วมห้าแสนคน ดั่งนี้ย่อมมีน้ำใจอีกเต็ม มุ่งแต่จะเร่งรีบเคลื่อนทัพไป ไหนเลยจะเลิกทัพเสียง่ายๆ ดั่งนั้นความที่ขงหยงได้เสนอจึงไม่ต้องใจโจโจเป็นอย่างยิ่ง โจโจรำลึกถึงความเก่าที่ขงหยงเป็นพวกพ้องของเล่าปี มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นพิเศษ แล้วเสนอหน้ามาออกความเห็นยามใกล้ฤกษ์ดีที่จะเคลื่อนทัพก็ยิ่งโกรธขงหยง แต่ริสยคนที่เขื่อนายคน โจโจก็สุขุมใจไว้แล้วกล่าวกับขงหยงโดยปกติว่าอันเล่าปีและขุนกวนบัดนี้เป็นกบฏต่อราชสำนักของสมกำลังแข็งเมืองไม่ขึ้นต่อเมืองหลวง เราจึงจำเป็นต้องกรีธาทัพไปกำจัดอริราชศัตรูเสียให้สิ้น การที่ท่าน

มาท้วงติงยามกองทัพจะเคลื่อนพลตามฤกษ์ชัยดังนี้หาควรไม่ ว่าแล้วโจโฉก็ให้ทหารไล่ขบวนออกไป และยังกำชับต่อไป

ว่าถ้าหากสืบไปเมื่อหน้ามากแล้วความทันท้องนี้ก็จำเป็นจะต้องลงโทษประหาร ขงหยงถูกโจโฉขับไล่ได้ ความอับยศตอสูรยิ่งนัก ในขณะที่เดินออกมาจึงทอดถอนใจใหญ่แล้วรำพึงขึ้นว่า "มหาอุปราชนี้เป็นคนหาตั้งอยู่ในสัดยี่ไม่ แม้จะขึ้นยกไปกระทำแก่ผู้มีสัดยี่สุจริต น่าที่จะเป็นอันตายไปเอง" เป็นวิสัยโลกที่หน้าตาต่างย่อมมีหุประดุษ้อมมีดา คำนับรำพึงของขงหยงกระทบเข้ากับหูของคองสีในขณะที่เดินสวนทางกันในบริเวณสวนของโจโฉ คองสีผู้นี้เป็นศัตรูเพราะผูกใจเจ็บขงหยงมาแต่ก่อน ดังนั้นเมื่อได้ยินคำรำพึงของขงหยงแล้ว คองสีจึงเห็นเป็นที่ที่จะกำจัดขงหยงเสีย จึงเข้าไปรายงานต่อโจโฉว่าเวลาบัดนี้ใกล้ฤกษ์ดีที่ท่านอัครมหาเสนาบดีจะกรีธาทัพใหญ่ไปกำจัดอริราชศัตรู แต่ขงหยงไม่สุจริตต่อท่าน คิดอ่านทำลายฤกษ์ดีจึงเข้ามาหักท้วงครั้งนี้ให้ฤกษ์ดีนั้นเสียไป

ว่าแล้วก็ใส่ความขงหยงว่าในขณะที่ขงหยงเดินกลับออกไปนั้นก็ได้รำพึงดำ่ว่าท่านเป็นอันมาก อนึ่งเล่า เมื่อครั้งที่เยื้องเข้ามารับราชการในเมืองหลวงทำให้ท่านได้รับความอับยศหลายครั้งหลายหนก็เป็นเพราะการเสนอของขงหยง และขงหยงยังยุยงยี่เอ็งให้ดำ่ว่าท่านเป็นอันมาก โจโฉมีอารมณ์โกรธขงหยงซ่อนอยู่ในอก ได้ฟังดังนั้นก็เชื่อตาม จึงสั่งทหารให้ตามไปจับตัวขงหยงแล้วเอาตัวไปประหาร และให้ติดตามจับตัวบุตรภรรยาของขงหยงไปประหารเสียให้สิ้น

ทหารจับตัวขงหยงได้ในขณะที่เดินกลับออกมายังไม่พ้นเขตศาลาว่าราชการ แล้วเอาไปประหาร และตัดศีรษะเสียบประจานไว้ที่ทางสามแพร่ง ในขณะที่ขงหยงอยู่ที่ลานประหารนั้น ขุนนางที่เป็นเพื่อนของขงหยงคนหนึ่งทราบข่าวจึงสั่งให้คนใช้รีบไปบอกบุตรภรรยาของขงหยงให้รีบหลบหนีไป แต่เมื่อไปถึงบ้านของขงหยงกลับปรากฏว่าผู้คนในบ้านไม่ทราบความร้าย บุตรของขงหยงทั้งสองคนยังคงเล่นหมากกรุกอยู่ จึงว่าบิดาท่านถูกโจโฉจับตัวไปประหารแล้ว ยังมามัวเล่นหมากกรุกอยู่ดังนี้ ไม่กลัวความตายหรือ จงรีบหนีไปโดยไวเถิด

บุตรของขงหยงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แต่คิดไปแล้วไม่เห็นหนทาง ที่จะหนีรอด จึงกล่าวตอบว่า "ซึ่งท่านเอ็นดูแก่เรานี้คุณหาที่สุดมิได้ แต่ธรรมดานกทั้งปวงซึ่งตกฟองในรัง แม้ว่ารังทำลายแล้วฟองนั้นก็ตกแตก มีอาจสามารถจะตั้งอยู่ได้ แลบิดาเรายังแก่ความตายบัดนี้ ตัวเราผู้เป็นบุตรหรือจะหนีพ้น" บุตรของขงหยงกล่าวพอลิ้นความ กองทหารของโจโฉก็ได้เข้าล้อมเรือนของขงหยงไว้ แล้วบุกเข้ามาข้างใน จับเอาตัวบุตรภรรยาของขงหยงไปประหารจนหมดสิ้น

ฝ่ายโจโฉเมื่อจัดเตรียมกองทัพพร้อมสรรพแล้วยังคงสาละวนปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่ศาลากลางไหม ในขณะที่ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้มีขุนนางชื่อซีลิบไปร้องไห้ทอดศพของขงหยงที่เสียบประจานไว้ที่ทางสามแพร่ง โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้ไปจับตัวซีลิบเอาไปประหาร ขุนสวกที่ปรึกษาผู้ใหญ่อยู่ในที่นั้นด้วยจึงทัดทานไว้แล้วว่าเวลานี้ใกล้ฤกษ์ดีแล้ว ไม่ควรที่ท่านจะประหารซีลิบซึ่งไม่มีความผิด อันซีลิบผู้นี้ข้าพเจ้ารู้จักเป็นอย่างดีว่าเป็นเพื่อนสนิทของขงหยง แต่เป็นคนที่ได้ว่ากล่าวตักเตือนขงหยงเป็นเนืองนิจว่า "เป็นคนหยาบช้า กล่าวหาญาติมิตรมิได้ นานไปภัยจะมีมาถึงตัว" เป็นแต่ขงหยงไม่ฟังคำ แม้ว่าสองคนนี้จะมีความสนิทสนมแต่ก็ท้วงติงกันดังนี้เสมอมา ซีลิบหาได้รู้เห็นเป็นใจคบคิดใดๆ กับขงหยงไม่ เหตุที่ไปร้องไห้คร่ำครวญทอดศพขงหยงเป็นเพียงเพราะไมตรีที่มีมาแต่ก่อนเท่านั้น โจโฉได้ฟังคำขุนสวกก็ไม่ได้สติยังคิด ทั้งเห็นแก่ความมีไมตรีของผู้คนซึ่งเป็นอุปนิสัยประจำตัวของโจโฉ ดังนั้น ความโกรธจึงคลายลง ยกโทษประหารซีลิบเสียและสั่งให้ทหารไปแจ้งแก่ซีลิบให้เอาศพของขงหยงไปฝังตามอย่างธรรมเนียม

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ไฟสงครามลามสู่แดนใต้ (ตอนที่ 217)

เขียนอันศกปีที่สิบสาม ซึ่งเป็นปีที่พระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาประทับอยู่ที่เมืองสุไโตได้สิบสามปี เดือนเก้า ขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเช้าอันเป็นเวลาในปฐมฤดูไม้ ซึ่งฝ่ายโหรหลวงได้กำหนดเป็นเวลาฤกษ์ เคลื่อนทัพสำหรับสถาปนาอำนาจของเมืองหลวงเหนือดินแดนภาคใต้ โจโฉได้กรีธาทัพหาสิบหมื่นออกจากเมืองหลวง ในการไปทัพครั้งนี้โจโฉได้มอบหมายให้ขุนสวกซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่อยู่รักษาเมืองหลวง และให้ทำหน้าที่จัดส่งเสบียงแก่กองทัพอย่าให้ขาดตกบกพร่อง กำหนดเป้าหมายให้กองทัพหน้าเข้าตีเมืองชินเอี้ย แต่เพื่อสกดกันไม่ให้เมืองเกงจิวซึ่งเป็นเมืองใหญ่เข้าช่วยเหลือ เล่าปีได้ ดังนั้นจึงกำหนดเส้นทางเดินทัพให้กองทัพหลวงเคลื่อนตรงไปที่เมืองเกงจิวพร้อมๆกัน ซึ่งจะกอดันเมืองเกงจิว และเมืองชินเอี้ยไม่ให้ช่วยเหลือกันและกันได้ กำหนด

เป้าหมายของแผนการว่าเมื่อยึดเมืองเกงจิวได้ด้วยกำลังพลมหาศาลแล้ว เล่าปี่ก็เสมือนหนึ่งปลาอยู่ในช่อง จะสามารถกำจัดได้โดยง่าย

ทางฝ่ายเมืองเกงจิว อาการป่วยของเล่าเปียวที่กระเสาะกระแสะมาเป็นเวลานานได้ทรุดหนักลง ตัวเล่าเปียวเองยังมีสติอยู่เห็นว่าบุตรทั้งสองอยู่ในวัยเยาว์และสติปัญญาก็น้อยไม่สามารถรักษาเมืองเกงจิวได้ ความคิดที่จะยกเมืองเกงจิวแก่เล่าปี่จึงพินกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เล่าเปียวจึงให้ทหารออกไปเมืองซินเอี้ยเชิญเล่าปี่มาพบเป็นการด่วน เล่าปี่ทราบความแล้วก็ตกใจ จึงปรึกษากับขงเบ้งว่าบัดนี้เล่าเปียวป่วยหนัก ให้ทหารมาตามข้าพเจ้าไปครั้งนี้จะดีร้ายประการใด

ขงเบ้งจึงว่าเล่าเปียวมาตามท่านไปเมืองเกงจิวครั้งนี้ ดีร้ายคงจะยกเมืองเกงจิวให้แก่ท่าน ขงเบ้งกล่าวแต่เพียงเท่านี้ก็ยังไม่ยอมได้เสนอความเห็นให้เล่าปี่รับเอาเมืองเกงจิว เพราะรู้หัวใจเล่าปี่เป็น อย่างดีว่าถึงแม้จะเสนอเช่นนั้น เล่าปี่ก็คงปฏิเสธเหมือนเดิม เล่าปี่แจ้งในท่าทีของขงเบ้งดังนั้นแล้ว จึงลาขงเบ้งพากวนอู เดียวหุย ไปหาเล่าเปียวที่เมืองเกงจิว

เล่าปี่ได้เข้าไปเยี่ยมเล่าเปียวถึงที่ข้างในจวน เล่าเปียวเห็นเล่าปี่ มากี่มีความยินดี จึงว่าตัวเราทุกวันนี้แก่ชราเหมือนไม้ใกล้ฝั่ง บัดนี้อาการป่วยก็ทรุดหนักลง เห็นที่จะมีชีวิตอยู่ดูโลกนี้ไม่นานแล้ว ห่วงก็แต่อาณาประชาราษฎร์จะได้ความเดือดร้อน จึงเรียกเจ้ามาหวังจะฝากผีฝากไข้ให้ดูแลเมืองเกงจิวสืบไป เล่าปี่จึงว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงผู้อาศัย จะรับเอามืองของท่านไว้เป็นสิทธินั้นไม่ชอบ ด้วยตัวท่านก็มีบุตรถึงสองคน เฉลียวฉลาดมีสติปัญญาหลักแหลม ทั้งบรรดาขุนนางที่รักษาเมืองเกงจิวก็พร้อมบริบูรณ์ สามารถค้าจุนอุปถัมภ์ให้บุตรของท่านดูแลรักษาเมืองสืบต่อแทนท่านได้ ตัวข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะสับ สนุนหลานให้รักษามืองสืบต่อจากท่าน ขออย่าได้ปรารภเลย

เล่าเปียวจึงกล่าวว่าที่เจ้าว่ามาทั้งนี้เกิดแต่ความเกรงใจเราว่าจะเห็นแก่ลูกยิ่งกว่าราษฎร ตัวเราเป็นพ่อรู้ดีอยู่แก่ใจว่าบุตรทั้งสองยังอ่อนวัยและปัญญาอ่อน สันนิษฐานเมื่อใดเห็นจะรักษาเมืองเกงจิวไว้ไม่ได้ ตัวเจ้าก็เป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเทียนเต้เหมือนกับเรา มีสติปัญญาและเป็นผู้ใหญ่ สามารถรักษาเมืองเกงจิวให้ราษฎรได้รับความร่มเย็นเป็นสุขได้ จงเห็นแก่เชื้อวงศ์ของพระเจ้าเล่าปี่ รับเป็นธุระรักษาเมืองเกงจิวไว้อย่าให้ตกไปเป็นของคนแซ่อื่นเลย

เล่าเปียวกล่าวความแล้วก็ร้องไห้ เล่าปี่เห็นเล่าเปียวในอาการดังนั้นก็พลอยร้องไห้ตามแล้วว่าตัวข้าพเจ้ามาอาศัยในบุญท่านอยู่ที่เมืองซินเอี้ยทุกวันนี้มีความสุข สมควรแก่ฐานานุกรม จึงคิดถึงคุณท่านมิได้ขาด น้ำใจของข้าพเจ้านี้คิดดั่งบุญคุณท่านโดยสุจริต ไม่เคยคิดที่จะเอามืองของท่านมาเป็นสิทธิ แม้ว่าท่านหาบุญไม่แล้วก็ดี ตัวข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะท่านบำรุงหลานทั้งสองให้สืบสายสกุลวงศ์ ดำรงอำนาจสืบต่อแต่ท่านในเมืองเกงจิวสืบไป ข้าพเจ้าขอกล่าวความสัตย์ที่ตั้งใจไว้ต่อท่าน จงวางใจเกิดในขณะที่เราไปเยี่ยมไข้เล่าเปียวอยู่นั้น ทหารประจำจวนของเล่าเปียวได้เข้ามาแจ้งแก่เล่าปี่ว่าบัดนี้ขงเบ้งได้ให้ม้าขี่หนึ่งสีมามาถึงเล่าปี่ ว่าแล้วก็ยื่นหนังสือนั้น เล่าปี่ได้รับหนังสือมาอ่านดู รู้ว่า บัดนี้โจโฉริหาทัพใหญ่ลงได้ จึงแจ้งความทั้งปวงให้เล่าเปียวทราบ แล้วขอลาเล่าเปียวกลับไปจัดแจงป้องกันรักษาเมืองซินเอี้ย

เล่าเปียวทราบความศึกก็ตกใจ อาการป่วยก็ทรุดหนักลงไปอีก แต่มีรู้ที่จะคิดประการใด เล่าเปียวจึงร้องไห้ชมอยู่กับที่ ในขณะที่เล่าเปียว เล่าปี่ปรึกษากันอยู่นั้น นางซุฮูหยินผู้เป็นภรรยาของเล่าเปียวยืนแอบฟังอยู่หลังม่าน ทราบความสิ้นแล้วน้ำใจหนึ่งนางคิดน้อยใจเล่าเปียวที่ไม่เห็นแก่บุตรน้อย คิดจะยกเมืองเกงจิวแก่เล่าปี่ซึ่งเป็นคนนอก อีกน้ำใจหนึ่งก็โกรธแค้นเล่าปี่ ประกอบทั้งความปรารถนาในใจนางต้องการให้เล่าจ้งผู้บุตรที่เกิดแต่เล่าเปียว ได้ครองอำนาจเมืองเกงจิวสืบต่ออำนาจของเล่าเปียว จึงคิดว่าหากปล่อยปละละเลยสถานการณ์ไปตามปกติอำนาจปกครองเมืองเกงจิวก็อาจเป็นสิทธิแก่ผู้อื่น คิดดังนั้นแล้วนางซุฮูหยินจึงให้สาวใช้ออกไปหาซัวมอและเตียวอุ้น เชิญเข้ามาพบเป็นการด่วน แล้วเล่าความตามที่เล่าเปียว เล่าปี่ได้ปรึกษาหารือกันให้ซัวมอผู้น้องและเตียวอุ้นคนสนิทได้ทราบความทุกประการ

นางซุฮูหยินเล่าความสิ้นแล้ว จึงปรึกษากับซัวมอผู้น้องว่าตัวเราปรารถนาให้เล่าจ้งผู้บุตรได้ครองอำนาจเมืองเกงจิวสืบต่อจากเล่าเปียว ตัวเจ้าเป็นทหารมีสมัครพรรคพวกเป็นอันมาก จงคิดอ่านให้การอันเราปรารถนาสำเร็จเป็นมรรคผลลงได้ ซัวมอผู้น้องนางซุฮูหยินและบัดนี้เป็นผู้บัญชาการทหารของเมืองเกงจิว ฟังปรารภของพี่สาวแล้วก็เห็นประโยชน์ที่เล่าจ้งจะได้ครองอำนาจเมืองเกงจิว เพราะเท่ากับว่าอำนาจรัฐเมืองเกงจิวจะตกอยู่แก่สกุล "ซัว" โดยสมบูรณ์ และในฐานะที่ตัวเป็นผู้บัญชาการทหารก็จะมีอำนาจยิ่งใหญ่มากกว่าใครในเมืองเกงจิวนี้

คิดดังนั้นแล้วข้ามอจึงว่าความทั้งนี้อ่าได้ปรารภเลย ข้าพเจ้า จะคิดอ่านจัดการให้เป็นไปตามความประสงค์ จงทุกประการ ว่าแล้วข้ามอและเดิยอุ้นจึงคำนับลานางขั้วสุหนิกลงไป แล้วสั่งจัดแจงทหารให้วางกำลัง อารักขาโดยรอบจนของเล่าเปียว และจัดกำลังเฝ้าประตูจน ห้ามผู้คนเข้าออกเว้นแต่จะได้รับการอนุญาต จากข้ามอหรือนางขั้วสุหนิเท่านั้น

ฝ่ายเล่าก็บุตรผู้ใหญ่ของเล่าเปียวซึ่งชงเบ้งได้วางแผนให้ปลื้กตัวออกจากเมืองเกงจิ๋วไปอยู่รักษาเมืองกังแฮ ครั้นได้กิดดิศพ์ว่าเล่าเปียวผู้พ่อป่วยหนักก็รีบเดินทางจากเมืองกังแฮมาเมืองเกงจิ๋วเพื่อเยี่ยมบิดา ครั้นมาถึง ประตูจน ทหารรักษาการณ์ก็ห้ามเล่าก็มิให้เข้าไปในจน ในขณะที่เดียวกันก็ให้เพื่อนทหารไปรายงานให้ข้ามอ ทราบ ข้ามอทราบความแล้วจึงชวนเดิยอุ้นรีบเดินทางมาที่จนของเล่าเปียว ในขณะที่เล่าก็กำลังเจรจากับ ทหารรักษาการณ์จะขอเข้าไปเยี่ยมเล่าเปียวนั้น ข้ามอและเดิยอุ้นก็เดินทางมาถึง ตรงเข้าไปที่เล่าก็แล้วว่าตัว ท่านได้รับมอบหมายให้อยู่ดูแลรักษาเมืองกังแฮ เหตุไฉนจึงทิ้งหน้าที่มาเมืองเกงจิ๋วโดยมิได้รับการอนุญาตจาก เล่าเปียว ดังนี้ ถ้าหากว่ากองทัพขุนกวนยกมาจะไม่เสียเมืองกังแฮแก่ขุนกวนดอกหรือ

เล่าก็จึงว่าขณะนี้การข้างเมืองกังแฮเป็นปกติอยู่ ไม่มีวีแววหรือข่าวศึก ตัวข้าพเจ้าได้กิดดิศพ์ว่าบิดาป่วยหนัก จึงรีบเดินทางมาหวังได้เยี่ยมไข้ ไม่ให้ถูกครหาได้ว่าเป็นบุตรอกตัญญู ขอท่านได้เมตตาอนุญาตให้เข้าไปเยี่ยม บิดาสักหน่อยหนึ่ง แล้วจะรีบเดินทางกลับ ข้ามอจึงว่าบิดาของท่านป่วยหนักอยู่ หากเข้าไปเยี่ยมในเวลานี้บิดา ท่านก็จะโกรธหาว่าท่านละทิ้งหน้าที่ ก็จะทำให้ความใช้นั้นหนักขึ้น แม้อาจถึงแก่ความตายได้ แทนที่ท่านจะ ได้ชื่อว่าเป็นบุตรกตัญญูกลับจะได้ชื่อว่าเป็นปิตุฆาต คือเป็นเหตุแห่งการผลาญชีวิตของบิดาตัวเอง ดังนั้น เพื่อถนอมชีวิตของบิดาท่านและป้องกันเกียรติคุณของท่านมิให้เสื่อมเสีย จึงขอให้ท่านกลับไปเมืองกังแฮก่อน

เล่าก็ฟังคำข้ามอก็รู้ที่ว่างใจขัดขวางไม่ให้เข้าไปเยี่ยมบิดา ครั้นจะขึ้นดิงดันก็เห็นกำลังทหารที่รักษาการณ์อยู่ นั้นมีเป็นจำนวนมาก ความห่วงใยในน้ำใจของบุตรที่มีต่อบิดาประดังเข้าในอก เล่าก็จึงร้องให้รักเล่าเปียวอยู่ที่ หน้าจน ครู่หนึ่งจึงขึ้นม้าเดินทางกลับไปเมืองกังแฮ ฝ่ายเล่าเปียวหลังจากทราบข่าวศึกโจโจแล้ว ก็วิตกกังวล ว่าจะไม่สามารถรักษาเมืองเกงจิ๋วไว้ต่อไปได้ อาการไข้ก็ยิ่งทรุดหนักลง น้ำใจใคร่อยากเห็นหน้าเล่าก็ผู้บุตรที่ ขอไปอยู่เมืองกังแฮ จึงสั่งให้คนรับใช้ออกไปตามเล่าก็ แต่ถูกทหารของข้ามอสกัดกั้นไว้มิให้ออกจากจน เล่า เปียวตั้งตาคอยคิดว่าบุตรจะมาเยี่ยมแต่ไม่เห็นใครมาเยี่ยม เข้าใจว่าถูกทอดทิ้งปล่อยให้ป่วยไข้แต่เดียวตาย อาการไข้ก็ยิ่งทรุด หนักลงอีก ถึงวันขึ้นสามค่ำ เดือนสิบ เจียนอันศกปีที่สิบสาม เล่าเปียวก็สิ้นใจอย่างสงบ นางขั้วสุหนิเป็นผู้เป็นภรรยาทราบข่าวเล่าเปียวตายแล้วจึงให้สาวใช้ไปเชิญข้ามอและเดิยอุ้นมาปรึกษาเพื่อหา หนทางให้เล่าจ๋องได้ครองอำนาจเมืองเกงจิ๋วสืบแทนเล่าเปียว

เดิยอุ้นจึงเสนอว่าการที่บุตรผู้น้องจะครองอำนาจแทนบิดาเป็นการผิดธรรมเนียมและอาจไม่ได้ความยอมรับ นับถือจากคนทั้งปวง นอกจากจะมีคำสั่งเสียเป็นลายลักษณ์อักษรจากเล่าเปียว ดังนั้นเพื่อให้เล่าจ๋องได้ครอง อำนาจและได้รับการยอมรับจากประชาชน จึงสมควรปลอมหนึ่งสื่อพินัยกรรมของเล่าเปียวขึ้นฉบับหนึ่ง ยกเล่า จ๋องขึ้นเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว สืบอำนาจของเล่าเปียวสืบไป

นางขั้วสุหนิและข้ามอได้ฟังข้อเสนอดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเรียกเจ้าหน้าที่ฝ่ายอาลักษณ์ซึ่งคุ้นเคยกับ ลายมือเขียนของเล่าเปียวเป็นอย่างดีเข้ามาจัดทำพินัยกรรมปลอมของเล่าเปียวว่าเมื่อเล่าเปียวถึงแก่กรรมแล้ว ให้บรรดาขุนนาง ข้าราชการเมืองเกงจิ๋วทั้งปวงยกเล่าจ๋องขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทน ครั้นทำพินัยกรรมปลอมเสร็จ สิ้นแล้ว ข้ามอจึงให้เรียกประชุม บรรดาขุนนางข้าราชการของเมืองเกงจิ๋ว แจ้งข่าวที่เล่าเปียวถึงแก่กรรมให้ ทราบ และให้เจ้าพนักงานเปิดพินัยกรรมของเล่าเปียว แล้วอ่านให้บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงฟัง บรรดา ขุนนางข้าราชการบางคนแม้ว่าจะมีความกังขาในพินัยกรรมนั้น แต่เห็นว่าข้ามอเป็นผู้บัญชาการทหาร ทั้งได้ นำเอากำลังทหารมาอารักขาไว้โดยรอบศาลาว่าการก็รู้ความนัยว่าถึงอย่างไรเสียเล่าจ๋องก็ต้องได้เป็นเจ้า เมืองเกงจิ๋ว ธุระอะไรจะต้องไปใส่ใจคัดค้าน ดังนั้น จึงต่างคนต่างเออออเห็นชอบตามพินัยกรรมปลอมของเล่า เปียว แล้วยกเล่าจ๋องขึ้นเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋วแทนเล่าเปียวผู้บิดา

หลังจากตั้งเจ้าเมืองใหม่เสร็จสิ้นแล้ว ข้ามอจึงให้แต่งการพิธีศพ ของเล่าเปียวอย่างรวบรัด แล้วนำไปฝังไว้ ตามอย่างธรรมเนียมขณะเมื่อเล่าจ๋องขึ้นครองอำนาจเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋วนั้นมีอายุเพียงสิบสี่ปี แต่มีความฉลาด แกมโกงตามสายเลือดของนางขั้วสุหนิ ดังนั้นในพลันที่ครองอำนาจจึงคิดอ่านป้องกันอำนาจของตัวเองจากเล่าก็ ผู้ที่เมื่อคิดดังนั้นจึงเรียกประชุมบรรดาขุนนางข้าราชการ แล้วปรึกษาว่าบิดาเราหาบุญไม่แล้ว แต่ยังคงมีเล่าปี ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่และเล่าก็ซึ่งเป็นบุตรผู้ใหญ่ อันเกิดแต่ภรรยาคนก่อนของเล่าเปียว การที่ท่านทั้งปวงยกยกย่อง ตั้งให้เราเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋วยอมทำให้เล่าปีและเล่าก็ไม่พอใจ และคิดอ่านยกกองทัพมาตีเมืองเกงจิ๋ว ท่านทั้ง ปวงจะคิดป้องกันประการใด

ลี้กยขุนนางเก่าเมืองเกงจี้เป็นผู้ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมการปกครองแต่ไม่มีความนัยทางการเมือง พอได้ฟังปรารภของเล่าจ้งดั่งนั้น ก็สำคัญผิดคิดว่าเล่าจ้งจะยกอำนาจแก่ผู้พี่ซึ่งเป็นความสำคัญผิดอย่างถนัด เพราะอำนาจนั้นเป็นสิ่งหอมหวานเย้ายวนติดแน่น ใครได้สัมผัสแล้วน้อยนักที่จะละวางหรือยอมยกอำนาจแก่ผู้อื่น จึงกล่าวขึ้นว่าที่ท่านเจ้าเมืองปรารภทั้งนี้ชอบด้วยธรรมเนียมประเพณีแต่โบราณ ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึงเล่ากั้วพี่เขยมาเมืองเกงจี้แล้วมอบตำแหน่งเจ้าเมืองแก่เล่ากั้วก็จะเป็นที่สรรเสริญแก่คนทั้งปวง

ขัวมอได้ฟังลี้กยเสนอตั้งนั้นก็โกรธ เพราะหมู่เขาหามาเข้าโรงเชือดและเชือดเสร็จสิ้นไปแล้ว ยังจะมาพูดเรื่องปล่อยหมู่เสียอีก จึงตวาดใส่ลี้กยด้วยเสียงอันดังว่า ตัวท่านเสียที่ที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ไม่รู้การธรรมเนียมแต่โบราณ อันการที่เล่าจ้งได้ตำแหน่งเจ้าเมืองเกงจี้จะมีขุนนางผู้ใดคิดอ่านเสนอก็กหาไม่ แต่เป็นความเห็นและคำสั่งเสียในพินัยกรรมของเล่าเปียวซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติตาม ทั้งเจ้าเมืองใหม่ก็มีสติปัญญาความสามารถแลยังมีขุนนางข้าราชการทั้งปวง รวมทั้งตัวเราเองช่วยท่านบำรุงอยู่ ซึ่งจะให้หนังสือไปเชิญเล่ากั้วเล่าปี เข้ามาครองเมืองเกงจี้คือการไม่ชอบและขัดต่อเจตนารมณ์ของเล่าเปียว ท่านอย่าได้เจรจาความดั่งนี้อีกต่อไปเลย

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ผลของการเลี้ยงคนขึ้นเพื่อให้เป็นใหญ่ (ตอนที่ 218)

ในขณะที่ศึกนอกกำลังโหมลามาจากแดนเหนือสู่แดนใต้ และเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกที ภายในเมืองเกงจี้ก็เกิดศึกในขึ้นระหว่างขุนนางฝ่ายทหารที่นำโดยขัวมอ กับลี้กยขุนนางเก่าฝ่ายขุนของเล่าเปียว ลี้กยเป็นขุนนางเก่ารู้ขนบธรรมเนียมประเพณีแต่โบราณ ต้องการให้เล่ากั้วบุตรผู้พี่เข้ามาครองอำนาจในเมืองเกงจี้ และต้องการให้เล่าปีมาช่วยดูแลรักษาเมืองเพื่อรับศึกข้างโจโจ ในขณะที่ขัวมอกับพวกถือเล่ากั้วและเล่าปีเป็นศัตรู จึงแทนที่จะคิดสามัคคีกับเล่ากั้วและเล่าปีซึ่งเป็นญาติเพื่อรับมือกับศึกใหญ่ข้างโจโจ กลับตั้งตัวเป็นปรปักษ์และคิดล้างผลาญฝ่ายญาติเสียเอง

ลี้กยได้ยื่นคำข้อมอบตวาดใส่ดั่งนั้นก็โกรธ เพราะในใจลี้กยเองก็กังขาอยู่ว่าพินัยกรรมที่แต่งตั้งเล่าจ้งเป็นเจ้าเมืองมีเงื่อนไขเบื้องหลัง จึงลี้มความกลัวขัวมอซึ่งคุมกำลังทหารอยู่ในมือแล้วกล่าวด้วยเสียงอันดังตาคกลับไปได้แย้งโดยไม่เกรงใจว่า "มึงเป็นคนหาปัญญาไม่ได้ ไม่กระทำตามขนบธรรมเนียมแต่ก่อน จัดแจงเอาเองตามอำเภอใจจะนี้ มึงจะทำให้แผ่นดินเมืองเกงจี้แลหัวเมืองทั้งเก้านี้เป็นอันตรายฉิบหาย แลตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่นเป็นมั่นคง"

ลี้กยสาปแช่งขัวมอต่อไปว่าขอให้ดวงวิญญาณของเล่าเปียวได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์มาหักคอขัวมอให้ตายดับไปต่อหน้า ขัวมอได้ฟังดั่งนั้นก็โกรธ ออกคำสั่งให้ทหารจับตัวลี้กยไปประหาร ลี้กยถูกควมคุมตัวแล้วยังไม่เกรงกลัวต่อความตาย ร้องว่าขัวมอไม่ขาดปากจนเพชฌฆาตลงดาบประหาร หลังจากสังหารให้จับตัวลี้กยไปประหารแล้ว ขัวมอจึงเข้ายึดกุมอำนาจทางการเมืองเกงจี้ไว้โดยเบ็ดเสร็จ ออกคำสั่งแต่งตั้งญาติพี่น้องและสมัครพรรคพวกที่ไว้วางใจให้ดำรงตำแหน่งสำคัญทางทหารทุกกรมกอง และยังแต่งตั้งให้คนเหล่านั้นไปปกครอง รักษาเมืองและด่านทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเกงจี้อีกด้วย

ขัวมอเห็นว่าศึกข้างเล่าปีและเล่ากั้วมีนัยสำคัญเกี่ยวกับความเป็นความตายของเมืองเกงจี้ยิ่งกว่าศึกข้างโจโจ ดั่งนั้นแทนที่จะเตรียมรับมือกับทัพใหญ่ของโจโจ กลับคิดป้องกันการศึกษาเล่ากั้วและเล่าปีเมื่อความคิดอ่านของขัวมอเป็นเช่นนี้ จึงออกคำสั่งแต่งตั้งให้เดียนยี่กับเล่าเสี้ยนซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเมืองเกงจี้เป็นผู้รักษาเมืองเกงจี้ ส่วนขัวมอ นางขัวฮุยก็ได้พาเล่าจ้งและพรรคพวกตลอดจนขุนนางข้าราชการทั้งปวงยกไปตั้งอยู่เมืองชงหยงเพื่อเตรียมการต่อสู้กับเล่ากั้วและเล่าปี พอไปถึงเมืองชงหยงได้ไม่นาน หนวยลาดตระเวนก็ได้ส่งใบบอกเข้ามารายงานแก่เล่าจ้งเจ้าเมืองที่ยังอ่อนเดียงสาวว่าบัดนี้กองทัพใหญ่ของโจโจซึ่งเคลื่อนออกจากเมืองสุโตลงมาภาคใต้นั้นกำลังบ้ายโจมตีหน้าตรงมาทางเมืองชงหยง

เล่าจ้งทราบข่าวศึกก็ตกใจ จึงเชิญบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเข้ามาหารือ แล้วแจ้งข่าวศึกทั้งปวงให้บรรดาคนเหล่านั้นทราบ และปรึกษาวางแผนป้องกันเมืองประการใด ขัวส่วนขุนนางฝ่ายขุนได้เสนอว่าสถานการณ์เมืองเกงจี้บัดนี้ตกอยู่ในท่ามกลางอันตรายทั้งสองข้าง ข้างหนึ่งโจโจกำลังกรีธาทัพใหญ่ลงได้อีกข้างหนึ่งเล่ากั้วและเล่าปีก็ตั้งอยู่ในความไม่พอใจที่ไม่ได้ครองอำนาจสืบต่อจากเล่าเปียว รอคอยจังหวะและโอกาสที่จะยกกองทัพมาตีเมืองเกงจี้ หากศึกทั้งสองข้างยกกระหนาบ มาพร้อมกันเห็นจะรับมือได้ขัดสนเมืองเกงจี้แลราษฎรทั้งปวงก็จะตกอยู่ในอันตราย

สุสวนผู้นี้ต้องนับว่าเป็นขุนนางซีเทอที่สดคนหนึ่งในสามก๊ก เพราะไม่รู้จักการหนักเบา ไม่รู้ความเมืองและความศึก จึงมองเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น ความจริงในยามนี้ทางด้านเล่าก็และเล่าปี่นั้นมิได้คิดที่จะตั้งตัวเป็นศัตรูกับเล่าจ้อง เพราะยังคำนึงถึงความเป็นญาติ ทั้งในสถานการณ์ที่โจโฉกรีธาทัพใหญ่มาจากเมืองหลวงถือเป็นอันตรายแก่ทั้งสองฝ่าย และผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองฝ่ายคือการร่วมมือกันรับมือกับกองทัพของโจโฉ สถานการณ์ไม่มีทางที่ทั้งฝ่ายโจโฉและฝ่ายเล่าปี่จะยกกองทัพมากระหนาบตีเมืองเกงจิ๋วตามความเห็นของสุสวนได้เลย

เป็นธรรมดาว่าผู้นำเป็นคนแบบไหน ผู้ตามก็จะเป็นคนแบบนั้น หรืออีกนัยหนึ่งก็คือสมุนบริวารเป็นคนแบบไหน ย่อมบ่งชี้ธาตุแท้ของผู้เป็นหัวหน้าว่าเป็นคนแบบนั้นด้วย ไม่ว่าจะเป็นสร้างภาพ สร้างฉาก ประการใดก็ตาม ให้ดูตัวอย่างนักการเมืองบางคนที่สร้างภาพลักษณ์ ราวกับว่าเป็นผู้ทรงพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์ แต่สมุนบริวารทั้งนั้นล้วนเป็นหมูโจร ดังนั้น ภาพลักษณ์ของผู้ทรงพรหมจรรย์นั้นย่อมไม่ใช่ธาตุแท้ หากเป็นภาพลวงตา เพราะธาตุแท้ก็คือหัวหน้าโจรดีๆ นี่เอง เล่าจ้องได้ฟังคำของสุสวนแล้วนั่งอึ้งอยู่ สุสวนจึงเสนอต่อไปว่าข้าพเจ้ามีแผนการที่จะรักษาเมืองเกงจิ๋วให้รอดปลอดภัย ซึ่งจะทำให้ท่านตลอดจนบรรดาขุนนางข้าราชการและราษฎรทั้งปวงไม่ต้องเดือดร้อนหรือได้รับอันตราย โดยเฉพาะตัวท่านนั้นจะได้ครองอำนาจ ในเมืองเกงจิ๋วสืบไป

เล่าจ้องกำลังตระหนกอยู่กับข้อเสนอตอนต้นของสุสวน ยังคิดอะไรไม่ออก ครั้นได้ฟังว่ามีแผนการที่จะเอาตัวรอดและรักษาอำนาจไว้ได้ต่อไปก็ตื่นเต้นสนใจ ริมตามขึ้นว่าแผนการของท่านที่ว่าเป็นประการใด สุสวนเห็นเป็นที่จึงกล่าวตอบไปว่า "ขอให้ท่านยกเมืองเกงจิ๋วกับทั้งเก้าหัวเมืองนี้ให้แก่โจโฉ เห็นโจโฉจะมีความยินดีก็จะชุบเลี้ยงให้ได้ความสุข "นี่คือข้อเสนอที่ซีเทอที่สดของขุนนางซีเทอที่เป็นลูกน้องของเจ้าเมืองแบบซีเทอเหมือนกัน ดังนั้น ผู้นำคนใด เจ้าเมืองคนใดมีคนซีเทออยู่ข้างตัวแบบนี้ย่อมไม่มีทางหวังอนาคตที่ดีงามได้เลย ในขณะที่หากจะถือว่าความคิดและข้อเสนอแบบนี้เป็นเรื่องซีเทอ ก็ต้องถือว่าความคิดที่ต่อต้านแบบวัชนที่หลงใหลติดยึดในอำนาจทั้งที่ท่าชาติบ้านเมืองพินาศสิ้นแล้วยังไม่ยอมละวางอำนาจก็คือความคิดที่ซีเรื้อน ซึ่งสุดโต่งอยู่อีกข้างหนึ่ง

เล่าจ้องแม้ว่าจะเป็นเจ้าเมืองใหม่ยังอ่อนเยาว์ แต่เลือดขัดติยะอันสืบทอดมาแต่พระเจ้าฮั่นโกโจ ซึ่งแม้จะจิตใจไปแต่ยังไม่หมดสิ้น พอได้ยินคำสุสวนดังนั้นก็โกรธ ตวาดใส่สุสวนว่าบิดาเราลงลี้ดับสูญไม่ทันไร ไฉนท่านจึงวางแผนคิดอ่านให้เรายกบ้านเมืองแก่ผู้อื่นดังนี้เล่าแก่งอวดซึ่งเป็นทีปรึกษาเก่าของเล่าเปียว เมื่อครั้งวัยหนุ่มความคิดสติปัญญาเฉียบแหลม เป็นนักสู้และนักวางแผน ได้ร่วมการศึกกับเล่าเปียว ร่วมเป็นพันธมิตรกับเตียวสิ่วรบกับโจโฉมาแต่ก่อน แต่ครั้นวันคืนผ่านไปจิตใจสู้รบก็คลอนคลายลงด้วยลาภแลวสาจากอำนาจและตำแหน่งหน้าที่ที่บำรุงบำเรอเปโรปรน เหตุนี้เมื่อล่วงวัยเข้าแล้วได้ขาศึกก็ตกใจ ประมาณประเมินสถานการณ์เห็นว่ากองทัพโจโฉยกมาครั้งนี้หนักหน่วงนัก หากจะต่อสู้คงไม่ได้ชัยชนะ ดังนั้นด้วยความรักตัวกลัวตายจึงคิดสวามิภักดิ์เข้าด้วยโจโฉ แต่ยังไม่สบช่องโอกาส ครั้นแก่งอวดได้ยินข้อเสนอของสุสวนแล้วเห็นสบโอกาสที่จะเอาตัวรอดจึงกล่าวสนับสนุนขึ้นว่า "อันสุสวนว่านี่ชอบนัก เพราะเกิด มาเป็นคนจำจะรู้จักที่หนักที่เบาจึงควร แลทุกวันนี้โจโฉได้เป็นมหาอุปราช มีน้ำใจกำเริบ จะทำการสิ่งใดก็ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ เทียวปราบปรามบ้านเมืองได้เป็นอันมาก บัดนี้ท่านก็เพิ่งตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ แต่การภายในพื้นของของท่านก็ยังไม่ปกติกัน ซึ่งจะคิดอ่านทำศึกภายนอกนั้นเห็นไม่ควร"

แก่งอวดได้เสนอต่อไปว่าเมื่อข้าศึกโจโฉยกกองทัพใหญ่ล่วงรู้ถึงพระราชกรณียกิจ ก็จะพากันตบถกตบใจ ขวนกันหลบหนีออกจากเมือง หรือไม่ก็จะไปขอเข้าด้วยโจโฉ กำลังของเมืองเกงจิ๋วก็จะอ่อนด้อยถอยลง เห็นจะรับมือกับกองทัพของโจโฉได้ขัดสน จึงขอท่านได้ไตร่ตรองให้จงดี เล่าจ้องเคยเห็นและรู้จักแก่งอวดมาตั้งแต่น้อย มีความนับถือและเกรงใจแก่งอวดอยู่เป็นอันมาก ครั้นได้ฟังคำสนับสนุนของแก่งอวด ก็เชื่อว่าเป็นความคิดเห็นโดยสุจริต แรงทูลนิมนต์ที่ต่าหนิสุสวนก็อ่อนลง จึงกล่าวว่าเหตุผลที่ท่านกล่าวมาทั้งนี้ก็นักแนมนั่นคงอยู่ แต่ทว่าตัวเราได้สืบทอดเมืองเกงจิ๋วจากบิดาไม่ทันนาน หากจะยกเมืองให้แก่ผู้อื่นก็เหมือนหนึ่งเป็นบุตรอกตัญญู ไม่สามารถรักษามรดก ของบิดาเอาไว้ได้ วันข้างหน้าจะบากหน้าไปพบดวงวิญญาณของบิดาได้อย่างไร แม้สืบไปข้างหน้าจะมองหน้าผู้คนราษฎรเมืองเกงจิ๋วได้ไม่สนิทใจ ทั้งคำคนก็จะครหานินทาเป็นอันมาก

อองซันซึ่งเป็นทีปรึกษาของเมืองเกงจิ๋วอีกคนหนึ่งก็เป็นขุนนางจำพวกรักตัวกลัวตาย คิดแต่จะเอาตัวรอดอย่างเดียว เห็นท่าทีของเล่าจ้องอ่อนลงดังนั้น จึงสนับสนุนความคิดที่จะให้สวามิภักดิ์ต่อโจโฉ และกล่าวสนับสนุนว่าความที่สุสวนและแก่งอวด กล่าวมาทั้งนี้ชอบด้วยเหตุและผลแน่นอนหาควรที่ท่านจะตัดสินใจดำเนินการตามความคิดของขุนนางผู้ใหญ่ อนึ่งเล่า หากแน้นท่านคิดอ่านจะต่อสู้กับโจโฉ คิดหรือว่าจะเอาชนะโจโฉได้ หลังจากซีเทอทางรอดสนับสนุนความคิดที่จะให้สวามิภักดิ์กับโจโฉแล้วก็ได้ใช้ลิ้นของขุนนางขมขู่เล่าจ้องต่อไปว่าโจโฉมีกำลังทหารเข้มแข็งใหญ่โต มีทีปรึกษาซึ่งมีสติปัญญาเป็นอันมาก แม้ลิโป้ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุด ซึ่งครองอำนาจเป็นใหญ่ในหัวเมืองฝ่ายเหนือมาแต่ก่อน มีกำลังทหารมากกว่าโจโฉ และมี

สติปัญญาความคิดในการสงครามเป็นอันมากก็ไม่อาจต้านทานต่อสุโจโจได้ จึงถูกโจโจปราบปรามราบคาบสิ้นชื่อไปหมดแล้ว หลังจากได้ชัยชนะทางภาคเหนือแล้ว กองทัพของโจโจได้เติบโตใหญ่เข้มแข็งกว่าเก่า และมีน้ำใจฮึกเหิมกำเริบ คิดรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ตัวท่านและกองทัพเมืองเกงจิวเพียงเท่านั้นจึงประมาณดูเถิดว่าจะสามารถเทียบเคียงกับลิโป้ อ้วนเสี้ยว และอ้วนสุดได้หรือไม่

เองซันเห็นเล่าจ้องมีที่ทำงานต่อถ้อยคำ เห็นเป็นที่จึงกล่าวรุดตอไปว่าบัดนี้โจโจกรีธาทัพใหญ่ กำลังพลกว่าห้าสิบล้านลงภาคใต้ เห็นจะต้านทานกองทัพโจโจไว้มิได้ ดังนั้น หากจะสู้รบก็ย่อมมีปราชัยเป็นผลอยู่เบื้องหน้าและในที่สุดก็ต้องยอมสวามิภักดิ์แก่โจโจอยู่ดี แต่เป็นการยอมสวามิภักดิ์ในฐานะเชลย ต่างกับการขอสวามิภักดิ์โดยสุจริตตั้งแต่ตอนนี้ หากท่านไม่ฟังคำก็จะต้องได้สำนักในภายหลังและเห็นที่จะได้รับอันตรายเป็นมั่นคง เล่าจ้องถูกสามขุนนางชี้เทื่อว่ากล่าวหวานล่อมเอาโดยกว้าง โดยลึกล้ำแนบ ไม่เห็นทางรอดอย่างอื่นจึงคล้อยตามความเห็นของขุนนางเหล่านั้น แต่ความที่ยังเป็นเด็กและเป็นลูกติดแม่ เหตุนี้แม้ความเห็นคล้อยตามสามขุนนางแล้ว เล่าจ้องยังคงต้องการถามความเห็นผู้เป็นแม่ก่อน ดังนั้นจึงกล่าวว่าเราต้องการแล้วเห็นชอบ ตามความเห็นของท่านทั้งปวง แต่จะขอผ่อนผันเวลาปรึกษาด้วยมารดาอีกชั้นหนึ่งก่อน

ฝ่ายนางขัวสุหยินเป็นสตรีช่างแอบ เมื่อเล่าจ้องออกจากราชการศึกกับเหล่าขุนนาง นางขัวสุหยินได้ลอบยื่นแอบฟังอยู่หลังม่าน ได้ยินความตลอด ครั้นเล่าจ้องกล่าวดังนั้น นางขัวสุหยินจึงเดินออกมายืนอยู่ข้างๆ ที่นั่งของเล่าจ้อง บรรดาขุนนางข้าราชการ ทั้งปวงเห็นแม่เจ้าเมืองน้อยเดินออกมาดังนั้นจึงพากันลุกขึ้นคำนับตามธรรมเนียม นางขัวสุหยินจึงว่าความอันเป็นไปในบ้านเมืองเป็นเรื่องของฝ่ายหน้า ดังนั้น เมื่อบรรดาขุนนางข้าราชการมีความเห็นพ้องต้องกันดังนี้แล้ว เจ้าจะเอาความกลับมาปรึกษาเราซึ่งเป็นฝ่ายในให้เปลืองเปล่าทำไมเล่า จงดำเนินการตามความคิดเห็นของเหล่าขุนนางทั้งนั้นเถิด

เล่าจ้องได้ฟังความเห็นของมารดาที่เห็นพ้องต้องกับความเห็นของบรรดาที่ปรึกษาดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้เรียกเจ้าหน้าที่อาลักษณ์เข้ามาเขียนสารถึงโจโจ ความว่าแผ่นดินเป็นจลาจล ราษฎรได้รับความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า แต่เป็นบุญของแผ่นดินที่ท่านอัครมหาเสนาบดีมีน้ำใจรักราษฎร มีปณิธานมุ่งมั่นรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งเพื่อสถาปนาสันติภาพและสันติสุขให้เกิดขึ้น ตัวข้าพเจ้าเล่าจ้องได้กิดดิศพลปณิธานของท่านอัครมหาเสนาบดีเป็นที่เลื่อมใสศรัทธา บัดนี้ทราบว่าคุณอัครมหาเสนาบดีกรีธาทัพใหญ่ลงภาคใต้ จึงใคร่ขอสวามิภักดิ์สนองตอบปณิธานเพื่อความสงบสุขของแผ่นดินสืบไป

เมื่ออาลักษณ์เขียนสารเสร็จแล้ว เสนอให้เล่าจ้องลงนาม และมอบหมายให้ขงต่งขุนนางฝ่ายการทูตถือสารนั้นเดินทางขึ้นทิศเหนือเพื่อไปมอบแก่โจโจการเลี้ยงคนชี้เทื่อให้เป็นใหญ่ในแผ่นดินก็ต้องรับผลแห่งความ ชี้เทื่อและต้องกลายเป็นไพร่ในที่สุดดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

กอบเพื่อสุ (ตอนที่ 219)

เล่าจ้องจวนต่อความเห็นของขุนนางที่ชี้เทื่อรอบข้าง ยอมยกเมืองเกงจิวให้แก่โจโจ แทนที่จะคิดอ่านร่วมมือกับเล่ากัผู้เป็นพี่และเล่าปี่เป็นอา เพื่อสู้รบปรบมือกับกองทัพของโจโจ ดังนั้นอำนาจเมืองเกงจิวที่ได้ครองไม่กี่วันจึงตกแก่โจโจโดยง่าย

หากจะอุปมาเล่าจ้องเป็นหมาจิ้งจอก ไม่ไว้วางใจเครือญาติหมาจิ้งจอกด้วยกัน ถือเครือญาติเป็นศัตรู แล้วคิดอ่านเอาตัวเข้าพึ่งเสื้ออยู่กับเสือ ความคิดชนิดนี้ไม่เพียงแต่จะไม่อาจสำเร็จประโยชน์เท่านั้น แม้จะรักษาชีวิตให้อยูรอดจากการตกเป็นเหยื่อของเสือก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปได้จันใด อุปไมยอนาคตชีวิตของเล่าจ้องที่ยอมสวามิภักดิ์แก่โจโจก็เป็น จันนั้นขงต่งนำสารของเล่าจ้องขึ้นเหนือ ถึงปลายแดนเมืองอ้วนเซี่ยก็สวนทางกับกองทัพโจโจจึงเข้าไปขอพบโจโจ ครั้นโจโจทราบข่าวขงต่ง นำสารขอสวามิภักดิ์มาแต่ขงเมืองเกงจิวก็มีความยินดี ให้ทหารนำตัวขงต่งเข้ามาพบ รับสารของเล่าจ้องมาอ่านดูทราบความแล้วก็หัวเราะ อย่างพอกพอใจ

โจโจหันมามองหน้าขงต่งแล้วว่าการที่เล่าจ้องรู้ธรรมเนียมผู้ใหญ่อยุใหญ่ เคารพในอำนาจปกครองของราชสำนัก แล้วยอมสวามิภักดิ์โดยสุจริตดังนี้ เรามีความยินดียิ่งนัก เพราะอาณาประชาราษฎรทั้งปวงจะไม่ต้องพลอยเดือดร้อน และมีความสุขสืบไป ท่านจงกลับไปบอกเล่าจ้องเถิดว่าตัวเราชอบใจยิ่งนัก แต่เพื่อให้เป็นไปตามประเพณี ให้เล่าจ้องออกมาคำนับเราซึ่งเป็นผู้ถือรับสั่งให้ถูกต้องตามอย่างธรรมเนียม เราจะท่านบำรุงให้เป็นสุขสืบไป

ว่าแล้วโจโลจึงสั่งทหารให้เบิกเสื้อผ้าแพรพรรณเป็นอันมาก ปูบ่าเหน็บความชอบแก่ชงต่ง แล้วว่าท่านจงกลับไปทำการตามคำเราให้เป็นผลสำเร็จ ความชอบก็จะมีแก่ท่านเป็นอันมาก ชงต่งคำนับลาโจโลแล้วเดินทางกลับลงใต้เพื่อจะไปรายงานความให้เล่าจ๋องทราบ แต่พอชงต่งเดินทางมาถึงริมน้ำที่จะข้ามปากไปยังเมืองชงหยง ได้พบกับกวนอู ซึ่งนำกำลังทหารออกลาดตระเวนก็ตกใจ แสดงอาการพิรุธให้ปรากฏ กวนอูเห็นดังนั้นก็สงสัย จึงให้ทหารจับตัวชงต่งไว้ แล้วนำมาไต่สวนว่าท่านไปมาแต่ข้างไหน และด้วยเรื่องราวอันใด ชงต่งถูกจับก็ยิ่งตกใจ แต่ฝืนใจแสร้งลงว่าเป็นพ่อค้าวานิชเดินทางมาแต่ข้างหัวเมืองฝ่ายเหนือจะไปยังเมืองชงหยง จึงมาพบกับท่าน ณ ริมแม่น้ำนี้

กวนอูได้ฟังคำชี้แจงดังนั้นก็สงสัยในอาการพิรุธและความลึกลับ ลุกขึ้นพิเคราะห์เครื่องแต่งกายและสัมภาระที่มีมาแต่น้อยไม่น่าเชื่อว่าเป็นพ่อค้าวานิชไปประกอบกิจที่หัวเมืองทางเหนือ ยิ่งกว่านั้นเสื้อผ้า ที่สวมใส่ก็เป็นลักษณะของเสื้อผ้าของชาวภาคใต้ กวนอูจึงชักใช้ไล่เลียงและเตรียมที่จะออกคำสั่งให้ทหารโบยเพื่อให้รับสารภาพโดยจริง ชงต่งเห็นการคับขันดังนั้นก็รู้ว่าสิ้นปายเบี่ยงสืบไปคงจะเจ็บตัวเปล่าจึงรับสารภาพแต่โดยดีว่าบัดนี้เล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิวสิ้นบุญแล้ว ชัวมอและพรรคพวกได้ยกเล่าจ๋องขึ้นเป็นเจ้าเมือง และเล่าจ๋องยอมสวามิภักดิ์โจโล จึงสั่งการให้ข้าพเจ้านำสารไปแจ้งแก่โจโล โจโลยอมรับการสวามิภักดิ์แล้วให้ข้าพเจ้าไปบอกเล่าจ๋องให้ออกไปคำนับให้ถูกต้องตามอย่างธรรมเนียม

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เห็นความที่ชงต่งกล่าวนั้นเป็นเรื่องใหญ่หลวง จึงคุมตัวชงต่งเข้าไปในเมืองซินเอี้ยพาไปพบเล่าปี่ แล้วรายงานความตามคำบอกของชงต่งให้เล่าปี่ทราบทุกประการ พอเล่าปี่ทราบว่าเล่าเปียวถึงแก่ความตายก็เสียใจ ร้องไห้จนสิ้นสติสมประดี บรรดาผู้คนในสวนต่างช่วยกันแก้ไขจนฟื้นคืนสติ แต่เล่าปี่ยังคงความโหม่นสอไม่อาจกล่าวความอันใดกับกวนอูหรือชงต่งได้

เดียวหุยอยู่ในที่นั้นด้วยจึงว่า ความใหญ่มีมาข้างหน้าดังนี้ พี่ใหญ่จะมัวโศกเศร้าเสียใจอยู่จะแก้ไขปัญหาคะไรได้ ขอให้พี่ใหญ่ สั่งประหารแล้วตัดศีรษะชงต่ง คนทรยศไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป แล้วยกกองทัพไปตีเมืองชงหยง จับเล่าจ๋องและชัวมอฆ่าเสียให้สิ้น จากนั้นจึงค่อยคิดอ่านรับมือกับศึกโจโลเพียงด้านเดียว เล่าปี่ได้ยินดังนั้นจึงว่า "ตัวท่านเป็นเด็กจะไปกว่าผู้ใหญ่ทำไม ขงสงบปากอยู่ก่อน อันการงานทั้งปวงนั้นเราก็คงตรองแล้ว" ความอันเล่าปี่กล่าวกับเดียวหุยดังนี้ เห็นจะข้ามไปโดยไม่พิจารณาเนื้อความที่ซ่อนอยู่ไม่ได้ เพราะมีความเมืองและความหมายที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำอย่างลึกซึ้งเล่าปี่มองข้อเสนอของเดียวหุยว่าเป็นเพียงข้อเสนอของเด็กและยังดำหนิดด้วยว่า "จะรู้ไปกว่าผู้ใหญ่ทำไม" และเล่าปี่ยังกล่าวต่อไปด้วยว่า ให้เดียวหุยสงบปากสงบคำไว้ก่อน "อันการงานทั้งปวงนั้นเราก็คงตรองแล้ว" ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเล่าปี่ได้คิดแผนการบางอย่างซ่อนเร้นอยู่ในใจ และแผนการนั้นยอมไม่ใช้สิ่งที่เดียวหุยเสนอ เล่าปี่คงเกรงว่าเดียวหุยจะกล่าวความเปิดเผยความบางอย่างโดยไม่ระวังตัว จึงปราบเดียวหุยไม่ให้กล่าวความสืบไป ดังนั้นการที่เล่าปี่ร้องไห้จนสลบไม่ได้สติสมประดี และความอันที่จะได้กล่าวโต้ตอบกับชงต่งจึงน่าที่จะบอกความนัยของความคิดอ่าน ของเล่าปี่ได้ว่าเป็นประการใด เล่าปี่ปราบเดียวหุยแล้วจึงกล่าวกับชงต่งต่อไปว่าตัวท่านก็เป็นขุนนางเก่าของเมืองเกงจิว มีสติปัญญาเป็นอันมาก ก็แลเมื่อชัวมอและพรรคพวกคิดอ่านไม่ชอบด้วยธรรมเนียม ยกเล่าจ๋องขึ้นเป็นเจ้าเมืองเกงจิวดังนี้ เหตุใดจึงไม่นำความมาแจ้งให้เราทราบเสียก่อน แล้วว่าโทษท่านถึงตายอยู่แล้ว แต่ครั้นเราจะประหารท่านก็ไม่เห็นเป็นประโยชน์สิ่งใด มิหนำซ้ำกระบี่ของเราจะเปราะเปื้อนโลหิตให้เสื่อมเสียเสียเปล่าๆ เราจะละชีวิตท่านให้กลับไปเมืองชง หยง ท่านจงไปบอกชัวมอและเล่าจ๋องเถิดว่าเราจับท่านได้แล้วให้ปล่อยตัวมา

ชงต่งได้ฟังดังนั้นก็สงสัย ถามเล่าปี่ว่าท่านจะมีความสิ่งใดให้ข้าพเจ้านำไปแจ้งแก่เล่าจ๋องและชัวมอนอกจากที่กล่าวนี้หรือไม่ เล่าปี่จึงว่าเราไม่มีความอื่นใดนอกจากที่กล่าวแล้ว จงรีบกลับไปเมืองชงหยง แล้วบอกความนั้นแก่เล่าจ๋องและชัวมอเถิดว่าแล้วเล่าปี่จึงสั่งให้ทหารแกะเชือกมัดชงต่งแล้วปล่อยชงต่งกลับไป การที่เล่าปี่ปล่อยชงต่งเพียงเพื่อให้ไปแจ้งความแก่เล่าจ๋องและชัวมอว่าเล่าปี่จับตัวได้แล้วปล่อยให้กลับมาโดยไม่มีผู้อื่นใดอีกนั้น พอที่จะแลเห็นแผนการความคิดของเล่าปี่ได้ว่าต้องการที่จะแสดงให้เห็นแก่เล่าจ๋องและชัวมอรู้ว่า ฝ่ายเล่าปี่แม้จะรู้ว่าเล่าจ๋องยอมสวามิภักดิ์กับ โจโลแล้ว ก็ยังคงยึดมั่นในความเป็นญาติแซ่เดียวกันจึงไม่ได้ถือเล่าจ๋องและชัวมอเป็นศัตรู ดังนั้น จึงไม่ได้ทำร้ายหรือประหารชีวิตชงต่ง กรณีชอบที่เล่าจ๋องและชัวมอจะได้หันมาร่วมมือกันรับศึกข้างโจโล

ชงต่งกลับออกไปไม่ทันนาน ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงาน แก่เล่าปี่ว่าบัดนี้เล่าปี่เจ้าเมืองกังแฮได้ใช้ให้ฮั้วเจี๋ยมาคำนับเล่าปี่ได้ยินว่าฮั้วเจี๋ยมาแจ้งก็โน้มน้าวถึงเหตุการณ์ครั้งก่อนที่ชัวมอวางแผนลอบสังหารถึงสองครั้ง แต่ฮั้วเจี๋ยได้แจ้งข่าวคราวให้เล่าปี่ได้ทราบทันท่วงที จึงสามารถหลบหนีเอาชีวิตรอด ดังนั้นเล่าปี่จึงดีใจเป็นอันมากที่จะได้พบกับฮั้วเจี๋ยอีกครั้งหนึ่ง จึงเดินออกไปต้อนรับฮั้วเจี๋ยถึงหน้าประตูจวน ฮั้วเจี๋ยเห็นเล่าปี่เดินออกมา ก็ดี

ใจ คำนับเล่าปีตามธรรมเนียมแล้วว่า ข้าพเจ้าเดินทางมาครั้งนี้ด้วยเล้าก็มอบหมายให้มาแจ้งความแก่ท่านว่า เล้าป่วยถึงแก่ความตายแล้ว แต่ขอมอ นางขลุ่ยหยิน และพรรคพวกได้คบคิดกันชิงเอาเมืองเกงจิว ยกเล้าจ้อง ขึ้นเป็นเจ้าเมืองโดยปกปิดไม่บอกกล่าวให้เล้าก็และตัวท่านทราบ คนเหล่านั้นทำการตามอำเภอใจไม่ยึดถือ ขนบธรรมเนียมประเพณีแต่โบราณ แลบัดนี้เล้าจ้องและพวกได้ยกมาตั้งอยู่ที่เมืองซงหยง เล้าก็จึงให้ข้าพเจ้า มาแจ้งแก่ท่านให้ยกกองทัพไปตีเมืองซงหยงบรรจบกับกองทัพของเมืองกังแฮ แล้วยึดเมืองเกงจิวกลับคืนมา ให้จงได้

เล้าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าได้ทราบความนี้อยู่ก่อนแล้ว แต่เล้าก็และตัวท่านยังไม่ทราบความใหญ่ยิ่งกว่านี้ นั่นคือบัดนี้เล้าจ้องได้ยกเมืองเกงจิวและหัวเมืองทั้งเก้าซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิวนั้นให้เป็นสิทธิแก่โจโจ และ ขณะนี้กองทัพโจโจได้เคลื่อนลงไต่ยกมาถึงแดนเมืองอ้วนเซี่ยแล้ว การที่จะยกกองทัพไปตีเมืองซงหยงและ ยึดเมืองเกงจิวในยามนี้เห็นขัดสนนัก อี้เจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงกล่าวว่า เนื้อความทั้งนี้ใหญ่หลวงนัก และเป็นความลับที่รู้กันระหว่างเล้าจ้องและโจโจ เหตุไฉนท่านจึง ล่วงรู้ความดังกล่าวเล้าปีเห็นอี้เจี๋ยสงสัยจึงกล่าว ว่า ว่าตามธรรมดาแล้วความนี้เราไม่อาจล่วงรู้ได้จริงดังคำท่าน แต่บุญของเล้าปีอย่างนี้ไม่ดับสูญ จึงบันดาลให้ กวนอูจับตัวซ่งต่งได้ในขณะที่เดินทางกลับจากกองทัพของโจโจ เราจึงได้รู้ความดังกล่าว

อี้เจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ จะเป็นทีที่ท่านจะยึดเอาเมืองเกงจิวได้โดยง่าย ขอให้ท่านยก ทหารไปเมืองเกงจิว ทำทีไปขอคำนับศพเล้าปีตามประเพณี เล้าจ้องเห็นว่าท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ก็จะออกมา ต้อนรับ เป็นทีแล้วท่านจงจับเล้าจ้องฆ่าเสียแล้วยึดเอาเมืองซงหยงและเมืองเกงจิว เห็นจะทำการสำเร็จได้ โดยง่าย ขงเบ้งได้ฟังคำอี้เจี๋ยดังนั้นจึงกล่าวเสริมขึ้นว่า สถานการณ์ในขณะนี้คับขันนัก ความซึ่งอี้เจี๋ยกล่าว ทั้งนี้ชอบกลเป็นที่ เห็นจะได้เมืองเกงจิวโดยสะดวก ท่านจงปฏิบัติตามคำของอี้เจี๋ยนั้นเถิด เล้าปีได้ยินดังนั้นก็ ร้องไห้ แล้วกล่าวด้วยความเสียอกเสียใจว่าเมื่อเล้าปียังไม่ตายนั้น ก็ได้เรียกข้าพเจ้าไปว่ากล่าวจะยกเมือง เกงจิวให้แก่ข้าพเจ้า และฝากฝังลูกเต้าให้ท่านบำรุงดูแล แต่ครั้งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อาจรับคำแย้งชิงเอาเมืองท่าน มาบัดนี้เล้าปีวายหาญไม่แล้วจะไปคิดอ่านฆ่าฟันลูกหลานท่านแล้วแย่งชิงเอาเมืองดังนี้ ข้าพเจ้าไม่อาจหึกใจ ทำได้ลงคอเลย และหากกระทำไปแล้ว ไหนเลยจะกล่าวสู่หน้าผู้คนทั้งแผ่นดินได้สืบไป ถึงมีชีวิตอยู่ก็เหมือนหา ไม่

ขงเบ้งจึงว่าบัดนี้โจโจเกรงกลัวภัยหลวงเข้าแดนเมืองอ้วนเซี่ยแล้ว หากท่านมิว้างเลี้ยว ไม่เข้ายึดเอาเมือง ซงหยงและเมืองเกงจิว แล้วจะคิดอ่านป้องกันรักษาตัวต่อสู้กับโจโจได้อย่างไร เล้าปีจึงว่าถึงแม้ว่าชีวิต ข้าพเจ้าจะเป็นประการใดก็ตาม ก็ไม่ขอคิดร้ายทำลายลูกหลานของเล้าปีแล้วแย่งชิงเอาเมืองโดยเด็ดขาด ข้าพเจ้าจะถอยไปตั้งรับโจโจอยู่ที่เมืองอ้วนเซี่ยเสียก่อน แล้วค่อยคิดอ่านผ่อนผันต่อไป

เล้าปีกล่าวพลั้งคำลง ทหารได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้กองทัพโจโจได้ยกมาถึงตำบลทุ่งพกบ่งแล้ว เล้าปี ทราบรายงานแล้วจึงเร่งให้อี้เจี๋ยรีบกลับไปเมืองกังแฮแจ้งให้เล้าก็เตรียมกองทัพเพื่อรับมือกับกองทัพโจโจ ไว้ให้พร้อม อี้เจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาเล้าปีและขงเบ้ง แล้วรีบเดินทางกลับไปเมืองกังแฮ

เล้าปีจึงปรึกษาขงเบ้งต่อไปว่าท่านจะวางแผนคิดอ่านรับมือกับกองทัพโจโจครั้งนี้ประการใด ขงเบ้งจึงว่าเมื่อ ท่านตัดสินใจดังนี้ ข้าพเจ้าก็มีแต่ต้องคล้อยตาม การตัดสินใจของท่าน แต่วันหนึ่งท่านจะได้สำนึกถึงผลของ การตัดสินใจครั้งนี้ และว่ากองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ท่านอย่าได้ประมาท เลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านผ่อนผันรับมือ กับกองทัพของโจโจเอง ขงเบ้งเห็นเล้าปีมีสีหน้าเศร้าหมองและกังวล จึงปลอบใจเล้าปีว่าเมื่อครั้งศึกทุ่งพกบ ่งข้าพเจ้าได้ใช้คมเพลิงไม่ก็อันก็ล้างผลาญกองทัพแฮหัวตุ้นจนหมดสิ้น แต่ทว่าจำเป็นที่จะต้องรีบเคลื่อนย้าย กองทัพและราษฎรไปเมืองอ้วนเซี่ยเป็นการด่วน เพราะเมืองซินเอี๋ยนี้เล็กและคับแคบนัก ไม่สามารถคิดอ่านยก ย้ายถ้ายทหารรับมือกับกองทัพโจโจได้โดยสะดวก ซึ่งกองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ "ตีร้ายจะต้องเข้าในกลข้าพเจ้า ลักสิ่งหนึ่งเป็นมั่นคง"

เล้าปีได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจ แต่ยังกังวลอยู่ด้วยการอพยพราษฎรเมืองซินเอี๋ยไปเมืองอ้วนเซี่ยว่าจะทำ ประการใด ขงเบ้งเห็นอาการเล้าปีก็แจ้งในที่ จึงว่าขอให้ท่านสั่งทหารให้ไป ประกาศป่าวร้องให้ราษฎรทั้งปวง ทราบว่ากองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หากตั้งรับอยู่ที่เมืองซินเอี๋ยจักเป็นอันตราย จำจะต้อง ถอยไป อยู่เมืองอ้วนเซี่ย หากผู้ใดเต็มใจที่จะติดตามท่านไปก็ให้เตรียมตัวข้าวของสิ่งสิ้นและพร้อมอพยพไปกับท่าน หากแม้ผู้ใดไม่เต็มใจที่จะติดตามท่านก็จงอยู่ที่เมืองซินเอี๋ยตามแต่ใจ หากมีภัยอันตรายก็อย่าได้ตำหนิติ เติยนกันในภายหน้าว่าเล้าปีคิดแต่จะหนีเอาชีวิตรอด

ขงเบ้งเตรียมการถอยออกจากเมืองซินเอี๋ย แต่หาใช่เป็นการถอยหนีอย่างเดียวไม่ หากเป็นการถอยเพื่อเตรียม สู้รบปรบมือกับโจโจโดยไม่คิดที่จะยอมจำนน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม**"มิในความไม่มี" (ตอนที่ 220)**

ในทางทหารนั้น พวกที่มีความคิดสู้ตายก็มักจะต้องตาย ทั้งจะไม่ตายแต่ตัว หากจะเสียหายน้อยยับ ทั้งดินแดน ผู้คน และกองทัพ หมดโอกาสที่จะแก้ไขพลสถานการณ์อีกต่อไป แต่สำหรับขงเบ้งนั้นเมื่อเห็นว่ามีกำลังน้อย ไม่สามารถตั้งรับเข้าศึกได้ ก็จำเป็นต้องยอมที่จะต้องถอยหนีเพื่อรักษาตัวและรีพลไว้

แต่ในการถอยนั้นหากจะถอยแบบหัวซุกหัวขุ่นก็จะเสียหายน้อยยับ ทั้งไพร่พลก็จะเสียขวัญ เหตุนี้ผู้บัญชาการทัพที่ปรึกษาสามารถจึงต้องมีความเชี่ยวชาญในการถอยโดยไม่อ่อนด้อยไปกว่าการรุก ในการถอยของเล่าปี่ครั้งนี้หาได้มีแต่เพียงกองทัพเท่านั้น หากยังมีอาณาประชาราษฎร์ที่จะต้องอพยพติดตามไปเป็นจำนวนมาก ดังนั้นขงเบ้งจึงเสนอแผนการทางการเมืองให้ป่าวประกาศแก่ราษฎรเพื่อให้ทราบสถานการณ์ และให้เป็นไปตามใจสมัครว่าจะอยู่ ณ ภูมิลำเนาเดิมหรือจะติดตามเล่าปี่ไป

เล่าปี่ฟังข้อเสนอของขงเบ้งแล้วก็เห็นชอบ จึงสั่งทหารให้ไปดำเนินการตามความคิดของขงเบ้งทุกประการ และสั่งบิณฑบาต ให้เป็นผู้รับผิดชอบในการเคลื่อนย้ายครอบครัวของเล่าปี่ ครั้นเตรียมการทุกประการเสร็จสิ้นแล้วเล่าปี่ ขงเบ้ง จึงพาครอบครัว ทหารและราษฎรที่เต็มใจออกจากเมืองซินเจียตรงไปเมืองฉ้วนเจียงนั้นเป็นด่านของการถอย แต่ผู้บัญชาการทัพระดับขงเบ้งหากจะถอยอย่างเดียวโดยไม่คิดสู้รบปรบมือกับข้าศึกแล้วก็ยอมไม่สมนามสมญาพญามังกรผู้แจ้งฟ้าจบดินแห่งเทือกเขามังกรหลังดงนั้นในขณะที่ยึดมั่นหนึ่งถอย อีกด้านหนึ่งก็ได้กำหนดแผนการบันทอนทำลายล้างกองทัพข้าศึกควบคู่กันไปด้วย

แผนการทำลายข้าศึกในขณะถอยหรือตั้งรับนี้ เหมาเจี๋ยตงนักยุทธศาสตร์คนสำคัญที่สุดของศตวรรษที่ 19 แห่งกองทัพปลดแอกประชาชนจีน ได้เรียกว่า "การถอยอย่างเป็นฝ่ายกระทำ" ซึ่งก็คือด้านหนึ่งถอย อีกด้านหนึ่งทำลายล้างข้าศึก และได้กลายเป็นยุทธวิธีที่ล้ำเลิศประการหนึ่งของกองทัพปลดแอกประชาชนจีนในสงครามปฏิวัติของจีนขงเบ้งได้กำหนดแผนการยุทธบันทอนทำลายล้างกองทัพของโจโฉเป็นสี่กระบวนรบ ดังนี้

กระบวนแรก แต่งให้กวนอุคุมทหารพันหนึ่งยกไปตั้งอยู่ต้นน้ำของลำน้ำแปะโหลให้เอาดินใส่กระสอบทรายถมเป็นทวนกันน้ำ กักน้ำในแม่น้ำแปะโหลไม่ให้ไหลลงมาทางปลายน้ำ ในขณะที่ต้นน้ำเหนือทวนเอ่อล้นจนปรี่มและสั่งว่าเมื่อใดที่ทหารของโจโฉแตกถอยลงมาถึงลำน้ำแปะโหล มีเสียงทหารโห่ร้องเป็นสัญญาณแล้วให้กวนอุเปิดทวนกันน้ำ ปล่อยให้น้ำในลำน้ำแปะโหลด้านเหนือของทวนไหลพาท่วมทหารของโจโฉ จากนั้นให้น้ำทหารตีกระแทกมาทางปลายน้ำ

กระบวนที่สอง แต่งให้เตียวหุยคุมทหารพันหนึ่งยกไปซุ่มอยู่ที่ตำบลพักเหล่งข้างปลายลำน้ำแปะโหล เมื่อใดที่ได้ยินเสียงทหารโจโฉร้องโห่ร้องเพราะถูกน้ำท่วมแตกหนีมาทางปลายน้ำ ก็ให้เตียวหุยตีกระหนาบกระแทกขึ้นไปทางด้านต้นน้ำซึ่งกวนอุคุมทหารตีกระแทกมา

กระบวนที่สาม แต่งให้จูหล่งคุมทหารสามพันแยกเป็นสามกองพัน สั่งให้เอาดินประสิวสุพรรณถัน และเชื้อไฟเป็นอันมากเอาไปสาธไ้บนหลังคาบ้านเรือนของราษฎรซึ่งอพยพทั้งร้างหนีตามเล่าปี่ไปแล้ว และให้สูมไ้โดยรอบภายในกำแพงเมือง วางเชื้อเพลิงเป็นแนวขนวนให้ทั่วถึงทั้งเมือง จากนั้นจึงให้ยกทหารออกไปซุ่มอยู่นอกเมืองซินเจียข้างทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันตก ด้านกองพัน เปิดช่องไว้เฉพาะด้านทิศตะวันออก ซึ่งเป็นทางไปสู่ลำน้ำแปะโหล และให้เตรียมธนูเพลิงไว้จงมาก แล้วสั่งว่ากองทัพโจโฉจะเคลื่อนเข้าไปในเมืองซินเจียในเวลากลางคืน ให้ทอดเวลาไ้กลัยามสองดูแสงไฟสัญญาณภายในเมืองว่าทหารโจโฉกลับพักผ่อนแล้วก็ให้ทหารทั้งสามกองพันเอาไฟจุดธนูเพลิงยิงเข้าไปในเมืองซินเจียพร้อมกัน เมื่อเพลิงติดขึ้นแล้วให้ทหารทั้งสามกองพันคอยโห่ร้องให้ก็ก้องอยู่แต่ภายนอกเมือง ทหารโจโฉก็จะตกใจแตกตื่นหนีออกจากเมืองไปทางด้านแม่น้ำแปะโหล เมื่อทหารโจโฉแตกหนีออกจากเมืองซินเจียแล้ว ให้จูหล่งยกทหารทั้งสามกองพันไปหนุนช่วยเตียวหุย รุมตีกระหนาบซ้ำเติมกองทัพโจโฉให้ย่อยยับไปอีกต่อหนึ่ง

กระบวนที่สี่ แต่งให้บิฮองและเล่าสองคุมทหารคนละพัน แต่ละกองให้ถือธงแดงกองหนึ่ง ถือธงเขียวกองหนึ่ง แล้วยกออกไปตั้งซุ่มอยู่ในป่าที่ตำบลทุ่งจะบวยไผ่นอกเมืองซินเจีย ระยะห่างตัวเมืองประมาณ 300 เส้น แล้วสั่งว่าไ้กลัเวลาพลวันพรุ่งนี้กองทัพโจโฉจะเคลื่อนมาถึงทุ่งจะบวยไผ่ ให้บิฮองยกทหารไปทางด้านขวา และให้เล่าสองยกทหารไปทางด้านซ้าย ให้ยกสลับไปมาขวาวซ้ายให้สับสนจนฝุ่นคลุ้งทั่วไปทั้งป่าแห่งทุ่ง

ฉะบวยโผ กองทัพโจโจเห็นฝุ่นคละคลั่งสับสนอยู่ในป่าก็จะสำคัญว่าเล่าปี่ชุมกองทหารไว้เป็นอันมาก คงจะรัง
รอดูที่ท่าว่าจะรุก หรือจะยัง หรือจะถอย เห็นจะไม่กล้ารุกเข้าเมืองในทันที ครั้นเวลาล่วงไปเมื่อเห็นไม่มีสิ่งใด
เกิดขึ้นก็จรรู้ตัวว่าต้องกล แล้วเคลื่อนทัพเข้าไปในเมืองชินเอี้ย

ขงเบ้งกำชับบิฮองและเล่าฮองว่าเราแต่งกลทั้งนี้เพื่อให้โจโจสับสนไม่กล้ายกทัพเข้าไปในเมืองชินเอี้ย
ในทันที ท่าน ทั้งสองจงกำชับทหารให้ทำกลอุบายนี้ให้แนบเนียนอย่าให้โจโจ ยกเข้าเมืองแต่เวลากลางวันได้
มิฉะนั้นแผนการของเราจะเสียไป ขงเบ้งสั่งบิฮองและเล่าฮองต่อไปว่าเมื่อท่านทั้งสองถ่วงเวลาโจโจไว้จนถึง
เวลาค่ำแล้ว ท่านจงถอยทหารออกไปชุมอยู่ที่ด้านตะวันตกของเมืองชินเอี้ย เมื่อใดที่เห็นเพลิงลุกขึ้นในเมือง
แล้วให้รีบยกทหารไปสมทบกับจู๋ง ช่วยโห่ร้องสาหับและเมื่อกองทัพโจโจแตกไปทางแม่น้ำแปะโหแล้ว ให้
ท่านทั้งสองรีบยกไปสมทบกับกวนอูทางด้านต้นน้ำแปะโหกวนอู เดียวหุย จู๋ง บิฮอง และเล่าฮอง ทราบ
แผนการและคำสั่งของขงเบ้งแล้วน้อมรับคำสั่งแต่โดยดี แล้วต่างคนต่างพาทหารยกออกไปเตรียมการตามจุด
ที่ขงเบ้งวางแผนการไว้ทุกประการ

สำหรับกวนอู และเดียวหุยนั้น รับคำสั่งขงเบ้งในครั้งนี้อย่างเต็มใจ ผิดจากครั้งก่อน ซึ่งยังคงกระด้าง
กระเดื่องเนื่องจากยังไม่ประจักษ์สติปัญญาและความคิดของขงเบ้ง ครั้นประจักษ์ถึงสติปัญญาในการสงคราม
ความเลื่อมใสศรัทธาก็ก่อตัวขึ้นในใจยิ่งได้ฟังแผนการและการบัญชาการของขงเบ้งในครั้งนี้อย่างสองน้องร่วม
สาบานแห่งสวนท้อก็ยิ่งเพิ่มพูนความเลื่อมใสศรัทธาขึ้นเป็นอันมาก

เนื่องเพราะสองพี่น้องแห่งสวนท้อได้ประจักษ์เข้าในการศึกครั้งนี้ว่าแผนการความคิดรับมือกองทัพโจโจที่อาศัย
กำลังพลแต่น้อย แต่สามารถคาดการณ์เห็นได้ถึงผลอันปลายของยุทธการครั้งนี้ว่าคงสำเร็จสมคะเนดัง
แผนการของขงเบ้งเป็นแม่นมั่น กวนอู และเดียวหุยจึงรับคำสั่งของขงเบ้งด้วยความเร่าร้อน กระปรี้กระเปร่ากว่า
การศึกทุกครั้งที่ผ่านมาขงเบ้งบอกกล่าวแผนการและบัญชาการจัดกองกำลังเสร็จสิ้นแล้ว จึงชวนเล่าปี่ถอย
ออกจากเมืองชินเอี้ย ติดตามขบวนอพยพราษฎรไปทางด้านเมืองอ้วนเซีย ครั้นออกจากเมืองมาได้ระยะสาม
ร้อยเส้น ขงเบ้งจึงชวนเล่าปี่และทหารติดตามขึ้นไปยังเนินเขาสูงแห่งหนึ่ง คอยสังเกตและติดตามการศึก
ที่กำลังจะเกิดขึ้น

ฝ่ายกองทัพโจโจยังคงเคลื่อนตรงมาทางเมืองชินเอี้ย โดยเคาทุคุมกองสอดแนมส่วนหน้าจำนวนสามพันยก
ล่วงหน้าก่อน ครั้นยกมาถึงใกล้ทุ่งฉะบวยโผเป็นเวลาใกล้พลบเห็นเล่าฮองและบิฮองคุมทหารจำนวนน้อยอยู่ที่
ชายป่าจึงข้ามมาตรงเข้าไปจะเข้ารบด้วยเล่าฮองและบิฮอง เล่าฮองและบิฮองเห็นเคาทุยกทหารตรงมาดังนั้นจึง
ชักม้าพาทหารถอยเข้าไปในป่า และให้สัญญาณแก่กองทหารที่ชุมอยู่กองทหารของเล่าฮองและบิฮองซึ่งชุม
อยู่ในป่าเห็นสัญญาณดังนั้น จึงชูธงทิวประจำกองทัพพลั่วไสวเห็นได้แต่ไกล และให้ทหารทั้งสองกองยกขว
มาช่วยยกเข้าไปหาตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ

พอเคาทุข้ามเข้ามาใกล้ชายป่าเห็นเล่าฮองและบิฮองถอยหนีเข้าไปในป่าก็ชะงักอยู่ พลันเห็นธงทิวของ
กองทัพเล่าปี่พลั่วไสวอยู่ในป่า มีฝุ่นคลั่งขึ้นไปบนท้องฟ้าเป็นปริณทลกว้างขวางก็ตกใจ เพราะอาการ
ดังนั้นแสดงว่ามีทหารเป็นจำนวนมากชุมอยู่ในป่าและกำลังเคลื่อนย้ายกำลังพล จึงเข้าใจว่าขงเบ้งได้วางกล
อุบายไว้เคาทุเห็นสภาพการเช่นนั้นจึงสั่งให้กองทหารหยุดยังอยู่ที่ชายป่า แล้วขี่ม้าย้อนหลังกลับไปหาโจหยิน
และโจทอง รายงานสภาพการว่าขงเบ้งแต่งกลอุบายชุมทหารไว้ในป่าเป็นอันมาก หากไล่ตามตีกองทหาร
เล่าฮองและบิฮองไปคงจะเสียที่แก่อุบายของขงเบ้ง

โจหยินได้ฟังคำเคาทุแล้วเกิดความสงสัย จึงยกทหารไปที่ชายป่าซึ่งเล่าฮองและบิฮองชุมอยู่นั้น แล้วสั่งให้
หยุดกองทัพทั้งปวงไว้ โจหยินหยุดพิเคราะห์อยู่ครู่หนึ่ง เห็นในป่าเจียบสงัดไม่สมกับที่มีกองทหารจำนวนมาก
ชุมอยู่ก็รู้ว่าต้องกลอุบายของขงเบ้ง หลอกให้กองทัพชะงักงันอยู่จึงกล่าวกับเคาทุว่าที่ท่านเกรงว่าหากยกตาม
ตีทหารเล่าปี่เข้าไปในป่าแล้วจะต้องกลของขงเบ้งนั้นท่านไม่มีความคิดของขงเบ้ง การที่ไม่ยกตามตีต่างหากเล่า
คือการต้องกลของขงเบ้ง และนี่คือกลอุบายที่มีชื่อว่า "มีในความเป็นไม่มี" หรืออีกอย่างหนึ่งก็คือ "ไม่มีในความเป็นมี"
โจหยินกล่าวต่อไปว่าเล่าปี่และขงเบ้งเกรงกองทัพของท่านอัศวมหาเสนาบดีจึงรีบหนีไปจากเมืองชินเอี้ยแต่
เกรงว่าจะถูกติดตามจึงวางกลอุบายมาลวงล่อกองทัพเราให้สับสนเสียเวลา อันธงทิวและฝุ่นที่คละคลั่งอยู่ใน
ป่านี้น่ามีทหารเท่าใดไม่บอก จงรีบยกทหารบุกเข้าไปในป่า ทำลายล้างทหารของเล่าปี่เสียให้สิ้น

ในขณะที่สองนายทหารใหญ่ของโจโจพิเคราะห์ถึงกลอุบายของขงเบ้งอยู่นั้นพระอาทิตย์ก็อัสดงลับขอบฟ้า
ความมืดได้แผ่ปกคลุมท้องทุ่งฉะบวยโผอย่างรวดเร็วพอเคาทุเตรียมทหารที่จะยกตามเข้าไปในป่าความมืดก็
แผ่ปกคลุมทั่วสารทิศ จึงหันมาปรึกษากับโจหยินต่อไปว่าเวลานี้ค่ำมืดแล้ว หากจะไล่ตามทหารเล่าปี่เข้าไปใน

ปากก็มิรู้ที่จะติดตามไปแห่งหนตำบลใด คราวที่จะยกกองทัพเข้าไปในเมืองชินเอี้ย พักทหารเสียคืนหนึ่งก่อน โจหยินได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งทหารให้เคลื่อนเข้าไปในเมืองชินเอี้ย

ฝ่ายเล่าฮองและบิฮอง หลังจากปฏิบัติการตามอุบายของขงเบ้ง ถ่วงเวลากองทัพของโจโฉจนค้ำลงแล้วจึงถอนทหารยกไปชุม ณ ที่หมายตามแผนของขงเบ้ง แล้วให้ทหารพักผ่อนคอยที่สัญญาณอยู่โจหยินเคลื่อนกองทัพเข้าไปใกล้ประตูเมืองชินเอี้ย เห็นในเมืองนั้นมีด ไม่มีผู้คน ก็รู้ว่าเล่าปี่ ขงเบ้ง และชาวเมืองได้อพยพหลบหนีออกจากเมืองไปแล้ว จึงสั่งให้ทหารหุงหาอาหารกินแล้วพักผ่อนเตรียมยกกองทัพติดตามเล่าปี่และขงเบ้งต่อไปในวันรุ่งขึ้น

โจหยินกินข้าวเย็นเสร็จแล้วก็ออกมาเดินตรวจการภายนอกที่พัก เห็นแสงเพลิงสว่างอยู่บนเนินเขานอกเมือง ไกลออกไปสามร้อยเส้น ได้ยินเสียงหัวเราะกันเป็นที่ครื้นเครงดังมาตามลมก็สงสัย จึงชวนเคาทุและพาทหารสามร้อยยกตรงไปที่เนินเขาลูกนั้น พอเข้าไปใกล้เห็นเล่าปี่และขงเบ้งนั่งเสพสุราอยู่ด้วยกันภายใต้สัปทน มีกองไฟสมอยู่ข้างหน้าสว่างไสว ทำที่เป็นไม้อ้อโตกองทหารที่ยกมาแม้แต่น้อย เสียงสนทนาและเสียงหัวเราะดังฝ่าความเงียบสงัดได้ยินทั่วทั้งเนินเขา เคาทุซึ่งมาพาทหารนำหน้าโจหยินมาแต่ไกล เห็นดังนั้นก็รู้ว่าเล่าปี่ ขงเบ้ง แสร้งเยาะเย้ยก็โกรธ จึงขี่ม้าพาทหารจะขึ้นไปบนเนินเขา หวังจะจับเอาตัวเล่าปี่และขงเบ้งให้ได้ในครั้งนี้

พอเคาทุยกทหารเข้าไปใกล้ ขงเบ้งก็ให้ทหารบนเนินเขากลับก่อนหिनลงมาเป็นจำนวนมาก ก่อนหिनเคลื่อนหล่นลงเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว ทหารของเคาทุบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เคาทุจะขึ้นไปบนเนินเขา ไม่ได้ก็พาทหารที่เหลือถอยลงมายังล่าง พอถอยลงมาถึงเชิงเขาก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องอยู่อีกด้านหนึ่งของเขาลูกนั้นเคาทุจึงขี่ม้าพาทหารจะยกอ้อมเนินเขาไปยังเสียงโห่ร้องนั้น พอพบกับโจหยินยกทหารหนุนมาจึงรายงานต่อโจหยิน ว่าเล่าปี่ ขงเบ้งหนีออกจากเมืองชินเอี้ยยังไปไม่ได้ไม่ไกลทหารที่หนีอยู่ก็ด้านหนึ่งของเนินเขาเข้าพาเล่าปี่พาทหารไปโจมตี แล้วจับเล่าปี่ ขงเบ้งให้จงได้

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรืองวิทย์าคม

ยุทธการเมืองชินเอี้ย (ตอนที่ 221)

โจหยินยกทหารตามเคาทุมาทัน ครั้นได้ฟังรายงานจากเคาทุแล้วมองขึ้นไปบนเนินเขาเห็นเล่าปี่ ขงเบ้ง เสพสุรากันอยู่อย่างครื้นเครงภายใต้สัปทนเบื้องหลังกองไฟที่ก่อไว้ส่องแสงสว่างไสว จนเห็นเหตุการณ์บนเนินเขาอย่างชัดเจนก็ขุนในอารมณ์เป็นยิ่งนัก

โจหยินยืนม้าพิเคราะห์อยู่ครู่หนึ่งก็ยังตัดสินใจไปในทางหนึ่งทางใดไม่ได้ หากจะตัดสินใจยกทหารอ้อมเนินเขาไปโจมตีกองทหารของเล่าปี่ก็ไม่มีข่าวสารข้อมูลที่ชัดเจนว่าเล่าปี่มีทหารอยู่อีกด้านหนึ่งของเนินเขามาก แล่น้อยเท่าใด โจหยินคุมทหารยกมาเพียงสามร้อยนาย หากทหารของเล่าปี่มีเป็นจำนวนมากก็จะเสียทีแก่ข้าศึก ทั้งเป็นเวลาค่ำมืด ไม่สะดวกทั้งเชิงรุกและเชิงถอย หรือหากจะพาทหารขึ้นไปจับตัวเล่าปี่และขงเบ้งบนเนินเขาก็ขัดสน เพราะเคาทุพาทหารยกขึ้นไปรอบหนึ่งแล้วก็ถูกตีโต้ด้วยก้อนศิลาจนต้องพากันถอยกลับลงมา

สิ่งที่โจหยินคิดไม่ตกก็คือเล่าปี่ ขงเบ้ง ยกหนีออกจากเมืองชินเอี้ยแต่ไม่หนีลับ กลับขึ้นไปนั่งเสพสุราอยู่บนเนินเขา จุดไฟสว่าง ไสวดังนี้ จะมีความหมายด้านการสงครามเป็นประการใด เพราะเป็นการผิดวิสัยของฝ่ายหนีที่ชอบจะต้องหนีไปให้ไกลและหนีไปให้เร็วที่สุด เพื่อให้พ้นจากการติดตาม โจหยินยังคิดก็ยังไม่จบใจ และยังเพิ่มความสงสัยจนกลายเป็นความเกร็งเกรงว่าขงเบ้งอาจวางกลอุบาย เพื่อจะจับกุมตัว ความประหวั่นใจก็เกิดขึ้น เมื่อเกิดความประหวั่นใจดังนี้ โจหยินจึงคิดถอยหนีออกจากเชิงเขากลับไปให้เร็วที่สุด จึงกล่าวกับเคาทุว่าเวลานี้ค่ำมืดแล้ว และทหารที่ยกตามเรามากมีจำนวนน้อย "อย่าเพ่อเข้ารบเลย" ว่าแล้วโจหยินจึงชักบังเหียนม้าพาเคาทุและทหารรีบกลับเข้าไปในเมืองชินเอี้ย

อันการที่ขงเบ้งและเล่าปี่อพยพผู้คนหนีออกจากเมืองชินเอี้ยไปเมืองอ้วนเซีย แต่ตัวขงเบ้งและเล่าปี่เองกลับไม่รีบเดินทางตามขบวนไป และยังรั้งรออยู่ที่เนินเขานอกเมืองชินเอี้ย มีหน้าซำยังตามไฟสว่างไสว แล้วเสพสุราให้เป็นทีครื้นเครงดังนี้ ไซ้ที่จะเป็นเรื่องข้ามไปโดยมิได้พิเคราะห์ให้ถี่ถ้วนก่อนว่าเหตุโจโฉจึงทำการดังนี้ ความประการนี้ย่อมเนื่องแต่กลอุบายที่ขงเบ้งได้ออกคำสั่งยุทธการตามแผนการบนทอนทำลายล้าง

กองทัพโจโจก่อนถอยออกจากเมืองชินเอี้ย และยอมเนื่องจากคำสั่งที่ขงเบ้งกำชับบิฮอง และเล่าซอง ให้วาง
ล่อทหารโจโจที่ทุ่งฉะบวยโผ เพื่อไม่ให้ยกเข้าเมืองในเวลากลางวัน เพราะหากกองทัพโจโจยกเข้าเมืองแต่
เวลากลางวันแล้ว ก็อาจตรวจสอบพบถึงการวางเชื้อเพลิงจำนวนมากไว้บนหลังคาบ้านเรือนราษฎร และ
โดยรอบทั้งเมืองชินเอี้ย หากกองทัพโจโจตรวจสอบพบความดังกล่าวแล้ว แผนการอุบายที่วางไว้ก็จะเสียไป

ดังนั้นการที่ขงเบ้งพาเล่าปี่ขึ้นไปนั่งเสพรายอยู่บนเนินเขาตามไฟสว่างจึงเป็นกลอุบายอีกชนิดหนึ่งที่เบนความ
สนใจของกองทัพโจโจให้สนใจเหตุการณ์บนเนินเขาแทนที่จะสนใจตรวจสอบสภาพการณ์ภายในเมืองชินเอี้ย
อุบายนี้เรียกว่า "อุบายชี้ให้ดูนก" เมื่อข้าศึกหลงกลแล้วค่อยทำร้ายในภายหลัง อุบาย "ชี้ให้ดูนก" ของขงเบ้ง
ได้ผลสมคณทุกประการ เพราะหลังจากโจหยินและเคาฑูหลงกลเบนความสนใจจากสภาพการณ์ในเมือง
ชินเอี้ยออกไปที่เนินเขาแล้ว กว่าจะกลับมาก็ใกล้เวลายามสอง

ครั้นเข้าเมืองชินเอี้ยแล้วโจหยินจึงกล่าวกับเคาฑูว่าเล่าปี่และขงเบ้งคงเห็นว่าเมืองชินเอี้ยนี้คับแคบ ตั้งรับศึก
ไม่ถนัด จึงคิดอ่านทั้งเมืองแล้วพาราษฎรและครอบครัวอพยพหลบหนีไป แล้วว่าการอพยพราษฎรจำนวนมาก
เช่นนี้ จะทำให้การเดินทางหลบหนีเป็นไปโดยชักช้า คงจะหนีไปไม่ได้ไกล พวกเราพักผ่อนเสียคืนหนึ่งก่อน
วันพรุ่งนี้ค่อยยกกองทัพติดตามเล่าปี่ไป คงจะทันเล่าปี่ในวันสองวันนี้ เคาฑูเห็นพ้องด้วยความคิดของโจหยิน
พอดีทั้งสองนายทหารมาถึงจวนที่พักของเล่าปี่พบโจหงรอดต้อนรับอยู่และเชิญเข้าไปพักผ่อนหลับนอนใน
จวนนั้น

โจหยิน โจหงรอด เคาฑู เข้าพักในจวนของเล่าปี่ ในขณะที่บรรดาทหารในกองทัพต่างแยกย้ายกันเข้าพักใน
บ้านเรือนของราษฎร พอเวลาใกล้ยามสองกองทหารของโจโจทั้งสิ้นก็มอยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ฝ่าย
จูล่งคุมทหารชุมสังเกตรณอยู่อย่างใกล้ชิด ครั้นเวลาเข้าสูยามสามเห็นไฟภายในเมืองชินเอี้ยค่อยๆ มอด
ดับมืดลงก็รู้ว่ากองทหารของโจโจพักผ่อนหลับนอนหมดสิ้นแล้ว จึงถ่ายทอดคำสั่งให้ทหารทั้งสามกอง
เตรียมพร้อม สภาพอากาศเมืองชินเอี้ยหลังเที่ยงคืนวันนั้น สายลมยามค่ำโชยมาแต่แผ่วเบา แต่พอเวลา
ล่วงเลยมากขึ้นกระแสลมยิ่งแรงขึ้นโดยลำดับ พอพ้นเที่ยงคืนลมยิ่งพัดจัดเสียงดังหวิวหวิว กลบความสงบแห่ง
ราตรีจนหมดสิ้น

จูล่งเห็นได้เวลาอันสมควร ประกอบทั้งเห็นลมแรงพัดมากล้าขึ้นทุกที จึงสั่งให้ทหารทุกกองจุดธนูเพลิงแล้วยิง
เข้าไปในเมืองพร้อมกันทั้งสามด้าน ทหารรักษาเวรยามหน้าจวนของโจหยินเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นก็วิ่งเข้าไปใน
จวน แล้วรายงานแก่โจหยินว่าบัดนี้เพลิงลุกขึ้นที่ด้านนอก โจหยินยังงัวเงียอยู่ได้ฟังรายงานดังนั้นก็คิดว่าทหาร
หุงหาอาหารแล้วดับไฟไม่สนิท พอดตกไฟลุกขึ้นจึงดูทหารรักษาการณ์ว่าไฟลุกขึ้นเพียงเท่านี้เป็นเพราะไฟที่
ทหารหุงหาอาหารคุโชนขึ้น ชอบที่พวกเขาจะจัดการดับไฟเสียให้เรียบร้อย โฉนจึงบงออาจมาปลุกเราให้ตื่นขึ้น
ในยามดึกดังนี้

โจหยินกล่าวพลั้งความ เห็นแสงเพลิงลุกสว่างขึ้นทั้งสามด้านโชติช่วงสว่างไสวราวกับเป็นเวลากลางวันก็
ตกใจ เพราะอาการที่ไฟลุกโชติช่วงดังนี้ไม่ใช่ไฟจากเตาหุงหาอาหารของทหาร ก็รู้สภาพการณ์กำลังตกอยู่ใน
อันตราย เพราะนั่นเป็นสัญญาณหมายว่าข้าศึกกำลังเข้าโจมตี โจหยินเห็นดังนั้นก็สั่งทหารให้ไปปลุกโจหง
และเคาฑู ต่างคนต่างใส่เสื้อเกราะถืออาวุธ แล้วรีบมาขึ้นม้า แสงเพลิงต้องแรงแห่งลมในยามดึกได้ไหม้ลาม
อย่างรวดเร็ว ลูกกลมเผาผลาญบ้านเรือนราษฎรซึ่งได้รูดดินประสิวและเชื้อเพลิง แสงเพลิงโชติช่วงท่วมเมือง
ชินเอี้ย ณ บัดนั้น

โจหยินขึ้นมาออกมานอกจวน เห็นทหารถูกไฟครอก บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก เสียงร้องโหยหวนดังก้อง
ประสานกับเสียงประทุของเพลิงไม่ขาดระยะ พวกทหารที่รอดตายต่างพากันแตกตื่นวิ่งหนีเอาตัวรอด โดยไม่รู้
ว่าจะวิ่งไปทิศทางไหน

ในขณะนั้นจูล่งคุมทหารโห่ร้องตีกลองศึกอยู่นอกเมืองดังสนั่นหวั่นไหวทั้งสามด้าน ประหนึ่งว่ากำลังโหมกำลัง
เข้าตีเมือง คงเหลือด้านตะวันออกยังเงียบเสียงอยู่ โจหยินดูสภาพการณ์ดังนั้นก็ยิ่งตกใจ จึงขี่ม้าพาทหาร
ติดตามตรงไปที่ประตูเมืองด้านตะวันออกและร้องบอกทหารทั้งปวงให้รีบหนีออกจากเมืองทางประตูด้าน
ตะวันออก ในขณะที่โจหยินนำทหารที่ติดตามออกพ้นประตูเมืองไปได้นั้น บรรดาทหารที่อยู่ในเมืองต่างพากัน
วิ่งหนีตามออกมาเป็นขุมน เบียดเสียดกันที่ประตูเมือง ถูกไฟคลอกและเหยียบกันตายเป็นจำนวนมาก

ฝ่ายบิฮองและเล่าซอง หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจหลอกล่อกองทัพของโจโจที่ทุ่งฉะบวยโผแล้ว ได้ยกทหารมา
ชุมอยู่ที่นอกประตูเมืองชินเอี้ยด้านตะวันออกตามคำสั่งของขงเบ้ง พอเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นในเมืองก็รู้ว่า
กองทัพโจโจต้องกลบงเบ้งแล้ว จึงสั่งให้ทหารเตรียมพร้อมคอยที่อยู่ บิฮองและเล่าซองเห็นโจหยินพา

ทหารหนีออกจากประตูเมืองขึ้นเขี่ยด้านตะวันออก ก็ให้สัญญาณกองทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นยกเข้าตีกองทหารของโจหยินพร้อมกัน ฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เสียงทหารของบิสองและเล่าปี่ร้องดังสนั่น แสงไฟที่โชติช่วงในตัวเมืองสว่างไสวต้องธงทิวประจำกองทัพของเล่าปี่เห็นได้ชัดเจนแต่ไม่รู้ว่ามีจำนวนเท่าใด โจหยินและทหารเห็นดังนั้นก็ตกใจแตกตื่น รีบยกหนีไปทางด้านแม่น้ำแปะโฮ บิสองและเล่าปี่ส่งทหารไล่ตามตีทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก อีกส่วนหนึ่ง ครั้นเห็นทหารของโจหยินยกส่งตรงไปทางด้านแม่น้ำแปะโฮแล้ว จึงรีบยกทหารขึ้นไปทางต้นน้ำแปะโฮสมทบกับทหารของกวนอู

โจหยินพาทหารหนีมาถึงริมแม่น้ำแปะโฮ และให้ทหารร้องบอกต่อๆ กันให้รีบหนีข้ามลำน้ำ เสียงดังยิ่งคะนองอลหม่าน กวนอูซึ่งคุมทหารชุมนุมอยู่ที่ต้นน้ำ สังเกตการณ์พร้อมอยู่ พอเห็นไฟลุกขึ้นในเมืองขึ้นเขี่ยก็รู้ว่ากลอุบายของขงเบ้งเริ่มบังเกิดผลแล้ว จึงสั่งทหารทั้งปวงให้เข้าประจำที่ เตรียมพร้อมที่จะรื้อท่านบักันต้นน้ำแปะโฮพอได้ยินเสียงยิ่งคะนองขึ้นทางข้างใต้ลำน้ำ ทั้งเสียงร้องให้รีบข้ามน้ำดังยิ่งคะนองสมคะเนตามแผนการแล้ว กวนอูจึงสั่งทหารให้พังท่านบักันลำน้ำแปะโฮ น้ำซึ่งทอดไว้ข้างเหนือท่านบักันไหลบ่าไปตามลำน้ำแปะโฮอย่างรวดเร็ว ท่วมทหารโจหยินซึ่งกำลังข้ามลำน้ำอยู่จมน้ำตายเป็นอันมาก โจหยินนำทหารข้ามลำน้ำมาก่อน ในขณะที่น้ำไหลบ่าท่วมลงมา ม้าของโจหยินก็ใกล้ถึงริมฝั่ง จึงเร่งม้าให้รีบขึ้นตลิ่ง ทหารที่ลุยน้ำและว่ายน้ำหนีรอดตามมาถึงฝั่งก็รีบพากันขึ้นฝั่งตามโจหยินไป พวกทหารที่เหลืออยู่กลางลำน้ำถูกน้ำท่วมพัดหนีกันมาหนีไม่ทันเพราะม้าติดหล่มอยู่บ้าง หนีไปด้วยเสื่อเกราะบ้าง ก็จมน้ำตายเป็นอันมาก

ฝ่ายกวนอูเมื่อสั่งทหารให้รื้อท่านบักันลำน้ำแล้ว ก็รีบยกทหารลงมาตามริมฝั่งลำน้ำแปะโฮ เพื่อตีสกัดทหารของโจหยินที่แตกหนีขึ้นฝั่งได้ ครั้นเห็นโจหยินนำทหารจำนวนหนึ่งหนีขึ้นฝั่งได้อย่างทุลักทุเล กวนอูจึงสั่งทหารให้เข้าโจมตีกองทหารของโจหยินในที่ที่ โจหยินเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบขี่ม้าพาทหารติดตามหนีไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางความมืด กวนอูและทหารได้ฆ่าฟันทหารโจหยินที่หลงเหลืออยู่บาดเจ็บล้มตายจนหมดสิ้น

ฝ่ายเดียวหุยตู่คุมทหารชุมนุมคอยที่อยู่ข้างปลายน้ำแปะโฮในเขตตำบลทุ่งพกบ้อง พอเห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นในเมืองขึ้นเขี่ยและได้ยินเสียงทหารโจหยินแตกหนีเพลิงมาทางประตูเมืองด้านตะวันออกก็สั่งทหารให้เตรียมพร้อม พอได้ยินเสียงยิ่งคะนองขึ้นที่ลำน้ำ แลเห็นน้ำในลำน้ำแปะโฮหลากมาก็รู้ว่าแผนการของขงเบ้งบรรลุผลแล้ว จึงสั่งทหารให้เคลื่อนกำลังออกมาตั้งเตรียมสกัดกองทัพของโจโจที่จะแตกหนีกลับมาทางปลายน้ำ พอเห็นโจหยิน โจทอง และเคาทุซี่นำทหารที่แตกหนีมา เดียวหุยจึงให้สัญญาณให้ทหารที่ตั้งสกัดอยู่นั้นเข้าโจมตี ทหารของเคาทุซี่พร้อมกันเสียงดังสนั่น และเข้าโจมตีทหารของโจหยินอย่างดุเดือด

เคาทุซี่นำหน้าทหารพอเข้าไปใกล้โจหยินก็ร้องขู่ว่า "ที่นี่พวกโจจะตายสิ้นแล้ว" โจหยิน โจทองและเคาทุซี่เห็นดังนั้นก็ตกใจเป็นอันมาก ไม่เป็นอันคิดอ่านจะต่อสู้ รีบพาทหารหนีฝ่าความมืดไปอย่างรวดเร็ว เดียวหุยพาทหารไล่ตามตีทหารของโจหยินไประยะหนึ่ง เห็นโจหยินหนีไปไกลแล้วก็ยกทหารกลับมาทางเมืองขึ้นเขี่ย พบกับเล่าปี่ และขงเบ้ง กำลังพาทหารจะข้ามลำน้ำแปะโฮจึงเข้าไปสมทบ บรรดากองทหารของเล่าปี่ที่ขงเบ้งได้จัดวางไว้ทุกหน่วย ครั้นเสร็จสิ้นภารกิจก็ข้ามลำน้ำแปะโฮไปชุมนุมอยู่ปากที่จะไปยังเมืองอ้วนเซี่ยและสมทบกับขบวนของเล่าปี่ ขงเบ้ง ณ ปากลำน้ำข้างนั้น

ขงเบ้งสั่งทหารให้เผารือแพบรรดามีในลำน้ำแปะโฮเสียจนสิ้น แล้วรีบยกทหารตามราษฎรไปยังเมืองอ้วนเซี่ย ยุทธการเมืองขึ้นเขี่ยในครั้งนี้ขงเบ้งได้ใช้กำลังทหารไม่ถึงหมื่นคน แต่ได้ใช้กลอุบายผลาญกองทัพหน้าของโจโจที่มีโจหยินเป็นแม่ทัพจนวายวอดไปสิ้น การที่ทหารไม่ถึงหมื่นคนมีพลังอำนาจทางสงครามสามารถเอาชนะกองทัพหน้าของโจหยินจำนวนสิบหมื่นได้อย่างง่ายดายดังนี้ เนื่องจากอาศัยสติปัญญาความคิดอ่านทางการสงครามของขงเบ้งประการหนึ่ง และอาศัยไฟและน้ำซึ่งเป็นพลังจักรวาลที่มีอำนาจร้ายแรงเป็นอาวุธอีกอย่างหนึ่ง สองประการนี้เมื่อบวกประสานเข้ากับกำลังทหารของเล่าปี่แล้ว จึงทำให้ศึกระหว่างของฝ่ายเล่าปี่เหนือกว่ากองทัพหน้าของโจโจและสามารถทำลายกองทัพหน้าของโจโจได้ในเวลาชั่วคืนเดียว

ในด้านการยุทธนั้น ทหารทั้งหมดของเล่าปี่ไม่ได้สู้รบปรบมือกับกองทัพหน้าของโจโจ ดังนั้นจึงสามารถสงวนรักษาไพร่พลทั้งหมดเอาไว้ได้ เพราะสิ่งซึ่งขงเบ้งใช้สู้รบกับกองทัพหน้าของโจโจนั้นไม่ใช่คน หากเป็นพลังแห่งธาตุไฟและธาตุน้ำอันมีอำนาจร้ายแรง โดยทหารของเล่าปี่ทำหน้าที่เพียงจุดเพลิงและรื้อท่านบักันให้น้ำหลากท่วมทหารของโจหยินเท่านั้น และด้วยเวลาเพียงชั่วยามเศษก็สามารถทำลายล้างกองทัพหน้าของโจโจได้เกือบหมดสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ศึกชิงประชาชน (ตอนที่ 222)**

หลังจากโจหยินแม่ทัพหน้าของโจโฉต้องกลอุบายของขงเบ้งจนกองทัพหน้าต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยินแล้ว ได้พาทหารที่รอดตายหนีไปทางทิศใต้แล้วเกณฑ์เรือราษฎรได้สองสามลำ ลำเลียงทหารข้ามลำน้ำกลับมาทางด้านเมืองซินเอี๋ย รวบรวมไพร่พลที่แตกหนีกระจัดกระจายได้จำนวนหนึ่ง จึงพากันยกไปตั้งอยู่ในเมืองซินเอี๋ยซึ่งบัดนี้กลายเป็นเมืองร้าง และเหลือแต่ซากปรักหักพังจากเพลิงผลาญเพื่อคอยท่ากองทัพหลวงของโจโฉพาพาทหารเข้าไปตั้งค่ายอยู่ในเมืองซินเอี๋ยเสร็จแล้ว โจหยินจึงสั่งให้โจหองรีบเดินทางกลับไปรายงานการศึกแก่โจโฉซึ่งคุมกองทัพหลวงให้ทราบความทุกประการ

โจโฉเมื่อทราบข่าวกองทัพหน้าเสียที่แก่ข้าศึก ทั้งๆ ที่โจหยินเป็น ขุนพลเก่า มีประสบการณ์ในการสงครามมาเป็นเวลายาวนาน และมีฝีมือรบพุ่งเข้มแข็งกล้าหาญ โจโฉจึงพิโรธใจเพราะการปราชัยครั้งนี้นับเป็นหนที่สองที่กองทัพฝ่ายเมืองหลวงพ่ายแพ้ยับเยินต่อกองทัพของเล่าปี่ แต่โจโฉก็ยังเพิ่มความโกรธแค้นที่เล่าปี่มีกำลังอันน้อย แต่มีใจกำเริบคิดอ่านทำลายล้างกองทัพของฝ่ายเมืองหลวง อย่างโหดเหี้ยม แกร่งโทสะโหมมุ่นเร้าให้จิตโจโฉร้อนตาม โจโฉจึงสั่งการให้รีบเคลื่อนกองทัพหลวงไปที่เมืองซินเอี๋ยแต่ในเวลานั้น

ครั้นกองทัพหลวงมาบรรจบกับกองทัพหน้าในเมืองซินเอี๋ยแล้ว โจโฉได้สั่งการให้ทหารขุดดินถมลำน้ำแปะโหล่ทั้งกลางวัน และกลางคืน เพื่อจะได้กรีธาทัพใหญ่ข้ามไปโดยสะดวก ในขณะเดียวกัน ได้สั่งให้ปรับปรุงกองทัพจัดเป็นแปดกอง และให้เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนกองทัพยกไปเมืองอ้วนเซียในระหว่างที่ทหารโจโฉกำลังถมลำน้ำแปะโหล่นั้น หน่วยลาดตระเวนได้รายงานความเคลื่อนไหวทางด้านเล่าปี่ว่าบัดนี้ได้อพยพราษฎรหนีไปที่เมืองอ้วนเซียแล้ว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธเล่าปี่ ต่ำเล่าปี่ต่อหน้าบรรดาที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ไฉเล่าปี่ชาติคนทอเสื่อขาย มีจิตใจโหดร้ายอำมหิต คิดหวังเอาอาณาประชาราษฎร์เป็นเกราะคุ้มกำบังการตามตีของกองทัพเรา จึงเกณฑ์ราษฎรให้อพยพติดตามกองทัพไปด้วย หากเราจะถ่วงยกกองทัพไปตามตีก็จะถูกราษฎรทั้งแผ่นดินประณามหยามเหยียดว่ากระหายเลือด คิดแต่จะเอาชัยชนะ ไม่เห็นแก่ชีวิตของราษฎรผู้ยาก เล่าหวัซึ่งเป็นที่ปรึกษาของโจโฉได้ฟังดังนั้น จึงสนับสนุนขึ้นว่า "ซึ่งมหาอุปราชยกมาจะปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ครั้งนี้ควรจะผ่อนเอาใจอาณาประชาราษฎรทั้งปวงให้มีความยินดีเป็นที่รักใคร่ก่อน การที่เล่าปี่ทิ้งเมืองเสีย พาอาณาประชาราษฎร์ไปอยู่เมืองอ้วนเซียด้วยนั้น ถ้าท่านจะถ่วงยกไปโดยกำลังโกรธบัดนี้ก็จะได้อยู่ แต่อาณาประชาราษฎรทั้งสองเมืองจะได้ความเดือดร้อนฉิบหายล้มตายเสียเพราะเล่าปี่เป็นอันมาก"

เล่าหวัได้กล่าวต่อไปว่าอันตรายสงครามนั้นแม้ว่าจะอาศัยกำลังทหารเป็นหลักก็จริงอยู่ แต่การใช้กำลังทหารย่อมเป็นไปเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง ซึ่งต้องอาศัยน้ำใจรักศรัทธาของราษฎร เล่าปี่ทำการทั้งนี้เพราะต้องการช่วงชิงประชาชนให้ยืนอยู่ข้าง อุปมาดังปลา แสงหาแหล่งน้ำเป็นที่อาศัยและคุ้มตัว ดังนั้นท่านอัคมหาเสนาบดีจึงชอบที่จะช่วงชิงประชาชนให้กลับมายืนอยู่ข้างฝ่ายเมืองหลวง เล่าปี่ที่เป็นเสมือนปลาเมื่อขาดน้ำแล้วก็จะตาย ว่าแล้วเล่าหวัจึงเสนอให้โจโฉแต่งทูตไปเจรจาเกลี้ยกล่อมเล่าปี่เพื่อให้สวามิภักดิ์ต่อราชสำนักเสียโดยดี จะได้ไม่เดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎรสืบไป คนทั้งปวงเมื่อทราบความดังนี้แล้วก็มีความยินดีด้วยท่านเป็นอันมาก แม้หากว่าเล่าปี่จะไม่ยอมสวามิภักดิ์ คนทั้งปวงก็จะแลเห็นว่าเล่าปี่เป็นผู้ใฝ่ในอำนาจ คิดการกบฏโดยไม่เห็นแก่ความเดือดร้อนของราษฎรแล้วจะมีน้ำใจซึ่งเล่าปี่ นี่จะเป็นประโยชน์สถานหนึ่ง หรือในกรณีที่เล่าปี่ยินยอมสวามิภักดิ์ ยอมขึ้นอยู่กับราชสำนักก็เหมือนขึ้นอยู่ของท่าน ศัตรูทางหัวเมืองฝ่ายใต้ก็จะลดไปคนหนึ่ง ทั้งจะได้เมืองเกงจิ๋วโดยมิพักต้องเหนื่อยแรงทหาร ซึ่งถือว่าเป็นชัยชนะที่สมบูรณ์แลประเสริฐ นี่จะเป็นประโยชน์สถานที่สอง ขอท่านจงตรองตามที่ควรเถิด

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วว่าความคิดอ่านของท่านลึกซึ้งหลักแหลมนัก แต่ทว่าหาใครไปทำการนี้จึงจะได้ผลดังประสงค์ เล่าหวัจึงว่าการครั้งนี้เป็นการทูตครั้งสำคัญ เพราะการที่จะเกลี้ยกล่อมเล่าปี่ให้เป็นที่จะต้องอาศัยคนที่สนิทสนมกันมาแต่ก่อน ในกองทัพของเรานี้เห็นมีแต่ซีซีผู้เดียว เพราะเคยอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับเล่าปี่และไว้วางใจกันมา หากได้ซีซีไปทำการครั้งนี้คงได้ผล สมประสงค์เป็นแน่แท้

โจโฉจึงว่าความคิดอันท่านเสนอครั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ซีซีนั้นมิเข้าใจ ใฝ่อยู่กับเล่าปี่ การที่ยอมรับราชการอยู่ในเมืองหลวงทุกวันนี้ก็เพราะ ความจำใจเพื่อรักษาฐานของมารดา หากให้ซีซีไปทำการครั้งนี้แล้วเกรงว่าซีซีจะไปเข้ากับเล่าปี่แล้วไม่กลับคืนมา การของเราย่อมไม่เสียไปหรือเล่าหวัจึงตอบว่า อันซีซีผู้นี้เป็นคนมีความกตัญญูรู้คุณมารดา ยึดมั่นอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณี ถ้าหากรับคำท่านออกไปเกลี้ยกล่อมเล่าปี่แล้วคงจะกลับคืน

มาเป็นมันคง เพราะหากไม่กลับก็เกรงว่าจะเสียสัจย์ที่รับคำท่านแล้วฉวยโอกาสบิดพลิ้วหลบหนีไปประการหนึ่ง และเกรงผู้คนทั้งแผ่นดินจะนิทาว่าไร้ความกตัญญู ละทิ้งสุสานของมารดาไปแสวงหาอำนาจวาสนาสวนตัวอีกประการหนึ่ง ทั้งสองประการนี้จะกำกับใจชีซีให้ต้องกลับคืนมาหาท่านอย่าได้สงสัยเลย

โจโลได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งทหารให้ไปตามชีซีเข้ามาพบ แล้วปรารภว่าเล่าปีเคยอยู่ทำราชการด้วยเมืองหลวงมาแต่ก่อน ตัวเราก็คงใคร่ไว้วางใจท่านบ้างอย่างเต็มที่และยังได้กราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้บำเหน็จความชอบจนได้รับความยกย่องนับถือว่าเป็นพระเจ้าอา แต่เล่าปีกลับหนีราชการแล้วแข็งข้อต่อราชสำนัก เราจึงน้อยใจเล่าปีที่ไม่คิดถึงคุณเรา จึงยกกองทัพมาหวังจะให้เล่าปีสวามิภักดิ์เสียแต่โดยดี จะได้กลับไปทำราชการด้วยกันให้มีความสุข ดังแต่ก่อน แต่เล่าปีกลับขัดขืนแข็งข้อ ครั้นเราจะกรีธาทัพใหญ่ไปเหยียบเมืองอ้วนเซี่ยเสียให้ราบเป็นหน้ากลองก็เอ็นดูแก่ราษฎรจะพลอยได้รับความเดือดร้อนล้มตายเสียเปล่าๆ

โจโลกล่าวดังนี้แล้วก็จ้องมองหน้าชีซี ในขณะที่ชีซีก็ก้มหน้าฟังคำของโจโลอยู่ โจโลเห็นดังนั้นจึงกล่าวต่อไปว่า "ทุกวันนี้เรารู้ว่าตัวท่านกับเล่าปีเป็นคนชอบพอกัน จะให้ท่านไปเจรจาว่ากล่าวเล่าปีให้มาอ่อนน้อมแก่เราโดยดี อย่าให้มีความเดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎรเลย ตัวเราก็มิเอาโทษแก่เล่าปี จะท่านบารุงตั้งแต่งให้ตามความปรารถนา ครั้นจะใช้ให้ผู้อื่นไปเล่าปีก็จะเสียการไป เห็นแต่ท่านผู้เดียวเป็นคนสัจย์ซื่อซื่อ จงไปว่ากล่าวแก่เล่าปีตามถ้อยคำของเรา"

ฝ่ายชีซีหนึ่งฟังคำโจโลด้วยอาการอันสงบ ครั้นเห็นโจโลกล่าวสิ้นความแล้วจึงกล่าวว่าเมื่อท่านอัครมหาเสนาบดีมอบหมายภาระหน้าที่นี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เต็มใจที่จะเดินทางไปเมืองอ้วนเซี่ยตามความประสงค์ของท่าน โจโลได้ฟังดังนั้นจึงบอกชีซีให้รีบเดินทางไปเมืองอ้วนเซี่ย เสร็จภารกิจแล้วให้รีบกลับมารายงานผลโดยทันที ชีซีจึงคำนับลาโจโลกลับมากที่ค่ายพัก จัดแจงสัมภาระแล้วรีบเดินทางไปเมืองอ้วนเซี่ยแต่เวลาวันนั้น

การแต่งทูตไปเจรจาก็เกลี้ยกล่อมเล่าปีในครั้งนี้ แม้ว่าจะมีความเป็นไปได้ถึงสองประการคือเล่าปียินยอมอ่อนน้อมหรือปฏิเสธ แต่ไม่ว่าผลจะออกมาประการใด ก็มิแต่จะเป็นประโยชน์แก่โจโลทั้งสิ้น การที่โจโลมอบหมายชีซีไปเกลี้ยกล่อมเล่าปีทั้งๆ ที่ใจก็รู้ดีว่าชีซีมีความสนิทสนมชอบพอกับเล่าปี คงจะไม่เกลี้ยกล่อมให้เล่าปีเข้าสวามิภักดิ์เป็นแน่แท้ แต่ก็ยังสู้ใช้ชีซีไปทำการ จึงเห็นได้ชัดถึงน้ำใจของโจโลว่าการดำเนินงานทางการทูตในครั้งนี้ไม่ได้หวังว่าเล่าปีจะอ่อนน้อม หากมุ่งหวังผลทางการเมืองเพื่อช่วงชิงประชาชน และสร้างความชอบธรรมในการใช้กำลังทหารเข้าปราบปรามเล่าปีเท่านั้น

ก่าจัดเล่าปีได้แล้วจะได้กำจัดขุนกวนต่อไปเพื่อทำภาคใต้ให้สงบราบคาบ ในประการนี้ทำให้ประจักษ์น้ำใจโจโลชัดขึ้นอีกว่า เป็นผู้ใฝ่การสงคราม และเป็นผู้ถือหลักพิชิตสงครามเป็นใหญ่ หรือถ้ากล่าวโดยภาษา สมัยใหม่ตามแบบฉบับของเหมาเจ๋อตงผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็คือ "อำนาจรัฐเกิดจากกระบองปืน" ดังนั้นโจโลจึงมุ่งมั่นใช้กำลังทหารและอาศัยสงครามในการปราบปรามหัวเมืองทั้งปวงเพื่อรวมแผ่นดินจีนเข้าเป็นหนึ่ง เหมือนกับยุคสมัยของจีนซีฮ่องเต้กระนั้น

ฝ่ายชีซีเมื่อเดินทางไปถึงเมืองอ้วนเซี่ยแล้วก็ตรงไปที่จวนของเล่าปี แจ้งทหารรักษาการณ์ให้เข้าไปรายงานให้เล่าปีทราบ พอเล่าปีทราบข่าวชีซีมาก็ดีใจ จึงให้ทหารไปเชิญขงเบ้งมาต้อนรับชีซีที่ห้องโถงหน้าของจวนพร้อมกัน เล่าปี ขงเบ้ง และชีซี ปะหน้ากันครั้งนี้ต่างคนต่างมีความยินดี โอกาสปราศรัยทักทายกันอย่างสนิทสนม แล้วเล่าปีจึงเชิญชีซีเข้าไปนั่งที่ห้องรับรอง ใต้ถ่มสารทุกข์สุขดิบแลความเป็นไปทั้งปวง จากนั้นจึงถามว่าท่านเดินทางมาเมืองอ้วนเซี่ยครั้งนี้ด้วยกิจธุระสิ่งใดหรือ ชีซีจึงว่า "ซึ่งข้าพเจ้ามาบัดนี้ด้วยโจโลใช้ให้มาเกลี้ยกล่อมเอาเนื้อเอาใจท่านให้ท่านไปอ่อนน้อมต่อ ครั้นข้าพเจ้าจะมีมาเล่าก็ได้ แต่ที่ความจริงนั้นโจโลทำทั้งนี้ปรารถนาจะโอบอ้อมเอาใจอาณาประชาราษฎรทั้งปวงให้รักดอก อันจะตรงต่อท่านนั้นหาได้"

ชีซีได้กล่าวต่อไปว่า โจโลกรีธาทัพใหญ่ลงภาคใต้ในครั้งนี้คิดอ่านจะปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ให้ราบคาบ โดยมีตัวท่านและขุนกวนเป็นเป้าหมาย นี่คือเป้าหมายที่แท้จริงของโจโล หาใช่การเจรจาปรองดองให้อ่อนน้อมซึ่งเป็นเพียงอุบายลงอาญาประชาราษฎรให้หลงนับถือแต่ประการใดไม่ ในขณะนี้โจโลกำลังสั่งทหารให้ถล่มล่าน้ำปะทะและปรับปรุงกองทัพจัดเป็นแปดกอง พร้อมเมื่อใดแล้วคงจะยกมาเมืองอ้วนเซี่ย ท่านจงคิดอ่านเตรียมรับกองทัพโจโลให้จงดี ชีซีกล่าวแล้วจ้องมองหน้าเล่าปี เห็นเล่าปีนิ่งฟังด้วยความสนใจ โดยไม่มีทีท่าว่าจะตอบโต้หรือโต้แย้งประการใด ชีซีหันไปทางขงเบ้งก็เห็นขงเบ้งนั่งโศกพิศพนกไปมาด้วยสีหน้าอันสงบราบเรียบ แม้ว่านใจหนึ่งจะเชื่อมั่นว่าขงเบ้งย่อมมีแผนการคิดอ่านรับมือโจโลอยู่แล้ว แต่ก็อดหวังใจมิได้ จึงกล่าวต่อไปว่าข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองอ้วนเซี่ยเป็นเมืองเล็ก เห็นจะไม่สามารถตั้งรับกองทัพโจโลได้ ท่านจึงควรขยับขยายไปตั้งรับที่ชัยภูมิอันกว้างใหญ่แข็งแรงเสียก่อน

เล่าปีฟังคำชี้ชีล้นคำแล้วจึงกล่าวว่า ความตื้นลึกหนาบางทางการเมือง และการทหารอันท่านได้กล่าวนี้นี้เป็นคุณ แก่ข้าพเจ้ายิ่ง จะได้คิดอ่านรักษาตัวสืบไป อันตัวท่านได้จากข้าพเจ้าไปเป็นเวลาช้านานแล้ว บัดนี้มิวาสนา ได้มาพบหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง จงอยู่เสียด้วยกันที่เมืองอ้วนเชียน้อยากกลับไปให้ได้ยากอีกเลย เล่าปีก็กล่าวแล้วก็ มองหน้าชี้ชีซึ่งเป็นที่อ่อนวอนให้ชีชีอยู่ด้วยกัน ชีชีเห็นดังนั้นก็สงสาร ทั้งประจักษ์น้ำใจรักแลห่วงใยของเล่าปีที่ ไม่มีคลอนคลาย ใบหน้าชี้ชีก็เศร้าหมองลง แต่ยังคงกล่าวขึ้นว่าแม้ตัวข้าพเจ้าจะจากท่านไปอยู่กับโจโจ แต่ น้ำใจก็ยังระลึกถึงคุณอยู่เสมอได้ขาด มาพบหน้าท่านวันนี้นับเป็นบุญยิ่งแล้ว แต่จะอยู่ด้วยท่านนั้นไม่ได้ เพราะคน ทั้งปวงจะครหาหนีหนีหาตีเตียนได้ว่าข้าพเจ้าจะความกตัญญู ทั้งสุสานมารดาเพื่อวาสนาลาภยศ ดังนั้นข้าพเจ้าจึง จำใจต้องกลับไปแล้วว่า "ซึ่งท่านจะกระทำการกับโจโจสืบไปนั้น ขงเบ้งก็มาอยู่ด้วยแล้ว และปรารภไปใย การสิ่งใดก็จะสำเร็จดังความปรารถนาสิ้น"

ชีชีเห็นเล่าปียังมีความอาลัยอาวรณ์เหมือนหนึ่งตอนที่ชีชีมาตาม มาส่งให้ชีชีไปหามารดาที่เมืองหลวงก็สะท้อน ใจนึก ประกอบทั้งใจชีชีเองเล่าปีก็อาลัยอาวรณ์รักเล่าปีเป็นอันมาก บรรยาภาศเจียนสงบดำเนินไปครู่หนึ่ง ชีชีจึง ตัดใจกล่าวขึ้นว่าการอันโจโจมอบหมายให้ข้าพเจ้ามาก็ได้บอกกล่าวแก่ท่านสิ้นแล้ว จำจะขอลาท่านกลับไป แต่เพลา

ว่าแล้วชีชีก็คำนับลาเล่าปี แล้วรีบเดินทางกลับออกไป เล่าปีและขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงเดินตามออกมาส่งชีชีจน พ้นประตูจวน เป็นอันว่าชีชีเป็นทูตมาเจรจาความเมืองครั้งนี้แทนที่จะเจรจา ความตามทีโจโจมอบหมาย กลับ บอกความตื้นลึกหนาบางอันเป็นไปให้เล่าปีได้ทราบทั้งสิ้นโดยที่ไม่ปรึกษาแม้สักคำว่าให้เล่าปีออกไปนอน นอนแก่โจโจ ทั้งนี้เพราะชีชีรู้ดีอยู่แก่ใจว่าเล่าปีในวันนี้ไม่มีวันที่จะสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ มีแต่จะเดินหน้าแข่ง วาสนากับโจโจประการเดียวเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลวิธีครองน้ำใจคน (ตอนที่ 223)

ชีชีบอกความนัยทั้งปวงแก่เล่าปีและขงเบ้ง โดยไม่ปรึกษาเกลี้ยกล่อมให้เล่าปียินยอมอ่อนน้อมกับโจโจแม้แต่ สักคำเดียว เพราะรู้ดีอยู่แก่ใจแล้วว่าการที่โจโจมอบหมายหน้าที่ให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าปีนั้นเป็นเพียงกลอุบาย ทางการเมือง และกลอุบายเท่านั้นยอมอยู่ในวิสัยที่เล่าปี ขงเบ้ง ย่อมรู้แจ้งอยู่แล้ว อีกประการหนึ่งเล่า ชีชีย่อมรู้ ดีว่าการที่เล่าปีอุตสาหะไปเชิญขงเบ้งออกมาจากเขาโง่ลังกัสนั้น ก็เพื่อปณิธานอันสูงส่งที่จะกอบกู้ฟื้นฟูพระ ราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองไพศาลสืบไป ไม่มีทางที่เล่าปีจะยอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ด้วยโจโจเป็นอันขาด

ไม่เพียงแต่ชีชีจะไม่ปรึกษาเกลี้ยกล่อมเล่าปีเท่านั้น ยังได้เปิดเผยความนัยของการสงครามทางด้านฝ่าย กองทัพโจโจให้เล่าปี ขงเบ้ง ทราบโดยละเอียด ดังนั้นเมื่อคำนับลาเล่าปี ขงเบ้งแล้ว ชีชีจึงรีบเดินทางกลับ เมืองซินเฮียซึ่งโจโจยังกองทัพคอยอยู่ที่นั่น แล้วเข้าไปรายงานความเมืองทางการเมืองการทูตแก่โจโจว่า ข้าพเจ้าได้ ถือคำสั่งของท่าน อัครมหาเสนาบดีไปพบเล่าปี ได้เจรจาเกลี้ยกล่อมหวานล่อมด้วยประการทั้งปวง เพื่อให้เล่า ปีเห็นแก่สันติสุขของบ้านเมือง แล้วยอมอ่อนน้อมต่อท่าน แต่เล่าปีกลับแข็งขืนปฏิเสธความปรารถนาดีของ ท่านอย่างสิ้นเชิง

โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงออกคำสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองซินเฮียตรงไปยังเมืองอ้วนเชียน ทางฝ่ายเมือง อ้วนเชียน เมื่อชีชีคำนับลากลับออกไปแล้ว เล่าปีจึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่าเมื่อชีชีกลับไปรายงานแก่โจโจแล้ว โจ โจคงจะรีบยกกองทัพมาเมืองอ้วนเชียนเป็นมั่นคง ท่านจะวางแผนคิดอ่านรับศึกครั้งนี้ประการใด ขงเบ้งจึงว่า เมืองอ้วนเชียนนี้เป็นหัวเมืองเล็ก ค่ายคูประตูหอรบไม่แข็งแรงมั่นคง กำลังทหารก็น้อย เสบียงก็ไม่พร้อม ภูมิ ประเทศก็ไม่ไช่ชัยภูมิที่จะตั้งรับศึกใหญ่ จึงไม่สามารถถาฮัเมืองอ้วนเชียนรับมือกับกองทัพโจโจได้ ข้าพเจ้า ขอเสนอให้ทั้งเมืองอ้วนเชียนเสีย แล้วยกไปตั้งหลักต่อสู้กับโจโจที่เมืองซ่งหยง เพราะเป็นหัวเมืองใหญ่ เป็น ชัยภูมิที่จะรับมือกับกองทัพโจโจได้ถนัดมือ

หากจะคิดกลอุบายในการสงครามประการใดก็จะไม่ขัดสน เล่าปีจึงว่าความอันท่านกล่าวทั้งปวงนี้ข้าพเจ้าเห็น พ้องด้วย แต่วิตกอยู่ด้วยอาณาประชาราษฎร์ที่ติดตามข้าพเจ้ามา จะได้รับความเดือดร้อนแสนสาหัส ครั้นจะละ ทิ้งราษฎรเสียแล้วหนีไปก็"เสียแรงเขาติดตามมาด้วย และทิ้งเขาเสียหนีไปเอาแต่ตัวรอดนั้นก็เอ็นดูแก่เขา นึก" เล่าปีตระหนักดี ณ บัดนี้แล้วว่าเมื่อโจโจดำเนินอุบายทางการเมืองช่วงชิงประชาชน สร้างความชอบธรรม ที่จะยกกองทัพใหญ่มาโจมตีเมืองอ้วนเชียนแล้ว ย่อมไม่สามารถถาฮัประชาชนเป็นเกราะกำบังคุ้มตัวได้อีก ต่อไป

แม้กระนั้นน้ำใจที่เอ็นดูราษฎรยังคงเปี่ยมอยู่ในหัวใจของเล่าปี ไม่อาจตัดใจละทิ้งหนีเอาตัวรอดได้ แต่ครั้งจะพาราษฎรทั้งนั้นติดตามกองทัพไปก็จะทำให้การเดินทางทัพของโจโจเป็นไปอย่างล่าช้า จึงมีความวิตกนักขงเบ้งเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเล่าปีเป็นอย่างดี และยังเห็น ถึงความจำเป็นในการครองใจอาณาประชาราษฎร แต่ในขณะเดียวกัน ก็เห็นถึงความจำเป็นในการเดินทางหากเป็นไปอย่างล่าช้าก็จะถูกกองทัพโจโจไล่ตามทัน และจะเกิดความเสียหายใหญ่หลวงขึ้น

ดังนั้น ขงเบ้งจึงคิดการแก้ไขปัญหานี้ และเสนอแก่เล่าปีว่า "ถ้าดังนั้นจงให้คนไปประกาศว่าบัดนี้โจโฉยกมาจะทำอันตรายแก่เรา เราเห็นเหลือกำลังนัก จะตั้งรับอยู่ที่นี้มิได้ เราจะผ่อนผันไปอยู่เมือง ชงหยง ถ้าผู้ใดจะไปกับเราก็ก็นำ ถ้าสมัครอยู่มิไปก็ตามอัธยาศัยเถิด" คำขงเบ้งดังนี้เนื้อแท้แล้วก็คือกลยุทธ์ทางการเมืองอีกชนิดหนึ่งที่ต้องการครองใจอาณาประชาราษฎร ในขณะที่เดียวกันก็เปิดโอกาสให้ราษฎรเลือกอนาคตของตนเองว่าจะติดตามเล่าปีต่อไป หรือว่าจะอยู่ที่เมืองอ้วนเซีย เมื่อราษฎรตัดสินใจทางใดทางหนึ่งแล้วก็ต้องรับผลแห่งการตัดสินใจนั้นด้วยตนเอง จะตำหนิติเตียนเล่าปีต่อไปไม่ได้

เล่าปีฟังคำขงเบ้งก็เห็นชอบ จึงให้ขุนเขียนและกันหยง และพนักงานกรมการเจ้าหน้าที่ของเมืองอ้วนเซียออกไปตั้งห้องร้องป่าวประกาศให้ราษฎรทราบตามคำของขงเบ้งทุกประการ ในขณะเดียวกันเล่าปีก็สั่งการให้กวนอุพาทหารไปจัดเตรียมเรือเพื่อจะข้ามแม่น้ำที่กั้นขวางระหว่างเมืองอ้วนเซียกับเขตแดนเมืองชงหยงเพื่อเตรียมอพยพทหารและราษฎรต่อไป

ฝ่ายขุนเขียนและกันหยงได้พาพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปป่าวประกาศให้อาณาประชาราษฎรทั้งปวงทราบ ครั้นราษฎรทั้งนั้นได้ทราบความ ต่างคนต่างตัดสินใจไม่ยอมอยู่เมืองอ้วนเซียและจะขอติดตามเล่าปีไปทุกหนแห่ง การตัดสินใจของอาณาประชาราษฎรทั้งนั้นย่อมแสดงออกว่าน้ำใจและคุณธรรมประจำตัวเล่าปีสามารถครองใจประชาชนได้มั่นคง คนเหล่านั้นจึงพร้อมที่จะติดตามเล่าปีไป นี่เป็นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเล่าปีแสดงให้เห็นว่าภาพลักษณ์ทางการเมืองของ โจโจในขณะนั้นเป็นที่ชิงชังรังเกียจของประชาชน ทั้งในภาพของความโหดเหี้ยมอำมหิตและความเป็นทรราชที่ขมเหงาย้ายยื้อส่อได้

ความแตกต่างระหว่างวีรชนกับทรชนนั้น นอกจากจะมีเกณฑ์หรือเส้นแบ่งวัดอย่างอื่นแล้วเกณฑ์หรือเส้นแบ่งที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือน้ำใจเอื้ออาทรต่ออาณาประชาราษฎร และความสามารถในการ ครองน้ำใจคน เล่าปีในวันนี้แม้เป็นเพียงเชื้อพระวงศ์พเนจร ไม่มีผลประโยชน์ใด ๆ ที่จะเอื้อเฟื้อจงใจให้ผู้คนสนับสนุน แต่ผู้คนกลับพร้อมยอมทุกขุทรมานเดือดร้อน แม้กระทั่งยอมพลีชีวิตติดตามเล่าปีไป เหตุผลก็มีอยู่ประการเดียวเท่านั้นคือคุณธรรมของผู้นำคน

ไม่เหมือนนักการเมืองบางคนที่ครองอำนาจวาสนาแล้วละทิ้งไม่เหลียวแลประชาชน ทำตนเป็นผู้พึ่งพิงทุนต่างดาวท้าวต่างแดน ยอมทำการทุกอย่างเพียงเพื่ออ้างว่าให้ต่างชาติเชื่อมั่น โดยไม่เคยคิด ไม่เคยทำแม้แต่เรื่องเดียวที่จะให้พี่น้องร่วมชาติของตนมีความเชื่อมั่น หรือหมดสิ้นจากความทุกข์ลำเค็ญ นักการเมืองแบบนี้จึงถูกประชาชน พิพากษาโทษออกจากอำนาจปกครองบ้านเมืองในที่สุด

เล่าปีได้อพยพทหารและอาณาประชาราษฎรออกจากเมืองอ้วนเซียและยกไปทางแม่น้ำที่จะข้ามไปปากเขตแดนเมืองชงหยงเล่าปี ขงเบ้ง ลงเรือเพื่อจะข้ามปากไปก่อน ในขณะที่บนฝั่งยังคงซุ่มหนเพื่ออพยพราษฎรจากฝั่งลงเรือ

ในขณะที่เรือเล่าปีอยู่กลางแม่น้ำนั้น เล่าปีมองกลับมาบนฝั่ง เห็นสภาพที่ประชาชนทั้งลูกเด็กเล็กแดง และคนชรา ตลอดจนครอบครัวที่อุ้มลูกงูลานแย่งชิงกันลงเรืออ้ออิงอยู่บนฝั่งเป็น ที่ซุ่มดั่งนั้นก็คิดสงสารราษฎร แล้วร้องให้ เล่าปีน้อยใจในวาสนาของตัวเองที่ไม่เพียงแต่ตกทุกข์ได้ยากโดยลำพังตัวเท่านั้น ยังพาวาณาประชาราษฎรทั้งปวงให้พลอยเดือดร้อน ทุกข์เข็ญตามไปด้วย จึงว่า "คนทั้งหลายนี้พากันมาได้ความลำบากพลัดพรากที่กินที่อยู่ทั้งนี้ก็เพราะเราผู้เดียว เราจะอยู่ไปใยให้คนทั้งปวงได้รับความเวทนาด้วย"

เล่าปีกล่าวสิ้นความลงก็เดินปรีไปทางกราบเรือจะกระโจนน้ำตาย บรรดาทหารในเรือเห็นดังนั้นต่างคนต่างพากันวิ่งเข้าไปยุตตัวเล่าปีไว้ไม่ให้หันกระโดดน้ำ ต่างคนต่างสงสารเล่าปี และยังมีน้ำใจศรัทธาที่เล่าปีมีน้ำใจรักประชาชนยิ่งกว่าชีวิตตัว ดังนั้นต่างคนจึงต่างร้องให้ บรรดาทหารเหล่านั้นได้พากันยื่นห้อมล้อมเล่าปีเพื่อมิให้เล่าปีคิดสั้นกระโดดน้ำตายอีก และช่วยกันปลอบใจเล่าปีว่าเป็นธรรมดาของการสงครามที่ย่อมมีความเดือดร้อนทุกข์เข็ญแก่อาณาประชาราษฎร แต่ความเดือดร้อนทั้งสินนั้นเป็นความผิดของโจโจซึ่งเป็นทรราชมุ่งแต่แสวงหาอำนาจโดยไม่เห็นแก่สันติสุขในแผ่นดิน

ครั้นเรือเข้าเทียบฝั่ง บรรดาทหารที่ห้อมล้อมเล่าปีอยู่ได้เชิญ เล่าปี ขงเบ้ง ขึ้นไปบนฝั่ง ในขณะนั้นเรือหลายลำ ซึ่งลำเลียงทหารและราษฎรข้ามฟากมาถึงแล้ว ต่างพากันออ้อยู่ที่ริมฝั่งน้ำ ในขณะที่ยกฟากหนึ่งก็กำลังขนถ่ายอพลยพผู้คนหลุมอนอิงคเนิงอยู่ เล่าปีขึ้นฝั่งแล้วยังไม่อาจตัดสินใจเดินทางต่อไป คงยังอยู่ริมฝั่ง คอยทำประชาชนเพื่อจะอพยพไปพร้อมกัน และเร่งทหารที่ส่งราษฎรขึ้นฝั่งแล้วให้รีบถอยเรือกลับไปรับราษฎรอีกฝั่งหนึ่ง เล่าปีรั้งรออยู่จนการอพยพผู้คนจากฟากแม่น้ำข้ามเมือง อ้วนเซียได้ข้ามฟากมาถึงเขตแดนเมืองชงหยงหมดสิ้นแล้วจึงเคลื่อนขบวนตรงไปยังเมืองชงหยง อาภักิรียาทำที่และถ้อยร้อยเจรจาของเล่าปีตั้งแต่ออกจากเมืองอ้วนเซียมาจนถึงริมฝั่งน้ำในเขตแดนเมืองชงหยงได้สร้างความซาบซึ้งตรึงใจและความเลื่อมใสศรัทธาแก่บรรดาชาวเมืองอย่างเปี่ยมล้น นี่แลกลวิธีครองน้ำใจคนที่ได้เห็นผลชัดเจนแล้ว

ครั้นขบวนยกไปใกล้กำแพงเมืองชงหยง เล่าปีได้พาทหารตรงไปที่ประตูเมืองแต่ประตูเมืองนั้นปิดอยู่ เข้าไปมิได้ ทั้งทหารรักษาการณ์บนเชิงเทินและกำแพงเมืองพร้อมพรังแน่นหนา เล่าปีจึงขึ้นมาเข้าไปใกล้ประตูเมือง แล้วร้องบอกแก่ทหารรักษาการณ์บนเชิงเทินหน้าประตูเมืองว่าให้รีบรายงานแก่เล่าจ้องหลานเรวว่าที่ยกมาทั้งนี้มิได้มีเจตนามุ่งร้ายหมายเอาเมืองแต่ประการใดทั้งสิ้น แต่เป็นเพราะราษฎรทั้งปวงต้องการอพยพหลบหนีภัยของกองทัพโจโฉ อย่าได้มีความสงสัยในน้ำใจของเราเลย จึงมีความเอ็นดูราษฎรแล้วเปิดประตูเมืองให้เราและราษฎรได้อาศัยด้วยเถิด

ในขณะที่ขบวนของเล่าปียกมานั้น ทหารรักษาการณ์บนเชิงเทินเห็นธงประจำกองทัพเล่าปีและมีขบวนยกมาเป็นอันมาก ก็นำความไปรายงานให้ขั้วมอผู้บัญชาการทหารของเมืองเกงจิ๋วทราบ ขั้วมอทราบความแล้วจึงชวนเดี่ยวอุณนายทหารที่ปรึกษาผู้ได้รับตรงมาที่เชิงเทินบนประตูเมือง ครั้นได้ฟังคำของเล่าปี ดังนั้นความแค้นเดิมที่วางแผนสังหารเล่าปีไม่สำเร็จก็พลุ่งขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง คิดว่าเล่าปีวางอุบายหลอกเข้าเมืองแล้วจะชิงเอาเมืองชงหยง จึงสั่งทหารบนเชิงเทินให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่กองทหารของเล่าปี

เล่าปีเห็นดังนั้นก็ชักม้าออกมาจนพ้นระยะเกาทัณฑ์ แล้วหันไปทางประตูเมืองอีกครั้งหนึ่ง หวังจะเจรจาว่ากล่าวให้ขั้วมอเข้าใจเจตนาที่ยกมาครั้งนี้ พอหันหน้าไปก็เห็นทหารเมืองชงหยงคนหนึ่ง "สูงหกศอกหน้าแดงดังสีพุทราสุก" สวมเกราะขี่ม้าศึกพร้อมทหารอีกร้อยเศษ ข่าฟันทหารรักษาประตูเมืองล้มตายลงจนหมดสิ้น เปิดประตูเมืองชงหยงออกแล้วร้องมาทางเล่าปีว่าขอเชิญท่านพาอาณาประชาราษฎร เข้ามาในเมืองชงหยงให้เป็นทีสบายเถิด ข้าพเจ้าอุยเอียนชาวเมืองงี๋หยง จะช่วยเหลือท่านกำจัดไอ้พวกข้าชายเจ้าบ่าวขายนายเสียให้สิ้น

อุยเอียนผู้นี้เป็นนายทหารเก่าของเล่าเปียว พันเพเดิมเป็นชาวเมือง งี๋หยง ได้ทราบความที่เล่าเปียวเคยฝากฝังเมืองเกงจิ๋วและหัวเมืองทั้งปวงไว้กับเล่าปี ในวันนั้นอุยเอียนและทหารในบังคับบัญชาการณอยู่บนเชิงเทิน เห็นเล่าปีนำขบวนอพยพมาที่ประตูเมืองก็เข้าใจว่าขั้วมอจะเปิดประตูเมืองรับเล่าปีเข้ามาเพื่อรับศึกกับกองทัพของโจโฉ แต่เมื่อเห็นขั้วมอสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่เล่าปีก็โกรธ จึงเข้าไปดาขั้วมอ เดียวอุณว่า "มึงนี้ไอ้ศัตรูขายเจ้า มาทำทั้งนี้ควรแล้วหรือ เล่าปีนี้เป็นคนโอบอ้อมอารีต่ออาณาประชาราษฎรทั้งปวง มาบัดนี้หวังจะสงเคราะห์แก่คนทั้งหลาย อนึ่งผู้ตายก็ฝากกิจการบ้านเมืองไว้แก่เล่าปี เหตุใดจึงมิให้เข้ามา"

อุยเอียนด่าว่าขั้วมอ เดียวอุณดังนั้นแล้ว เห็นขั้วมอ เดียวอุณไม่ฟังคำ ยังคงกำขั้วมอสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่เล่าปีอีก ก็พาทหารลงมาจากเชิงเทินตรงไปที่ประตูเมือง ใส่ข่าฟันทหารที่รักษาประตูเมืองจนล้มตายไปหมดสิ้น แล้วเปิดประตูเมืองออกรับเล่าปี เล่าปีได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี แต่ในขณะที่จะออกคำสั่ง ให้เคลื่อนขบวนเข้าไปที่ประตูเมืองก็เห็นขุนเพ่งนายทหารเก่าของเล่าเปียวอีกผู้หนึ่งพาทหารออกมาจากประตูเมืองแล้วเข้าขวางหน้าอุยเอียนไว้ ขุนเพ่งด่าอุยเอียนว่า "มึงนี้เป็นแต่ทหารเลว หามิไคร่นับถือชื่อเสียงไม่ เหตุใดจึงบังอาจเปิดประตูรับเล่าปีให้เข้ามา มึงจะให้บ้านเมืองเป็นจลาจลหรือ" อุยเอียนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักม้าเข้ารบกับขุนเพ่ง ทหารทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันถึงขั้นตะลุมบอนหลุมอนอยู่หน้าประตูเมืองชงหยงนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

น้ำตาและน้ำใจ (ตอนที่ 224)

เล่าปีเตรียมจะออกคำสั่งให้ทหารและราษฎรที่ติดตามมายกเข้าไปในเมืองชงหยง แต่เมื่อสถานการณ์พลิกผันเห็นนายทหารเมืองเกงจิ๋วกลับมาสู้รบกันเอง จึงเกรงว่าหากขึ้นเข้าไปในเมืองชงหยงก็จะเกิดความไม่สงบเรียบร้อยมากขึ้น เล่าปีเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงยังคำที่จะสั่งให้ขบวนเคลื่อนเข้าไปในเมืองชงหยงเสีย แล้วปรารภกับบรรดาทหารว่าตัวเรานี้ทำการเพื่อมุ่งหวังทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุข จึงบากหน้ามาที่เมืองชงหยง แต่ไม่ทันจะเข้าเมืองก็เกิดรบราฆ่าฟันกันถึงเพียงนี้ หากเข้าเมืองไปแล้วก็จะยิ่งทำให้เกิดการ

จลาจลขึ้นในเมืองชงหยง คนทั้งปวงก็จะได้รับความเดือดร้อนมากขึ้น ชัดกับเจตนาของเราที่มุ่งหวังสันติสุข ดังนั้น เราจะไม่เข้าไปในเมืองชงหยงแล้ว

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่ออาศัยเมืองชงหยงไม่ได้ ก็เห็นแต่เมืองกังเหลงซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว เป็นชัยภูมิที่พอจะป้องกันรักษาตัวไม่ให้ได้รับอันตรายได้ ทั้งอยู่ไม่ไกลจากเมืองชงหยงเท่าใดนัก ขอให้ท่าน ยกไปเมืองกังเหลงนั้นเถิด

เล่าปี่ได้ฟังคำของเบ้งก็เห็นชอบ โดยมีได้เฉลียวใจว่าเหตุใดขงเบ้งจึงแนะนำให้ยกไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองกังเหลง ทั้งๆ ที่หัวเมืองอื่นซึ่งขึ้นอยู่กับเมืองเกงจิ๋วยังมีอีกหลายหัวเมือง และบางเมืองก็เป็นเมืองใหญ่ยิ่งกว่าเมืองกังเหลง ข้อเสนอของขงเบ้งดังกล่าวมีนัยเกี่ยวกับการรุก-รับในการสงครามกับโจโฉ ซึ่งขงเบ้งคาดหมายไว้ก่อนแล้วว่าในไม่ช้า โจโฉคงจะกรีธาทัพใหญ่ลงได้ โดยมีเล่าปี่และขุนกวนเป็นเป้าหมาย

ดังนั้นเมื่อครั้งที่เล่าปี่บุตรคนโตของเล่าเปียววางแผนขอคำปรึกษาจากขงเบ้งเพื่อเอาตัวรอดจากการปองร้าย ของนางซวี่สุหยินผู้เป็นมารดาเลี้ยง ขงเบ้งได้ยกพงศาวดารแต่โบราณเป็นตัวอย่าง และแนะนำให้เล่าปี่ขอ อนุญาตเล่าเปียวออกไปจากเมืองเกงจิ๋วและไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองกังแฮ ซึ่งเป็นเขตแดนที่อยู่ใกล้แคว้นกังตั๋ง มากที่สุด หากเมื่อใดที่โจโฉคุกคามเมืองกังแฮ ก็เท่ากับคุกคามแคว้นกังตั๋งด้วย เมื่อนั้นขุนกวนก็จำเป็นต้อง กระโจนเข้าสู่สงครามโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง หากสถานการณ์เข้าตาร้ายถึงขั้นนี้ เล่าปี่ก็สามารถหนีไปพึ่งขุน กวนร่วมมือกันรับศึกโจโฉได้โดยสะดวก หรือแม้หากโจโฉเกรงทั้งสองฝ่ายจะร่วมมือกันแล้วยังทัพไว้ไม่รุกราน เมืองกังแฮ ก็จะมีเปิดหนทางให้เล่าปี่อาศัยเมืองกังแฮตั้งหลักปักฐานเพื่อก่อร่างสร้างตัวขึ้นใหม่ได้ อันเมืองกัง เหลงนี้เป็นเมืองที่อยู่ใกล้เมืองกังแฮมากที่สุด เพราะเหตุนี้ขงเบ้งจึงแนะนำให้เล่าปี่ยกไปตั้งที่เมืองกังเหลง ซึ่ง ก็คือการเตรียมลู่วางถอยในกรณีที่โจโฉเคลื่อนทัพใหญ่เข้าตีเมืองกังเหลง ในขณะที่เดียวกันก็ได้ผูก สถานการณ์ให้ขุนกวนต้องจับมือกับเล่าปี่เพื่อเข้าสู่สงครามกับโจโฉด้วย

เล่าปี่ฟังข้อเสนอของขงเบ้งก็เห็นชอบ จึงออกคำสั่งให้ทหารและราษฎรทั้งปวงเคลื่อนออกจากประตูเมือง ชงหยงตรงไปทางเมืองกังเหลง เมื่อขงเบ้งเห็นเล่าปี่บัญชาการตามข้อเสนอแล้ว จึงเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ไปถึงจูเก็ดกั้นผู้น้องว่า เมื่อครั้งก่อนซีซีทำราชการอยู่ด้วยเล่าปี่ ได้คิดอ่านการสงครามต่อสู้กับกองทัพของโจ โฉ หลังจากการสงครามครั้งนั้นแล้วโจโฉ ได้วางอุบายลวงเอามารดาของซีซีไปไว้ที่เมืองหลวง และลวงซีซีให้ออกจากเล่าปี่กลับไปเมืองหลวง จนมารดาของซีซีต้องฆ่าตัวตาย มาบัดนี้โจโฉกรีธาทัพใหญ่ลงได้ กำลัง เคลื่อนเข้ามาใกล้เมืองชงหยงแล้ว ติร้ายโจโฉจะคิดอ่านทำร้ายครอบครัวของเรา ฉะนั้นจึงให้เจ้าอพยพ ครอบครัวจากตำบลลงเสีย อย่าให้มีผู้ใดล่วงรู้ แล้วหลบซ่อนอยู่จนกว่าสงครามจะเสร็จสิ้นจึงค่อยคืนกลับ ภูมิลำเนาเดิม และให้เร่งดำเนินการตามหนังสือของเราในทันที จะประมาณมิได้เป็นอันขาด

ขงเบ้งเขียนหนังสือเสร็จแล้ว จึงสั่งทหารคนสนิทให้รีบถือหนังสือเอาไปส่งให้แก่จูเก็ดกั้นที่ตำบลลงเสีย จูเก็ดกั้น ทราบความตามจดหมายของขงเบ้งแล้วก็หลบอพยพครอบครัวออกจากตำบลลงเสียตั้งแต่คืนวันที่ได้รับ จดหมายของขงเบ้งนั้น

ข้างในเมืองชงหยง ราษฎรจำนวนมากเห็นเหตุการณ์จลาจลเกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกเมือง อันเนื่องแต่ การสู้รบระหว่างทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของอุยเอี๋ยน กับทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของซวี่มอ เดียว กัน ประกอบทั้งได้ข่าวศึกว่าโจโฉกำลังกรีธาทัพใหญ่ตรงมาเมืองชงหยง และเห็นว่าอำนาจรัฐเมืองชงหยงไม่ เข้มแข็งและไร้ซึ่งความเป็นธรรมแก่ราษฎร คงจะไม่สามารถรักษาเมืองเอาไว้ได้ ดังนั้นต่างคนต่างกลัวภัยและ เห็นว่าเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ มีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักราษฎรยิ่งนัก จึงพากันอพยพหนีออกจากเมืองตามขบวน ของเล่าปี่ไป

เล่าปี่ในขณะนั้นมีทหารอยู่เพียงหมื่นเศษ และยังมีขบวนของราษฎรที่ติดตามมาจากเมืองซินเอี๋ยและเมือง อ้วนเซียหลายหมื่นคน เมื่อรวมเข้ากับราษฎรที่อพยพหลบภัยออกมาจากเมืองชงหยงจึงทำให้กลายเป็นขบวน ใหญ่กว่าสิบหมื่นคน มีเกรียนบรรทุกสัมภาระข้าวของของราษฎรหลายพันคัน ราษฎรที่ยากจนก็ต้องแบกหาม ข้าวของเป็นพะรุงพะรัง บ้างก็จูงลูกจูงหลานและปู่ย่าตายาย บ้างก็อุ้มหรือจูงสัตว์เลี้ยงอย่างสุกรทุก เล บรรรยากาศของความกลัวและความพลัดพรากปกคลุมไปทั่ว เสียงร้องไห้ระงมไปทั้งขบวน ข้างหน้าสมเพช เวทนานัก เพราะเหตุนี้ขบวนอพยพจึงกลายเป็นขบวนที่พะรุงพะรัง ทำให้การเดินทางเป็นไปอย่างล่าช้า โดย เดินทางได้วันละไม่กี่ร้อยเส้นเท่านั้น

ทางฝ่ายอุยเอี้ยนและขุนเพ่งสู้รบกันบนหลังม้าหน้าประตูเมืองชงหยงอย่างดุเดือด ในขณะที่ทหารของทั้งสองฝ่ายก็ตะลุมบอนฆ่าฟันกันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก แต่ทหารของอุยเอี้ยนนั้นมีจำนวนน้อยกว่า ในที่สุดก็ถูกทหารของขุนเพ่งและทหารที่ยกหนุนออกมาจากเมืองชงหยงสังหารจนหมดสิ้น

อุยเอี้ยนต่อสู้กับขุนเพ่งตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง เห็นทหารที่ติดตามมาล้มตายลงหมดสิ้นก็เสียกำลังใจ จึงชักม้าหนีออกจากลานรบ และติดตามหาเล่าปี่แต่ไม่พบ จึงหนีไปอยู่กับฮั่นเหียนเจ้าเมืองเตียงสา ขบวนอพยพของเล่าปี่ออกเดินทางจากเมืองชงหยงเพื่อจะไปเมืองกังเหลง ระหว่างทางผ่านสุสานของเล่าเปียว เล่าปี่จึงให้ยังขบวนไว้แล้วลงจากหลังม้าพาทหารและราษฎรเข้าไปเคารพศพเล่าเปียวที่สุสาน พอเล่าปี่เข้าไปถึงที่หน้าสุสานของเล่าเปียวก็คุกเข่าเอาศีรษะโขกลงกับพื้นแล้วร้องไห้ แล้วว่าข้าพเจ้าเล่าปี่ผู้นองได้รับการฝากฝังสั่งเสียจากท่านให้ช่วยท่านบำรุงหลานๆ รักษาเมืองเกงจิ๋วไว้ให้รอดปลอดภัย แต่ข้าพเจ้านี้วาสนาอาภัพ ไม่สามารถทำตามคำสั่งเสียของท่านให้สำเร็จสมความมุ่งหวังได้ มีหน้าซ้ำอาณาประชาราษฎรก็ได้ความเดือดร้อนเพราะข้าพเจ้าเป็นอันมาก ความผิดของข้าพเจ้าครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ขอให้พี่ท่านลงโทษสถานหนักด้วยเถิด แต่สำหรับอาณาประชาราษฎรแลทหารทั้งปวงนั้นมีได้กระทำความผิด แต่กลับต้องเดือดร้อนเพราะตัวข้าพเจ้า จึงขออำนาจอิทธิฤทธิ์ของดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านได้ปกป้องคุ้มครองพองทหารแลราษฎรทั้งปวงให้ปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวงให้เหมือนกับเมื่อครั้งที่พี่ท่านยังมีชีวิตและมีน้ำใจรักราษฎรนั้นเถิด

เล่าปี่กล่าวขมาเล่าเปียวแล้วก็ร้องไห้เป็นอันมาก บรรดาทหารและราษฎรที่ติดตามมาคำนับศพของเล่าเปียวต่างพากันร้องไห้ตามทุกตัวคน และรู้สึกสงสารเล่าปี่เป็นอันมากที่มีน้ำใจเปี่ยมด้วยความเอื้ออาทรต่อราษฎรทั้งๆ ที่มีได้กระทำความผิด แต่กลับยอมรับผิดแต่ผู้เดียว และยังวิงวอนขอให้ดวงวิญญาณของเล่าเปียวปกป้องคุ้มครองราษฎรต่อไปอีก น้ำใจราษฎรจึงยิ่งเพิ่มความรักและความศรัทธาต่อเล่าปี่ในขณะเดียวกันก็มีน้ำใจเคียดแค้นชิงชังต่อโจโฉเป็นอันมาก เพราะเห็นว่าเป็นต้นเหตุในการก่อความเดือดร้อนและวิบัติทั้งปวงในแผ่นดิน ดังนั้นต่างคนจึงต่างพากันสาปแช่งโจโฉว่าเป็นมหาโจรปล้นชาติ จะต้องทำลายล้างให้ตกทะเลให้จงได้การร้องไห้ให้น้ำหลุมศพเช่นนี้ ครั้งหนึ่งโจโฉก็เคยทำต่อหน้าหลุมศพของอ้วนเสี้ยว แต่ทำไปไม่ตลอดเพราะบรรดาลูกน้องเก่าของอ้วนเสี้ยวจับได้ไล่ทันว่าเป็นเพียงอุบายที่จะผูกใจคน และหวังจะหลอกลวงลูกหลานว่านเครือของอ้วนเสี้ยวให้สวามิภักดิ์ ดังนั้นการที่โจโฉร้องไห้ให้น้ำหลุมศพของอ้วนเสี้ยวในครั้งนั้นจึงไม่ได้ผล แตกต่างกับลิบลับกับการที่เล่าปี่มาคุกเข่าร้องไห้ให้น้ำหลุมศพของเล่าเปียวในครั้งนี้ เพราะได้ผลเป็นการครองใจอาณาประชาราษฎรให้เพิ่มความเคารพรักและศรัทธามากขึ้น

ปมเงื่อนของความแตกต่างอยู่ที่การกระทำของคน ที่คนหนึ่งเจ้าเล่ห์โหดเหี้ยมอำมหิต ไม่เหลียวแลประชาชนกับอีกคนหนึ่งซึ่งเจ้าเล่ห์เหมือนกันแต่ได้กระทำการที่ห่วงหาอาทรอาณาประชาราษฎรตลอดมา ดังนั้นแม้การร้องไห้ให้น้ำหลุมศพจะเหมือนกัน แต่ผลกลับตรงกันข้ามก็เพราะน้ำใจที่แตกต่างกันดังนี้

เล่าปี่เคารพศพเล่าเปียวแล้วลุกขึ้น พอดีทหารฝ่ายขาวได้เข้ามา รายงานว่าบัดนี้กองทัพของโจโฉได้ยกมาถึงเมืองอ้วนเซียแล้ว กำลังจัดแจงหาเรือแพเพื่อลำเลียงทหารข้ามแม่น้ำมาเขตแดนเมืองชงหยง เล่าปี่ได้ทราบความก็ตกใจเพราะกองทัพโจโฉเคลื่อนมาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ขบวนอพยพของตัวกลับเดินทางด้วยความล่าช้าอย่างยิ่ง บรรดาทหารซึ่งอยู่ในที่นั้นจึงกล่าวกับเล่าปี่พร้อมกันว่า หากท่านมิหวั่นด้วยครอบครัวของราษฎรเหมือนการเดินทางที่ผ่านมา จะทำให้การเดินทางเป็นไปอย่างล่าช้า ในที่สุดกองทัพโจโฉก็จะไล่ตามมาทันจะพากันตายสิ้น จึงควรที่ท่านจะทิ้งครอบครัวราษฎรทั้งนั้นเสีย แล้วรีบพาทหารยกไปเมืองกังเหลงก่อน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้อีก และกล่าวว่า "ประเพณีผู้มีปัญญาปรารถนาจะคิดทำการใหญ่หลวงนั้นก็ย่อมจะปกป้องอาณาประชาราษฎรทั้งปวงเป็นค้ำคูณ จึงจะสำเร็จประโยชน์ แลบัดนี้อาณาประชาราษฎรทั้งปวงมีความเอ็นดูเรา สู้ติดตามมาได้ลำบาก อันจะทิ้งเสียมัน เราทิ้งไม่ได้" บรรดาราษฎรที่ติดตามมาได้ฟังคำทหารที่เสนอต่อเล่าปี่และฟังคำเล่าปี่ได้ตอบดังนั้นแล้วก็พากันร้องไห้ และยังเพิ่มความรัก ความศรัทธาในตัวเล่าปี่เป็นอันมาก

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า ก็แลเมื่อท่านจะเดินทางไป เมืองกังเหลงพร้อมกับขบวนของราษฎรทั้งปวงแล้ว กองทัพของโจโฉ คงจะไล่ตามมาทัน ดังนั้นจึงขอให้ท่านส่งกวนอูให้ไปแจ้งแก่เล่ากั ที่เมืองกังแฮให้รีบยกกองทัพเรือมาบรรจบกับทหารของเราที่เมืองกังเหลง หากสถานการณ์จำเป็นคับขันแล้วก็จะได้ช่วยกันป้องกันแก้ไข

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเขียนหนังสือถึงเล่าปีว่าบัดนี้เราได้ยกออกจากเมืองอ้วนเซียงหวังจะไปอาศัยเมืองชงหยงต่อสู้กับโจโจ แต่ในเมืองไม่เต็มใจต้อนรับ จึงต้องอพยพพาณาประชาราษฎรจากเมืองชงหยงคิดจะไปอาศัยเมืองกังเหลง แต่กองทัพโจโจกำลังยกไล่ตามมาใกล้จะทันแล้ว ให้เจ้าเตรียมกองทัพเรือแลทหาร ทั้งปวงให้พร้อมมูล แล้วยกมาบรรจบกันที่เมืองกังเหลง ราษฎรทั้งปวงจะปลอดภัยก็เพราะการอนุเคราะห์ของเจ้าในครั้งนี้ จงเห็นแก่ไมตรีของเราแล้วรีบจัดแจงแต่โดยพลัน

เล่าปีเขียนหนังสือเสร็จแล้ว จึงสั่งให้กวนอู และซุนเชียน พร้อมทหารห้าร้อยนายรีบออกเดินทางไปเมืองกังแฮ ชงเบ้งจึงเสนอต่อไปว่าขบวนอพยพของท่านครั้งนี้เดินทางได้วันละไม่กี่ร้อยเส้น อีกไม่กี่วันกองทัพโจโจคงตามมาทัน ดังนั้นเพื่อป้องกันอันตรายให้แก่ราษฎร จึงควรที่จะให้เดิวยหุยคุมทหารลงไปเป็นกองระวังหลัง และให้จูล่งรับผิชอบดูแลขบวนครอบครัวของท่าน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงเรียกเดิวยหุยและจูล่งมาสั่งการตามคำของชงเบ้งทุกประการ สำหรับจูล่งนั้นเล่าปีได้กล่าวฝากฝังให้ดูแลครอบครัว และอาต่านบุตรโทนซึ่งยังแบเบาะอยู่และต้องรอนแรมอพยพตามมาในขบวนนี้ด้วย

เดิวยหุยและจูล่งรับคำสั่งเล่าปีแล้วได้คำนับลาเล่าปีกลับออกไป เดิวยหุยนั้นจัดเตรียมทหารได้พันเศษแล้วยกลงไปเป็นกองระวังหลังและเร่งรัดให้ราษฎรรีบเดินทาง หากล่าช้าอยู่ก็จะเกิดอันตราย จูล่งรับคำสั่งแล้วคำนับเล่าปี ชงเบ้ง แล้วว่าขอท่านจงวางใจ ข้าพเจ้าจะคุ้มครองสองสุหยินและบุตรชายของท่านให้ปลอดภัยจะยอมพลีแม้ชีวิต เพื่อปกป้องครอบครัวของท่าน

เล่าปีเห็นดังนั้นจึงเดินตรงเข้ามาที่จูล่ง เอามือทั้งสองกุมมือจูล่งไว้และว่าเราวางใจฝากครอบครัวให้อยู่ในความดูแลของท่านครั้งนี้ ท่านจงรีบไปเถิด จูล่งในชุดเสื้อเกราะสีเงิน กุมทวนในมือไว้มั่น คำนับลาเล่าปีแล้วรีบขี่ม้าไปที่เกวียนครอบครัวของสองสุหยินที่อยู่ในขบวนอพยพของราษฎรตั้งแต่นั้น

หลังจากสั่งการเสร็จสิ้นแล้ว เล่าปีจึงพาชงเบ้งมาขึ้นม้าแล้วควบไปที่กองหน้าของขบวน ขบวนอพยพอันพะรุงพะรังที่มีเล่าปี ชงเบ้ง อยู่ในส่วนหน้า ครอบครัวของเล่าปีและขบวนอพยพของราษฎรอยู่ส่วนกลางโดยมีกองทหารของเดิวยหุยเป็นกองระวังหลังได้ออกเดินทางจากสุสาน ของเล่าปีโดยตรงไปที่เมืองกังเหลง แต่การเดินทางเป็น ไปด้วยความล่าช้าอย่างยิ่ง ขบวนค่อยๆ เคลื่อนไปได้เพียงวันละไม่กี่ร้อยเส้นเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

คำพิพากษาโทษทรชน (ตอนที่ 225)

เรียนอันศกปีที่สิบสาม กลางเดือนสิบ โจโจเคลื่อนกองทัพใหญ่จากเมืองซินเอี้ยถึงเมืองอ้วนเซียง พบแต่เมืองร้างว่างเปล่าเพราะเล่าปีและราษฎรได้อพยพหลบภัยหนีออกจากเมืองไปหมดสิ้น แม้เสบียงอาหารและข้าวปลาในเมืองก็ไม่เหลือทิ้งไว้แม้แต่เล็กน้อยก็โกรธเคืองเล่าปีเป็นอันมาก ครั้นได้ทราบจากฝ่ายข่าวว่าบัดนี้เล่าปีได้อพยพราษฎรข้ามแม่น้ำไปยังแดนเมืองชงหยงแล้ว โจโจจึงสั่งการให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองอ้วนเซียงเพื่อจะข้ามแม่น้ำไปยังแดนเมืองชงหยงไล่ตามเล่าปีไป

แต่พอถึงริมแม่น้ำปรากฏว่าบรรดาเรือแพทั้งสิ้นถูกเผาทำลายจนไม่สามารถใช้การได้อีกต่อไป โจโจยิ่งโกรธแค้นเล่าปี จึงสั่งทหารให้ไปเกณฑ์เรือจากต้นน้ำเพื่อเอามาล่าเลียงทหารข้ามแม่น้ำต่อไป ทหารได้ไปเกณฑ์เรือราษฎรจากต้นน้ำมาจนหมดสิ้นแต่ก็มีจำนวนไม่มากนัก ดังนั้นโจโจจึงเสียเวลาในการล่าเลียงทหารข้ามแม่น้ำอยู่หลายวัน จึงสามารถล่าเลียงทหารข้ามแม่น้ำได้หมด กองทัพของโจโจข้ามแม่น้ำมาได้แล้วก็ให้ทหารตั้งค่ายอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ เพื่อดูท่าทีและข่าวคราวทางด่านเมืองชงหยงเสียชั้นหนึ่งก่อน โดยเข้าใจว่าเล่าปีคงหนีมาลี้ภัยอยู่ในเมืองชงหยงและอาจจะคิดอ่านสู้รบ หรือคิดกลอุบายประการหนึ่งประการใด เพราะเกรงความคิดแลสติปัญญาของชงเบ้งอยู่ ดังนั้นเพื่อป้องกันความผิดพลาดโจโจจึงวางแผนหยั่งท่าทีของฝ่ายเมืองชงหยงเสียก่อน โดยสั่งทหารให้ไปตามเล่าจ้องซึ่งได้ขอสวามิภักดิ์ไว้ก่อนแล้วให้รีบออกมาพบในทันที

เมื่อเล่าจ้องทราบข่าวว่าโจโจยกทหารมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำปลายเขตแดนเมืองชงหยง และให้ตามตัวออกไปพบก็ตกใจ รีบเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง เพื่อให้ช่วยคิดอ่านหาหนทางที่จะไม่ต้องออกไปคำนับโจโจ เพราะเกรงว่าโจโจจะไม่สุจริตแล้วคิดทำอันตราย ชัวมอ เดิวยฮุน ได้ทราบข่าวศึกก็ตกใจและมีความรักตัวกลัวตายเพราะเห็นว่ากองทัพเมืองชงหยงไม่สามารถรับมือกับกองทัพของโจโจได้ น้ำใจจึงไฝ่ไปทางยอมจำนน เพราะคิดว่าการยอมจำนนคือหนทางที่จะรักษาตัวรอดได้ ดังนั้นเมื่อได้ฟังคำปรารภ ของเล่าจ้องแล้วจึงรีบทักท้วงว่า "มหาอุปราชมาถึงเมืองแล้ว ให้เข้ามาหาท่านออกไปบัดนี้ ก็ควรออกไปคำนับตามประเพณี"

อองอุ้ยขุนนางเก่าเมืองเกงจิวและเป็นที่ปรึกษาเก่าของเล่าเปียว ครั้นผลัดเปลี่ยนอำนาจรัฐเมืองเกงจิวแล้ว เล่าจ้องยังคงให้ดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาอยู่ต่อไป ครั้นได้ฟังคำของซัวมอ และเตียวอุ้น จึงเดินตรงเข้าไปที่เล่าจ้องแล้วกระซิบว่า "แต่ก่อนถึงท่านจะได้อ่อนน้อมต่อโจโฉแล้วก็จริง แลบัดนี้เล่าปี่ก็หนีโจโฉไปไม่ได้ต่อสู้ เห็นว่าโจโฉครั้งนี้จะมีใจทะนงนัก มิได้จัดแจงที่จะรักษาตัวเป็นกวดขันเหมือนแต่ก่อน เห็นจะประมาทอยู่ ขอท่านได้จัดแจงทหารให้พร้อมแล้วลอบยกไปจับเอาตัวโจโฉเห็นจะได้โดยง่าย ถ้าได้ตัวโจโฉแล้วปัญญาแลความคิดของท่านก็จะปรากฏแก่คนทั้งปวง แลท่านก็จะเป็นที่ยาเกรงด้วย ซึ่งจะคิดทำการใหญ่สืบไปภายหน้าก็เห็นจะสำเร็จ"

ข้อเสนอของอองอุ้ยขุนนางเก่าผู้นี้ นับว่าเป็นข้อเสนอที่เต็มไปด้วยความจงรักภักดีต่อเล่าเปียวที่แผ่มาถึงเล่าจ้องผู้บุตรด้วย และนับเป็นข้อเสนอที่แยบยลเพราะกองทัพลวงของโจโฉ ณ บัดนี้ยกมาแต่เมืองหลวง ล่วงมาถึงเมืองซงหยงโดยที่ไม่เคยเผชิญกับการสู้รบขนาดใหญ่ จึงเหลือแรงประมาทอยู่ แต่เล่าจ้องเจ้าเมืองผู้เยาว์ครั้นได้ฟังคำกระซิบเสนอแนะดังกล่าวแล้ว ไม่สามารถตัดสินใจประการใดได้ เท่านั้นยังไม่พอ กลับเอาแผนการลับที่อองอุ้ยได้เสนอแจ้งให้ซัวมอ เตียวอุ้นแลบรรดาที่ปรึกษา ตลอดจนแม่ทัพนายกองซึ่งอยู่พร้อมกัน ณ ที่นั้นทราบทุกประการ

พอซัวมอทราบความดังนั้นก็โกรธเพราะแผนการของอองอุ้ยสวนทางกับความประสงค์ของตน และเห็นว่าแผนการของอองอุ้ยไม่มีทางที่จะเกิดผลสำเร็จ เพราะกองทัพของโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หากขึ้นทำการตามข้อเสนอของอองอุ้ยแล้วก็จะพากันตายสิ้น

ซัวมอจึงเรียกอองอุ้ยมาที่ตรงหน้า แล้วด่าว่าอองอุ้ยเป็นหยาบช้าว่าตัวมึงเป็นคนแก่ อีกไม่กี่วันก็จะตายแล้ว เหตุนี้มึงจึงไม่รักตัวกลัวตาย คิดอ่านยุยงให้ท่านเจ้าเมืองก่อการกบฏต่อราชสำนัก โดยไม่ตระหนักถึงลักษณะความเมืองของแผ่นดินว่าจะรุ่งเรืองหรือฉิบหายประการใด จะพลอยพาเอาบรรดาพวกเราและชาวเมืองตายสิ้น ซัวมอต่ออองอุ้ยไม่ทันสิ้นคำอองอุ้ยก็โกรธ ด่าสวนกลับซัวมอว่าตัวมึงเป็นข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย เป็นสานุศิษย์คิดล้างครือเป็นคนจัญไรของแผ่นดิน เล่าเปียวเพ่งลั่นบุญ ศพยังไม่ทันเปื่อย ผากฝงการแผ่นดินไว้ไม่ทันไร คนจัญไรอย่างมึงกลับคิดยกแผ่นดิน ให้กับผู้อื่นโดยไม่รู้จักละอาย ช่างน่าแค้นเคืองนัก หากมิได้กินเลือดเนื้อของมึงแล้ว ตัวกู่นี้จะมีหายแค้นเลย ว่าแล้วอองอุ้ยก็ชักกระบี่เพื่อจะแทงซัวมอ ซัวมอเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้เข้าจับกุมตัวอองอุ้ยไว้ และสั่งให้เอาไปประหารในทันที

แก๊งवादที่ปรึกษาอีกผู้หนึ่งเห็นเรื่องกำลังลูกกลมใหญ่โต ประกอบทั้งมีมิตรไมตรีกับอองอุ้ยเพราะเป็นขุนนางเก่ามาด้วยกัน เห็นดังนั้นจึงเข้าไปห้ามปรามขอให้ซัวมอไว้ชีวิตอองอุ้ยสักครั้งหนึ่ง ซัวมอเกรงใจแก๊งवादจึงยกโทษให้อองอุ้ย แต่ให้ซัวมออุ้ยออกไปจากที่นั่น แก๊งवादได้เสนอว่ากองทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนักจะตีร้ายประการใดยังไม่แจ้ง หากให้ท่านเจ้าเมืองถอนออกไปพบและโจโฉไม่สุจริตแล้วก็จะเสียการไป ชอบที่จะให้ซัวมอและเตียวอุ้นออกไปค้ำหน้าโจโฉตามธรรมเนียมเสียชั้นหนึ่งก่อนแล้วค่อยคิดอ่านสืบไป

เล่าจ้องแลบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงเห็นด้วยกับข้อเสนอของแก๊งवाद ดังนั้นเล่าจ้องจึงมอบหมายให้ซัวมอและเตียวอุ้นนำเครื่องบรรณาการออกไปที่กองทัพของโจโฉที่ริมแม่น้ำ และเข้าไปพบโจโฉในที่ค่ายโจโฉเห็นซัวมอ เตียวอุ้น มาพบก็มีความยินดี ต้อนรับโอภาปราศรัยตามธรรมเนียมผู้ใหญ่ต้อนรับผู้น้อยซึ่งมาเยือน แล้วถามว่าเราได้ยินกิตติศัพท์มาแต่ก่อนว่าเมืองเกงจิวนี้เป็นหัวเมืองใหญ่ฝ่ายใต้ อุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก อยากจะทราบว่ามีทหาร ราษฎรแลเสบียงอาหารมากน้อยเท่าใด

ซัวมอได้รายงานว่ ในเมืองเกงจิวนี้มีทหารม้าห้าหมื่น ทหารเดินเท้าสิบห้าหมื่น ทหารเรือแปดหมื่น รวมเป็นยี่สิบแปดหมื่น ส่วนเสบียงอาหารนั้นอุดมสมบูรณ์โดยมีคลังเสบียงใหญ่สั่งสมเสบียงไว้เต็มอัตราศึกอยู่ที่เมืองก่งเหลง นอกจากนี้ยังมีคลังเสบียงอื่นๆ ที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวอีกเป็นอันมาก พอเพียงที่จะเลี้ยงดูทหารและไพร่พลได้ถึงหนึ่งปี โจโฉจึงถามต่อไปว่า เมืองเกงจิวนี้เป็นหัวเมืองชายทะเล ก็แลเมื่อมีทหารเรือถึงแปดหมื่นดังนี้ อยากจะทราบต่อไปว่ามีเรือรบอยู่ทั้งหมดจำนวนเท่าใด และมีผู้ใดเป็นผู้บังคับบัญชาทหารทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือซัวมอจึงรายงานว่ แต่ก่อนที่จะเกิดศึกระหว่างเมืองก่งแฮกับเมืองก่งตั้ง เรือรบก็มีอยู่พอประมาณ แต่หลังจากศึกเมืองก่งแฮแล้วได้ปรับปรุงเพิ่มเติมกองทัพเรือตลอดมา ในขณะนี้มีเรือรบถึงเจ็ดพันลำเศษ ทั้งกองทัพบกและกองทัพเรืออยู่ในบังคับบัญชาข้าพเจ้าของข้าพเจ้าทั้งสองคนนี้ทั้งสิ้น

โจโฉมิได้ไต่ถามถึงเล่าจ้อง แต่กลับสอบถามข้อมูลข่าวสารด้านการสงครามเกี่ยวกับกำลังพลและอาวุธยุทธโศปกรณ์ ตลอดจนเสบียงอาหารจากซัวมอ เตียวอุ้นอย่างละเอียด ครั้นได้ทราบความสิ้นแล้วก็มีความยินดี โจโฉจึงได้กล่าวต่อไปว่า เมื่อเมืองเกงจิวยอมสวามิภักดิ์ต่อราชสำนักแล้ว อำนาจบังคับบัญชาการทั้งปวงใน

เมืองเกงจี้จึงขึ้นตรงต่อเราทั้งสิ้น เราได้พิจารณารายงานของท่านทั้งสองแล้วมีความพอใจ จึงตั้งให้ซัวมอเป็นแม่ทัพเรือ และให้เตียวฮั่นเป็นรองแม่ทัพเรือ

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า โจโฉได้ตั้งบรรดาศักดิ์ให้ซัวมอเป็นเจ้าพระยาปราบภาคใต้ (ต่งน้ำฮั่ว) ซึ่งดูแล้วไม่เห็นสม เพราะบรรดาศักดิ์ระดับนี้เป็นพระราชอำนาจของฮ่องเต้ประการหนึ่ง และแม้แต่เจ้าเมืองเกงจี้หาได้มีบรรดาศักดิ์ระดับเจ้าพระยาไม่ ดังนั้นจึงถือว่าซัวมอคงมีแต่ตำแหน่งเป็นแม่ทัพเรือเท่านั้น

ซัวมอและเตียวฮั่นได้ยินคำโจโฉก็ดีใจเพราะไม่เพียงแต่จะรอดตาย หรือไม่ต้องตกเป็นเชลยเท่านั้น กลับได้ตำแหน่งที่สูงกว่าเดิม เพราะแต่ก่อนนี้แม้ว่าจะเป็นผู้บัญชาการทหารของเมืองเกงจี้ แต่ก็ก็เป็นตำแหน่งผู้บัญชาการทหารของหัวเมืองเท่านั้น มาครั้งนี้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพเรือของกองทัพเมืองหลวง จึงตื่นเต้นดีใจกับตำแหน่งใหม่มาก ทั้งซัวมอและเตียวฮั่นรีบคุกเข่าลงคำนับโจโฉ

โจโฉเห็นดังนั้นจึงถามต่อไปว่า เล่าปี่ได้หนีจากเมืองอ้วนเซียข้ามแม่น้ำมาแดนซงหยง บัดนี้เล่าปี่อยู่ในเมืองซงหยงหรือว่าอยู่ที่ใด ซัวมอจึงรายงานว่าเล่าปี่หนีข้ามแม่น้ำมาเมืองซงหยงนั้นจริงแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้เข้าเมือง และสั่งทหารให้ใช้เกาทัณฑ์ระดมยิง เล่าปี่จึงยกหนีไปทางเมืองกังเลง โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าแต่ก่อนนี้เล่าเปียวแข็งข้อกับราชสำนัก และเคยคบคิดกับเตียวลิ้วทำศึกกับเราหลายครั้ง แต่เมื่อเล่าเปียวตายแล้วเราก็ก็นึกโทษ ส่วนเล่าจ้องซึ่งเป็นเจ้าเมืองสืบทอดตำแหน่งของเล่าเปียวนั้นเล่าก็เกลี้ยจลนแล้ว จึงยินยอมอ่อนน้อมต่อเราแต่โดยดี ดังนั้นเราจะทำนุบำรุงเล่าจ้องสืบไป เมื่อกลับไปเมืองหลวงแล้วจะได้กราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้โปรดเกล้าแต่งตั้งเล่าจ้องเป็นเจ้าเมืองเกงจี้อย่างเป็นทางการ ท่านทั้งสองจึงกลับไปบอกเล่าจ้องให้ออกมาคำนับเราให้ถูกต้องตามธรรมเนียมในวันพรุ่งนี้

ซัวมอ เตียวฮั่น เห็นลัทธิที่เดินทางมาครั้งนี้แล้วจึงคำนับลาโจโฉ แล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสองจะกลับเข้าไปในเมืองก่อน และจะเชิญเล่าจ้องออกมาคำนับท่านในวันพรุ่งนี้ จากนั้นจึงเดินทางกลับไปเมืองซงหยง พอซัวมอเตียวฮั่นคล้อยหลังออกไป ขุนฮิวที่ปรึกษาของโจโฉจึงท้วงขึ้นว่าข้าพเจ้าได้พิเคราะห์ดูนายทหารเมืองเกงจี้ทั้งสองคนนี้แล้ว เห็นเป็นคนช่างประจบสอพลอเอาตัวรอด ทั้งเพิ่งมาพบหน้าท่านในครั้งนี้ เหตุใดท่านจึงวางใจแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพเรือและรองแม่ทัพเรือกันเล่า โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าธรรมดาผู้คิดการเป็นใหญ่ หากไม่ล่วงรู้หน้าใจคน และไม่รู้จักใช้คนแล้ว จะทำการใหญ่ได้สำเร็จกระนั้นหรือ โจโฉได้กล่าวต่อไปว่า มีหรือที่เราจะไม่ล่วงรู้หน้าใจไอ้ทหารเมืองเกงจี้สองคนนี้เป็นคนอย่างไร แต่กองทัพของเรายกมาครั้งนี้มีแต่กองทัพบก ไม่มีตัวนายทหารที่ชำนาญการทัพเรือการ สงครามข้างน้ำจำเป็นต้องอาศัยกำลังกองทัพเรือ ดังนั้น หากไม่อาศัยทหารเรือเมืองเกงจี้เป็นกำลังก็จะทำการต่อไปไม่ตลอด เราจึงทำการทั้งนี้เพื่อหวังจะผูกน้ำใจสองนายทหารผู้ใหญ่เมืองเกงจี้ไว้เป็นพวก ให้พวกมันวางใจแล้วช่วยฝึกสอนทหารเราให้สันทัดจัดจ้านการรบทางเรือแล้วค่อยกำจัดในภายหลังก็ไม่สายเกินไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายเจตนาของโจโฉในตอนนี้อย่างไรว่า "เราทำการทั้งนี้ปรารถนาจะเอาใจไว้ จะได้ฝึกสอนทหารเราให้สันทัด แล้วกำจัดเสียเมื่อปลายมือ จะยากง่ายอะไรเล่า" เจตนาของโจโฉในครั้งนี้ก็คือการพิพากษาโทษซัวมอ เตียวฮั่น ขุนนางเก่าฝ่ายทหารเมืองเกงจี้ที่ทำตนเป็นข้าขายเจ้า บ่าวขายนายไว้ล่วงหน้าแล้ว อันน้ำใจโจโฉเกี่ยวกับการใช้คนนั้นประจักษ์ตลอดมาว่ามีน้ำใจซึ่งคนจำพวกข้าขายเจ้า บ่าวขายนาย ในขณะที่มีน้ำใจขึ้นชมคนจำพวกที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อนายยิ่งนัก ดังนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับพวกข้าขายเจ้า บ่าวขายนายแล้ว โจโฉจึงมักสั่งประหารทุกรายไป หากมันจะป่วนบ่อน้ำเน่าในเบื้องต้นก็เป็นเพียงอุบายเพื่อหลอกล่อใช้เฉพาะหน้าชั่วคราวเท่านั้น เมื่อปลายมือแล้วก็จะประหารเช่นเดียวกัน ขุนฮิวได้ฟังดังนั้นจึงคำนับโจโฉ แล้วสรรเสริญความคิดอันสติปัญญาในการใช้คนของโจโฉเป็นอันมาก

ฝ่ายซัวมอ เตียวฮั่น เดินทางกลับเมืองซงหยงด้วยความระแวงในอำนาจวาสนาที่โจโฉปรนเปรอให้ระหว่างทางต่างสนทนากันถึงอนาคตในวันข้างหน้าที่จะสมบูรณพูนสุขด้วยสมบัติพัสถานและโชควาสนาที่จะเป็นใหญ่กว่าขุนนางข้าราชการทั้งปวงในเมืองเกงจี้ โดยที่หารู้ไม่ว่าชะตากรรมของทรชนนั้นได้ถูกพิพากษาไว้แล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**บทสรุปของเนื้อที่คิดพึ่งเสื่อ (ตอนที่ 226)**

ข้ามอและเตียวอุ๋นสองนายทหารใหญ่เมืองเกงจิ๋วเดินทางกลับเมืองชงหยงด้วยความอึดเอมเปรมใจในโชควาสนาที่โจโจเอื้อให้ ต่างวาดหวังอนาคตข้างหน้าว่าเมื่อเล่าจ้งออกไปนอนน้อมโจโจตามประเพณีแล้ว ความสมบูรณ์พูนสุขในทรัพย์สิ่งสินและอำนาจในเมืองเกงจิ๋วจะเกิดกับตัวเป็นอันมาก

เมื่อกลับเข้าถึงเมืองชงหยงข้ามอและเตียวอุ๋นจึงนำความทั้งปวงรายงานให้เล่าจ้งทราบ เล่าจ้งเจ้าเมืองผู้เยาว์ไม่แจ้ง ในเจตนาอันแท้จริงของโจโจ ครั้นได้ยินคำสองขุนนางผู้ใหญ่พรรณนาความสำเร็จและอนาคตที่จะอยู่ในอำนาจครองเมืองเกงจิ๋วสืบไปก็มีความยินดี สั่งการให้ตบแต่งศาลาว่าราชการเมืองชงหยงและประดับธงทิวตามถนนหนทางจากประตูเมืองมาจนถึงศาลาว่าราชการอย่างสวยงาม และสมเกียรติของอัครมหาเสนาบดีทั้งสั่งการให้ชาวเมืองแต่งเครื่องสักการบูชาโจโจตลอดสองข้างทาง ตั้งแต่ประตูเมืองมาจนถึงศาลาว่าราชการเมืองชงหยง และสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่เตรียมการพิธีออกไปคำนับโจโจตามประเพณีที่หัวเมืองซึ่งยอมอ่อนน้อมฟังปฏิบัติต่อผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเมืองหลวงให้พร้อมจงทุกประการ

ครั้นสั่งการเสร็จสิ้นแล้ว เล่าจ้งจึงเข้าไปหานางซวสุหยิน ผู้เป็นมารดาแล้วแจ้งความทั้งปวงให้นางซวสุหยินทราบ เพื่อเตรียมตัวออกไปคำนับโจโจพร้อมกันในวันรุ่งขึ้น

ครั้นรุ่งเช้าเล่าจ้งเจ้าเมืองใหม่แห่งเกงจิ๋ว นางซวสุหยินผู้เป็นมารดา และข้ามอ เตียวอุ๋น สองขุนนางผู้ใหญ่อันได้มาชบวนแห่พร้อมด้วยตราสำหรับเมืองเกงจิ๋ว และข้าของทั้งปวงออกจากเมืองชงหยงไปที่ค่ายของโจโจที่ริมแม่น้ำ

พอไปถึงค่ายหลวงของโจโจก็พากันเข้าไปคำนับ มอบตราสำหรับเมืองและบรรดาข้าของทั้งปวงที่เตรียมมาสำหรับการพิธีอ่อนน้อมแก่โจโจ

โจโจเห็นการทั้งปวงสำเร็จดังความคิดก็มีใจยินดี กล่าวกับเล่าจ้งว่าที่เล่าเปียวเคยแข็งข้อขัดขืนต่อราชสำนักนั้น เมื่อสิ้นบุญเล่าเปียวแล้วเราก็ไม่ถือโทษ การที่เจ้าและบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองเกงจิ๋วได้พร้อมใจกันสวามิภักดิ์ต่อราชสำนักนั้น เป็นการกระทำที่ถูกต้องด้วยธรรมเนียมประเพณีการปกครองมาแต่ก่อน เราขอบใจพวกเจ้าทุกคน และจะบำนาบำรุงให้มีความสุขสืบไป

เล่าจ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับโจโจแล้วว่าบัดนี้ข้าพเจ้าได้ตบแต่งเมือง เตรียมการต้อนรับท่านอัครมหาเสนาบดีอย่างสมเกียรติแล้ว ดังนั้นจึงขอเชิญท่านเข้าไปตรวจราชการในเมืองชงหยงพร้อมกัน เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่ทหารและราษฎรทั้งปวง

โจโจได้ฟังดังนั้นก็รับคำ สั่งให้เคลื่อนกองทัพจากริมแม่น้ำยกไปตั้งอยู่ที่นอกเมืองชงหยง ส่วนตัวโจโจและบรรดานายทหารที่สนิทพร้อมไปกับเล่าจ้ง นางซวสุหยิน และข้ามอ เตียวอุ๋น ได้เดินทางเข้าไปในเมืองท่ามกลางการต้อนรับบูชาอย่างยิ่งใหญ่ตลอดสองข้างทาง

พอถึงศาลาว่าราชการเมืองชงหยง นายทหารคนสนิทที่ติดตามโจโจมาได้เชิญโจโจขึ้นไปนั่งบนที่ว่าราชการ และจัดให้เล่าจ้ง นางซวสุหยิน และบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองชงหยงยืนอยู่ข้างล่าง

พอโจโจก้าวขึ้นไปนั่งบนที่ว่าราชการ บรรดาคนทั้งนั้นต่างคำนับ และอวยพรโจโจพร้อมกันด้วยความยินดี เพราะเห็นว่าสถานการณ์เช่นนี้เป็นสถานการณ์ที่การรบราฆ่าฟันและครันไฟแห่งสงครามได้รุดพ้นไปจากเมืองชงหยงแล้ว ทุกคนจะได้มีความสุขถ้วนหน้ากัน

จะมีก็แต่เล่าจ้งและนางซวสุหยินผู้มารดาเท่านั้นที่รู้สึกว่าการผดุงเกิดคล้ายๆ กับว่าอำนาจในเมืองชงหยงได้ถูกโจโจยึดไปสิ้นเชิงแล้ว และเริ่มกังวลกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป แต่ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นก็ไม่สามารถทำอะไรได้ จึงได้แต่ปฏิบัติตามบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง

โจโจกวาดสายตาไปทั่วศาลาว่าราชการแล้ว จึงเรียกแก๊งอวดที่ปรึกษาเก่าของเล่าเปียวซึ่งโจโจรู้จักดีศัพทมาแต่ก่อนว่ามีสติปัญญาเป็นอันมากให้ออกมายืนอยู่ข้างหน้าว่าราชการ แล้วปรารภขึ้นว่า "ตัวเราได้เมืองเกงจิ๋วบัดนี้ไซ้จะมีความยินดีหาได้ ซึ่งเราได้ตัวท่านนี้มีความยินดียิ่งกว่าได้เมืองเกงจิ๋วอีก"

แก๊งอวดได้ฟังคำโจโฉก็น้อมตัวลงคำนับเป็นเชิงขอบคุณที่โจโฉได้ให้ความสำคัญ โจโฉจึงกล่าวต่อไปว่าเราได้ยินกิตติศัพท์ของท่านมาตั้งแต่ครั้งเรารบกับเตียวลิ้วและเล่าเปียว มาบัดนี้เมื่อเมืองเกงจิ๋วขึ้นต่อราชสำนักแล้ว ตัวท่านก็เหมือนขึ้นอยู่กับ การบังคับบัญชาของเรา แต่นี้ไปจงตั้งหน้าทำราชการตามปกติ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข

ว่าแล้วโจโฉจึงออกคำสั่งตั้งให้แก๊งอวดเป็นเจ้าเมืองกังเหลง ตั้งให้สุสวนและอองซานเป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเมืองเกงจิ๋ว และแต่งตั้งให้เล่าจ๋องเป็นเจ้าเมืองเจงจิ๋ว

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ณ บัดนี้ เหมือนกับเหตุการณ์เมื่อครั้งที่อ้วนเสี้ยวยกไปช่วยเมืองกิลีแล้วยึดอำนาจปกครองปลดเจ้าเมืองตลอดจนขุนนางข้าราชการทั้งปวงออกจากตำแหน่งและแต่งตั้งคนที่ไว้วางใจเข้าดำรงตำแหน่งแทน โจโฉได้ใช้อำนาจรัฐแต่งตั้งเจ้าเมืองให้ไปครองหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว และแต่งตั้งขุนนางผู้ใหญ่ของเมืองเกงจิ๋วตามใจชอบ

การตั้งเล่าจ๋องเป็นเจ้าเมืองเจงจิ๋ว ซึ่งเป็นหัวเมืองจัตวาขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วนั้น เนื้อแท้ก็คือการปลดเล่าจ๋องออกจากตำแหน่ง และนี่คือการยึดอำนาจเมืองเจงจิ๋วอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เหมือนกับเมื่อครั้งที่อ้วนเสี้ยวยึดอำนาจปกครองเมืองกิลีทุกครั้ง

โจโฉปลดเล่าจ๋องออกจากตำแหน่งเจ้าเมืองเจงจิ๋ว และตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเจงจิ๋วแล้ว ก็ออกคำสั่งให้เล่าจ๋องรีบเดินทางไป รับตำแหน่งที่เมืองเจงจิ๋วในทันที นี่ก็คือการเนรเทศจากตำแหน่งเจ้าเมืองใหญ่ของหัวเมืองฝ่ายใต้ให้ไปอยู่ที่เมืองเล็กๆ แบบเสียไม่ได้เท่านั้น

นี่คือทศจากสวรรค์ที่ลงแก่เล่าจ๋องผู้เป็นบุตรเอกตัญญู และหาสติปัญญาไม่ได้ ที่ว่าเป็นบุตรเอกตัญญู หาสติปัญญาไม่ได้นั้นเนื่องเพราะตัวเป็นแซ่ "เล่า" เป็นเชื้อสายของพระราชวงศ์ฮั่น ได้รับตำแหน่งเจ้าเมืองโดยมิชอบไม่ว่าไร ก็คิดเห็นญาติพี่น้องของตัวเองเป็นศัตรู ที่ต้องรบราฆ่าฟันให้ล้มตายกันไปข้างหนึ่ง เท่านั้นยังไม่พอยังคิดชักน้ำเข้าลึก ชักศึกเข้าบ้าน ยอมฟังพาสวามีภักดีด้วยโจโฉ จึงต้องรับชะตากรรมดังนี้

แต่ความผิดทั้งนี้จะตำหนิเล่าจ๋องทั้งหมดนั้นก็จะเป็นธรรมแก่เล่าจ๋องนัก เพราะการตั้งตนเป็นปฏิปักษ์กับเล่าก็ผู้พี่ และเล่าเป็นผู้เป็นอา แล้วยอมเข้าสวามีภักดีด้วยโจโฉ เป็นเพราะบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการของเมืองเจงจิ๋วซึ่งเล่าเปียวได้ชุบเลี้ยงมาแต่ก่อนได้ร่วมกันหว่านล้อมชักจูงจนไม่เห็นทางออกเป็นประการอื่น แลเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ความผิดในประการนี้ต้องโทษเล่าเปียวที่ชุบเลี้ยงคนชั่วและคนฉวยโอกาสให้มีอำนาจในบ้านเมือง ผลกรรมนั้นจึงตกทอดถึงลูกหลาน และทำให้อำนาจวาสนาในเมืองเจงจิ๋วรักษาไว้ไม่ได้ ต้องตกไปเป็นของคนอื่นดังนี้

แต่เล่าจ๋องนั้นแม้จะยังเป็นเด็ก แต่ก็ได้ศึกษาประวัติศาสตร์มาไม่น้อย พอได้ยินว่าโจโฉแต่งตั้งให้ตัวเป็นเจ้าเมืองเจงจิ๋ว และให้รีบเดินทางไปรับตำแหน่ง ก็รู้ว่าบัดนี้โจโฉได้ยึดอำนาจปกครองเมืองเจงจิ๋วเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว สิ่งที่โจโฉกระทำต่อตนก็คือการเนรเทศออกไปอยู่หัวเมืองและตรัยก็อาจถูกสังหารในระหว่างทางก็ตกใจเป็นอันมาก

เมื่อรู้ที่รู้ทำดังนี้แล้ว เล่าจ๋องจึงคุกเข่าลงอ้อนวอนต่อโจโฉว่า"ซึ่งท่านจะตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองเจงจิ๋วนั้นคุณมหาอุปราชหาที่สุจริตได้ ซึ่งข้าพเจ้าอุตสาหออกมาคำนับท่านทั้งนี้ ไซ้จะมีความปรารถนาเป็นเจ้าบ้านผ่านเมืองนั้นหามิได้ ข้าพเจ้าจะขอเป็นแต่ไพร่อยู่ในเมืองเจงจิ๋วนี้จะได้รักษาศพของบิดาและญาติทั้งปวงตามประเพณี ขอท่านได้กรุณาแก่ข้าพเจ้าเถิด"

ความอ้อนวอนของเล่าจ๋องกับโจโฉทั้งนี้ แม้มิได้บังบอกชัดว่ารู้ตัวว่าจะต้องถูกสังหาร แต่ก็แสดงออกถึงความรักตัวกลัวตาย และตระหนักถึงภัยในระหว่างถูกเนรเทศ ดังนั้นจึงแสดงเจตนาไม่รับตำแหน่งเจ้าเมืองแต่ขอเป็นราษฎรสามัญ โดยอ้างว่าเพื่อเซ่นบูชาศพของบิดาและญาติพี่น้องตามประเพณีเท่านั้น

โจโฉด้านหนึ่งรู้ทันความคิดของเล่าจ๋อง และอีกด้านหนึ่งยอมเป็นวิสัยของคนคิดการใหญ่ที่จะต้องหวาดระแวงศัตรู ว่าตราบใดที่รากหญ้าคายังไม่ถูกกำจัดหมดสิ้น ยังคงฝังอยู่ในแผ่นดินแล้ว เมื่อใดเป็นฤดูฝนสายฝนหลังรดแล้ว รากหญ้าคานั้นก็งอกขึ้นในดินนั้นก็ย่อมเจริญงอกงามขึ้นมาได้อีกครั้งหนึ่ง หากใจอ่อนปล่อยให้เล่าจ๋องอยู่ในเมืองเจงจิ๋วต่อไป แม้จะอยู่ในฐานะที่เป็นราษฎรสามัญ แต่หากวันใดโอกาสเอื้ออำนวยแล้ว ก็จะคิดอ่านชิงอำนาจขึ้นมาได้

ดังนั้นเมื่อได้ฟังคำเล่าจ่องแล้ว โจโลจึงตอบว่า "ซึ่งเราจะให้ท่านไปอยู่เมืองเงงจิวบัดนี้ด้วยความเอ็นดูท่าน เห็นว่าเมืองเงงจิวกับเมืองหลวงใกล้เคียงกัน ท่านจะได้เข้าเฝ้าหน้าพระเจ้ายืนได้ ประการหนึ่งท่านจะอยู่ในเมือง เงงจิวนี้ไกลพระเจ้ายืนได้แลเป็นที่เบียดเบียนแก่คนทั้งปวงจะอยู่สบาย จะได้รับความเดือดร้อนเมื่อปลายมือ"

ลีลาการเจรจาความเมืองของโจโลตั้งนั้นนับเป็นลีลาชั้นครู ที่แม้ยึดอำนาจเข้ามาแล้วคิดขับไล่ไสส่ง ก็ยังคิด อานหาเหตุผลที่หากฟังผิวเผินแล้วตั้งอยู่ในท่านองคโลงธรรม และความปรารถนาดีเป็นล้นพ้น นี่คือข้อพิสูจน์ อีกอย่างหนึ่งว่า "การเมืองคือสงครามที่ไม่หลังเลือด" ซึ่งเหมาะเจาะตรงประธานพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย จีน ได้พำร่เดือนแก่สหายร่วมรบมิให้ประมาทในเรื่องการเมือง เพราะมีความโหดเหี้ยมอำมหิตเท่าๆ กันกับ สงคราม

เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็มิรู้ที่จะทัดทานประการใดได้ เพราะเกรงกลัวอำนาจของโจโลจนเหลือประมาณ จึงคำนับ รับคำสั่งแต่โดยดี

โจโลจึงสั่งให้เล่าจ่องรีบออกเดินทางจากเมืองชงหยงไปรับตำแหน่งที่เมืองเงงจิวแต่เพลานั้น

เล่าจ่องคำนับลาโจโลออกมาแล้ว พามารดาและคนสนิทพร้อมข้าวของสัมภาระส่วนตัวออกเดินทางไปเมือง เงงจิว โดยมีขุนนางเก่าและพรรคพวกที่รู้จักนับถือติดตามออกมาส่งเป็นขบวนเล็กๆ ขบวนหนึ่ง

พอขบวนของเล่าจ่องมาถึงริมฝั่งแม่น้ำที่จะข้ามจากแดนเมืองชงหยงไปยังแดนเมืองเงงจิว บรรดาขุนนางเก่า และพรรคพวก ที่ติดตามมาก็ได้คำนับอำลาและส่งเล่าจ่องเพียงริมฝั่งแม่น้ำนั้น คงเหลือแต่อยู่ขุนนางเก่าผู้ รักดีที่ขอติดตามเล่าจ่องไปเมืองเงงจิว

หลังจากที่เล่าจ่องคำนับลาโจโลออกไปจัดแจงเดินทางไปรับตำแหน่งที่เมืองเงงจิวนั้น โจโลได้เรียกอีก ี่ มเข้ามากระซิบสั่งว่า เล่าจ่องบุตรเล่าเปียวผู้นี้อุปมาเหมือนลูกเสือ หากเลี้ยงไว้ก็จะเป็นอันตรายในภายหน้า แต่ จะหาเสียทีนี้เล่าคนทั้งปวงก็จักครหานินทาได้ แลพรรคพวกเก่าของเล่าเปียวก็จะผูกพยาบาทต่อตัวเรา ดังนั้น เราจึงวางอุบายให้เล่าจ่องไปอยู่เมืองเงงจิว ในระหว่างทางให้ท่าน คมทหารรับตามขบวนของเล่าจ่องไปแล้ว สังหารเสียให้สิ้น อย่าให้เหลือร่องรอย

อีกก็รับคำสั่งโจโลแล้วก็คำนับลาออกมา จัดแจงทหารที่ไว้วางใจคอยที่อยู่ พอรู้ว่ขบวนของเล่าจ่องออก เดินทางพักหนึ่งแล้วก็คุมทหารติดตามไป

อีกก็ลอบพาทหารติดตามขบวนของเล่าจ่องไปอย่างเงียบเชียบ ถ่วงเวลาไว้จนใกล้ค่ำ เห็นปลอดภัยแล้วจึงคุม ทหารยกไปสกัดขบวนของเล่าจ่องไว้ แล้ววาดว่าไอ้ลูกศัตรู จะรีบหนีไปไหน บัดนี้ท่านอัศวมหาเสนาบดีมี คำสั่งให้เรามาตัดศีรษะเสียให้สิ้น อย่าได้ฉวยหนีไปเลย จงยอมให้เราตัดศีรษะแต่โดยดี

เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็ตกใจไม่รู้ที่จะพูดประการใด กอดเอานางชั่วสุหยินผู้เป็นมารดาไว้แน่น นางชั่วสุหยินก็ ตกใจพอกัน รู้ตัวว่าความตายกำลังเยื้องกรายเข้ามาพรากชีวิตสองแม่ลูก จึงกอดเล่าจ่องไว้กับอกแล้วร้องไห้

อองอู่ขุนนางเก่าเห็นดังนั้นก็โกรธอีกก็ และสงสารสองแม่ลูกเป็นอันมาก ดังนั้นแม้ว่าอองอู่จะมีอายุเลยวัย กลางคนไปแล้ว แต่ด้วยน้ำใจที่ยังรักดีต่อเล่าเปียวไม่มีเสื่อมคลาย จึงชักกระบี่ตรงเข้าไปจะฟันอีกก็เพื่อหวังจะ ช่วยเหลือสองแม่ลูกให้รอดจากอันตราย

บทสรุปของเนื้อสมันที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว แล้วขอเข้าไปฟังเสื่อยอมเป็นเช่นนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

นิมิตรร้าย ณ เขาเก่งสัน (ตอนที่ 227)

อองอู่ขุนนางผู้เฒ่า อาศัยแต่ความจงรักภักดีต่อเล่าเปียวชักกระบี่ตรงเข้าไปจะฟันอีกก็เพื่อปกป้องคุ้มครอง เมียและลูกเจ้านายให้ปลอดภัยโดยลี้มตัวไปว่ากำลังวังชาก็อ่อนล้าลงแล้วทั้งทหารโจโลที่ยกมานั้นล้วนเป็น ทหารชำนาญศึก ไม่หันที่อองอู่จะเข้าถึงตัว อีกก็มิได้สั่งให้ทหารเข้าจับตัวอองอู่แล้ว สังหารเสียในที่นั้น

จากนั้นจึงให้ทหารสังหารเล้าจ้อง นางชั่วฮุหยิน และคนติดตามจนหมดสิ้น แล้วตัดศีรษะเล้าจ้อง และนางชั่วฮุหยินกลับไปยังเมืองซงหยง มอบศีรษะสองแม่ลูกแก่โจโฉแล้วรายงานความให้โจโฉทราบทุกประการ

โจโฉเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ขุนบำเหน็จฉิกัมและทหารที่ไปทำการครั้งนั้นเป็นอันมาก โจโฉได้ปรารถนาต่อที่ปรึกษาและบรรดาแม่ทัพนายกองว่าเล้าปีจึงต้องกำจัดขงเบ้งเสียก่อน จึงใคร่ทราบว่ามีผู้ใดรู้จักบ้านเดิมของขงเบ้งหรือไม่ บรรดาที่ปรึกษาและทหารในที่นั่งต่างไม่รู้จักว่าขงเบ้งมีภูมิลำเนา อยู่แห่งหนตำบลใด โจโฉจึงสั่งให้ทหารออกสืบถามชาวบ้านในแดนเมืองซงหยงว่ามีผู้ใดทราบภูมิลำเนาถิ่นฐานบ้านเดิมของขงเบ้งหรือไม่

ครั้นทราบความแล้วจึงเข้ามารายงานให้โจโฉทราบว่างขงเบ้ง มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่เทือกเขาโง่สังกั้ง ตำบลลงเสีย ในเขตแดนเมืองซงหยงนี้ โจโฉทราบดังนั้นก็ดีใจ คิดว่าจะกำจัดขงเบ้งเสียได้เหมือนที่เคยคิดอ่านกำจัดซีซี จึงสั่งฉิกัมให้รีบพาทหารไปที่เขาโง่สังกั้งเพื่อจับตัวครอบครัวและญาติพี่น้องของขงเบ้งแล้วให้นำมาพบที่เมืองซงหยง อีกมีรับคำสั่งแล้วพาทหารออกจากเมืองซงหยงไปเขาโง่สังกั้งแต่ในเพลานั้น ตกเวลาบ่ายจึงถึงเทือกเขาโง่สังกั้ง ให้ชาวบ้านนำทางไปที่บ้านของขงเบ้ง แต่ไม่พบพานผู้ใด ให้ทหารออกสืบถามชาวบ้านในย่านนั้นก็ไม่มีผู้ใดทราบว่าครอบครัวและญาติพี่น้องของขงเบ้งอพยพหลบหนีไปแห่งหนตำบลใด อีกมิได้พาทหารออกสืบหาทั้งคืนก็ไม่พบ จนเวลาใกล้สว่างจึงพาทหารกลับไปเมืองซงหยงแล้วรายงานความทั้งปวงให้โจโฉทราบ

ความจริงครอบครัวและญาติพี่น้องของขงเบ้งได้ลอบอพยพหลบหนีภัยออกจากเทือกเขาโง่สังกั้งไปตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือของขงเบ้งนั้นแล้ว และได้อพยพหนีไปอยู่ที่ตำบลซำกั้งใกล้ชายแดนแคว้นก่งตั้ง ดังนั้นฉิกัมและทหารของโจโฉจึงค้นหาไม่พบ

พอโจโฉทราบความก็ยิ่งแค้นเคืองขงเบ้งเป็นอันมาก เพราะไม่สามารถใช้แผนอุบายอย่างเดียวกับที่ใช้กับซีซีได้ แต่ก็มิรู้จะทำประการใด ในขณะที่โจโฉกำลังขุนเคืองอยู่นั้น ขุนฮิวที่ปรึกษาจึงเสนอว่าเมืองก่งเหลงเป็นชัยภูมิอันมั่นคง เป็นที่ซ่องสุมเสบียงของเมืองเกงจิ๋ว ถ้าหากเล้าปียกไปตั้งที่เมืองก่งเหลงได้แล้วก็อาจตั้งชัยภูมิ ผุ่คน แลเสบียงอาหารอันบริบูรณ์นี้ตั้งรับศึก จะทำให้กองทัพของเราได้ยากลำบาก ฉะนั้นจึงขอให้ท่านรีบส่งทหารออกไปไล่ตามตีเล้าปีอย่าให้ทันได้ตั้งตัว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ว่า ความทั้งนี้ตรงกับความคิดที่เราได้คิดคำนึงอยู่ เราหาได้สืมนิเวศของเล้าปีไม่ แต่ที่ยังรั้งรออยู่บัดนี้เพราะเมืองซงหยงและเมืองเกงจิ๋วเป็นหัวเมืองใหญ่ เพิ่งได้ไว้ในอำนาจ หากไม่จัดการปกครองให้เรียบร้อยเป็นปกติเสียก่อนแล้วรีบยกกองทัพไปก็จะเกิดอันตรายในภายหลัง ข้างหน้าต้องต่อสู้กับเล้าปี และต้องพะวงข้างหลังที่อาจเกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในเมืองเกงจิ๋วและเมืองซงหยง ดังนั้นจำที่จะต้องจัดแจงการข้างเมืองเกงจิ๋วให้เป็นปกติก่อน แล้วจะได้รีบยกกองทัพตามเล้าปีไป

โจโฉสั่งให้เอาบัญชาคำสั่งพลของเมืองเกงจิ๋วมาตรวจสอบกับคำสั่งพลที่มีอยู่จริง ปรากฏว่าขาดหายไปผู้หนึ่งคือขุนเพ่ง โจโฉมีความสงสัยตามประสาคนซึ่งสงสัยว่าเหตุใดนายทหารเมืองเกงจิ๋วผู้นี้จึงแข็งขันไม่เข้ามารายงานตัวเหมือนกับทหารคนอื่น ๆ จึงสั่งทหารเมืองเกงจิ๋วให้ไปเชิญตัวขุนเพ่งเข้ามาพบ ขุนเพ่งถูกทหารของเมืองเกงจิ๋วมาเชิญตัวก็ตามมาแต่โดยดี ครั้นมาถึงที่ซึ่งโจโฉว่าราชการอยู่ก็เข้าไปคำนับ โจโฉเห็นดังนั้นก็จึงถามว่าตัวเราเข้ามาอยู่ในเมืองซงหยงนี้กี่หลายวันแล้ว เหตุใดนายท่านจึงไม่มารายงานตัวเหมือนกับทหารคนอื่น ๆ

ขุนเพ่งจึงว่าการที่ข้าพเจ้าไม่เข้ามารายงานตัวนั้นก็ผิดอยู่แล้ว แต่ทว่าตัวข้าพเจ้านี้เป็นชายชาติทหาร ไม่สามารถคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองเกงจิ๋วให้ดำรงคงอยู่เป็นสมบัติของลูกหลานเล้าปีต่อไปได้ จึงมีความรู้สึกละอายใจที่ไม่สามารถทำหน้าที่ของทหารให้สมบูรณ์ ครั้นจะเข้ามาพบท่านในที่ที่ถือสุใจนัก ขอท่านจงงดโทษให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด ว่าแล้วขุนเพ่งก็ร้องไห้เป็นอันมาก

โจโฉนั้นมิมีน้ำใจซึ่งพวกข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย ชาญชัยคิดลางคร แต่ก็มีน้ำใจนิยมคนประเภทข้ารักดีต่อเจ้า บ่าวรักดีต่อนาย เป็นอุปนิสัย ได้ฟังคำขุนเพ่งและเห็นอาการขุนเพ่งดังนั้นก็สงสาร และนึกนิยมชมชอบขุนเพ่งตั้งแต่นั้น

โจโฉกล่าวสรรเสริญขุนเพ่งว่ามีความสัตย์ซื่อต่อเจ้านายอันควรที่คนทั้งหลายจะได้ถือเป็นเยี่ยงอย่าง หลังจากสนทนาทราบประวัติการรบและฝีมือลายมือของขุนเพ่งเป็นอย่างดีแล้ว โจโฉจึงตั้งให้ขุนเพ่งเป็นเจ้าเมืองก่งแฮ

จากนั้นโจโจจึงสั่งให้ขุนเพ่งคุมทหารมาห้าพันเป็นกองหน้ายกตามเล่าปีไป ส่วนโจโจเป็นกองทัพล่วงรีบยก หนุมานเพ่งตามเล่าปีไปเช่นเดียวกัน

ทางฝ่ายเล่าปีนำขบวนทหารและราษฎรร่วมสิบหมื่นรอนแรมเดินทางด้วยความทุลักทุเลเพราะพะว้าพะวังอยู่ ด้วยครอบครัวของราษฎรที่อุ้มลูกอุ้มหลาน หาบข้าวแบกของเป็นพะรุงพะรังจึงทำให้การเดินทางเป็นไปด้วยความล่าช้าอย่างยิ่ง ขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปีว่า ขบวนของเราเดินทางรอนแรมมาหลายวันแล้ว แต่ยังห่างไกลจากเมืองกังเล่ง หากการเดินทางยังล่าช้าอยู่เช่นนี้ กองทัพโจโจคงไล่ตามมาทัน เมื่อหลายวันก่อนท่านสั่งการให้กวนอุพาทหารไปเมืองกังแซ ขอให้เล่าปียกกองทัพเรือมาสมทบที่เมืองกังเล่ง จนบัดนี้ยังมีได้ข่าวคราวประการใด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่ากวนอุไม่คุ้นเคยกับเล่าปี การที่บัดนี้ยังมีได้ข่าวคราวอาจเป็นไปได้ว่าเล่าปีบายเบี่ยงถ่วงเวลาอยู่ไม่เต็มใจจะมาเมืองกังเล่ง กระนั้นเลยขอรบกวานให้ท่านเดินทางไปเมืองกังแซสักครั้งหนึ่ง เพื่อว่ากล่าวกับเล่าปีด้วยตนเอง เมื่อเล่าปีพบท่านแล้วคงจะคิดถึงคุณเมื่อครั้งที่ท่านช่วยวางแผนแนะนำให้เล่าปียกมาตั้งอยู่ที่เมืองกังแซ เห็นจะขัดท่านมิได้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็รับคำเล่าปี แล้วจัดแจงทหารห้าร้อยนาย พร้อมกับเล่าสองรีบรัดไปที่เมืองกังแซแต่พลานั้น

เล่าปี บิดัก บิสองและกันหยง นำขบวนทหารและราษฎร สิบหมื่นเดินทางต่อไปโดยมีเดียวหุยเป็นกองหลังคอยคุ้มกันภัยจากการไล่ตามตีของข้าศึก และจุล่งเป็นผู้คุ้มกันครอบครัวของเล่าปี จนถึงเวลาบ่ายวันหนึ่งจึงเกิดนิมิตประหลาดขึ้น สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "เกิดลมหัวด้วนพัดหอบเอาผงคลีฟุ้งตลบขึ้นไปตรงหน้าม้า" ในขณะที่ฉบับภาษาจีนระบุว่า "เกิดลมบ้าหมูพัดหมุนอยู่ที่หน้าม้าศึก พัดเอาผงคลีลอยฟุ้งขึ้นสู่ท้องฟ้า บดบังรัศมีสีแดงแห่งพระอาทิตย์"

ลักษณะนิมิตดังนี้ คัมภีร์พิชัยสงครามของไทยระบุว่า "ฟ้าร้อง ลมต้องเป็นหมู่ ตรงหน้าม้าสู่ ดั่งนือยาให้ยกพล ข้างม้าตื่นเต้นอลวน อีกทั้งฝูงชน เกียวกัณฐาพาหุวนาย เห็นนุ่งผ้าขาวแล้วกลาย กลับเป็นผ้าลาย ผ้าเขียว แลม่วงแดงดำ นิมิตนี้มีดีจงจำ เร่งทำตามคำ อันกล่าวอย่าไปโดยเดาเงาหัว เงาตัว หายเงา กระบอกน้ำเล่า เผอิญวิบัติแตกพลัน รูปจะเข้สองซ้อนกัน ได้ลากครมครัน มีชัยจะได้พาราเหยี่ยว กา แร้งรอนตามมา คนคชอัศวกา แร้ง จะได้แย่งกินฟ้าร้องเบื้องหลังได้ยิน นิมิตให้ภัยใหญ่ยิ่งจะเรื่องฤทธา" และในบทที่ว่าด้วยนิมิตได้ระบุไว้ว่า "อันว่าโคแลกร่องในราตรีกกลางคืน สุนัขและไกรร่งกะดักในกลางคืน หรือบังเกิดเป็นครันกลุ่มในอากาศ คนจะเกิดภัยตกใจระดังต่างๆ นิมิตทั้งห้าประการนี้ อันใดอันหนึ่งปรากฏมี เป็นนิมิตให้รู้วามนุษย์ทั้งหลายจะเกิดภัยต่างๆ" เล่าปีเห็นนิมิตดังนั้นก็ประหลาดใจ และตกใจอยู่ครมครัน จึงถามบิดัก บิสองและกันหยงว่านิมิตทั้งนี้จะร้ายประการใด กันหยงจับยามตามคัมภีร์จึงก็ได้ความอันตรงกันกับตำราพิชัยสงครามของฝ่ายไทย จึงบอกเล่าปีว่า "เหตุเป็นทั้งนี้ร้ายนัก เวลากลางคืนวันนี้ภัยจะมาถึงท่านเป็นมั่นคง ขอให้ท่านทั้งครอบครัวอพยพเสีย รีบหนีไปก่อนเอาตัวรอดเถิด"

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า อาณาประชาราษฎรทั้งปวงจะมีความสุขสบายติดตามเรามาด้วยใจรักดี มาถึงเพียงนี้แล้วจะทอดทิ้งเสียกระไรได้ ถึงเป็นตายร้ายดีประการใดก็เต็มใจเป็นตายร้ายดีพร้อมๆ กับอาณาประชาราษฎรเหล่านั้น จะไม่ยอมทอดทิ้งเป็นอันขาด กันหยงได้ฟังดังนั้นจึงว่าหากท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าในครั้งนี้ เห็นทีภัยจะมาถึงตัวและครอบครัวของท่านเป็นมั่นคง ขอท่านจงไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง โดยถือเอาประโยชน์แห่งพระราชวงศ์ขึ้นเป็นสำคัญ เพราะหากท่านเอาตัวไม่รอดปลอดภัยแล้ว การใหญ่ข้างหน้าก็จะเสียไป

เล่าปีจึงว่าตัวข้าพเจ้านี้ว่าसानาอาภัพนัก ได้รับความยากลำบากแลทุกข์ลำบากตลอดมา ที่รอดตายมาได้ทุกวันนี้ก็เพราะสวรรค์ยังเมตตา หากครั้งนี้ชีวิตจะสิ้นสุดก็สุดแท้แต่บุญและกรรมนั้นเถิด ข้าพเจ้าจะไม่ขอทอดทิ้งราษฎรเป็นอันขาด ว่าแล้วเล่าปีจึงถามว่าข้างหน้านี้เป็นเขตแดนของเมืองใด บรรดาทหารที่ติดตามมาได้รายงานว่าข้างหน้านี้เป็นเขตเมืองตงหยง เขาสูงใหญ่ข้างหน้านี้มีชื่อว่าเขาเก่งสัน เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนไปที่เนินเขา เตรียมการพักแรมที่เขตเขาเก่งสันเพื่อเดินทางต่อไปในวันรุ่งขึ้น โดยเล่าปีให้ครอบครัวและราษฎรทั้งปวงชุมนุมกันอยู่ที่ราบเนินเขา ส่วนเล่าปีพาทหารขึ้นไปยังบนเนินเขาเพื่อคอยระแวดระวังข้าศึก ขณะนั้นเป็นเวลาปลายฤดูใบไม้ผลิ และย่างเข้าต้นฤดูหนาว สายลมหนาวเริ่มโชยพลั้วมา ความหนาวได้แผ่ปกคลุมอาณาบริเวณย่านนั้น อาณาประชาราษฎรที่ติดตามเล่าปีมาต่างได้รับความทุกข์ทรมานเป็นอันมาก บ้างก็ล้มป่วยเจ็บ คนชราจำนวนหนึ่งได้เสียชีวิตลงเพราะความหนาวนั้น

เสียงร้องไห้เพราะความหิวโหย เพราะความหนาวและความป่วยเจ็บของผู้คนในขบวนดังระงมไปสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาบรรยากาศในตอนนี้อย่างไรว่า "แลอาณาประชาราษฎรทั้งปวงเดินมาเจ็บป่วยเป็นอันมาก ก็ร้องไห้ระงมไปทั้งเสียงเด็กและเสียงผู้ใหญ่" ในยามนี้โจโจครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดิน มี

กำลังทหารกล้าแข็งที่สุด ในขณะที่ขุนกวนก็ครองอำนาจมั่นคงในแคว้นกังต้ง คงมีแต่เล่าปี่เท่านั้นที่แม่แผ่นดินก็ไม่มีที่อาศัย ต้องอพยพหลบหนีภัยสงครามที่กองทัพโจโฉกำลังไล่ตามมาติดๆ ทั้งเป็นการหนีแบบทุลักทุเลที่สุด เพราะไม่สามารถหนีได้โดยคล่องตัวตามใจชอบ หากต้องพะวงหน้าพะวงหลังและพะรุงพะรังด้วยอาณาประชาราษฎร์ร่วมสิบหมื่นที่ติดตามมาด้วยใจศรัทธา ตัวเล่าปี่ในยามนี้จึงไม่เพียงแต่กำลังอำนาจเทียบกับโจโฉและขุนกวนไม่ได้เท่านั้น หากยังต้องถือว่าสถานการณ์ของเล่าปี่ขณะนี้ยังติดลบอยู่ค่อนข้างมาก เพราะสถานการณ์ในบัดนี้ย่ำคิดว่าจะต่อสู้หรือหนีเอาตัวรอดเลย แม้จะรักษาชีวิตไว้ให้รอดก็ยากลำบากยิ่ง เพราะเล่าปี่ไม่ยอมหนี ในขณะที่ไม่มีหนทางต่อสู้และในขณะเดียวกันนั้นกองทัพโจโฉก็กำลังไล่ตามมาติดๆ

นอกจากนี้ในขบวนของเล่าปี่ก็ไม่มีขงเบ้งอยู่ด้วยแล้ว เพราะได้รับคำสั่งให้เดินทางไปเมืองกังแฮ ติดตามข่าวคราวของกวนอูและขอกำลังเมืองกังแฮให้ยกมาสมทบที่เมืองกังเล่ง ดังนั้นในขบวนของเล่าปี่จึงเหลืออยู่เพียงเดียวหุย จูถ่ง ที่เป็นขุนพลหลัก ส่วนบิ๊ตก บิ๊สองและกันหยงเป็นฝ่ายพลเรือน พึ่งพาอาศัยในการสงครามไม่ได้ ดังนั้นความเป็นไปของสถานการณ์และอนาคตของเล่าปี่ที่จะมีชีวิตรอดปลอดภัยได้หรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับสวรรค์บันดาลประการเดียวเท่านั้น

ครั้นเวลาสามยาม ในขณะที่สายลมหนาวโชนแรงมานั้น ความเจ็บปวดแห่งรัตติกาลได้ถูกทำลายด้วยเสียงทหารซึ่งโห่ร้องอึงคะนึงมาจากข้างทิศเหนือประดุจฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย เล่าปี่สะดุ้งตกใจตื่นขึ้นก็รู้ว่ากองทัพของโจโฉไล่ตามมาทันแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

ยุทธภูมิเตียงปิ่น (ตอนที่ 228)

เล่าปี่ยกทหารขึ้นไปตั้งอยู่ที่เนินเขาเก่งสันเพื่อคุมครองความปลอดภัยให้แก่ขบวนอพยพซึ่งชุมนุมอยู่ที่เชิงเขาในเวลาสามยามขณะที่ทุกคนกำลังหลับสนิทเพราะความเหนื่อยอ่อนจากการรอนแรมเดินทางไกล กองทัพโจโฉได้ไล่ติดตามมาทันเล่าปี่ได้ยินเสียงทหารโจโฉ "โห่ร้องอึงคะนึงมาทางทิศเหนือ ดังหนึ่งแผ่นดินจะถล่ม" ก็ตกใจ สั่งให้ปลุกทหารรีบแต่งตัวใส่เสื้อเกราะขึ้นม้าแล้วยกทหารไปทางกองหลังที่เดียวหุยคุมทหารอารักขาอยู่นั้น เห็นทหารของโจโฉราวกับน้ำหลากไหลบ่าท่วมอาณาประชาราษฎร์ที่เชิงเขาเก่งสันอย่างรวดเร็ว

เล่าปี่ได้ยกทหารพันกองหลังไปสกัดกองทัพหน้าของโจโฉไว้ ทหารของทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามาร แต่เนื่องจากกองทหารของโจโฉมีจำนวนมากกว่มาก ดังนั้นไม่ทันนานกองทหารของโจโฉจึงเข้าล้อมเล่าปี่และทหารไว้อย่างแน่นหนา

ในขณะที่เล่าปี่ยกทหารผ่านกองหลังไปนั้น เดียวหุยได้รู้สึกตัวตื่นและรีบปลุกทหารให้รีบแต่งตัวใส่เกราะ ขึ้นม้าแล้วยกหนุนเข้าไปช่วยเล่าปี่ เห็นเล่าปี่ถูกทหารโจโฉล้อมไว้ จึงตีฝ่าทหารของโจโฉเข้าไปหาเล่าปี่ แล้วชักชวนเล่าปี่ให้รีบตีฝ่าออกไปทางด้านตะวันออก เล่าปี่เห็นทหารโจโฉล้อมไว้อย่างหนาแน่นเกินกำลังที่จะต่อสู้ก็เห็นชอบตามเดียวหุย ในขณะนั้นเดียวหุยได้เบนหน้าม้าตีฝ่าออกไปทางด้านตะวันออก เล่าปี่จึงคุมทหารตีฝ่าตามเดียวหุยออกไป

พอพ้นออกไปจากวงล้อมชั่วคราวหนึ่ง เล่าปี่ เดียวหุย ก็เผชิญกับขุนเพ่งทหารเก่าเมืองเก่งจิว ซึ่งบัดนี้ได้เข้าสวมมิกัดกับโจโฉและอยู่ในกองทัพหน้าของโจโฉตั้งสกัดอยู่ เล่าปี่เห็นนายทหารของกองทัพโจโฉคุมทหารมาสกัดไว้ข้างหน้า จำได้ว่าเป็นขุนเพ่งทหารเก่าของเล่าเปียว จึงขึ้นม้าออกไปหน้าทหารแล้วดำบนเพ่ง ว่าเล่าเปียวพี่เราสิ้นบุญไม่ทันไร ตัวท่านกลับทำตัวเป็นข้าขายเจ้า บ่าวขายนาย แปรพักตร์ไปเข้ากับโจโฉ แล้วมีหน้าซ้ำยังมาขวางหน้าจะทำร้ายเรานี้ คนอย่างท่านนี้มีศักดิ์และศรีของความเป็นคนและชายชาติทหารเหลืออยู่บ้างหรือไม่

ขุนเพ่งได้ฟังดังนั้นก็ละอายแก่ใจ ทั้งความเป็นทหารเก่าของเล่าเปียวมาเป็นเวลานาน ทราบความดีว่าเล่าปี่ก็เป็นเชื้อพระวงศ์และเป็นญาติที่เล่าเปียวเชื่อถือไว้วางใจ น้ำใจก็เกรงเล่าปี่เป็นอันมาก ดังนั้นเมื่อคำพูดเล่าปี่กระทบเข้ากับความรู้สึกในศักดิ์ศรีแห่งชายชาติทหาร ขุนเพ่งจึงประหนึ่งถูกคมทวนกรีดตรงในหน้าร้อนผะผ่าวไม่กล้าอยู่สู้หน้าเล่าปี่ รีบชักม้าพาทหารหนีไปในทันที

เล่าปี่เห็นขุนเพ่งพาทหารหนีไปแล้วก็พาทหารที่เหลือรีบหนีไปทางด้านตะวันออก ทหารโจโฉเห็นเล่าปี่หนีไปพร้อมทหารไม่กี่คนก็ไล่ตามตี สองพี่น้องแห่งสวนทอรับพลางหนีพลาง อาศัยความมืดแห่งราตรีหนีรอดไปจากการติดตามของทหารโจโฉได้ สองพี่น้องหนีข้ามสะพานแห่งหนึ่งไปได้สองสามร้อยเส้น เห็นว่าหนีมาไกล

จากกองทัพของโจโฉแล้ว ทั้งท้องฟ้าเริ่มสว่าง เล่าปี่จึงสั่งให้เดิวยหุยและทหารหยุดพักอยู่ ณ ที่นั้น ส้ารวจไพรพลแล้วเห็นทหารเหลือติดตามาเพียงร้อยคนเศษ ส่วนครอบครัวและราษฎรที่อพยพตามมานั้นไม่ทราบวาลัดหลงกันอยู่ ณ ที่ใด

เล่าปี่เห็นดังนั้นก็ร้องไห้ "ว่าคนทั้งหลายมาพลอยฉิบหายล้มตายเพราะเราผู้เดียว ทั้งบุตร ภรรยา ครอบครัวของเราจะตายอยู่ที่แห่งใดก็มิได้เห็นแก่ตา"

บรรดาทหารที่ติดตามมานั้นเห็นเล่าปี่ร้องไห้ก็สงสาร พวกกันร้องไห้ตาม ในขณะนั้นบิฮองซึ่งอยู่ในขบวนคุ้มกันสุหยินทั้งสองของเล่าปี่ได้เดินเข้ามาหาเล่าปี่ด้วยเลือดโทรมกายเพราะต้องอาวุธหลายแห่ง เล่าปี่เห็นบิฮองในสภาพเช่นนั้นก็ตกใจ รำลึกถึงครอบครัวว่าคงตกอยู่ในชะตาร้ายมากกว่าดี บิฮองจึงได้มีสภาพดังนี้ จึงถามบิฮองว่าท่านบาดเจ็บจากที่ใดมา และบัดนี้สุหยินทั้งสองอยู่ที่ไหน บิฮองจึงว่าข้าพเจ้าคุ้มกันเกวียนของสุหยินแต่ถูกทหารโจโฉเข้ากลุ้มรุมทำร้าย จึงพลัดพราจากสุหยินทั้งสอง ข้าพเจ้าต่อสู้กับทหารโจโฉมิได้และต้องอาวุธบาดเจ็บหลายแห่งจึงรีบหนีมา ดังนั้นสุหยินจะเป็นตายร้ายดีประการใดจึงไม่อาจทราบได้

แล้วบิฮองจึงว่าก่อนเวลาฟ้าสว่างวันนี้ข้าพเจ้าพบกับจูสงซึ่งมาไปทางกองทัพของโจโฉ คาดว่าจูสงคงจะแปรพักตร์ไปเข้าด้วยโจโฉ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ขุ่นเคือง ตวาดใส่บิฮองว่า "ท่านนี้หาความพิเคราะห์มิได้ อันจูสงนี้มีความสัตย์ซื่อ รักใคร่เราเป็นอันมากซึ่งจะไปอยู่ด้วยโจโฉนั้นอย่าสงสัยเลย"

บิฮองถูกเล่าปี่ตวาดใส่ก็ก้มศีรษะนิ่งอยู่ แต่เดิวยหุยเป็นคนหัวเราะใจร้อน ได้ฟังบิฮองกล่าวเช่นนั้นก็คล้อยตามคำของบิฮอง แล้วกล่าวเสริมขึ้นว่าจูสงนี้เดิมเป็นทหารของกองขุนจัน แต่ก่อนนี้มาเข้าอยู่กับพี่ใหญ่เพราะคิดว่าจะเป็นพี่ที่พึ่งพาอาศัยได้ แต่มาบัดนี้พวกเรา अबจนเสียที่แก่ข้าศึก จูสงจึงคิดเอาใจออกหาก คำพูดของบิฮองจึงไม่ไร้ซึ่งความหมายเสียทีเดียว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าน้องเล็กเจ้าว่าความไม่สร้างคลาย เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าเมื่อครั้งที่กวนอูไปอยู่ด้วยโจโฉแล้วอาสาฆ่า จันเหลียงและบุตรทิวเสียนั้น ตัวเจ้าก็สงสัยคิดว่ากวนอูจะแปรพักตร์ไปเข้าด้วยโจโฉ จนเจ้ากับพี่รองเกือบจะฆ่าฟันกันตาย ทั้งนี้เพราะเจ้าเห็นแต่ปรากฏการณ์ ไม่มั่นคงในธาตุแท้ของคน จูสงไปในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกันจะมองเห็นแต่ปรากฏการณ์นั้นมิได้ เพราะธาตุแท้ของจูสงเป็นคนมีน้ำใจสัตย์ซื่อแน่ เล่าปี่กล่าวต่อไปว่า ถึงมาตรแม้นว่าจูสงจะไปอยู่ด้วยโจโฉก็คงไปเพราะมีเหตุอันจำเป็นจะต้องไป และน้ำใจจริงของจูสงคงจะไม่ทิ้งตัวเราเป็นมั่นคง

เดิวยหุยได้ฟังเล่าปี่ดังนั้นแทนที่จะสาธิตที่คิดผิดในเรื่องกวนอูมาก่อนและอาจคิดผิดในครั้งนี้อีก กลับโกรธจูสง ด้วยแรงโทสะเดิวยหุยไม่รอฟังคำของเล่าปี่ รีบพลุนพลันพาทหารยี่สิบคนซึ่งม้าย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิมหวังจะหาจูสงให้พบ ครั้นมาถึงสะพานที่เล่าปี่และเดิวยหุยเพิ่งยกข้ามไปเมื่อใกล้จะสว่าง เดิวยหุยก็หยุดม้าอยู่ที่เชิงสะพานเห็นที่ราวสะพานจารึกชื่อสะพานไว้ว่า "สะพานเตี้ยบั้น" เป็นสะพานไม้กว้างขนาดม้าสามตัวเดินเรียงหน้าพร้อมกันได้ และเห็นทางด้านตะวันออกของสะพานเป็นพื้นที่ป่าดูชอบกลนัก เดิวยหุยจึงสั่งให้ทหารที่ตามมานั้นเข้าไปชุมในป่า ให้ตัดเอากิ่งไม้ผูกหางม้าแล้วสั่งว่าถ้าเห็นทหารโจโฉยกตามมาก็ให้ขี่ม้าวิ่งวนสลับอยู่ในป่า ทำฝุ่นให้ฟุ้งคลิดลบทั่วทั้งป่าเพื่อให้ทหารโจโฉสำคัญผิดคิดว่าการชุมทหารจำนวนมากไว้ในป่านั้น

บรรดาทหารที่ติดตามมารับคำสั่งเดิวยหุยแล้วพากันเข้าไปในป่าและดำเนินการตามที่เดิวยหุยสั่งทุกประการ ส่วนตัวเดิวยหุยนั้นขี่ม้าถือทวนแล้วยืนม้าจังก้าอยู่ที่เชิงสะพานแต่ผู้เดียว

ฝ่ายจูสงคุ้มกันครอบครัวของเล่าปี่อยู่ในขบวนอพยพ ครั้นเวลาสามยามทหารของโจโฉได้ตีฝ่าเข้ามาในขบวนอพยพ จนราษฎรทั้งปวงแตกตื่นตกใจวิ่งหนีกันจ้าละหวั่นเกิดอลหม่านขึ้น สุหยินทั้งสองของเล่าปี่ได้ยินเสียงวุ่นวายก็ตกใจตื่นแล้ววิ่งหนีเอาตัวรอดปะปนไปในหมู่ราษฎร เมื่อประกอบเข้ากับเป็นเวลากลางคืนจึงไม่รู้ว่าใครเป็นใคร จูสงมองหาสองสุหยินไม่พบก็พยายามขี่ม้าเข้าไปในหมู่ราษฎร สอดส่องสายตาฝ่าความมืดเขม่นหาสองสุหยิน ทหารของโจโฉเห็นทหารของเล่าปี่ขี่ม้าอยู่ในหมู่ราษฎรก็พากันเข้าล้อมจะจับตัวจูสง จูสงจึงตีฝ่าทหารที่ล้อมนั้น เกิดตะลุมบอนกันขึ้น แต่ด้วยฝีมือการรบที่เข้มแข็งกล้าหาญ เพียงไม่นานจูสงจึงตีฝ่าออกมาได้ แล้วติดตามย้อนกลับเข้าไปอีกเพื่อค้นหาครอบครัวของเล่าปี่ให้พบ

จูสงขี่ม้าต่อสู้กับทหารโจโฉเข้าออกตลบแล้วตลบเล่าปี่ยังไม่พบครอบครัวของเล่าปี่ ตั้งแต่ยามสามจนสว่างก็เสียใจนัก รำลึกว่าเล่าปี่ได้ไว้วางใจฝากฝังครอบครัวและบุตรโอรสผู้เดียวไว้กับเราเป็นแน่นหนามั่นคง แต่บัดนี้เราคุ้มครอบครัวรักษาครอบครัวเล่าปี่ไว้ไม่ได้ ไม่รู้ว่าพลัดหลงอยู่ที่ไหน ไม่รู้ว่าเป็นอยู่หรือตาย ดังนั้นเราจึงไม่มีหน้าที่กลับไปหาเล่าปี่อีก จำจะต้องย้อนกลับเข้าไปหาครอบครัวเล่าปี่ให้พบจงได้ ถึงมาตรว่าจะต้องตายด้วยอาวุธข้าศึกก็ยังดีเสียกว่าที่จะบากหน้าไปหาเล่าปี่โดยที่รักษาหน้าที่ไว้ไม่ได้

จุล่งคิดดังนี้แล้วจึงขี่ม้าย้อนกลับไปในเส้นทางเดิม ดีฝ่าเข้าไปในท่ามกลางทหารของโจโจ เห็นราษฎรต้องอาวุธบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก เสียงร้องไห้เพราะความเจ็บปวดดังระงมไปทั่วท้องทุ่งเชิงเขาเก่งสนั้น ทหารโจโจเห็นทหารเล่าปีปะปนอยู่ในหมู่ราษฎรก็กรูกันเข้ามาล้อมจุล่งไว้ จุล่งขี่ม้ากรายทวนฆ่าทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก พวกที่อยู่ใกล้เห็นจุล่งมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนักก็พากันแตกหนีไป

จุล่งขี่ม้าตามหาครอบครัวเล่าปีอยู่พักใหญ่ มาถึงกอหญ้าหนากอหนึ่งเห็นความเคลื่อนไหวในกอหญ้าผิดสังเกตจึงขี่ม้าเข้าไปดู พบกันหยงต้องอาวุธบาดเจ็บนอนหลบซ่อนอยู่ในกอหญ้าจึงเข้าไปถามกันหยงว่าเห็นสุหยินทั้งสองของเล่าปีหรือไม่ กันหยงเห็นจุล่งขี่ม้าเข้ามาก็ดีใจ รีบตอบจุล่งว่าตัวข้าพเจ้าอยู่กับสุหยินทั้งสอง ครั้นทหารโจโจยกเข้ามาใกล้ สุหยินทั้งสองตื่นตกใจหนีลงจากเกวียน อุ้มเอาเต้าบุตรหนีเข้าปะปนอยู่ในหมู่ราษฎร ข้าพเจ้าได้รับติดตามสุหยินไปจนใกล้เชิงเขา พบกับทหารของโจโจได้ต่อสู้กัน ทหารของโจโจได้ใช้ทวนแทงถูกข้าพเจ้าตมั่ว ข้าพเจ้ารีบตะเกียกตะกายอาศัยความมืดหนีพ้นออกมาได้ ทหารโจโจผู้นั้นได้ชิงเอาม้าของข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจึงได้มาหลบซ่อนอยู่ที่กอหญ้านี้

จุล่งเห็นทหารเล่าปีคนหนึ่งพลัดหลงอยู่ในที่นั้นจึงให้ทหารนั้นลงจากหลังม้า แล้วเอามาให้กันหยงขี่ และบอกกันหยงว่าท่านจงรีบเดินทางไปทางด้านตะวันออก ข้ามสะพานไปแล้วก็จะพบเล่าปีอยู่ทางด้านนั้น เมื่อพบเล่าปีแล้วจงรายงานว่าสุหยินทั้งสองได้พลัดพรากไปยังค้นหาไม่พบ ข้าพเจ้าจะตามเข้าไปหาสุหยินให้พบจงได้ หากมันไม่พบสุหยิน ถึงจะเป็นตายร้ายดียังไรก็จะ ไม่ขอกลับไปพบเล่าปีอีก

กันหยงได้ฟังดังนั้นก็รับคำ แล้วรีบขี่ม้าไปตามเส้นทางตะวันออกตามที่จุล่งบอก จุล่งเห็นกันหยงไปแล้วจึงขี่ม้าออกติดตามหาสุหยินของเล่าปีต่อไป

จุล่งขี่ม้าเข้าไปในหมู่ราษฎรที่บาดเจ็บนอนล้มอยู่กับพื้น เป็นจำนวนมาก ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงคนร้องว่าจุล่ง ท่านจะขี่ม้าไปไหน จุล่งได้ยินเสียงคนนั้นก็หันไปดูทางต้นเสียง พบทหารของเล่าปีที่คุมเกวียนของสุหยินก็ดีใจ รีบถามว่าเวลานี้สุหยินอยู่ที่ไหน ทหารนั้นรายงานว่าเป็นทหารคุ้มกันเกวียนของสุหยิน บัดนี้ถูกเกาทัณฑ์ของข้าศึกล้มลงเดินต่อไปไม่ได้ ส่วนสุหยินได้อุ้มเอาเต้าปะปนเข้าไปในหมู่ราษฎร และหลบหนีไปทางด้านทิศใต้

จุล่งได้ฟังดังนั้นจึงรีบขี่ม้าผล่ไปทางด้านทิศใต้แต่ผู้เดียว เห็นราษฎรกลุ่มหนึ่งกำลังซ่อนตัวอยู่ที่ข้างตึกร้าง จึงร้องถามว่าท่านผู้ใดเห็นสุหยินของเล่าปีบ้างหรือไม่ นางกำสุหยินภรรยาของเล่าปีได้หลบหนีทหารของโจโจซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มราษฎรดังกล่าว ได้ยินเสียงจุล่งก็จำได้ ครั้นเห็นตัวจุล่งได้ถนัดจึงร้องบอกว่าตัวเราอยู่ที่นี้

จุล่งแลไปเห็นนางกำสุหยินก็ดีใจ รีบขี่ม้าเข้าไปใกล้ ลงจากหลังม้าแล้วเข้าไปคำนับนางกำสุหยินแล้วว่าโทษ ข้าพเจ้าครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ไม่สามารถอารักขาสุหยินให้ปลอดภัยได้ จงยกโทษ ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด แล้วถามต่อไปว่านางบิสุหยินและเอาเต้าบุตรของท่านไม่อยู่ด้วยท่านหรือ นางกำสุหยินจึงว่าเราทั้งสองหนีออกจากเกวียนแล้วพลัดพรากกัน นางบิสุหยินอุ้มเอาเต้าปะปนไปในหมู่ราษฎร แต่ไม่รู้ว่าจะไปแห่งหนตำบลใด เพราะทหารโจโจดีฝ่าเข้ามาอย่างรวดเร็ว ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด

ในขณะที่กำลังถามความกันอยู่นั้น จุล่งได้ยินเสียงฝีเท้ามาดังก้องทางด้านข้างใกล้เข้ามา จึงเหลียวไปดูเห็นทหารของโจโจกองหนึ่งประมาณพันเศษขับไล่ราษฎรประหนึ่งคนเลี้ยงวัวกำลังต้อนวัวจะนั้น จุล่งจึงรีบกระโดดขึ้นหลังม้าแล้วเบนหน้าม้าไปทางทหารที่ยกไล่มานั้น จุล่งเห็นอิโตนายทหารของโจโจขี่ม้านำหน้าทหารกองนั้น ด้านหลังของอิโตเห็นบิตักถูกจับเอาเชือกมัดมือโพล่หลังนั่งอยู่บนหลังม้าจึงชักม้าปรีเข้าไปหาอิโตในทันที

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิหยาคม

กระบี่สายรุ้งมรกด (ตอนที่ 229)

อิโตนายทหารระดับผู้บังคับกองพันของโจโจนำกองทหารตะลุยฆ่าฟันราษฎรที่อพยพตามเล่าปีบาดเจ็บล้มตายลงอย่างมึนมือ เพราะราษฎรเหล่านั้นล้วนไม่มีอาวุธและไม่สามารถต่อสู้ได้ ครั้นเห็นทหารของเล่าปีขี่ม้าอยู่ในฝูงชนแต่ผู้เดียวก็กระหยิ่มใจ รีบคุมทหารตรงเข้ามาหา พอมาถึงของอิโตและจุล่งใกล้จะเผชิญหน้ากัน จุล่งหวาดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ม้าที่อิโตขี่ตื่นตกใจ ผงะขาหน้าลอยทั้งสองข้าง จุล่งปรีเข้าไปเอาทวนแทงอิโตตมั่วตาย

จุล่งชี้นำตรงเข้าไปที่บิตัก บรรดาทหารของอิโตเห็นตัวนายคามาตายในชั่วไม่ถึงเพลงรบก็แตกตื่นตกใจ พวกกันถอยหนีออกห่าง จุล่งจึงเข้าถึงตัวบิตักได้โดยสะดวก แล้วแก้มัดบิตักออกจากพันธนาการ ทหารโจโจหนีออกไปอยู่แต่ห่างๆ ไม่กล้าเข้ามาใกล้ จุล่งจึงจัดม้าสองตัวให้บิตักขี่ตัวหนึ่งและเชิญนางกำสุมหินขึ้นขี่ม้าอีกตัวหนึ่ง พอบิตักและนางกำสุมหินขึ้นมาแล้วจุล่งได้กวาดสายตามองไปที่กองทหารของโจโจซึ่งเป็นลูกน้องของอิโต เห็นทหารเหล่านั้นมีที่ท่าขยาดกลัวก็วางใจว่าจะไม่ถูกรุมล้อม

จุล่งเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าพาบิตักและนางกำสุมหินย้อนกลับไปที่เชิงสะพานเตียงปัน เห็นเดียวหุยขี่ม้าเป็นสง่าอยู่ที่เชิงสะพานแต่ผู้เดียวก็ดีใจ รีบพาบิตักและนางกำสุมหินตรงเข้าไปหาเดียวหุย แต่พอเข้าไปใกล้เดียวหุยก็กวาดใส่จุล่งด้วยเสียงอันดังว่าพี่ใหญ่ขบเลี้ยงท่านเป็นอันดี เหตุไฉนจึงเอาใจออกหากไปเข้าด้วยโจโจ จุล่งได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบตอบกลับไปว่าเดียวหุยท่านอย่าเพิ่งวูวาม ข้าพเจ้าไม่เคยคิดอ่านเอาใจออกหากจากเล่าปีไปเข้าด้วยโจโจดังที่ท่านเข้าใจ เหตุทั้งนี้เนื่องจากข้าพเจ้าพลัดจากสุมหินทั้งสองจึงได้ย้อนกลับไปค้นหาทำให้ล่าช้าอยู่ บัดนี้พบนางกำสุมหินและบิตักแล้ว

ว่าแล้วจุล่งจึงหันไปทางนางกำสุมหินและบิตักเป็นที่ให้เดียวหุยเห็นถึงความบริสุทธิ์ของตน เดียวหุยเห็นดังนั้นก็ค่อยคลายโทสะลงแต่ยังไม่ยอมรับผิด กล่าวขึ้นว่า นิดี้ที่กันหยงได้ล่วงหน้ามาแจ้งแก่ข้าพเจ้าก่อน หาไม่แล้วข้าพเจ้ากับท่านก็ต้องผิดใจกันในครั้งนี้ จุล่งเห็นเหตุการณ์เคลือบใจถามเดียวหุยว่า บัดนี้เล่าปีนายเราอยู่ที่ไหน เดียวหุยจึงว่าเล่าปีอยู่ห่างจากที่นี่ไม่ไกลเท่าใดนัก จุล่งจึงกล่าวกับเดียวหุยต่อไปว่าท่านช่วยนำนางกำสุมหินและบิตักไปสมทบกับเล่าปีก่อน ตัวข้าพเจ้าจะย้อนกลับไปค้นหาทางบิสุหินและอาเต้แล้วจะกลับมาในภายหลัง

จุล่งกล่าวสิ้นคำแล้วจึงชักม้าหันกลับควมไปทางด้านเขาเกงสันเพื่อค้นหาทางบิสุหินและอาเต้ต่อไป ในขณะที่เดียวหุยได้สั่ง ให้ทหารคนหนึ่งนำทางนางกำสุมหินและบิตักไปพบเล่าปี จุล่งขี่ม้ามาได้ครู่หนึ่งเห็นแสหัวอิน นายทหารคนสนิทของโจโจขี่ม้าถือทวน ข้างหลังสะพายกระบี่มีลักษณะสะดุดตามทหารหาญคนซึ่งมาตรงเข้ามา สักใดไม่ให้จุล่งขี่ม้าไปข้างหน้าได้ จุล่งเห็นดังนั้นจึงชักม้าปรีเข้าใส่แสหัวอิน ทั้งสองฝ่ายรบกันได้ไม่ถึงเพลงจุล่งก็เอาทวนแทงแสหัวอินตกม้าตาย

บรรดาทหารที่ติดตามแสหัวอินเห็นดังนั้นก็ตกใจ พวกวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง จุล่งชำเลืองมองไปที่ศพของแสหัวอินเห็นกระบี่ที่สะพายอยู่ข้างหลังมีลักษณะพิเศษประหลาดตาก็รู้ว่าเป็นกระบี่ที่ยอดเยี่ยม จึงตรงเข้าไปที่ศพของแสหัวอิน ลงจากหลังมาแล้วแก้มัดเอากระบี่ออกจากข้างหลังของแสหัวอิน เห็นที่ข้างฝักกระบี่ฝังตัวอักษรทำด้วยทองคำว่า "แซฮังเกี่ยม" ซึ่งแปลว่ากระบี่สายรุ่งมรกต จุล่งจึงชักกระบี่ออกดูปรากฏว่าที่ข้างลำตัวกระบี่มีสลักอักษรจารึกชื่อว่า "กระบี่แซฮังเกี่ยม" เช่นเดียวกับชื่อที่ข้างฝักกระบี่ มีสีเขียวครามเข้ม มีประกายลักษณะคมวาววาม จุล่งได้ลองเอากระบี่นั้นฟันที่คันทวน ของแสหัวอิน คันทวนนั้นก็ขาดสะบั้นราวกับฟันกระดาก จุล่งจึงทดลองเอากระบี่นั้นฟันไปที่ปลายทวนของแสหัวอินอีกครั้งหนึ่ง เสียง "เจียบ!" ดังขึ้น ปลายทวนซึ่งเป็นโลหะก็ขาดเป็นสองท่อนราวกับฟันหอยก จุล่งเห็นดังนั้นก็ยินดียิ่งนักรู้ว่าเป็นกระบี่วิเศษ จึงสอดกระบี่ไว้ในฝักแล้วสะพายไว้ด้านหลัง

อันแสหัวอินผู้นับเป็นญาติสนิทของโจโจ และเป็นผู้ที่โจโจไว้วางใจให้ความสนิทสนมเป็นพิเศษ ตัวโจโจเองได้ครองกระบี่วิเศษสองเล่ม เล่มหนึ่งชื่อว่า "กระบี่อ้อเทียนเกี่ยม" หรือกระบี่ที่เป็นเอกในใต้หล้า อีกเล่มหนึ่งชื่อว่า "กระบี่แซฮังเกี่ยม" หรือกระบี่สายรุ่งมรกต กระบี่อ้อเทียนเกี่ยมเป็นกระบี่วิเศษที่โจโจใช้ประจำตัว ส่วนกระบี่แซฮังเกี่ยมนั้นโจโจได้มอบให้แก่แสหัวอินใช้ประจำตัว กระบี่แซฮังเกี่ยม นี้ นับเป็นกระบี่วิเศษเล่มหนึ่งของแผ่นดินมีอาณาไพรร้ายแรง ยามกริดกรายกระบี่แทบจะไร้เสียง มีความคมสามารถตัดเหล็กได้ดุจดั่งหอยก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากระบี่ที่จุล่ง ได้จากศพของแสหัวอินมีชื่อว่ากระบี่กัเทียนเกี่ยม ซึ่งน่าจะเป็นกระบี่เล่มเดียวกันกับกระบี่อ้อเทียนเกี่ยม และคลาดเคลื่อนสับสนในการแปล เพราะกระบี่อ้อเทียนเกี่ยมเป็นกระบี่สำหรับตัวของโจโจ ไม่ใช่กระบี่ประจำตัวแสหัวอินคือกระบี่แซฮังเกี่ยม

แสหัวอินถูกจุล่งใช้ทวนแทงตกม้าตายโดยไม่ทันได้ใช้กระบี่วิเศษ ในขณะที่จุล่งอาศัยฝีมือทวนไม่ถึงเพลงก็ปลิดชีวิตแสหัวอินแล้ว ซึงเอากระบี่แซฮังเกี่ยมมาครอบครองไว้ได้ กระบี่จะวิเศษหรือไม่ จึงมีความสำคัญน้อยกว่าผู้ใช้กระบี่ หากเป็นเซียนกระบี่แล้วต่อให้มีเพียงกิ่งไม้อยู่ในมือก็สามารถใช้ กิ่งไม้ไม่นั้นประดุจดังกระบี่วิเศษ ปลิดชีวิตคนได้ในพริบตา แต่หากไร้ฝีมือหรือไม่ใช่เซียนกระบี่ ต่อให้มีกระบี่วิเศษอยู่ในมือก็ไม่อาจรักษาชีวิตรอดได้ ท่านองเดียวกันกับขุนซื่อผู้มีสติปัญญา หากตกอยู่ในน้ำมีอนายที่ไร้สติปัญญาความคิด อานก็เหมือนกับกระบี่วิเศษที่อยู่ในมือของคนไร้ฝีมือจะนั้น ดังนั้นวิสัยผู้นำจึงต้องสามารถหยั่งรู้ได้ว่าผู้ใดมีสติปัญญา

ความคิดอ่านและปรีชาสามารถเป็นทุนข้อได้ เมื่อรู้แล้วก็ต้องรู้จักช่วงใช้และเมื่อช่วงใช้แล้วก็ต้องวางใจ ดังนั้น ทุนข้อผู้นั้นก็จะมีอานภาพประจดังกระปิวีเศษที่สามารถสร้างคุณูปการและความสำเร็จแก่ผู้เป็นนายได้

จุล่งสะพายกระบี่เข้าที่แล้วรีบขี่ม้าควมฝ่าเข้าไปในหมู่ราษฎรที่บาดเจ็บล้มตายเกลื่อนกลาดแต่ผู้เดียวโดยมิได้ หวั่นเกรงต่อ กองทหารของโจโจ จนไปถึงบ้านร้างแห่งหนึ่ง เห็นครอบครัวราษฎรสามสี่คนทั้งนั่งทั้งนอน ร้องไห้เพราะความบาดเจ็บ จึงขี่ม้าเข้าไปถามว่าเห็นนางบิสุหิณภรรยาของเล่าปี่บ้างหรือไม่ ชายชราคนหนึ่ง เห็นจุล่งก็จำได้ว่าเป็นนายทหารอารักขาครอบครัวเล่าปี่ จึงขี่มัวไปทางด้านข้างบ้านร้างนั้นแล้วนางบิสุหิณ ถูกทวนทหารโจโจที่ขา ไม่สามารถเดินต่อไปได้ จึงอุ้มบุตรแอบไปซ่อนอยู่ที่ข้างบ้าน จุล่งได้ฟังดังนั้น ก็มี ความยินดี รีบขี่ม้าอ้อมไปทางด้านข้างแต่ไม่เห็นนางบิสุหิณ จุล่งได้มองไปโดยรอบเห็นตึกหลังหนึ่งถูกไฟไหม้และพังทลายลงเหลือแต่ฝาผนัง จึงขี่ม้าเข้าไปในบริเวณตึก เห็นนางบิสุหิณอุ้มเอาเด็นั่งร้องไห้อยู่ที่ริม บ่อน้ำ จุล่งจึงรีบลงจากหลังม้าวิ่งเข้าไปค้ำับนางบิสุหิณแล้วร้องให้ตาม

นางบิสุหิณอุ้มเอาเด็หานิทหารโจโจตั้งแต่ตอนยามสาม พลัดกับจุล่งและเล่าปี่จึงหนีปะปนเข้ามาอยู่ในหมู่ ราษฎรที่อพยพมาด้วยกัน ครั้นตอนใกล้สว่างทหารโจโจกองหนึ่งได้บุกเข้ามาฆ่าฟันราษฎรบาดเจ็บล้มตายลง เป็นอันมาก ในขณะที่นางบิสุหิณอุ้มเอาเด็หานิทหารโจโจอยู่นั้นถูกทหารโจโจคนหนึ่งใช้ทวนแทง แต่บังเอิญ นางบิสุหิณล้มลงพอดี ทวนจึงพลาดไปถูกขา ในขณะที่ขุมนอนอยู่นั้น ทหารของโจโจก็ผ่านไป นางบิสุหิณจึง อุ้มเอาเด็หานีมาซ่อนอยู่ที่ริมตึก แต่พอฟ้าสว่างไม่เห็นทหารของเล่าปี่ เห็นแต่ทหารของโจโจอยู่ โดยรอบก็คิด ว่าคงเอาชีวิตไม่รอดแล้ว เป็นห่วงก็แต่เอาเด็บุตรโตนคนเดียวของเล่าปี่ที่เกิดแต่นางกำสุหิณว่าจะพลอยตาย ตามไปด้วย นางคิดถึงเล่าปี่ว่าจะสิ้นผู้สืบสกุลก็เสียใจจึงร้องให้ชมอยู่ที่ริมบ่อน้ำจนกระทั่งจุล่งมาพบ

พอเห็นหน้าจุล่งนางบิสุหิณก็ดีใจ จึงว่า "ท่านพบข้าพเจ้าบัดนี้ก็เหมือนหนึ่งเอาชีวิตลูกข้าพเจ้าไว้ ขอท่านได้ มีความกรุณาพาเอาเด็หานี้ไปให้บิดาให้ได้เห็นหน้าหน่อยหนึ่งเถิด อันตัวข้าพเจ้านี้ถึงจะตายก็ตามแต่เวรหน หลัง" จุล่งได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่อารักขาคุ่มครองท่านแต่ทำผิดหน้าที่ไม่สามารถคุ้มครองรักษา ท่านได้ จึงพลัดพรากจากกันทำให้ท่านบาดเจ็บดังนี้ โทษของข้าพเจ้าใหญ่หลวงนักแต่บัดนี้เมื่อตามมาพบ ท่านแล้วจึงขอเชิญท่านขึ้นม้าของข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้าจะเดินนำหน้าตีฝ่าทหารโจโจพาท่านไปพบเล่าปี่ให้จง ได้

นางบิสุหิณได้ฟังดังนั้นจึงว่า ขณะนี้ทหารข้าศึกได้รายล้อมอยู่โดยรอบ ตัวข้าพเจ้าบาดเจ็บสาหัสเห็นชีวิตจะ ไม่รอด ห่วงก็แต่เอาเด็ จะเป็นตายร้ายดีประการใด ขอให้อยู่ในความคุ้มครองดูแลของท่านไปให้ถึงเล่าปี่จงได้ ท่านจงรีบพาเอาเด็กลับไปหาเล่าปี่ อย่าได้ห่วงข้าพเจ้าอีกเลย จุล่งได้ฟังคำมีความหมายประหลาดเป็น ท่านองว่าสุหิณจะไม่กลับไปด้วยก็พรั่นใจ พอเห็นทหารโจโจรายล้อมใกล้เข้ามาจึงว่า ขอท่านจงรีบขึ้นม้าเถิด หากหน่วงเหนี่ยวเนิ่นช้าอยู่ ทหารโจโจเข้ามาใกล้แล้วก็จะหนีไปได้โดยยาก

ในขณะนั้นเสียงทหารโจโจให้ร้องกระชับวงล้อมใกล้เข้ามาทุกที นางบิสุหิณได้ยินเสียงทหารรายล้อมเข้ามา ทุกด้านจึงว่า หากท่านห่วงข้าพเจ้าอยู่ก็จะพลอยพากันตายสิ้น อย่าได้ห่วงข้าพเจ้าเลย จงพาเอาเด็กลับไปหา เล่าปี่เถิด ทั้งข้าพเจ้าไว้อยู่ที่นี่เพราะหากจะติดตามท่านไปก็จะเป็นเครื่องถ่วงหน้าถ่วงหลังทำให้ท่านพา เอาเด็กลับไปหาเล่าปี่ไม่ได้

นางบิสุหิณกล่าวดังนั้นแล้วก็ร้องไห้หนักขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็อุ้มเอาเด็ส่งให้แก่จุล่ง แต่จุล่งไม่ยอมรับ คะยั้นคะยอให้นางบิสุหิณรีบขึ้นม้าถึงสองครั้ง สามครั้ง แต่นางบิสุหิณก็ไม่ยอมขึ้นม้า จุล่งได้อ่อนวอนอยู่เป็น เวลาครู่หนึ่งก็ไม่ได้ผล ในขณะที่เสียงโห่ร้องของทหารโจโจเข้ามาใกล้เต็มที่

จุล่งจึงกล่าวอย่างหนักแน่นว่าท่านอย่าถ่วงเวลาอยู่อีกเลยจงรีบขึ้นม้า หากล่าช้าต่อไปก็จะพลอยพากันตายสิ้น นางบิสุหิณได้ฟังดังนั้นจึงวางเอาเด็ลงกับพื้น แล้วกระโดดลงในบ่อน้ำ จุล่งเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งไปที่บ่อน้ำ เห็นเป็นบ่อลึกและเงียบเสียงสนิท ก็รู้ว่านางบิสุหิณจมน้ำตายแล้ว จุล่งก็ร้องไห้ แล้วรีบกวาดเอาซากตึกซึ่ง ปหักพังชนไปถมในบ่อ หวังจะมีให้ทหารของโจโจค้นพบศพของนางบิสุหิณ จากนั้นจึงเอาผ้าห่อตัวเอาเด็ ผูกเป็นเปเล จุล่งแกะกระดุมเสื้อกระดุมแล้วคาดเปลเอาเด็ไว้กับอกจนแน่นหนา จากนั้นจึงกลัดกระดุมเสื้อ กระดุมหีบเอาเด็ซึ่งอยู่ในเปเลนั้นอีกชั้นหนึ่ง รัดกุมดีแล้วจึงรีบขึ้นม้าเตรียมจะขี่ย้อนกลับไปยังสวนเตี้ยงปิ่น

พอจุล่งพ้นจากตึกร้างนั้นได้ไม่ถึงถึงสิ้น เห็นฮั่นเบ่งทหารรองของโจโจคุมทหารเดินเท้ากองใหญ่สกัดขวางทาง ข้างหน้าอยู่ จุล่งจึงขี่ม้าเตรียมตีฝ่าออกไป ฮั่นเบ่งเห็นดังนั้นก็ขี่ม้าเข้ามารบด้วยจุล่ง จุล่งรบกับฮั่นเบ่งได้เกือบ สามเพลงก็เอาทวนแทงฮั่นเบ่งตกม้าตาย พลทหารเดินเท้าลูกน้องของฮั่นเบ่งเห็นตัวนายตาย ก็แตกตื่นตกใจ ไม่คิดอ่านสู้รบ จุล่งจึงขี่ม้าฝ่าออกไปได้

จุล่งกราศึกปะทะกับทหารของโจโจตั้งแต่ยามสามจนกระทั่งตกสายของวันใหม่ก็อ่อนล้าอิดโรยลง แต่ความสำนึกในภาระหน้าที่ที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิตของตัวเองในบัดนี้คือการปกป้องคุ้มครองอาเด้านุตรโทนของเล่าปี่ให้ไปถึงเล่าปี่โดยปลอดภัยให้จงได้

รำลึกดังนี้แล้วรู้สึกว้าวุ่นอยู่ในอ้อมอกไม่เคลื่อนไหวกึกก้องใจ จุล่งเอามือคลำที่หน้าอกรู้สึกว้าวุ่นว้าวุ่นใจเป็นปกติอยู่ก็ยินดี นึกชมบุญของอาเต๋าวอยู่ไปเพลินอันอึดอัดได้เสียเพราะที่ทั้งเปราะเปื้อนแดงฉานและยังเหม็นกลิ่นคาวเลือดเข้าศึกก็ยังอดส่ายสั่นได้สนิท ไม่ตื่นหรือร้องไห้รับกวนสมาริของเราเลย ถ้าว่าวันหน้าอาเต๋าวจะได้เป็นพระกษัตริย์?

จุล่งรำลึกดังนี้แล้วความปรารถนาจึงเกิดขึ้นกับจิต ขจัดความอ่อนล้าโรยแรงไปสิ้น บังเกิดความกระปรี้กระเปร่าเข้าแทนที่ จุล่งยิ้มออกหายใจลึกๆ แล้วความมัวออกไป

พอพ้นทหารฮั่นแบ่งได้ไม่นาน ก็เห็นเดิยัคคุมทหารสกัดขวางทางข้างหน้าอยู่อีกกองหนึ่ง จุล่งไม่มีทางเลือกหนีไปทางอื่นได้จึงขี่ม้าตรงเข้าไปโดยไม่ยำเกรงตอกริของโจโจ เดิยัคเห็นจุล่งขี่ม้ามาแต่ผู้เดียวก็ชักม้าตรงเข้ารบกับจุล่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิหยาคม

วิหยาคมทหารเสือแห่งเสียงสั่น (ตอนที่ 230)

จุล่งมีอาเต๋าวอยู่ในอ้อมอก ในเวลานี้จึงมีความคิดที่จะหนีออกจากยุทธภูมิไปให้ถึงเล่าปี่โดยเร็วที่สุด ไม่มีความคิดที่จะสู้รบกับผู้ใด แต่เมื่อเห็นเดิยัคคุมทหารขวางทางข้างหน้าอยู่ สถานการณ์จึงบังคับให้ไม่มีทางเลือก ในขณะที่เดิยัคเห็นจุล่งขี่ม้าอยู่แต่ผู้เดียวก็กระหึ่มใจ ต่างฝ่ายจึงต่างขี่ม้าเข้าปะทะกัน

จุล่งเข้ารบกับเดิยัคเพียงเพื่อหาหนทางหนีเอาตัวรอดดังนั้นในขณะที่ประทอนกับเดิยัค สายตาก็มองดูสายจิ้งจอกฟ้าที่จะหนีออกจากวงรบแล้วฝ่าออกไปให้พ้นจากวงล้อมของทหารโจโจให้เร็วที่สุด เพราะยังรบติดพันแน่นเข้าไปเท่าใดก็ถูกทหารโจโจรุมล้อมหนาแน่นมากขึ้นเท่านั้น มีหน้าซำกำลังของจุล่งก็อ่อนล้าอิดโรยลงทุกที

จุล่งรบกับเดิยัคบนหลังม้ามาถึงเพลงรบที่สิบห้า พอประทอนกันแล้วม้าของแต่ละฝ่ายวิ่งสวนทางกัน จุล่งเห็นเป็นโอกาสจึงกระโดดโกลนม้าให้กระโจนไปทางด้านตะวันออก ในขณะที่ม้าเดิยัคยังคงวิ่งสวนไปทางด้านตะวันตก จุล่งจึงหลุดออกจากวงรบแล้วขี่ม้าลุยฝ่าวงล้อมของทหารของโจโจ

บรรดาพลทหารเดินเท้าของโจโจในบริเวณนั้นเห็นฝีมือการรบของจุล่งเข้มแข็งกล้าหาญนักก็เกรงกลัวฝีมือจุล่งไม่กล้าเข้าใกล้หรือขวางหน้าม้าของจุล่ง ม้าจุล่งวิ่งไปทางไหน ทหารโจโจในทางนั้นก็แตกสือเป็นทาง จุล่งจึงหลุดรอดออกมาจากวงล้อมของทหารโจโจลงนั้นได้

เดิยัคเห็นดังนั้นก็ขี่ม้าไล่ตามจุล่งไป จุล่งรู้ว่าถูกเดิยัคไล่ตามก็เร่งฝีเท้าให้วิ่งเร็วขึ้น ในขณะที่วิ่งหนีอยู่นั้นเท้าหน้าของม้าจุล่งตกลงไปในหลุมเก่าแห่งหนึ่ง ม้ายังตัวไม่หันก็เสียหลักหลุดตัวลง เดิยัคเห็นได้ก็ขี่ม้าปรีเข้าไป ได้ระยะแล้วเงื้อมมือจะแทงจุล่ง ในทันใดนั้นบังเกิดแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นที่บริเวณตัวจุล่งกระทบตาของเดิยัคจับมองข้างหน้าไม่เห็น เดิยัคและม้าที่ขี่นั้นตกใจชะงักอยู่ ในพลันนั้นจุล่งได้กระโดดโกลนม้าผลัดลุกขึ้นจากหลุมโผนทะยานหนีไปข้างหน้าได้ราวกับปาฏิหาริย์

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความตอนนี้เป็นเรื่องของบุญญาธิการคือ "ขณะนั้นเป็นบุญของอาเต๋าวซึ่งจะได้เป็นกษัตริย์ มิควรที่จะตายด้วยอาวุธ ก็บันดาลเป็นแสงเพลิงวาวสว่างเป็นเปลวขึ้นจากหลุม" ในขณะที่สามก๊กหลายฉบับที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในยุโรประบุว่าปรากฏการณ์ทั้งนี้ไม่ใช่ปาฏิหาริย์แต่ประการใด แต่เป็นเพราะแสงสะท้อนของแสงเกราะจุล่ง เนื่องจากขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแสงตะวันสาดส่องจากด้านตะวันตกไปทางด้านตะวันออก จุล่งขี่ม้าโหมหน้าไปทางตะวันออก ในขณะที่เดิยัคขี่ม้าไล่ตาม ในขณะที่ขี่ม้าไล่อยู่นั้นแสงอาทิตย์แม้กระทบแสงเกราะสีเงินของจุล่งแต่ก็ไม่สะท้อนเข้าตาของเดิยัค แต่พอมาถึงจุล่งก็เสียหลักหลุดลงเป็นเชิงมุมที่ทำให้แสงอาทิตย์กระทบแสงเกราะของจุล่งแล้วสะท้อนไปเข้าตาของเดิยัค

พอดี เดี่ยวคับจึงเห็นเป็นประกายวาวขึ้น ทำให้สายดาพรา่มมองไม่เห็นเหตุการณ์ข้างหน้าจึงชะงักอยู่จู่ลงได้ ถือโอกาสนั้นกระดุนมาให้รับโจนหนีไปโดยเร็ว

เดี๋ยวคับเห็นเหตุการณ์ประหลาดเช่นนั้นก็เข้าใจว่าเป็นปาฏิหาริย์ ที่เกิดแต่เทพดาบันดาลให้เกิดแสงประหลาดเพื่อช่วยเหลือจูล่งก็ตกใจกลัวแล้วชะงักอยู่กับที่ ไม่กล้าที่จะไล่ติดตามจูล่งต่อไป ความคิดและความเชื่อในลักษณะนี้ยังคงแพร่หลายในสังคมจีนในยุคนั้น เพราะเรื่องราวในประวัติศาสตร์ก่อนหน้านั้นไม่นานนักคือในสมัยเมื่อครั้งพระนางบูเช็กเทียนยังคงเป็นพระสนมของฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ถังนั้น นักพรตในลัทธิเต๋าซึ่งเป็นราชครูได้ตรวจดูวิถีโคจรของดวงดาวบนท้องฟ้าเห็นว่ามีความดวงหนึ่งลักษณะประหลาดกำลังโคจรเข้าบดบังดาวประจำพระองค์ของฮ่องเต้มีลักษณะร้ายถึงขนาดที่จะสิ้นราชวงศ์ ครั้นตรวจตราดูต่อไปก็เชื่อว่าดาวร้ายดวงนี้คือพระนางบูเช็กเทียน ดังนั้นนักพรตราชครู ดังกล่าวจึงกระทำพิธีไสยเพื่อทำลายจิตวิญญาณของพระนางบูเช็กเทียน ปรากฏว่ามีเทพดาสิงห์จรดลใจให้พระนางบูเช็กเทียนทราบที่ถูกคิดร้ายโดยราชครู จึงไปหาราชครูถึงที่ทำการ ราชครูเห็นว่าพระนางบูเช็กเทียนทราบความแล้วก็คิดสังหารพระนางบูเช็กเทียนเสีย ในขณะที่แทงกระบี่ใส่พระนางบูเช็กเทียนนั้น เกิดแสงประหลาดสว่างขึ้นรอบตัวของพระนางบูเช็กเทียน ราชครูมองข้างหน้าไม่เห็นก็ตกใจ ด้วยเชื่อว่าเป็นเทพดาบันดาลให้เป็นไป จึงยอมเลิกพิธีและถูกสังหารในที่สุด

ความจริงในขณะที่ราชครูกำลังจะแทงพระนางบูเช็กเทียนนั้น พระจันทร์ซึ่งเพ็ญเต็มดวงกำลังโคจรพ้นหลิบเมฆ แสงสว่างของดวงจันทร์ต้องป็นที่ปกมยวมของพระนางบูเช็กเทียนได้จึงหะเชิงมุมที่พอดีทำให้เกิดแสงสว่างขึ้น ทำนองเดียวกับกรณีของเดี๋ยวคับที่เห็นแสงสว่างพุ่งขึ้นจากตัวของจูล่งฉะนั้นความเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์ และเทพดาบันดาลจึงยังคง แพร่หลายอยู่ในสังคมจีนยุคนั้น เดี่ยวคับเป็นคนทีเชื่อในเรื่องเหล่านี้ เมื่อเห็นปรากฏการณ์เช่นนั้นแล้วก็คิดว่าแลเมื่อเทพดาปกป้องคุ้มครองจูล่งแล้ว ถึงจะมานะไล่ตามต่อไปก็ไม่อาจเอาชนะอำนาจแห่งเทพดาได้ ดังนั้นเดี๋ยวคับจึงชักม้ากลับไปทางเขาเก่งสัน

ในขณะที่จูล่งกำลังขี่ม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว นั้น เห็นทหารของ กองทัพโจโจสองนายคือเจียวเหี้ยและเจียวหล่าคุมกองทหารสกัดอยู่ข้างหน้า จูล่งคิดจะหลีกออกข้างทางแต่หันใดนั้นได้ยินเสียงร้องมาจากข้างหลังว่าทหารเล่าปีเจ้าจะหนีไปทางไหน จูล่งเหลียวหลังกลับมามองเห็นม้าเอี้ยนและเดี่ยวคึดคุมทหารเดินเท้าไล่ตามมา นายทหารทั้งสองคนนั้นล้วนเป็นนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยว หลังจากที่โจโจได้เมืองกิจิ๋ว ปราบศึกภาคเหนือราบคาบแล้ว นายทหารทั้งสองนายนี้จึงได้ออนสังกัดมาขึ้นอยู่กับกองทัพของโจโจ

จูล่งจะไปข้างหน้าก็ได้ จะออกข้างทางก็ได้ ทั้งข้างหลังก็มีทหารติดตามมา จึงจำต้องตัดสินใจเข้ารบอีกครั้งหนึ่ง ทั้งๆ ที่เร็วแรงทั้งม้าและคนอ่อนล้าลงจวนเจียนจะสิ้นกำลังเต็มที่แล้ว จูล่งชักม้าเข้าปะทะกับกองทหารของโจโจซึ่งสกัดอยู่ข้างหน้า ในขณะที่กำลังต่อสู้กันอยู่นั้นทหารของโจโจที่ไล่หลังมาก็ได้เข้ากลุ่มรวม จูล่งแต่ผู้เดียวขี่ม้ารบอยู่ท่ามกลางวงล้อมของทหารตัวนายทั้งสองคน โดยมีพลทหารเดินเท้ากลุ่มรวมสมทบอยู่นอกโดยรอบลานรบนั้นการต่อสู้เป็นไปอย่างซุ่มหน และประชิดตัว จูล่งเห็นว่าจะใช้ทวนไม่ถนัด จึงเอาทวนมาถือไว้ในมือซ้าย และกุมบังเหียนม้าไปในตัว มือขวาชักกระบี่แช่แข็งเกี่ยวออกฟาดฟัน

ประกายสีครามเขียวต้องแสงอาทิตย์แวววาวปลานแปลบ ผสมกับสีแดงของโลหิตสาดกระจ่ายเป็นระยะๆ จูล่งใช้กระบี่ แช่แข็งเกี่ยวฟาดฟันไปโดยรอบทุกทิศทาง ถูกทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เงามกระบี่คลุมถึงไหนเลือดทหารโจโจก็สาดกระเด็นถึงนั้น ประกายสีเขียวครามของกระบี่และสีแดงของโลหิตกระจ่ายไปทั่วทั้งวงรบนั้น ทหารของโจโจที่อยู่ในวงนอกเห็นเพื่อนทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นใบไม้ร่วงก็พากันเกรงกลัว อานุภาพของจูล่งและกระบี่แช่แข็งเกี่ยว แล้วแตกฮือออกไป

จูล่งเห็นพันระยาศับขันจึงขี่ม้าฝ่าทะลวงวงล้อมของทหารกองนั้นออกไปได้อีก ครั้งหนึ่ง และบุกฝ่ากองทหารของโจโจที่เรียงรายอยู่โดยรอบเพื่อจะไปให้ถึงสะพานเตี้ยงปิ่นให้เร็วที่สุด

เวลาบ่ายวันนั้นกองทัพหลวงของโจโจเคลื่อนมาถึงเขาเก่งสัน ตัวโจโจได้ขึ้นไปบนเนินเขาเพื่อสำรวจยุทธภูมิ และไปถึงจุดที่เล่าปี ขงเบ้ง เคยยกกองทหารก่อนที่จะถูกโจมตี โจโจยืนม้ามองภายใต้สัปทน ทอดสายตาดูทั่วทั้งยุทธภูมิ เห็นคลาคล่ำไปด้วยธงทิวและกองทหารของฝ่ายตัว ในขณะที่อาณาประชาราษฎร์ที่อพยพตามเล่าปีบาดเจ็บล้มตายอยู่เกลื่อนกลาดทั่วทั้งเนินเขา เมื่อโจโจกวาดสายตาไปทางด้านตะวันออกเห็นจูล่งสวมเกราะสีเงินอาบโลหิตสีแดงฉานกำลังต่อสู้อยู่ท่ามกลางทหารฝ่ายเมืองหลวงอย่างซุ่มหน มีลักษณะการคล้ายกับเรือใบน้อยสีแดงลอยล่องฝ่าคลื่นลมอยู่ท่ามกลางพระมหาสมุทร ดูปราดเปรียวแคล่วคล่องว่องไวเข้มแข็งกล้าหาญยิ่งนัก จึงถามทหารคนสนิทที่ยืนม้ามองอยู่ข้างตัวว่าทหารเล่าปีผู้นี้เป็นใคร

บรรดาทหารคนสนิทเหล่านั้นไม่รู้จักรุ่งลงมาแต่ก่อน จึงรายงานโจโลว่าทหารเล่าปีผู้ที่ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด โจโลมีน้ำใจรักคนดีมีฝีมือและใคร่รู้จักทหารของเล่าปีผู้นี้ จึงสั่งให้โจทองลงไปถามชื่อแซ่โจทองคำนับลาโจโลแล้วขี่ม้าตรงเข้าไปในบริเวณที่ต่อสู้ขุมนกันอยู่นั้น แล้วตรงเข้าไปถามจูงว่าท่านนี้ชื่อใด จูงเห็นโจทองเข้ามาใต้ถามชื่อแซ่โดยไม่มีลักษณะอาการที่จะเข้าต่อสู้ก็ตอบไปแต่โดยดีด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบหนักแน่นว่า "เราคือจูงชาวเมืองเสียนสิน"

เมื่อโจทองทราบชื่อแซ่ของจูงแล้ว จึงขี่ม้าวิ่งกลับไปหาโจโล แล้วรายงานความซึ่งได้สอบถามกับจูงนั้น โจโลได้ฟังดังนั้นจึงสรรเสริญจูงว่า "ทหารคนนี้มีอำนาจประดงเสือ" ในขณะที่น้ำใจก็ใคร่ได้ตัวจูงมารับราชการ จึงออกคำสั่งสนามว่าห้ามมิให้บรรดาทหารทั้งปวงใช้เกาทัณฑ์ยิงจูงเป็นอันขาด และให้พยายามจับเป็นจูงนำมามอบให้จงได้

คำสั่งสนามถูกถ่ายทอดไปยังกองทหารของโจโลทั่วทั้งยุทธภูมิอย่างรวดเร็ว และคำสั่งนี้ได้กลายเป็นดาข่ายเพชรคุ้มกันตัวจูงให้แคล้วคลาดรอดตายจากคมเกาทัณฑ์ของทหารโจโล ดังนั้นบรรดาทหารของโจโลทั่วทั้งยุทธภูมิจึงได้แต่เข้ารบด้วยจูงด้วยอาวุธสั้นคือดาบ กระบี่และอาวุธยาวคือทวนเท่านั้น จูงได้ต่อสู้กับทหารโจโลซึ่งสังกัดอยู่เป็นขุมน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า "จูงชำนาญกองใหญ่เสียได้ถึงสองนาย ทหารเอกห้าสิบคน โลหิตติดกระดแลข้างม้าจดหนึ่งรอดด้วยน้ำครึ่ง"

จูงหลุดออกจากวงล้อมของทหารโจโลไปได้อีกกองหนึ่งแล้วจึงรีบขี่ม้ามุ่งจะไปให้ถึงสะพานเตียงปันโดยเร็วที่สุด แต่พอมารู้ถึงเนินเขาแห่งหนึ่งก็ถูกจิงจิ้นและจิงสินสองพี่น้องซึ่งเป็นนายทหารในสังกัดของแฮหัวตุ้นคุมกองทหารสกัดไว้อีกกองหนึ่ง คนหนึ่งถือขวานใหญ่เป็นอาวุธ อีกคนหนึ่งใช้ทวนลายเป็นอาวุธ

สองนายทหารของโจโลเห็นจูงขี่ม้าฝ่ามาแต่ผู้เดียวและมีลักษณะอ่อนแรงอดโรยจึงร้องทวาดใส่จูงว่า "ไอ้ทหารขี่แพะของเล่าปี จงยอมให้พวกเราจับกุมแต่โดยดี จูงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขี่ม้าพุ่งตรงไปที่จิงจิ้นและจิงสินในทันที สองพี่น้องนายทหารของโจโลได้ชักม้าเข้ารุมล้อมจูงในทันที การต่อสู้จบลงด้วยจูงถูกรุมล้อมในขณะที่อ่อนล้าเต็มที่จึงเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งพอถึงเพลงที่สามจูงก็เอาทวนแทงจิงจิ้นตกม้าตาย ในขณะที่จิงสินกำลังตะลึงอยู่นั้นจูงได้รับชักม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว พอจิงสินหายตกตะลึงจึงเร่งฝีเท้ามาไล่ตามจูงไป

จูงในยามนี้รู้ตัวว่าอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงทั้งม้าและคน แขนทั้งสองข้างล้าเหยี่ยวอ่อนแทบจะยกทวนไม่ได้ แต่ด้วยใจที่รับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ที่จะต้องพาเอาเต๋าส่งให้ถึงเล่าปีให้จงได้จึงยังคงฝืนใจเร่งฝีเท้ามาหนีจิงสินอย่างไม่คิดชีวิต แต่กำลังม้าอ่อนล้าลงแล้วในขณะที่ม้าของจิงสินนั้นยังสดชื่นกระปรี้กระเปร่าอยู่ จูงตั้งหน้าตั้งตาหนีโดยไม่เหลียวหลัง ทั้งๆ ที่รู้ว่าข้าศึกขี่ม้าไล่ตามมา แต่วิสัยทหารเสือแม้ไม่เหลียวหลังก็ยังสังเกตการไล่ตามของข้าศึกอย่างใกล้ชิด หูสดับรับฟังเสียงม้าที่ไล่ตามมาข้างหลัง ดาก็ชำเลืองที่พื้น เห็นเงาปลายทวนของจิงสินใกล้เข้ามาทุกทีก็คะเนได้ว่าบัดนี้จิงสินขี่ม้าไล่ตามมาใกล้ในระยะห่างชั่วเท่าความยาวของคันทวนแล้ว จูงได้เปลี่ยนทวนจากมือขวามาถือไว้ในมือซ้าย แล้วโน้มตัวไปบนหลังม้าประหนึ่งว่ามีให้ด้นลมในการหนี แต่มือขวานั้นกุมด้ามกระบี่แช่แข็งเกี่ยวไว้แน่น ในขณะที่สายดากี่เขม้นจ้องที่พื้น สังเกตเงาทวนของจิงสินที่ใกล้เข้ามาทุกที

พอจูงเห็นเงาศีรษะม้าของจิงสินแทบใกล้เข้ามาข้างหลังมา ที่จูงซึ่งก็รู้ว่าจิงสินได้ขี่ม้าเข้ามาใกล้ระยะทางทวนแล้ว จูงจึงชักบังเหียนมาให้หันกลับในทันที จิงสินขี่ม้าไล่ตามจูงมาติดๆ เห็นจูงตั้งหน้าตั้งตาหนี โดยมิได้เหลียวหลังก็กระหยิ่มใจว่าจะแทงจูงให้บาดเจ็บแล้ว จับตัวจูงไปมอบแก่โจโลเอาความชอบ ดังนั้นเมื่อศีรษะม้าที่ขี่จูงถึงท้ายม้าของจูงได้ระยะทางทวน จิงสินจึงเงื้อทวนขึ้น จะแทงจูงในทันใดนั้นจูงได้ชักบังเหียนม้าไปทางด้านซ้าย กลับหลังหันเข้าเผชิญหน้ากับจิงสิน เอาทวนในมือซ้ายปิดทวนของจิงสิน มือขวาชักกระบี่แช่แข็งเกี่ยวโจมตีจิงสินตั้งแต่ศีรษะขาดเป็นสองซีกตายคาที่

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า "อกจิงสินแลออกจูงจิกแหลนจะปะทะกันเข้า จูงเอาทวนปิดทวนจิงสินโดยเร็วกระเด็นไป จึงชักเอากระบี่ฟันจิงสินถูกศีรษะตลอดลงไปตัวขาดออกตกลงซีกหนึ่ง" จิงสินขับไล่จูงที่เห็นว่าอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงมาอย่างรวดเร็วด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่องและประมาทจึงชะตาขาดในบัดนั้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**วิกรมทหารเสือแห่งเสียงสิน (ตอนที่ 231)**

จุล่งมีอาเต๋ออยู่ในอ้อมอก ในเวลานี้จึงมีความคิดที่จะหนีออกจากยุทธภูมิไปให้ถึงเล่าปี่โดยเร็วที่สุด ไม่มี ความคิดที่จะสู้รบกับผู้ใด แต่เมื่อเห็นเดิยคับคุมทหารขวางทางข้างหน้าอยู่ สถานการณ์จึงบังคับให้ไม่มี ทางเลือก ในขณะที่เดิยคับเห็นจุล่งขี่ม้าอยู่แต่ผู้เดียวก็กระหิมใจ ต่างฝ่ายจึงต่างขี่ม้าเข้าปะทะกัน

จุล่งเข้ารบกับเดิยคับเพียงเพื่อหาหนทางหนีเอาตัวรอดตั้งนั้นในขณะที่ประทอนกับเดิยคับ สายตาก็ดูสอสา ยจ้องหาโอกาสที่จะหนีออกจากวงรบแล้วฝ่าออกไปให้พ้นจากวงล้อมของทหารโจโฉให้เร็วที่สุด เพราะยิ่งรบติด พันเนินเข้าไปเท่าใดก็จะถูกทหารโจโฉรุมล้อมหนาแน่นมากขึ้นเท่านั้น มิหนำซ้ำกำลังของจุล่งก็อ่อนล้าอิดโรย ลงทุกที

จุล่งรบกับเดิยคับบนหลังม้ามาถึงเพลงรบที่สิบห้า พอประทอนกันแล้วม้าของแต่ละฝ่ายวิ่งสวนทางกัน จุล่ง เห็นเป็นโอกาสจึงกระโดดโกลนมาให้กระโจนไปทางด้านตะวันออก ในขณะที่ม้าเดิยคับยังคงวิ่งสวนไป ทางด้านตะวันตก จุล่งจึงหลุดออกจากวงรบแล้วขี่ม้าลุยฝ่าวงล้อมของทหารของโจโฉ

บรรดาพลทหารเดินเท้าของโจโฉในบริเวณนั้นเห็นฝีมือการรบของจุล่งเข้มแข็งกล้าหาญนักก็เกรงกลัวฝีมือจุ ล่งไม่กล้าเข้าใกล้หรือขวางหน้าม้าของจุล่ง ม้าจุล่งวิ่งไปทางไหน ทหารโจโฉในทางนั้นก็แตกสือเป็นทาง จุ ล่งจึงหลุดรอดออกมาจากวงล้อมของทหารโจโฉกองนั้นได้

เดิยคับเห็นดังนั้นก็ขี่ม้าไล่ตามจุล่งไป จุล่งรู้ว่าถูกเดิยคับไล่ตามก็เร่งฝีเท้ามาให้วิ่งเร็วขึ้น ในขณะที่วิ่งหนีอยู่ นั้นเท้าหน้าของม้าจุล่งตกลงไปในหลุมเก่าแห่งหนึ่ง ม้ายังตัวไม่ทันก็เสียหลักทรุดตัวลง เดิยคับเห็นได้ก็ขับ ม้าปรี๊ดเข้าไป ได้ระยะแล้วเงื้อมมือจะแทงจุล่ง ในทันใดนั้นบังเกิดแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นที่บริเวณตัวจุล่งกระทบตา ของเดิยคับจมนมองข้างหน้าไม่เห็น เดิยคับและม้าที่ขี่นั้นตกใจชะงักอยู่ ในพลันนั้นจุล่งได้กระโดดโกลนมา ผลุดลุกขึ้นจากหลุมโผนทะยานหนีไปข้างหน้าได้ราวกับปาฏิหาริย์

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความตอนนี้เป็นเรื่องของบุญญาธิการคือ "ขณะนั้นเป็นบุญ ของอาเต๋อซึ่งจะได้เป็นกษัตริย์ มิควรที่จะตายด้วยอาวุธ ก็บันดาลเป็นแสงเพลิงวาวสว่างเป็นเปลวขึ้นจาก หลุม" ในขณะที่สามก๊กหลายฉบับที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในยุโรประบุว่าปรากฏการณ์ทั้งนี้ไม่ใช่ปาฏิหาริย์แต่ประการ ใด แต่เป็นเพราะแสงสะท้อนของเสื้อเกราะจุล่ง เนื่องจากขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแสงตะวันสาดส่องจากด้าน ตะวันตกไปทางด้านตะวันออก จุล่งขี่ม้าโหมหน้าไปทางตะวันออก ในขณะที่เดิยคับขี่ม้าไล่ตาม ในขณะที่ขี่ ม้าไล่ยุ่นั้นแสงอาทิตย์แผ่กระทบเสื้อเกราะสีเงินของจุล่งแต่ก็ไม่ใช่สะท้อนเข้าตาของเดิยคับ แต่พอม้าที่จุล่งขี่ เสียหลักทรุดลงเป็นเชิงมุมที่ทำให้แสงอาทิตย์กระทบเสื้อเกราะของจุล่งแล้วสะท้อนไปเข้าตาของเดิยคับ พอดี เดิยคับจึงเห็นเป็นประกายวาวขึ้น ทำให้สายตาพร่ามัวมองไม่เห็นเหตุการณ์ข้างหน้าจึงชะงักอยู่จุล่งได้ ถือโอกาสนั้นกระโดดมาให้รับโจนหนีไปโดยเร็ว

เดิยคับเห็นเหตุการณ์ประหลาดเช่นนั้นก็เข้าใจว่าเป็นปาฏิหาริย์ ที่เกิดแต่เทพดาบันดาลให้เกิดแสง ประหลาดเพื่อช่วยเหลือจุล่งก็ตกใจกลัวแล้วชะงักอยู่กับที่ ไม่กล้าที่จะไล่ติดตามจุล่งต่อไป ความคิดและความ เชื่อในลักษณะนี้ยังคงแพร่หลายในสังคมจีนในยุคนั้น เพราะเรื่องราวในประวัติศาสตร์ก่อนหน้านั้นไม่นานนัก คือในสมัยเมื่อครั้งพระนางบูเช็กเทียนยังคงเป็นพระสนมของฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ถังนั้น นักพรตในลัทธิเต๋าซึ่ง เป็นราชครูได้ตรวจดูวิถีโคจรของดวงดาวบนท้องฟ้าเห็นว่ามีความดวงหนึ่งลักษณะประหลาดกำลังโคจรเข้าบด บังดาวประจำพระองค์ของฮ่องเต้มีลักษณะร้ายถึงขนาดที่จะสิ้นราชวงศ์ ครั้นตรวจตราดูต่อไปก็เชื่อว่าดาวร้าย ดวงนี้คือพระนางบูเช็กเทียน ดังนั้นนักพรตราชครู ดังกล่าวจึงกระทำพิธีไสยเพื่อทำลายจิตวิญญาณของพระ นางบูเช็กเทียน ปรากฏว่ามีเทพดาสิงห์หรือโกลนใจให้พระนางบูเช็กเทียนทราบว่าถูกคิดร้ายโดยราชครู จึงไปหา ราชครูถึงที่ทำการ ราชครูเห็นว่าพระนางบูเช็กเทียนทราบแล้วก็คิดสังหารพระนางบูเช็กเทียน ในขณะ ที่แห่งกระบี่ใส่พระนางบูเช็กเทียนนั้น เกิดแสงประหลาดสว่างขึ้นรอบตัวของพระนางบูเช็กเทียน ราชครู มองข้างหน้าไม่เห็นก็ตกใจ ด้วยเชื่อว่าเป็นเทพดาบันดาลให้เป็นไป จึงยอมเลิกพิธีและถูกสังหารในที่สุด

ความจริงในขณะที่ราชครูกำลังจะแทงพระนางบูเช็กเทียนนั้น พระจันทร์ซึ่งเพ็ญเต็มดวงกำลังโคจรผ่านหลั บเมฆ แสงสว่างของดวงจันทร์ต้องป็นที่ปกคลุมของพระนางบูเช็กเทียนได้จึงหวั่นไหวทำให้เกิดแสง สว่างขึ้น ทำนองเดียวกับกรณีของเดิยคับที่เห็นแสงสว่างพุ่งขึ้นจากตัวของจุล่งฉะนั้นความเชื่อในเรื่อง ปาฏิหาริย์ และเทพดาบันดาลจึงยังคง แพร่หลายอยู่ในสังคมจีนยุคนั้น เดิยคับเป็นคนที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้

เมื่อเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้แล้วก็คิดว่าแลเมื่อเทพยดาปกป้องคุ้มครองจุล่งแล้ว ถึงจะมานะไล่ตามต่อไปก็ไม่อาจเอาชนะอำนาจแห่งเทพยดาได้ ดังนั้นเดี๋ยวคืบจึงชักม้ากลับไปทางเขาเกงสัน

ในขณะที่จุล่งกำลังขี่ม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว นั้น เห็นทหารของ กองทัพโจโจสองนายคือเจียวเหียนและเจียวหล่า คมกองทหารสังกัดอยู่ข้างหน้า จุล่งคิดจะหลีกออกข้างทางแต่ทันใดนั้นได้ยินเสียงร้องมาจากข้างหลังว่าทหารเล่าปีเจ้าจะหนีไปทางไหน จุล่งเหลียวหลังกลับมาองเห็นม้าเอียนและเดิวดัคุมทหารเดินเท้าไล่ตามมา นายทหารทั้งสองคนนี้เป็นนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยว หลังจากที่โจโจได้เมืองกิจีว ปราบศึกภาคเหนือราบคาบแล้ว นายทหารทั้งสองนายนี้จึงได้ออนสังกัดมาขึ้นอยู่กับกองทัพของโจโจ

จุล่งจะไปข้างหน้าก็ได้ จะออกข้างทางก็ได้ ทั้งข้างหลังก็มีทหารติดตามมา จึงจำต้องตัดสินใจเข้ารับอีกครั้งหนึ่ง ทั้งๆ ที่เรียวแรงทั้งม้าและคนอ่อนล้าลงจวนเจียนจะสิ้นกำลังเต็มทีแล้ว จุล่งชักม้าเข้าปะทะกับกองทหารของโจโจซึ่งสังกัดอยู่ข้างหน้า ในขณะที่กำลังต่อสู้กันอยู่นั้นทหารของโจโจที่ไล่หลังมาก็ได้เข้ากลุ่มรวม จุล่งแต่ผู้เดียวขี่ม้ารบอยู่ท่ามกลางวงล้อมของทหารตัวนายทั้งสองคน โดยมีพลทหารเดินเท้ากลุ่มรวมสมทบอยู่นอกโดยรอบลานรบนั้นการต่อสู้เป็นไปอย่างซบมุน และประชิดตัว จุล่งเห็นว่าจะใช้ทวนไม้ถนัด จึงเอาทวนมาถือไว้ในมือซ้าย และกุมบังเหียนม้าไปในตัว มือขวาชักกระบี่แชงยังเกี่ยมออกฟาดฟัน

ประกายสีครามเขียวต้องแสงอาทิตย์แวววาวปลาบแปลบ ผสมกับสีแดงของโลหิตสาดกระจ่ายเป็นระยะๆ จุล่งใช้กระบี่ แชงยังเกี่ยมฟาดฟันไปโดยรอบทุกทิศทาง ถูกทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เงามกระบี่คลุมถึงไหนเลือดทหารโจโจก็สาดกระเด็นถึงนั้น ประกายสีเขียวครามของกระบี่และสีแดงของโลหิตกระจ่ายไปทั่วทั้งวงรบนั้น ทหารของโจโจที่อยู่ในวงนอกเห็นเพื่อนทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นใบไม้ร่วงก็พากันเกรงกลัวอำนาจของจุล่งและกระบี่แชงยังเกี่ยม แล้วแตกฮือออกไป

จุล่งเห็นพันระยะคืบจึงขี่ม้าฝ่าทะลวงวงล้อมของทหารกองนั้นออกไปได้อีก ครั้งหนึ่ง และบุกฝ่ากองทหารของโจโจที่เรียงรายอยู่โดยรอบเพื่อจะไปให้ถึงสะพานเตียงปันให้เร็วที่สุด

เวลาบ่ายวันนั้นกองทัพหลวงของโจโจเคลื่อนมาถึงเขาเกงสัน ตัวโจโจได้ขึ้นไปบนเนินเขาเพื่อสำรวจยุทธภูมิ และไปถึงจุดที่เล่าปี ขงเบ้ง เคยตั้งกองทหารก่อนที่จะถูกโจมตี โจโจยืนม้าอยู่ภายใต้สัปทน ทอดสายตาดูทั่วทั้งยุทธภูมิ เห็นตลาดล่าไปด้วยธงทิวและกองทหารของฝ่ายตัว ในขณะที่อาณาประชาราษฎร์ที่อพยพตามเล่าปีบาดเจ็บล้มตายอยู่เกลื่อนกลาดทั่วทั้งเนินเขา เมื่อโจโจกวาดสายตาไปทางด้านตะวันออกเห็นจุล่งสวมเกราะสีเงินอาบโลหิตสีแดงฉานกำลังต่อสู้อยู่ท่ามกลางทหารฝ่ายเมืองหลวงอย่างซบมุน มีลักษณะการคล้ายกับเรือใบน้อยสีแดงลอยล่องฝ่าคลื่นลมอยู่ท่ามกลางพระมหาสมุทร ดูปราดเปรียวแคล่วคล่องว่องไวเข้มแข็งกล้าหาญยิ่งนัก จึงถามทหารคนสนิทที่ยืนม้าอยู่ข้างตัวว่าทหารเล่าปีผู้นี้เป็นใคร

บรรดาทหารคนสนิทเหล่านั้นไม่รู้จักจุล่งมาแต่ก่อน จึงรายงานโจโจว่าทหารเล่าปีผู้นี้ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด โจโจมีน้ำใจรักคนดีมีฝีมือและใครรู้จักทหารของเล่าปีผู้นี้ จึงสั่งให้โจหลงลงไปถามชื่อแซ่โจหลงคำนับลาโจโจแล้วขี่ม้าตรงเข้าไปในบริเวณที่ต่อสู้ซบมุนกันอยู่นั้น แล้วตรงเข้าไปถามจุล่งว่าท่านนี้ชื่อใด จุล่งเห็นโจหลงเข้ามาได้ถามชื่อแซ่โดยไม่มีลักษณะอาการที่จะเข้าต่อสู้ก็ตอบไปแต่โดยดีด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบหนักแน่นว่า "เราคือจุล่งชาวเมืองเสียนสิน"

เมื่อโจหลงทราบชื่อแซ่ของจุล่งแล้ว จึงขี่ม้าวิ่งกลับไปหาโจโจ แล้วรายงานความซึ่งได้สอบถามกับจุล่งนั้น โจโจได้ฟังดังนั้นจึงสรรเสริญจุล่งว่า "ทหารคนนี้มีอำนาจประดุจเสือ" ในขณะที่น้ำใจก็ใคร่ได้ตัวจุล่งมารับราชการ จึงออกคำสั่งสนามว่าห้ามมิให้บรรดาทหารทั้งปวงใช้เกาทัณฑ์ยิงจุล่งเป็นอันขาด และให้พยายามจับเป็นจุล่งนำมามอบให้จงได้

คำสั่งสนามถูกถ่ายทอดไปยังกองทหารของโจโจทั่วทั้งยุทธภูมิอย่างรวดเร็ว และคำสั่งนี้ได้กลายเป็นดาข่ายเพชรคุ้มกันตัวจุล่งให้แคล้วคลาดรอดตายจากคมเกาทัณฑ์ของทหารโจโจ ดังนั้นบรรดาทหารของโจโจทั่วทั้งยุทธภูมิจึงได้แต่เข้ารบด้วยจุล่งด้วยอาวุธสั้นคือดาบ กระบี่และอาวุธยาวคือทวนเท่านั้น จุล่งได้ต่อสู้กับทหารโจโจซึ่งสังกัดอยู่เป็นซบมุน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า "จุล่งชำนาญกองใหญ่เสียได้ถึงสองนาย ทหารเอกห้าสิบคน โลหิตติดเกราะแลข้างม้าดุจนั่งรถด้วยน้ำครั้ง"

จุล่งลุดออกจากวงล้อมของทหารโจโจไปได้อีกกองหนึ่งแล้วจึงรีบขี่ม้ามุ่งจะไปให้ถึงสะพานเตียงปันโดยเร็วที่สุด แต่พอมานี้ถึงเนินเขาแห่งหนึ่งก็ถูกจิงจิ้นและจิงสินสองพี่น้องซึ่งเป็นนายทหารในสังกัดของแฮหัวตุ้นคุมกองทหารสังกัดไว้อีกกองหนึ่ง คนหนึ่งถือขวานใหญ่เป็นอาวุธ อีกคนหนึ่งใช้ทวนลายเป็นอาวุธ

สองนายทหารของโจโฉเห็นจูล่งขี่ม้าฝ่ามาแต่ผู้เดียวและมีลักษณะอ่อนแรงอดโรยจึงร้องทวาดใส่จูล่งว่า ไอ้ทหารขี่แพะของเล่าปี่ จงยอมให้พวกเราจับกุมแต่โดยดี จูล่งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขี่ม้าพุ่งตรงไปที่จงจิ้นและจงสิน ในทันที สองพี่น้องนายทหารของโจโฉได้ขี่ม้าเข้ารุมล้อมจูล่งในทันที การต่อสู้บนหลังม้าโดยจูล่งถูกรุมล้อม ในขณะที่อ่อนล้าเต็มที่จึงเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งพอถึงเพลงที่สามจูล่งก็เอาทวนแทงจงจิ้นตกม้าตาย ในขณะที่จูล่งกำลังตะลึงอยู่นั้นจูล่งได้รับขี่ม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว พอจงสินหายตกตะลึงจึงเร่งฝีเท้ามาไล่ตามจูล่งไป

จูล่งในยามนี้รู้ตัวว่าอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงทั้งม้าและคน แขนทั้งสองข้างล้าเหนียวอ่อนแทบจะยกทวนไม่ได้ แต่ด้วยใจที่รับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ที่จะต้องพาเอาเต๋าส่งให้ถึงเล่าปี่ให้จงได้จึงยังคงฝืนใจเร่งฝีเท้ามาหนีจงสิน อย่างไม่คิดชีวิต แต่กำลังม้าอ่อนล้าลงแล้วในขณะที่ม้าของจงสินนั้นยังสดชื่นกระปรี้กระเปร่าอยู่ จูล่งตั้งหน้าตั้งตาหนีโดยไม่เหลียวหลัง ทั้งๆ ที่รู้ว่าข้าศึกขี่ม้าไล่ตามมา แต่วิสัยทหารเสือแม้ไม่เหลียวหลังก็ยังสังเกตการไล่ตามของข้าศึกอย่างใกล้ชิด หุสดับดับรับฟังเสียงม้าที่ไล่ตามมาข้างหลัง ดาก็ข้าเลื่องที่พื้น เห็นเงาปลายทวนของจงสินใกล้เข้ามาทุกทีก็คะเนได้ว่าบัดนี้จงสินขี่ม้าไล่ตามมาใกล้ในระยะห่างชั่วเท้าความยาวของคันทวนแล้ว จูล่งได้เปลี่ยนทวนจากมือขวามาถือไว้ในมือซ้าย แล้วโน้มตัวไปบนหลังม้าประหนึ่งว่ามีให้ด้นลมในการหนี แต่มือขวานั้นกุมด้ามกระบี่แช่แข็งเกลียวไ้วมั้น ในขณะที่สายดาก็เขม่นจ้องที่พื้น สังเกตเงาทวนของจงสินที่ใกล้เข้ามาทุกที

พอจูล่งเห็นเงาศีรษะม้าของจงสินแทบใกล้เข้ามาข้างหลังมา ที่จูล่งก็รู้ว่าจงสินได้ขี่ม้าเข้ามาใกล้ระยะทางทวนแล้ว จูล่งจึงชักบังเหียนม้าให้หันกลับในทันที จงสินขี่ม้าไล่ตามจูล่งมาติดๆ เห็นจูล่งตั้งหน้าตั้งตาหนี โดยมิได้เหลียวหลังก็กระหม่อมใจว่าจะแทงจูล่งให้บาดเจ็บแล้ว จับตัวจูล่งไปมอบแก่โจโฉเอาความชอบ ดังนั้นเมื่อศีรษะม้าที่ขี่จูล่งถึงท้ายม้าของจูล่งได้ระยะทางทวน จงสินจึงเงื้อทวนขึ้น จะแทงจูล่งในทันทีทันใดนั้นจูล่งได้ชักบังเหียนม้าไปทางด้านซ้าย กลับหลังหันเข้าเผชิญหน้ากับจงสิน เอาทวนในมือซ้ายปิดทวนของจงสิน มือขวาชักกระบี่แช่แข็งเกลียวไ้วมั้นจูล่งตั้งหน้าตั้งตาศีรษะขาดเป็นสองซีกตายคาที่

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า "อกจงสินแลอกจูล่งจักแหล่นจะปะทะกันเข้า จูล่งเอาทวนปิดทวนจงสินโดยเร็วกระเด็นไป จึงชักเอากระบี่ฟันจงสินถูกศีรษะตลอดลงไปตัวขาดออกตกลงซีกหนึ่ง" จงสินขับไล่จูล่งที่เห็นว่าอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงมาอย่างรวดเร็วด้วยความกระหม่อมยืมย่องและประมาทจึงชะตาขาดในบัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

จริงในเท็จ เท็จในจริง (ตอนที่ 232)

กระบี่แช่แข็งเกลียวไ้วมั้นกรีดฝ่าอากาศเห็นแต่เงาสีเขียวครามปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง แต่ไร้ศัพท์สาเนียงใดๆ ให้เป็นที่สังเกต ประกายโลหิตสีแดงกลั่นควาคลั่งสาตกระเด็นไปทั่วบริเวณ ร่างของจงสินนายทหารในสังกัดของแฮหัวตุ้นถูกผ่าออกเป็นสองซีกตั้งแต่หัวตลอดทั้งตัวตกลงจากหลังม้า

ปลายกระบี่แช่แข็งเกลียวไ้วมั้นกรีดลงที่ข้างตัวม้าสุดแรงเหวี่ยงก็สุดเรี่ยวแรงของจูล่ง ทั้งม้าทั้งคนก็กราบกราบกับทหารโจโฉตั้งแต่ยามสามจนถึงบ่ายสามโมงของวันรุ่งขึ้น ต่างสิ้นเรี่ยวแรงไปพร้อมกัน แต่จูล่งยังคงฝืนใจอีกชั่วอึดหนึ่ง กระตุ้นม้าศึกคู่ใจรดฟุ้งไปข้างหน้า ครู่หนึ่งก็ถึงเชิงสะพานเตียงปัน

จูล่งเห็นเดียวหุยยังคงยืนมาเป็นสง่าอยู่ที่เชิงสะพานก็คลายใจรู้สึกปลอดภัยแน่แล้ว จึงร้องบอกเดียวหุยด้วยเสียงอ่อนอดโรยว่า คราวนี้เหลือกำลังของข้าพเจ้าแล้ว เดียวหุยท่านช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด เดียวหุยเห็นจูล่งและม้าต่างสิ้นเรี่ยวแรง ครั้นได้ยินดังนั้นจึงว่า ท่านจงรีบไปพบเล่าปี่ทางด้านหลังเพราะพี่ใหญ่รอท่านอยู่ช้านานแล้ว ทางด้านนี้ข้าพเจ้าจะรับมือกับทหารของโจโฉเอง

จูล่งได้ฟังดังนั้นจึงขี่ม้าไปตามทิศทางที่เดียวหุยบอก จูล่งขี่ม้ามาได้ประมาณสองร้อยเส้นก็ถึงชายป่าแห่งหนึ่งเห็นเล่าปี่และกองทหารตั้งพักอยู่ที่แนวป่านั้น จึงขี่ม้าตรงเข้าไปหาจูล่งลงจากหลังม้าตรงเข้าไปคำนับเล่าปี่ร้องไห้แล้วเล่าความที่ได้ฝ่าฟันกร่ำศึกอยู่ท่ามกลางทหารโจโฉตลอดทั้งคืนจนล่วงบ่ายสามโมง ตลอดจนเหตุการณ์ที่นางบิสู หยีนกระโดดบ่อน้ำตายให้เล่าปี่ฟังทุกประการ

ว่าแล้วจูล่งจึงแกะกระดุมเสื้อเกาะออก แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าได้รับเอาเต๋ามาจากสุหยีนแล้วห่อเปลไว้ในอ้อมอก เมื่อตอนเช้ายังดั้นอยู่แต่บัดนี้ถึงสนธิท จะเป็นประการใดไม่รู้เลย ขอท่านได้โปรดอภัยให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด สันคำจูล่งก็อุ้มเอาเต๋าดอกจากเปลที่อ้อมอก เห็นเอาเต๋ายังหลับสนิทอยู่ก็ยินดี จึงว่าวาสนาของเอาเต๋าคงเป็นถึงที่

พระมหากษัตริย์ ตลอดเวลาที่อยู่ในอ้อมอกของข้าพเจ้าและอยู่ในท่ามกลางข้าศึก อาเด้าไม่เคยร้องไห้หรือดิ้นรนให้บรรพชนสมาธิของข้าพเจ้า หรือให้เป็นสิ่งที่สังเกตของข้าศึก ว่าแล้วจุล่งจึงอุ้มอาเด้าส่งให้กับมือของเล้าปี

เล้าปีเห็นจุล่งอ่อนล้าอดิโรยไม่เหลือเรี่ยวแรง ในขณะที่เสือเกราะสีเงินประอะเปื้อนไปด้วยโลหิตสีแดงจืดจางด้วยน้ำครั่ง แม้มผมเผ้าและใบหน้าของจุล่งล้วนประอะเปื้อนไปด้วยเลือดหนาเกรอะกรัง ทั้งเลือดเก่าที่แห้งสนิทแล้วและเลือดใหม่ที่สดมาจากร่างของจวงสิน เล้าปีก็รู้ว่าจุล่งได้ทุ่มเทเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อพิทักษ์อาเด้ามาถึงที่นี่

เล้าปีรับอาเด้ามาพินิจดูใบหน้า เห็นอาเด้านอนหลับนิ่งสนิทอยู่เล้าปีก็โยนอาเด้าลงกับพื้นแล้วว่า "เพราะไฉน จัญไรคนเดียวนี่ จุล่งทหารเอกเราจักแหล่นจะเสียแก่ข้าศึก" แล้วเล้าปีก็เบือนหน้าไปเสียอีกทางหนึ่ง จุล่งเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งเข้าไปอุ้มอาเด้าขึ้นจากพื้น ร้องไห้แล้วคุกเข่าลงกับพื้น คำนับเล้าปีและว่าท่านอย่าได้โกรธเคืองอาเด้าเลย เป็นความผิดของข้าพเจ้าเองที่ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองครอบครัวของท่านให้ปลอดภัยได้ "อันตัวข้าพเจ้านี้ถึงตายก็จะเอาโลหิตทาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏ จะขอสนองคุณท่าน"

จุล่งร้องไห้แล้วกล่าวต่อไปว่า ข้าพเจ้าสุดส่าห์เอาชีวิตนี้เข้าปกป้องคุ้มครองอาเด้าออกมาจากกองทหารของโจโจตั้งแต่เวลายามสามจนถึงเวลานี้ โดยมีได้เห็นแก่ชีวิตของตัวเอง ขอท่านจงเห็นแก่ความรักดีกตัญญูที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านโปรดดความโกรธอาเด้าเถิด

แล้วจุล่งจึงอุ้มอาเด้าส่งแก่เล้าปีอีกครั้งหนึ่ง เล้าปีมีน้ำตาซึมมองเต็มใบหน้าเพราะสงสารจุล่งรับอาเด้าจากมือจุล่งแล้วส่งให้แก่นางกำสุหยิน นางกำสุหยินเห็นอาเด้าผู้บุตรรอดปลอดภัยก็มีความยินดีจนน้ำตาไหลซึมทั่วใบหน้าเช่นเดียวกัน

ในขณะที่จุล่งกำลังต่อสู้อยู่กับจวงจิ้นและจวงสินนั้น บุนเพ่งนายทหารเอกเมืองเกงจิวซึ่งได้เข้าสวามิภักดิ์กับโจโจโดยยกกองทหารไล่ตามมาแต่ไม่ทัน เพราะจุล่งสังหารสองพี่น้องจวงจิ้นและจวงสินเสียก่อน บุนเพ่งยกทหารมาถึงเชิงสะพานเตียงปิ่น จุล่งก็ข้ามพ้นสะพานไปแล้ว เห็นแต่เดียวหยินม้าเป็นสง่าอยู่ที่เชิงสะพานอีกฟากหนึ่งแต่ผู้เดียว แต่ในป่าด้านข้างนั้นเห็นฝุ่นคลุ้งตกลงเป็นปริมณฑลกว้าง เพราะเหตุที่ทหารม้าซึ่งเดียวหยินส่งให้เอากิ่งไม้ผูกกับหางม้าแล้ววิ่งสลัดไปมาอยู่ในป่าก็สำคัญผิดคิดว่าเดียวหยินวางกลอุบายทำที่ว่าอยู่แต่ผู้เดียวและข่มทหารกองใหญ่ไว้ในป่าบุนเพ่งจึงพรั่นใจสั่งให้กองทหารหยุดอยู่ที่เชิงสะพานอีกฟากหนึ่ง

บุนเพ่งไม่กล้ายกทหารรุกไปข้างหน้า เกิดความลังเลคิด จะกลับไปรายงานให้กองทัพหลวงทราบ ครู่หนึ่งโจหยิน ลิเตียน แสหัวเอียน จักจิ้น เตียวเลี้ยว เตียวคับ และเคาทุ ยกทหารตาม มาทัน บุนเพ่งจึงชักม้าเข้าไปปรึกษากับนายทหารเอกทั้งเจ็ดว่าจะดำเนินการประการใด บรรดานายทหารใหญ่ของกองทัพโจโจที่ตามมาใหม่ทั้งเจ็ดนายฟังคำบุนเพ่งแล้วหันไปมองที่ป่าด้านข้างเห็นฝุ่นคลุ้งตกลงเป็นปริมณฑลกว้างสมคำของบุนเพ่งจึงเห็นพ้องต้องกันว่าขงเบ้งแต่งกลอุบายให้เดียวหยินแต่ผู้เดียวมาลวงล่อให้พวกเรายกทหารรุกไปข้างหน้า โดยข่มกองทหารจำนวนมากไว้ในป่า หากหลงกลขงเบ้งคงจะเสียทีแก่ข้าศึก

บรรดานายทหารทั้งแปดคนล้วนได้กิดติศัพทสติปัญญาในกลอุบายการสงครามของขงเบ้งซึ่งอยู่แก่ใจทุกตัวคน โดยเฉพาะ โจหยินนั้นได้สัมผัสรสชาติความปราชัยต่อกลอุบายของขงเบ้งอย่างยับเยินมาแล้วก็เชื่อนิทินใจ เมื่อเห็นพ้องต้องกันเช่นนี้แล้วบรรดานายทหารทั้งแปดนายจึงได้แต่หยุดกองทัพทั้งปวงไว้ที่เชิงสะพานเตียงปิ่นนั้น แล้วสั่งให้ม้าเร็วรีบย้อนกลับไปรายงานให้โจโจทราบ

โจโจฟังรายงานแล้วเห็นเป็นที่ประหลาดใจจึงรีบยกทหารตามมาที่เชิงสะพานเตียงปิ่น เห็นแม่ทัพทั้งแปดกองยืนม้าปรึกษาหารือกันอยู่ก็เข้าไปสมทบ บรรดานายทหารเหล่านั้นเห็นโจโจยกมาจึงพากันเข้าไปคำนับแล้วรายงานความทั้งปวงให้โจโจทราบ

ในขณะนั้นเดียวหยินม้าอยู่ที่เชิงสะพานเตียงปิ่น เห็นนายทหารของโจโจทั้งแปดนายสวมหัวปรึกษาหารือกันแล้วหยุดนิ่งอยู่ที่เชิงสะพานก็รู้ว่าทหารของโจโจไม่กล้ายกกองทัพข้ามสะพานมา เพราะเกรงว่าจะต้องกลอุบายก็กระหึ่มในใจ พอเห็นทหารอีก กองหนึ่งยกมาเป็นจำนวนมาก มีธงทิวประจำตัวนายทัพระบุชื่อโจโจก็รู้ว่าโจโจคุมทัพมาเอง เดียวหยินเขม่นมองไปที่กองทหารกองใหญ่ที่เพิ่งยกมานั้น เห็นโจโจขี่ม้าอยู่ภายใต้สัปทนสีเหลืองปักลายเมฆพลั่วสีทอง

ในขณะเดียวกันนั้นโจโจก็ได้ฟังรายงานของนายทหารทั้งแปดแล้วเกิดความสงสัย ชี้ออกไปหน้าทหารจ้องมองไปที่เดียวหยินและเห็นหน้ามองไปที่แนวป่าซึ่งฝุ่นคลุ้งคล่องอยู่ เดียวหยินเห็นดังนั้นก็ร้องดวาทด้วยเสียง

อันดังประจักษ์ฝ่าฝืนแผ่นดินทลายว่า "ตัวกู้อยู่เดียวหุย ผู้ใดซึ่งมีฝีมือเข้มแข็งจงมาสู้กัน ลองกำลังดูให้ถึงแพ้และชนะ"

บรรดานายทหารของโจโจ้ทั้งกองทัพได้ยินเสียงตวาดดังสนั่นก็ตกใจ พอได้ยินว่าเจ้าของเสียงชื่อเดียวหุยจึงต่างรำลึกถึงคำสั่งสนามที่โจโจ้บอกคำสั่งไปยังทหารทุกกองทุกหน่วยตั้งแต่เมื่อครั้งที่กวนอูมอยด้วยกับโจโจ้แล้วสังหารจันเหลียง บุณทิว นายทหารเอกของอ้วนเสี้ยวเสีย ในครั้งนั้นโจโจ้ได้สรรเสริญฝีมือการรบของกวนอูเป็นอันมาก กวนอูได้ถามตัวว่ามีฝีมือเพียงประมาณเท่านั้น และหวังที่จะชมขวัญโจโจ้และทหารในวันหน้า กวนอูได้กล่าวกับโจโจ้ว่าน้องเล็กแห่งค่ายสาบานของสวนทอที่ชื่อเดียวหุยมีฝีมือ ล้ำเลิศกว่าใครในแผ่นดิน แม้ว่านายทัพจะยืนอยู่ในท่ามกลางหมู่ทหารนับแสนเดียวหุยก็สามารถตีฝ่าเข้าไปปลิดชีวิตได้โดยง่ายเสมือนหนึ่งเหยียบส้มออกจากถังเท่านั้น โจโจ้จึงได้ออกคำสั่งสนามไปทั่วทั้งกองทัพว่าสืบไปเมื่อหน้าหากทหารผู้ใดหรือหน่วยใดเผชิญหน้ากับเดียวหุยก็อย่าได้เข้ารบเป็นอันขาด กิตติศัพท์ดังกล่าวนี้ได้แพร่ขจรขยายทั่วไปในกองทัพของโจโจ้ ทำให้เกิดความยำเกรง ในฝีมือของเดียวหุยประการหนึ่ง และเพราะความกลัวจึงต่างยึดถือคำสั่งสนามของโจโจ้อย่างเคร่งครัดว่าไม่ให้เข้ารบกับเดียวหุย

เสียงตวาดที่ตั้งสนั่นประจักษ์ฝ่าฝืนแผ่นดินทลายผุดจากทหารทั้งปวง ประกอบเข้ากับชื่อของเดียวหุยที่โจโจ้ได้ออกคำสั่งสนามไว้ก่อนจึงทำให้ทหารของโจโจ้ทั้งกองทัพแตกตื่นตกใจ บ้างก็เตรียมซึกม้าจะหันหลังกลับ บ้างก็มีสีหน้าซีดเผือด บรรดาพลกองก็หยุดดี หยุดให้สัญญาณ นายทหารคนหนึ่งตกใจจนดับแตกแล้วตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตายไปต่อหน้าต่อตา กองทัพของโจโจ้ตกตะลึงและเจียนสับสนลงในวันนั้น

ตัวโจโจ้เองเป็นคนขี้ระแวงสงสัย เห็นลักษณะการที่เดียวหุยยืนมาอยู่แต่ผู้เดียวในขณะที่ในป่าด้านข้างมีผู้คนคลั่งคลอบเป็นปริณทลวงกว้าง ความคิดก็โน้มน้าวว่าขงเบ้งวางกลอุบายหลอกให้รุกข้ามสะพานไป ครั้นได้ยินเสียงตวาดของเดียวหุยก็ตกใจ และพอได้ยินชื่อนายทหารเล่าปีที่ยืนมาอยู่นั้นคือเดียวหุยก็รำลึกถึงคำของกวนอูแต่ครั้งก่อนได้ โจโจ้จึงเผลอตัวเอามือลูบที่คอราวกับจะสำรวจว่าศีรษะยังอยู่บนบ่าหรือไม่เพราะความระแวงและไม่ตั้งอยู่ในความประมาทที่มีอยู่ประจำอัธยาศัยของโจโจ้ดังนี้ ความคิดที่จะเอาตัวรอดปลอดภัยไว้ก่อน จึงเกิดขึ้น ดังนั้นโจโจ้จึงสั่งให้ถอยทัพกลับมาทางด้านหลังสามร้อยเส้น แต่ให้เดียวเสี้ยว เดียวคับ และเคาหู ฝ่าสังเกตุการณ์อยู่ที่เชิงสะพาน และสั่งกำชับว่าห้ามไม่ให้ยกทหารข้ามสะพานไปเป็นอันขาด

เดียวหุยเห็นโจโจ้ถอยทัพกลับไปเช่นนั้นจึงขี่ม้าเข้าไปในราวป่า สั่งทหารให้แกล้งไม้ที่ผูกหางม้าไว้ให้นอน และพาทหารออกมาล้อมสะพานไม่ให้ทหารโจโจ้ข้ามมาได้ เสร็จแล้วจึงพาทหารกลับไปหาเล่าปี่

เมื่อไปถึงเล่าปี่แล้วเดียวหุยได้เข้าไปคำนับและรายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่ทราบ เล่าปี่ฟังรายงานแล้วจึงว่าตัวเจ้ามีฝีมือกล้าหาญเป็นที่ประจักษ์เกรงขามแก่ข้าศึกก็จริงอยู่ แต่สติปัญญาคิดอ่านการสงครามไม่ตลอด เจ้าทำกลอุบายทั้งนี้โจโจ้ต้องกลคิดเจ้าซุ่มกำลังทหารไว้ในป่าจึงไม่กล้ายกทหารข้ามสะพานมา การที่เจ้าล้อมสะพานออกเหมือนหนึ่งจะบอกโจโจ้ว่าความจริงมิได้มีทหารซุ่มอยู่ในป่าแต่ประการใด เมื่อโจโจ้ทราบความคงได้คิดและคงจะยกตามมา ถ้าหากเจ้าไม่ล้อมสะพานออกโจโจ้ก็จะต้องกลอุบายต่อไป ดังนั้นเราจึงว่าเจ้าคิดอ่านกลอุบายในการสงครามไม่ตลอด

เล่าปี่วิพากษ์เดียวหุยดังนั้นแล้วจึงออกคำสั่งให้กองทหารทั้งปวงรีบยกไปตามทางลัดเพื่อจะไปยังท่าฮันจัน กำชับให้ทหารทุกกองรีบเดินทางเพราะในไม่ช้ากองทัพโจโจ้จะยกไล่ตามมา ฝ่ายเดียวเสี้ยว เดียวคับ และเคาหู ฝ่าสังเกตุการณ์อยู่ที่ เชิงสะพานเตี้ยงป็น เห็นเดียวหุยหลบเข้าไปในป่า และมีทหารออกมาล้อมสะพาน จากนั้นในบริเวณป่าก็เจียนสงบ ผุนทีละคลุ้งอยู่ก็สงบลงจึงเกิดความสงสัย แต่ไม่กล้ารุกไปข้างหน้า เพราะโจโจ้มีคำสั่งไม่ให้ยกทหารข้ามสะพานไปโดยเด็ดขาด ดังนั้นนายทหารทั้งสามคนจึงขี่ม้ากลับไปหาโจโจ้ และรายงานความทั้งปวงให้โจโจ้ทราบ

โจโจ้ฟังรายงานสิ้นคำก็หัวเราะ แล้วว่าเราหลงกลไ้เดียวหุยแล้ว นี่คืองลอุบายที่เรียกว่า "จริงในเท็จ เท็จในจริง" เพราะความ จริงเดียวหุยมีทหารจำนวนน้อยซุ่มอยู่ในป่า แกล้งทำให้ผู้คนคลั่งคลุ้งให้สำคัญผิดว่ามีทหารจำนวนมากเพื่อหลอกลวงเราเท่านั้น

แฮหัวเอียนได้ฟังดังนั้นก็สงสัยจึงถามโจโจ้ว่าเพราะเหตุใดท่านอัศวมหาเสนาบดีจึงกล่าวเช่นนี้ โจโจ้หัวเราะอีกครั้งหนึ่งแล้วตอบว่า การที่เดียวหุยให้ทหารมาล้อมสะพานก็เพราะกลัวว่าเราจะยกทหารตามไป เหตุที่กลัวก็เพราะมีทหารน้อย หากเป็นกลอุบายจริงแท้แล้วเดียวหุยไม่ชอบที่จะล้อมสะพานบรรดานายทหารทั้งปวงได้ฟังคำโจโจ้ก็เข้าใจ ต่างพากันสรรเสริญความคิดสติปัญญาในการสงครามของโจโจ้เป็นอันมาก โจโจ้จึงออก

คำสั่งให้เคลื่อนกองทัพตรงไปที่เชิงสะพานเตียงปัน และเกณฑ์ทหารทำสะพานใหม่เป็นสามสะพาน กำหนดให้แล้วเสร็จภายในวันเดียวจะได้รับยกทหารตามเล่าปีไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลอุบายแบบบังเอิญ (ตอนที่ 233)

เพราะเหตุที่เดียวหุยสั่งรื้อสะพานเตียงปันจึงทำให้โจโฉอ่าน อุบายของเดียวหุยได้กระจ่างว่าความจริงเดียวหุย มีทหารแต่เพียงน้อยตัวจึงเกิดความกลัวว่าจะถูกติดตามแล้วให้รื้อสะพานเก่าออกเสีย ดังนั้นการรื้อสะพานเก่า จึงเท่ากับเป็นการเชิญชวนให้โจโฉรับยกทหารตามเล่าปีไปนั่นเอง

บรรดาทหารโจโฉได้ระดมกันตัดไม้ในป่าข้างทาง แล้วลำเลียงมาทำสะพานใหม่สามสะพานตามคำสั่งของโจ โฉแทนสะพานเก่าที่ถูกเดียวหุยรื้อไป โดยเร่งมือทำสะพานทั้งคืนเพื่อให้เสร็จทันในวันรุ่งขึ้น แล้วจะได้รับยก ทหารติดตามเล่าปีไป

ในคืนวันนั้นลิเตียนนายทหารที่ปรึกษาของโจโฉได้เข้ามาทักท้วงโจโฉว่า ข้าพเจ้าสงสัยหรือว่าขงเบ้งจะวางกล อุบายสักอย่างหนึ่งเพื่อทำลายกองทัพของเรา เพราะลำพังเดียวหุยซึ่งเป็นคนวู่วาม ไม่มีสติปัญญา ไหนเลยจะ คิดอ่านทำกลอุบายเช่นนี้ได้ ดังนั้นการที่ท่านจะรับยกกองทัพไล่ตามเล่าปีไปในวันพรุ่งนี้ขอที่จะได้ใคร่ครวญ ใคร่ครวญให้จงหนักจะได้ไม่เสียที่แก่ความคิดของขงเบ้ง

โจโฉมั่นใจในความคิดของตัวเองว่าสามารถอ่านกลอุบายที่เดียวหุยได้ทำล่วงหน้าไว้ได้กระจ่างจึงยืนยันกับลิเตียนว่า อันอุบายเพียง เท่านี้หรือจะลงเราได้ ต่อให้มีอุบายยิ่งกว่านี้เราก็ไม่เคยหวั่นเกรง ลิเตียนเห็นโจโฉไม่ฟังคำ ทักท้วงก็ไม่ตั้งต้นสืบไปคำนับโจโฉ แล้วลากลับออกมา

ครั้นรุ่งเช้าโจโฉจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพทั้งปวงข้ามสะพานเตียงปันที่สร้างขึ้นใหม่สามสะพาน แล้วรีบยกไปเพื่อ จะติดตามเล่าปีให้ทันโดยเร็ว ทางด้านเล่าปีพาทหารหนีมาตามทางลัดตรงไปยังท่าฮั่นจิ้น พอใกล้ถึงท่าก็ได้ ยืนเสียงทหารโห่ร้องฮึงคะนึงราวฟ้าถล่มแผ่นดินทะลาย ฝุ่นคลุ้งคลุ้งทั่วไปในอากาศก็รู้ว่าโจโฉเคลื่อน กองทัพทั้งปวงไล่ตามมาในทิศทางเดียวกัน จึงปรารภกับบรรดาแม่ทัพนายกองว่าการครั้งนี้เห็นที่จะเข้าตาอับ เสียแล้ว เพราะข้างหน้าก็เป็นทะเลขวางกั้นข้างหลังเล่ากองทัพใหญ่ของโจโฉก็กำลังไล่ตามมา

แม้ว่าเล่าปีจะเริ่มท้อแท้ในวาสนาที่เห็นว้างถึงคราจะตาอับจนแล้ว แต่วิสัยผู้นำคนที่เจนศึกผ่านวันเวลาและคร่ำ หวดกับการสงครามมาหลายปีก็ยังไม่สิ้นลาย เล่าปีจึงสั่งให้จูลงคุมทหารยกมาเป็นกองระวังหลังเพื่อสกัด กองทัพของโจโฉ ถ่วงเวลาให้กองหน้าและกองกลางสามารถล่าเสียงพลลงเรือแล่นออกทะเลไปได้ก่อน

หน่วยลาดตระเวนของกองทัพหน้าของโจโฉได้ทราบสภาพการณ์ข้างฝ่ายเล่าปีแล้ว ได้ย้อนกลับไประยำน ให้โจโฉทราบทุกประการ โจโฉได้ทราบรายงานแล้วจึงปรารภว่า "เล่าปีครั้งนี้อุปมาเหมือนปลาชังอยู่ในถัง เสือ ตกอยู่ในหลุม ถ้าแลจะละเสียให้เล็ดลอดหนีไปได้บัดนี้ก็เหมือนปล่อยเสือเข้าป่า ปล่อยปลาลงในมหาสมุทร" ว่าแล้วโจโฉจึงออกคำสั่งสนามให้ทหารทุกกรมกองรีบรุดไปข้างหน้า จับตัวเล่าปีให้จงได้ ผู้ใดจับเล่าปีได้จะ ได้รับการปูนบำเหน็จความชอบอย่างถึงขนาด บรรดาทหารทั้งปวงรับคำสั่งโจโฉแล้วต่างพากันชิงขึ้นหน้าเพื่อ จะจับเล่าปีเป็นความดีความชอบ

ในขณะที่กองหน้าของกองทัพโจโฉมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พลันได้ยินเสียงม้าล่อของกองหลังสนั่น พร้อมกัน นั้นเสียงโห่ร้องของทหารดังกึกก้องขึ้น ปรากฏกองทหารของเล่าปีกองหนึ่งเห็นธงประจำตัวนายทัพขอพบแสด พื้นเหลือง มีอักษรสีดำจารึกว่า "กวนอุ" และมีธงประจำตัวนายทัพรองหนูนเนื่องออกมาจากหลืบเขา บรรดา ทหารในกองทัพหน้าเห็นดังนั้นก็ตกใจ เข้าใจว่าถูกขุมโจมดี ทหารในกองทัพหน้าทั้งปวงจึงชะงักหยุดอยู่กับที่ โจโฉคุมกองทัพหลวงตามมาอย่างกระชั้นชิด ปะเข้ากับกองทัพหน้าซึ่งรั้งอยู่แลไปข้างหน้าเห็นกองทหารของ เล่าปีกำลังเคลื่อนออกจากหลืบเขา ตัวนายรุกร่างสูงใหญ่ ฝ่าโพกสีเขียวดองอ่อน ใบหน้าสีแดงราวผลพุทรา สุก ถึงจ้าวฉินลาคะ อยู่บนหลังม้า เช็กเขวาก็จำได้ว่านายทัพเล่าปีที่ยืนมาอยู่ภายใต้ธงพื้นเหลืองขอพบแสด และคุมกองทหารมาสังกัดอยู่นั้นคือกวนอุยอดทหารเสือคนสำคัญของเล่าปีก็ตกใจ

โจโฉระลึกได้ถึงคำเตือนของลิเตียนซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาซึ่งออกความเห็นครั้งใดไม่เคยผิดพลาดก็ยิ่ง ตกใจหนักขึ้น สำคัญว่าต้องกลอุบายของขงเบ้งดังคำเตือนของลิเตียนนั้นแล้วจึงสั่งทหารทั้งปวงให้ถอยทัพใน ขณะที่กองทัพของโจโฉกำลังแตกตื่นอลหม่านเพราะสำคัญว่าต้องกลอุบายของขงเบ้งนั้น กวนอุได้สั่งให้กอง

ทหารในบังคับบัญชาบุกเข้าโจมตีกองทัพหน้าของโจโจซึ่งขณะนี้ได้แปรขบวนเป็นกองหลังในการถอยทัพแล้ว

ทหารของโจโจถูกไล่ตามตีกียิ่งแตกตื่นตกใจ ต่างคนต่างรีบหนีไปข้างหน้า เหยียบกันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก กวนอูไล่ตามตีทหารของโจโจซึ่งกำลังแตกตื่นคุกกันไม่ติดไปตลอดทางระยะกว่าร้อยเส้น เห็นว่าถึงจะไล่ตามตีต่อไปก็ไม่เกิดประโยชน์ในการยุทธ โดยเฉพาะภารกิจของกวนอูที่สำคัญที่สุดในขณะนี้คือยกกำลังไปสมทบกับกองทัพของเล่าปี่ให้เร็วที่สุด เพื่อเตรียมรับมือกับกองทัพของโจโจต่อไป ดังนั้นกวนอูจึงยกทหารกลับมายังท่าซันจิ้น

การปรากฏขึ้นของกวนอูและกองทหาร จึงทำให้ความคิดของโจโจที่ว่าขงเบ้งวางแผนกลอุบายไว้เป็นผลขึ้นด้วยความบังเอิญ โดยแทกองทัพของเล่าปี่อยู่ที่ชายทะเล ในขณะที่เตรียมการรับมือกับกองทัพของโจโจนั้น พลันได้ยินเสียงทหารอีกกองหนึ่งเข้าสู้รบกับกองทัพของโจโจก็ประหลาดใจจึงร้องอยู่ที่ชายทะเลนั้นพักหนึ่งเสียงการสู้รบก็เงียบลง เห็นฝุ่นคลุ้มคลั่งเป็นแนวไปทางด้านหลังก็รู้ว่ากองทัพโจโจกำลังถอยทัพกลับก็ยิ่งประหลาดใจนัก

ครู่หนึ่งจึงเห็นกองทหารที่ยกมานั้นมีธงประจำตัวนายทัพระบุชื่อ "กวนอู" แต่ไกล ๆ ก็ดีใจ และคาดหมายได้ว่ากองทหารที่ยกเข้ารบกับกองทัพโจโจเมื่อสักครู่ก็คือกวนอูนั่นเอง เล่าปี่มีมาตรตรงเข้าไปหากองทหารที่ยกมาในขณะนั้นกวนอูเห็นเล่าปี่มีมาออกมาที่มีความยินดี รีบเข้ามาเข้าไปหาเล่าปี่

กวนอูคำนับเล่าปี่แล้วรายงานความให้ทราบ ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองกังแฮแล้ว ได้แจ้งความตามทัพใหญ่และขงเบ้งมอบหมายให้เล่ากัทราบทุกประการ เล่ากัก็ได้จัดกองทัพภมื่นหนึ่งลำเลียงทางเรือมาขึ้นบกที่ท่าซันจิ้นเพื่อจะมากองรับท่าน ในระหว่างทางพบกับขงเบ้ง แล้วว่าขงเบ้งได้สั่งให้ข้าพเจ้ารีบยกทหารไปที่สะพานเตียงปัน ถ้าหากไม่พบทัพใหญ่ก็ให้ยกกลับมารอที่ท่าซันจิ้น ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้ายกพลขึ้นบกแล้วจึงได้ยกทหารไปตามทางหลวง เห็นกองทหารโจโจกำลังยกมาจึงข่มกำลังไว้ที่หลืบเขาและยกออกมาโจมตีโดยมิให้โจโจทันรู้ตัว เมื่อโจโจถอยทัพไปแล้วทราบข่าวทัพใหญ่ได้ยกมาที่ท่าซันจิ้นโดยทางลัดจึงสวนทางแล้วพลาดกัน ข้าพเจ้าจึงยกทหารมาที่ท่าซันจิ้นตามคำสั่งของขงเบ้งและได้พบกับทัพใหญ่ดังนี้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงพากวนอูและทหารทั้งปวงลงเรือลำเลียงพลที่กวนอูได้ไชยกพลขึ้นบกแล้วออกทะเลไป กวนอูได้ทักทายกับบรรดานายทหารทั้งปวงที่คุ้นเคยกันมาแต่ก่อน สังเกตเห็นนางกำสุหรินอุ้มเอาเต๋าอยู่แต่ผู้เดียวก็หลกใจ จึงถามเล่าปี่ว่านางบิสุหรินที่สะใภ้รองของข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน เล่าปี่ได้ฟังคำถาม สิ้นน้ำก็เศร้าสลดลง น้ำตาไหลซึมคลอเบ้าตาทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง แล้วเล่าความที่กองทัพโจโจไล่ตามมาทันที่ยุทธภูมิเขาเก่งสันให้กวนอูฟังทุกประการ แล้วว่านางบิสุหรินที่สะใภ้รองของเจ้าต้องอาวุธข้าศึกบาดเจ็บสาหัส เห็นจะไม่รอดชีวิตแล้ว จึงฝากเอาเต๋าไว้กับจูสง แล้วกระโดดบ่อน้ำตาย

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้รักที่สะใภ้รอง ถอนใจใหญ่เสียคนหนึ่ง แล้วปรารภขึ้นด้วยความรันทดว่าเมื่อครั้งตามเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปประพาสป่านั้นข้าพเจ้าจะฆ่าโจโจเสียทัพใหญ่ก็ห้ามไว้ มิฉะนั้นแล้วที่ไหนเลยทัพใหญ่และครอบครัวจะได้รับความเดือดร้อนเสียหายถึงปานนี้

กวนอูได้เล่าถึงความเมืองแต่หนหลังครั้งที่โจโจประลองกำลังทางการเมืองกับพระเจ้าเหี้ยนเต้ ในครั้งนั้นโจโจดูหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ กระทำการหยาบช้ำต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ต่อหน้าบรรดาขุนนางข้าราชการสำนักทั้งปวง กวนอูเห็นว่ากระทำการของโจโจเป็นทรราชคิดกบฏต่อแผ่นดิน จึงกระซิบจ้าวจะเข้าไปฆ่าโจโจเสีย แต่เล่าปี่ได้ให้สัญญาเป็นนัยห้ามปราม กวนอูจึงมิได้ลงมือ ครั้นเล่าปี่เดือดร้อนเสียหายและต้องเสียที่สะใภ้รองดังนี้ กวนอูจึงทอดถอนใจใหญ่แล้วเล่าถึงความหลังแต่ครั้งก่อน

เล่าปี่จึงว่าที่น้องรองเจ้าพุดมาก็ไม่ผิด แต่ในยามนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้และเราพี่น้องทั้งสามคนอยู่ในท่ามกลางกองทัพของโจโจ และตัวโจโจเองก็มีทหารองครักษ์แวดล้อมเป็นอันมาก จึงเกรงว่าจะทำการไม่ตลอด แล้วจะเกิดอันตรายแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้ เหมือนกับการเอาก่อนหินขวางหนุที่อยู่ในบ้าน หากพลาดพลั้งประการใดข้าพเจ้าของในบ้านก็จะพลอยเสียหายไปด้วย เหตุนี้เราจึงห้ามเจ้า

ในขณะที่สองพี่น้องกำลังกล่าวหาความหลังกันอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงกลองรบและเสียงโห่ร้องของทหารก็ก้องในทะเลด้านตะวันออก เล่าปี่ได้ยินเสียงก็ตกใจ สำคัญว่าข้าศึกยกมาสกัดทางทะเล จึงพากวนอูออกไปยืนที่หัวเรือ เห็นเรือรบจำนวนมากซัดใบแล่นตามลมมา เห็นตัวนายใส่เสื้อเกราะสีเงิน โปกศิระด้วยผ้าขาว ยืนอยู่ใต้ธงประจำตัวนายทัพ เห็นแต่"ไกลว่าชื่อ "เล่ากั" ก็ดีใจ

กองเรือทั้งสองกองแล่นเข้ามาใกล้กันแล้ว เล่าปีได้สั่งให้ทหารตีกรเชียงเรือเข้ามาเทียบเรือของเล่าปีแล้วขึ้นไปบนเรือ คำนับเล่าปีแล้วร้องไห้ และกล่าวว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ทราบความจากกวนอูแล้ว ได้จัดทหารให้กวนอูหมื่นหนึ่งรับลงเรือสำเภาแล่นมาช่วยท่านอาทอน ตัวข้าพเจ้าได้เกณฑ์กองทัพเรือทั้งสิ้นเมืองกังแฮแล้วรีบยกตามมา

สองอาทอนต่างทักทายไถ่ถามสารทุกข์สุขดิบกันด้วยความสนิสนม เล่าปีเห็นว่าบัดนี้ทหารทั้งสองกองได้มารวมรบพร้อมกันแล้ว มีกำลังเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากก็มีความยินดี จึงให้รวมกองเรือทั้งสองเข้าเป็นกองเดียวกัน แล้วแล่นเรือกลับไปในทิศทางที่เล่าปียกมานั้น ในขณะที่กองเรือของเล่าปี เล่าปีแล่นไปมาในทะเลนั้น ต้นหนของกองเรือส่วนหน้าได้ส่งสัญญาณรายงานว่ามีกองเรืออีกกองหนึ่งกำลังแล่นมาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เล่าปีทราบรายงานแล้วก็ตกใจ สองอาทอนชวนกันมองไปตามทิศทางที่ได้รับรายงาน เห็นเรือรบกองหนึ่งแล่นไปตามลมตรงเข้ามา เล่าปีจึงถามเล่าปีว่านั่นเป็นกองทัพเรือของฝ่ายใด

เล่าปีได้ตอบว่าตอนที่ข้าพเจ้ายกออกจากเมืองกังแฮนั้น ก็ได้เกณฑ์กองทัพเรือแล่นทหารทั้งสิ้น ดังนั้นกองทัพเรือที่ยกมานี้หากมีใช้กองทัพเรือของโจโฉก็จะเป็นกองทัพเรือของขุนกวน เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงออกคำสั่งให้ทหารเรือทุกกองเตรียมรบ บรรดาทหารในเรือทุกลำต่างเตรียมเกาทัณฑ์พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับกองเรือที่ยกมานั้น

แต่พอกองเรือนั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้ เห็นชายหนึ่งในหน้าสดใส แต่งกายในชุดนักพรตแห่งลัทธิเต๋า ศีรษะโพกผ้าไหม มือถือพัดขนนกนั่งอยู่ที่หัวเรือ เล่าปีรู้ว่าเป็นขงเบ้งก็มีความยินดี เข้มนมมองไปที่ในเรือยังเห็นขุนเชียนยืนอยู่ข้างหลัง เล่าปีจึงเร่งพลเรือให้รีบแจวเรือเข้าไปเทียบเรือของขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นเรือเล่าปีเข้ามาเทียบกับเรือที่นั่นมาแล้วจึงลุกมาขึ้นเรือของเล่าปี คำนับเล่าปีแล้วไว้ในระหว่างทางที่ข้าพเจ้าไปเมืองกังแฮนั้นได้สวนทางกับกวนอู จึงได้สั่งให้กวนอูยกพลขึ้นบกที่ท่าฮั่นจิ้นและยกไปคอยรับท่านที่สะพานเตี้ยงปิ่น เพราะคาดว่าโจโฉคงไล่ตามท่านมาในทิศทางนี้ และท่านคงไม่หนีไปเมืองกังเลงซึ่งเป็นหนทางไกล แต่คงจะหนีมาทางลัด แล้วมาลงเรือที่ท่าฮั่นจิ้นนี้

ขงเบ้งได้กล่าวต่อไปว่าหลังจากข้าพเจ้าได้พบกับเล่าปีแล้ว ได้ขอให้เล่าปียกกองทัพเรือล่วงหน้ามาก่อน ตัวข้าพเจ้าได้เดินทางต่อไปที่ปากน้ำเมืองแฮเค้า เกณฑ์ทหารทั้งหมดในเมืองนั้นแล้วรีบยกตามมา เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้รวมกองทัพเรือทั้งสามกองเข้าเป็นกองเดียวกัน และเชิญให้ขงเบ้งย้ายมาพำนักที่เรือของเล่าปี

เมื่อขงเบ้งย้ายมาอยู่ในเรือของเล่าปีแล้ว เล่าปีจึงเล่าความที่โจโฉไล่ตามมาทันทีที่เขาเกงสั่นและนางบิสูหยินได้กระโดดลงใน บ่อน้ำถึงแก่ความตายให้ขงเบ้งฟังทุกประการ จากนั้นจึงปรึกษากับ ขงเบ้งว่าโจโฉยกกองทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หลังจากปะทะกับกอง ทหารของกวนอูแล้วโจโฉได้ถอยทัพ แต่ในไม่ช้าคงยกย้อนกลับมา ใหม่ เวลานี้พวกเราอยู่ในทะเล กุณซื่อจะคิดอ่านประการใดต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

พลังต่อรองไร้สภาพ (ตอนที่ 234)

เล่าปี ขงเบ้ง เล่าปี กวนอู เตียวหุย จูล่ง ขุนเชียน ได้เปิดประชุมสภาสงครามขึ้นเพื่อรับมือกับกองทัพโจโฉในขณะที่กองเรือกำลังแล่นอยู่ในทะเล โจโฉน่าจะไปยังเมืองกังแฮ นับเป็นการเปิดประชุมสภาสงครามในทะเลครั้งแรกในประวัติศาสตร์การสงครามของโลก

ขงเบ้งฟังคำปรึกษาของเล่าปีแล้ว หันหน้าไปทางเล่าปีแล้วกล่าวว่าอันเมืองแฮเค้านั้นมีกำแพงเมือง ค่ายคู ประตูหอรบแข็งแรง แน่นหนา ไพรพลและเสบียงอาหารก็บริบูรณ์ ด้านหนึ่งเตรียมรับศึกทางบก อีกด้านหนึ่งก็สามารถถอยทางทะเลได้โดยสะดวก แม้เส้นทางทางบกเล่า หากข้าศึกคิดเข้าตีก็อยู่ในชัยภูมิที่ได้เปรียบเพราะเส้นทางที่จะเข้าตีเมืองแฮเค้านั้นทุรกันดารขัดสนนัก หากตั้งรับอยู่ที่เมืองแฮเค้าแล้วก็พอที่จะรักษาตัวรอดได้ จึงขอเชิญท่านยกไปตั้งอยู่ที่เมืองแฮเค้านั้นเถิด ส่วนเล่าปีให้แยกยกไปตั้งที่เมืองกังแฮ ตระเตรียมกองทัพบกกองทัพเรือ อาวุธยุทโธปกรณ์และเสบียงไว้ให้พร้อม ใช้สองเมืองเป็นสองปีกตั้งรับกองทัพของโจโฉ ประสานการรุกรับตามแผนการที่จะได้กำหนดต่อไปก็จะสามารถรับมือกับกองทัพใหญ่ของโจโฉได้ไม่ขัดสน

เล่าปี เล่ากี้ และบรรดานายทหารและที่ปรึกษาทั้งปวงได้ฟังคำขงเบ้งแล้วต่างเห็นชอบด้วยกับแผนการที่ขงเบ้งได้เสนอทุกประการ เมื่อเห็นว่าแผนการดังกล่าวได้รับความเห็นชอบพร้อมกันแล้ว เล่ากี้จึงเสนอแก่เล่าปีว่า เมืองกังแฮเป็นเมืองใหญ่ และมั่นคงแข็งแรงกว่าเมืองแสด้า สมควรที่ท่านอาจจะได้ยกไปตั้งอยู่ที่เมืองกังแฮ แล้วทำการปรับปรุงเสริมสร้างกองทัพให้เข้มแข็งเติบโตใหญ่ก็จะทำการได้โดยสะดวก

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงหันหน้าไปทีขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งยิ้มเป็นทีว่าเห็นด้วย เล่าปีจึงสั่งให้กวนอุคมทหารห้าพันยกไปรักษาเมืองแสด้า ส่วนเล่าปี ขงเบ้ง เตียวหุย จูล่ง และขุนเชียน แยกกันยกไปตั้งอยู่ที่เมืองกังแฮ หลังจากนั้นกองเรือของเล่าปี เล่ากี้ จึงได้แยกเป็นสองกอง กองหนึ่งกวนอุคมทหารห้าพันยกไปเมืองแสด้า ส่วนที่เหลือเล่าปี เล่ากี้ยกไปตั้งอยู่ที่เมืองกังแฮ

ทางฝ่ายกองทัพของโจโฉ หลังจากปะทะกับกองทัพของกวนอุแล้ว โจโฉสำคัญว่าต้องกลอุบายของขงเบ้ง จึงสั่งให้ทหารถอยทัพ ครั้นพ้นจากการติดตามของกวนอุแล้ว โจโฉจึงให้ยังทัพ แล้วเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมปรึกษา

โจโฉได้ปรารภว่าเล่าปีหนีไปครั้งนี้คงจะไปยึดเมืองกังเหลงเพราะเป็นแหล่งเสบียงแห่งสำคัญแห่งใหญ่ของเมืองเกงจิว และถ้าหากเล่าปียึดเมืองกังเหลงได้แล้วก็จะตั้งตัวปักหลักต่อสู้ต่อไปได้เป็นเวลานานนับปี จะทำให้กองทัพเราได้รับความลำบากมากขึ้น ดังนั้น จึงให้กองทัพทั้งปวงรีบยกไปยึดเมืองกังเหลงเสียก่อนอย่าให้เล่าปีทันยึดได้

ในขณะที่จะถอยทัพออกจากเมืองอ้วนเซี่ย ขงเบ้งกำหนดเส้นทางถอยทัพตรงไปที่เมืองกังเหลงซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองกังแฮ และใกล้แดนกังต้งเข้าไปทุกที ดังนั้น ในทางยุทธศาสตร์จึงเท่ากับเป็นการตั้งแคว้นกังต้งเข้าสู่สถานการณ์สงคราม และถ้าหากเกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้น เล่าปีก็จะรอดจากการไล่ล่าของโจโฉ ทั้งจะได้อาศัยขุนกวนและร่วมมือกับขุนกวนรับมือกับโจโฉต่อไป

ข่าวคราวที่เล่าปีจะยกไปยึดเมืองกังเหลงแพร่หลายทั่วไปในเมืองอ้วนเซี่ย ดังนั้นเมื่อโจโฉได้เมืองอ้วนเซี่ยแล้วจึงได้ข่าวสารว่าเป้าหมายในการ หนีของเล่าปีคือการเดินทางไปยึดเมืองกังเหลง เพราะเหตุนี้เมื่อโจโฉได้เมืองขงหยงแล้วจึงได้ถามข้อมูลเกี่ยวกับเสบียงอาหารที่เมืองกังเหลง ครั้นได้ทราบว่าเป็นแหล่งเสบียงสำคัญแห่งใหญ่ของเมืองเกงจิวก็มั่นใจว่าเล่าปี ขงเบ้ง จะต้องยกไปตั้งหลักที่เมืองกังเหลงนี้ สถานการณ์มาถึงขั้นนี้ก็แลเห็นได้ว่าการปล่อยข่าวว่าจะไปยึดเมืองกังเหลงของเล่าปีและขงเบ้งนั้น เนื้อแท้ก็คือกลลวงให้โจโฉหลงทางไปยึดเมืองกังเหลง ในขณะที่เล่าปีและขงเบ้งบ่ายโหมหน้าไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองกังแฮและเมืองแสด้าแล้ว

พิเคราะห์ดังนี้ แล้วเห็นได้ชัดว่าการเดินทัพของโจโฉได้ถูกกำหนดโดยขงเบ้ง โดยที่โจโฉเองก็ไม่รู้ตัว โจโฉได้ออกคำสั่งให้แยกกองทัพเป็นสองกอง กองหนึ่งยกไปยึดเมืองกังเหลง อีกกองหนึ่งโจโฉคุมทัพด้วยตนเองยกไปยึดเมืองเกงจิว โจโฉริธาทัพใหญ่ลงไปด้วยกำลังพลมโหฬารประดุจฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย กิตติศัพท์ที่โจโฉได้เมืองขงหยงแล้วได้ร่ำลือไปทั่วเมืองเกงจิวและหัวเมืองขึ้นทั้งปวง ดังนั้นพอกองทหารของโจโฉยกไปใกล้เมืองกังเหลง บรรดาขุนนางข้าราชการในเมืองต่างตกใจกลัว เห็นว่าจะสู้รบกับโจโฉไม่ได้จึงเปิดประตูเมืองแล้วยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี

ทางฝ่ายเตียนยี่ซึ่งเป็นขุนนางผู้รักษาเมืองเกงจิวทราบว่าเมืองขงหยงเสียแก่โจโฉแล้วก็ตกใจ ไม่คิดอ่านจะสู้รบ ครั้นทราบว่าโจโฉยกกองทัพมาที่เมืองเกงจิวจึงสั่งให้ตบแต่งบ้านเมืองและถนนหนทาง ดัดรงทิวปลิ้วไสวทั่วเมืองสำหรับต้อนรับโจโฉ เตียนยี่จัดเครื่องบรรณาการแล้วพาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองเกงจิวออกจากเมืองมาตั้งการพิธีนอบน้อมต่อโจโฉที่นอกประตูเมือง

โจโฉเห็นข้าราชการขุนนางของเมืองเกงจิวยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีและได้ออกมาค่านับต้อนรับตามธรรมเนียมก็ยินดี รับค่านับบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงแล้ว รับคำเชิญของเตียนยี่ผู้รักษาเมืองเข้าไปในเมืองเกงจิว โจโฉได้ไปที่ศาลาว่าราชการเมืองเกงจิว จัดระเบียบการปกครองและให้ราษฎรทำมาหากินตามปกติแล้ว จึงสอบถามข่าวคราว ความเคลื่อนไหวของเล่าปีจากฝ่ายข่าวกรอง ครั้นได้ทราบว่าบัดนี้เล่าปีได้หนีไปตั้งหลักที่เมืองกังแฮและเมืองแสด้าซึ่งอยู่ใกล้กับแดนเมืองกังต้ง จึงปรารภการสงครามกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า บัดนี้เล่าปีหนีไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองกังแฮและเมืองแสด้าซึ่งใกล้ชิดติดกับแดนกังต้งแล้ว หากเวลานั้นเข้าไปเล่าปีกับขุนกวนก็จะปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแล้ว จะยิ่งกำเริบเป็นอันมาก ดังนั้น ขอบที่จะรีบกำจัดเสีย อย่าให้ทันได้ฝึกกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

โจโจได้ออกมาการครั้งนี้ว่า "เหมือนหญ้าแพรกถ้ามีริบชำระเสียก็จะงอกมาก ออกเป็นพืดติดผูกพันกันไป" แล้วปรึกษาต่อไปว่าทำอะไรจึงจะกำจัดเล้าปีได้สำเร็จ

ขงเบ้งวางแผนการอย่างล้าลึกเพื่อชักนำแคว้นก่งตั้งเข้าสู่สถานการณ์สงคราม ช่วยให้เล้าปีรอดปลอดภัยจากการไล่ล่าโจมตีของโจโจ แล้วสร้างสถานการณ์เพื่อให้เล้าปีได้ร่วมมือกับขุนกวนรับมือกับโจโจ จึงยกไปตั้งที่เมืองก่งแฮและเมืองแฮเค้า เพราะถ้าหากโจโจยกกองทัพติดตามเล้าปีไป

แผนการความคิดของขงเบ้งก็จะเกิดผลในทันที โจโจเองก็เป็นนักยุทธศาสตร์อ่านแผนการของขงเบ้งได้กระจ่างว่าถ้าหากผลพลมยกกองทัพไล่ตามติดไปก็เท่ากับเป็นการประกาศสงครามกับแคว้นก่งตั้งด้วย จะทำให้สถานการณ์บังคับให้ขุนกวนต้องร่วมมือกับเล้าปีต่อสู้กับโจโจ ซึ่งจะทำให้สถานการณ์สงครามขยายตัวและลำบากมากขึ้น ดังนั้นโจโจจึงมีความกังวลแล้วเสนอข้อปรึกษาว่าจะทำประการใดจึงจะกำจัดเล้าปีได้โดยไม่ให้กระทบกระเทือนต่อก่งตั้ง และไม่ชักนำให้ก่งตั้งเข้าสู่สถานการณ์สงคราม

ขงเบ้งต้องการให้สถานการณ์สงครามลูกกลมเข้าสู่แคว้นก่งตั้งเพื่อความอยู่รอดของเล้าปี ในขณะที่โจโจต้องการกำจัดเล้าปีโดยการที่จะแยกแคว้นก่งตั้งออกจากสถานการณ์สงครามไว้ชั่วคราว จึงกำหนดให้การขับเคี่ยวระหว่างโจโจกับเล้าปีในช่วงนี้เปลี่ยนจากการรบด้วยกำลังทหารเป็นการรบด้วยวิถีทางการทูต นั่นคือการชิงความสนับสนุนจากแคว้นก่งตั้งเป้าหมายของสงครามการทูตในช่วงนี้ของทั้งสองฝ่ายต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ทางฝ่ายเล้าปี ขงเบ้ง ต้องการร่วมมือกับก่งตั้งทำลายล้างกองทัพโจโจ ในขณะที่ฝ่ายโจโจต้องการความร่วมมือจากก่งตั้งไม่ให้เป็นสนับสนุนเล้าปีและไม่ให้เข้าร่วมในสงคราม เพื่อเปิดโอกาสให้โจโจขับเคี่ยวและกำจัดเล้าปีแต่เดียวดาย ผลของสงครามการทูตครั้งนี้คือการเกิดขึ้นของสามก๊ก หรือการไม่เกิดขึ้นของสามก๊กนั่นเอง

ขุนฮิวที่ปรึกษาคนสำคัญของโจโจได้ฟังปรารภของโจโจแล้วจึงเสนอว่าการที่ท่านอัครมหาเสนาบดีกรีธาทัพหลวงกำลังพลมที่มายกลงใต้ในครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก กิตติศัพท์แพร่ขจรขยายประหนึ่งฟ้าจะกล่มแผ่นดินจะหลาย ขุนกวนคงจะหวั่นเกรงและกลัวภัยสงครามไม่มากนักน้อย อันขุนกวนนั้นเพิ่งตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ในแดนก่งตั้ง ย่อมไม่หวังให้สงครามเกิดขึ้นในระยะอันใกล้ เพราะต้องการอาศัยเวลาซ่อมสุมกำลังผู้คนและทำให้การปกครองในแคว้นก่งตั้งเป็นปึกแผ่นแน่นหนาเสียก่อน ดังนั้นจึงอยู่ในวิสัยที่ ขุนกวนจะร่วมมือด้วยท่านอัครมหาเสนาบดี เหตุนี้จึงควรจะได้มือทางด้านเล้าปีไว้ก่อน แล้วช่วงชิงความร่วมมือกับขุนกวนให้เป็นผลสำเร็จ

ขุนฮิวได้เสนอต่อไปว่า ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึงขุนกวน เชิญออกมาเที่ยวป่าล่าสัตว์ในเขตป่าชายแดนเมืองก่งแฮ แล้วทำความตกลงร่วมกัน ไม่รุกรานกัน และร่วมกันกำจัดเล้าปีเสีย หาก กำจัดเล้าปีได้แล้วจะแบ่งดินแดนเมืองเกงจิวให้ขุนกวนครึ่งหนึ่ง และจะสาบานร่วมกันเป็นพี่น้องเพื่อร่วมมือกันบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นปกติสุขสืบไป

ขุนฮิวได้คาดการณ์ต่อไปว่า เมื่อท่านอัครมหาเสนาบดีทอดไมตรีแก่ขุนกวนดังนี้แล้ว กำลังกองทัพอันมีมาที่พร้อมอยู่ในสนามรบจะกดดันให้ขุนกวนเกิดความยากเกรงคิดหาทางรักษาเมืองก่งตั้งให้รอดปลอดภัยจากสงคราม ข้าพเจ้าคาดหมายว่าเมื่อขุนกวนได้รับหนังสือของท่านแล้วคงจะออกมาเจรจาแล้วร่วมมือกันเป็นมั่นคง

โจโจได้ถามที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะมีผู้ใด มีความเห็นเป็นประการอื่นบ้างหรือไม่ บรรดาคนเหล่านั้นต่างเห็นพ้องกับความคิดที่ขุนฮิวเสนอ ดังนั้นโจโจจึงสั่งให้แต่งหนังสือมีเนื้อความตามข้อเสนอของขุนฮิวทุกประการ แล้วมอบหมายให้ทหารรับนำหนังสือนั้นเดินทางไปเมืองก่งตั้ง

ขุนฮิวได้เสนอต่อไปว่า ต่อแต่นี้ไปขอเสนอให้ท่านอัครมหาเสนาบดีเตรียมการข้างกองทัพบก กองทัพเรือไว้ให้พร้อมสรรพ ให้กระจายข่าวโดยกว้างขวางว่าท่านยกกองทัพมาทั้งนี้มิกำลังพลถึงร้อยหมื่น แม้กองทัพเรือนั้นเล้าปีก็มีเรือรบเป็นจำนวนมาก "เรือรบซึ่งทอดอยู่ชายทะเลนั้นตั้งหนึ่งจะเต็มไปด้วยทั้งมหาสมุทร" และเพื่อข่มขวัญฝ่ายก่งตั้ง ขอให้กองทัพบกตั้งค่ายรายเรียงติดต่อกันซึ่งจะเป็นระยะทางถึงสามพันเส้น

โจโจฟังข้อเสนอของขุนฮิวแล้วสรรเสริญความคิดอ่านของขุนฮิวว่าหลักแหลมลึกซึ้งในการสงครามเป็นอันมาก จึงสั่งการให้กองทัพบก กองทัพเรือดำเนินการตามข้อเสนอของขุนฮิวทุกประการ

ทางด้านเมืองกังตั้งได้ติดตามชาวศึกที่โจโจกริธาทัพใหญ่ลงภาคใต้อย่างใกล้ชิดเพราะระแวงระวังภัยว่าไฟสงครามครั้งนี้เห็น ที่จะไหม้ลามเข้าสู่แคว้นกังตั้ง ชุนกวนจึงสั่งให้ทหารทุกเหล่าทัพเตรียมพร้อม และสั่งให้หน่วยลาดตระเวนติดตามหาข่าวสารการทหารทางฝ่ายโจโจอย่างใกล้ชิด

ครั้นชุนกวนได้ทราบข่าวว่าบัดนี้โจโจกริธาทัพหลวงมาถึงเมืองซงหยง เล่าจ๋องเจ้าเมืองผู้เยาว์ได้ออกไปอ่อนน้อมยอมสวามิภักดิ์แก่โจโจ ยกเมืองเกงจิ๋วและบรรดาหัวเมืองขึ้นแก่เมืองเกงจิ๋วทั้งปวงให้แก่โจโจแล้วก็ยิ่งหวาดวิตกว่าเป้าหมายข้างหน้าของโจโจคงหนีไม่พ้นที่จะยกเข้าโจมตีเมืองกังตั้ง ครั้นทราบกิตติศัพท์ว่าโจโจได้ส่งกองทัพจะไปยึดเมืองกังเหลง ชุนกวนก็ยิ่งเกรงภัยสงคราม เพราะเขตแดนเมืองกังเหลงนั้นใกล้กับเมืองกังตั้ง

ดังนั้นชุนกวนจึงเชิญที่ปรึกษา แม่ทัพนายกอง และบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงมาปรึกษาวาบัดนี้โจโจได้เมืองเกงจิ๋วและเมืองซงหยงแล้ว กำลังจะยกไปยึดเมืองกังเหลงต่อไป หากได้เมืองกังเหลงแล้วเห็นที่โจโจจะไม่หยุดอยู่เพียงเท่านั้น คงจะยกมารุกรานแดนกังตั้งเป็นมั่นคง ท่านทั้งปวงจะมีความคิดอ่านป้องกันรักษาแคว้นกังตั้งไว้ประการใด

ที่ขงเบ้งได้คาดการณ์ไว้ว่าการที่โจโจยกไปยึดเมืองกังเหลงจะสร้างความหวาดระแวงให้แก่ชุนกวนนั้นปรากฏเป็นจริงขึ้นแล้ว ในสงครามการทูตในขั้นนี้ โจโจมีกำลังพลกองทัพที่กิตติศัพท์เล่าลือไปทั้งแดนกังตั้งว่ามีจำนวนถึงร้อยหมื่น ในขณะที่เล่าปี่ ขงเบ้ง ไม่มีกำลังต่อรองแม้แต่ร้อยนั้น ความจริงใช่ว่าเล่าปี่ ขงเบ้ง จะไม่มีกำลังต่อรองเสียทีเดียวก็หาไม่ เพราะยังมีสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นกำลังต่อรองที่สำคัญ แต่เป็นสิ่งที่ไร้สภาพ และมีอยู่ในใจของชุนกวนนั้นคือความหวาดระแวงและความหวาดกลัวว่าโจโจจะยึดเอาแคว้นกังตั้ง และนี่คือกำลังต่อรองซึ่งไร้สภาพของเล่าปี่ ขงเบ้ง ที่ใช้ในสงครามการทูตในครั้งนี้ ขงเบ้งได้ใช้พลังจักรวาลคือไฟและน้ำในการรบที่ใช้กำลังทหารให้ประจักษ์มาแล้ว บัดนี้ก็ได้เห็นถึงการใช้กำลังต่อรองที่ไร้สภาพอีกประการหนึ่งคือความหวาดระแวงและความหวาดกลัวภัยในสงครามทางการทูต

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

เปิดศักราชสงครามทางการทูต (ตอนที่ 235)

เรียนอันศกปีที่สิบสาม ขึ้นหนึ่งค่ำ เดือนสิบเอ็ด โจโจกริธาทัพใหญ่จากเมืองหลวงยึดหัวเมืองฝ่ายใต้ด้านฝั่งเหนือของ แม่น้ำแยงซี ซึ่งมีเมืองเกงจิ๋วเป็นศูนย์กลาง พร้อมทั้งบรรดาหัวเมือง ทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วเหลืออยู่ก็แต่เพียงเมืองกังแฮและเมืองแฮเค้าเท่านั้น

หลังจากยึดเมืองเกงจิ๋วได้แล้ว ทำให้กำลังกองทัพของโจโจเติบโตใหญ่ขึ้นเป็นอันมาก กำลังพลทหารม้า ทหารราบ และทหารเรือรวมแล้วรวมแปดสิบสามหมื่น เฉพาะกำลังกองทัพเรือนั้นมีเรือรบใหญ่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นลำเพื่อสาธยายภาพ และศึกสงครามข่มขวัญแคว้นกังตั้งและบรรดาหัวเมืองทั้งปวงทางฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี โจโจได้ตั้งค่ายฝ่ายกองทัพบกเรียงรายทั้งด้านตะวันออกและด้านตะวันตกของเมืองเกงจิ๋วเป็นระยะทางถึงสามพันเส้น

ในส่วนกองทัพเรือได้จอดเรือทอดสมอรายเรียงยาวเหยียด ดังที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) อธิบายไว้ว่า "แลเรือรบซึ่งทอดอยู่ชายทะเลนั้นดังหนึ่งจะเต็มไปด้วยมหาสมุทร" อันแม่น้ำแยงซีช่วงนี้ในสมัยนั้นกว้างขวางมาก มีขนาดกว้างประมาณสิบเท่าของแม่น้ำเจ้าพระยา

เพราะเหตุนี้ในยุคสมัยนั้นจึงเรียกแม่น้ำแยงซีว่าทะเลล้นที่กองทัพโจโจกล้าเข้าไปในค่ายกลทางการเมืองที่ขงเบ้งลงให้ยกกำลังเข้ายึดเมืองกังเหลง ซึ่งเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญอีกเมืองหนึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว ทำให้สถานการณ์สงครามตึงเครียดขึ้นทั่วทั้งฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี ความรู้สึกที่ถูกกองทัพของโจโจคุกคามความมั่นคงปลอดภัยต่อแคว้นกังตั้งได้แผ่ปกคลุมทุกผู้คนตั้งแต่ชุนกวนผู้เป็นเจ้าเมือง ไปจนถึงชาวประมงที่อยู่ชายทะเล

การที่เล่าปี่และขงเบ้งยกไปตั้งหลักที่เมืองกังแฮและเมืองแฮเค้า ซึ่งอยู่ใกล้แดนกังตั้งยิ่งกว่าเมืองกังเหลง ทั้งเส้นทางเดินทัพก็ทุรกันดาร และเป็นชัยภูมิที่พอสามารถตั้งรับกองทัพของโจโจได้สักระยะหนึ่ง และยังเป็นชัยภูมิที่อาจถอยข้ามอ่าวไปอาศัยชุนกวนที่เมืองกังตั้งได้โดยสะดวก จึงทำให้กองทัพของเล่าปี่ได้ก้าวมาถึงจุดที่ตั้งอยู่ในฐานะที่ไม่พ่ายแพ้

หลักการข้อสำคัญข้อหนึ่งซึ่งระบุไว้ในคัมภีร์พิชัยสงครามคือการนำทัพนั้น "จะต้องตั้งอยู่ในฐานะที่ไม่พ่ายแพ้ให้ได้เสียก่อน" นี่คือหลักการรักษากำลังตัวให้ดำรงคงอยู่และพร้อมที่จะเข้าตีได้เข้าศึกได้ทุกเมื่อ ดังนั้นเมื่อเล่าปี ขงเบ้ง ถอยมาตั้งหลัก ณ เมืองกังแฮและเมืองแสดแล้ว จึงเท่ากับบรรลุยุทธศาสตร์ในการถอยทัพและทำให้ขั้นตอนสงครามระหว่างกองทัพของโจโฉกับเล่าปีชะงักลงชั่วคราว และก้าวเข้าสู่ขั้นใหม่

อันที่จริงเมืองกังแฮและเมืองแสดแม้ว่าจะตั้งอยู่ในชัยภูมิที่ สามารถตั้งรับกองทัพโจโฉได้ แต่ก็สามารถรับมือได้ชั่วคราวเท่านั้น การที่เล่าปี ขงเบ้ง ปลอดภัยจากการไล่ตามตีของกองทัพโจโฉ ไม่ใช่เพราะว่าเล่าปีมีขีดความสามารถที่จะต่อสู้รับมือกับโจโฉได้ แม้ว่าจะได้กำลังเสริมจากทหารเมืองกังแฮและเมืองแสดแล้วก็ตาม

เหตุผลเนื่องจากเป็นความประสงค์ของโจโฉเองที่ไม่ต้องการ รุกไล่ตามตีเล่าปีต่อไป เพราะได้เล็งเห็นผลแล้วว่าหากรุกไล่ตามตีเล่าปีต่อไปก็เท่ากับดึงแคว้นกังตั้งให้เข้าสู่สงคราม ทำให้สถานการณ์ สงครามขยายตัวและยากลำบากมากขึ้น จึงจำใจต้องละวางสถานการณ์ ข้างเล่าปีไว้ชั่วคราว และดำเนินยุทธนโยบายทางการทูตเพื่อดึงแคว้นกังตั้งเข้าเป็นพวกแล้วกำจัดเล่าปีต่อไป

แต่กระนั้นก็ต้องถือว่าสถานการณ์ได้เป็นไปและตกอยู่ภายใต้ค่ายกลการเมือง การทหารที่ขงเบ้งได้วางไว้ ดังที่คัมภีร์พิชัยสงคราม ได้ระบุไว้ว่า "การที่ทำให้ศัตรูมาเข้าบ่วงเองก็ด้วยล่อให้เห็นผลได้ และจะให้ศัตรูขาดไม่เข้าใกล้ก็ด้วยแยมให้เห็นผลเสีย" และอีกบทหนึ่งว่า "ฉะนั้นเมื่อเราต้องการจะรบ มั่นข้าศึกจะอยู่ในป้อมค่ายอันสูงและมีคูเมืองอันลึกล้อมรอบก็ไม่วายที่ต้องออกรบด้วยความจำใจ

ด้วยเหตุว่าเข้าตีจุดที่ข้าศึกต้องแก้กันเอง คราเราไม่ประสงค์จะรบ มั่นขีดเส้นตั้งรับไว้บนพื้นดิน ศัตรูก็ไม่อาจรบเราได้ เนื่องด้วยผิดความจำนงในการเข้าตีของเขา"

การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์การสงครามที่ใช้กำลังทหารไปสู่ขั้นสงครามทางการทูตที่เกิดขึ้นนั้น นับเป็นผลสำเร็จในการดำเนินยุทธนโยบายครั้งยิ่งใหญ่ของขงเบ้ง เพราะเท่ากับเป็นการยุติสถานการณ์ ถอย ยุติสถานการณ์ถูกไล่ตามตี และยุติสถานการณ์ประจัญบานตะลุมบอนในทางการยุทธ์ เปิดโอกาสให้กองทัพของเล่าปีปรับปรุงกองทัพ สร้างเสริมกำลังกองทัพ และบำรุงกองทัพให้พร้อมรับสงครามใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

พลันที่สถานการณ์สงครามกลายเป็นสงครามทางการทูต เล่าปีจึงเท่ากับมีโอกาสได้พักฟื้นอย่างสุขสบายอยู่ที่เมืองกังแฮในขณะที่ด้านหนึ่งโจโฉได้เริ่มเปิดศึกทางการทูตโดยการมีหนังสือเชิญขุนกวนออกมาลาลัสต์ว์ที่ชายป่าแดนเมืองกังแฮเพื่อทำความตกลงร่วมมือกันในการกำจัดเล่าปี โดยจะแบ่งเมืองเกงจิ๋วให้ครึ่งหนึ่ง จะไม่รุกรานกันต่อไป ทั้งจะสาบานเป็นพี่น้องเพื่อสันติสุขของแผ่นดิน ส่วนในอีกด้านหนึ่งนั้นเป็นสถานการณ์สงครามทางการทูตระหว่างเมืองกังตั้งกับเล่าปีที่ต่างฝ่ายก็กำลังถูกภัยสงครามของกองทัพโจโฉคุกคามอยู่อย่างหนักหน่วง

สภาสงครามของแคว้นกังตั้งซึ่งขุนกวนได้เปิดประชุมขึ้นในครั้งนั้น โลซกขุนซื้อคนสำคัญของขุนกวนได้เสนอว่า "อันจะป้องกันมิให้ข้าศึกลามมาถึงเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเกงจิ๋วนี้เป็นเมืองใหญ่ ผู้คนทั้งปวงก็พริกพร้อมสารพัดจะบริบูรณ์ถ้าเรายกทหารไปตีเอาเมืองเกงจิ๋วตั้งมั่นอยู่ได้แล้วจะปรามภะไรกับทัพโจโฉ ยิ่งกว่านี้ก็จะป้องกันไว้ได้มิให้ข้าศึกถึงเมือง อนึ่ง ถ้าได้เมืองเกงจิ๋วแล้วเห็นจะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้"

ความคิดของโลซกขุนซื้อแห่งกังตั้งกำหนดเป้าหมายไว้ชัดเจนตั้งแต่ครั้งมาอยู่รับราชการด้วยขุนกวนคือต้องสร้างความเป็นปึกแผ่นในแคว้นกังตั้งให้สำเร็จก่อน จากนั้นจึงค่อยยึดเมืองเกงจิ๋ว เมื่อยึดเมืองเกงจิ๋วได้แล้วก็จะสามารถรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็นยุทธศาสตร์แห่งกังตั้ง ซึ่งโลซกได้เสนอและขุนกวนได้เห็นชอบในครั้งกระโน้น มาครั้งนี้เมื่อได้สถาปนาความมั่นคงปึกแผ่นในแคว้นกังตั้งสำเร็จแล้ว โลซกจึงเสนอจึงหะก้าวต่อไปคือยึดเมืองเกงจิ๋ว เพื่อเปิดไปสู่ประตูขั้นสุดท้ายคือการรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง

ความคิดของโลซกดังนั้นก็เหมือนกับความคิดของขงเบ้งที่ได้เสนอแก่เล่าปีให้ยึดเมืองเกงจิ๋วไว้เป็นฐานอำนาจก่อน แต่เล่าปีไม่ยอมปฏิบัติแม้ว่าขงเบ้งจะได้ตักเตือนอย่างรุนแรงว่าวันหนึ่งจะรู้สึกสาหัสใจ แต่เล่าปีเป้าหมายนี้จะถูกทอดทิ้งไปก็หาไม่ เป็นแต่ว่ายังไม่สมของโอกาสที่จะกระทำการเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกันโลซกก็รู้ดีว่าสถานการณ์ที่โจโฉได้ยึดครองดินแดนภาคใต้ทางฝั่งเหนือแม่น้ำแยงซีไว้เกือบหมดสิ้นแล้วนั้น ใ้ข้าจะยึดเมืองเกงจิ๋วได้โดยสะดวกตาย เพราะกองทัพโจโฉที่กีดตีศัพท์เล่าปีถือว่ากำลังถึงรอยหมื่น เป็นอุปสรรคสำคัญที่ขวางกั้นยุทธศาสตร์สำคัญของกังตั้งอยู่ ในประการสำคัญก็คือข้อมูลข่าวสารทางการทหารข้างกองทัพของโจโฉนั้นทางฝ่ายกังตั้งยังไม่กระจ่างว่าเป็นประการใด ดังนั้นแม้ความคิดและเป้าหมายชัดเจนแล้ว แต่

กั้ดตั้งก็ก้าวขาไม่ได้ โลซกตระหนักในเรื่องนี้เป็นอย่างดีจึงได้เสนอชวนกวนต่อไปว่า กรณีมีความจำเป็นที่จะต้องสืบทราบข้อมูลทางการทหารให้แจ่มแจ้งก่อน และในกรณีนี้เล่าปีได้สู้รบกับโจโจมาเป็นเวลานาน ยาวนานรู้ดีในลึกลับทางด้านการทหารของโจโจเป็นอย่างดี และที่น่าประหลาดใจก็คือกิดิศัพท์ที่ขงเบ้งได้เผากองทหารของโจโจที่ทุ่งพม่าและการเผากองทหารของโจโจที่เมืองซินเอี้ย รวมทั้งการไขน้ำท่วมทหารโจโจที่ลำน้าแปะโน้น ได้ลือกระฉ่อนทั่วทั้งแผ่นดินถึงความสามารถของกองทัพเล่าปี ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขออาสาไปสืบทราบข่าวคราวทางการทหารที่เมืองกังแฮด้วยตนเอง

ชวนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับข้อเสนอของโลซกแต่ยังสงสัยในวิธีการ จึงถามโลซกว่าท่านจะดำเนินการประการใด โลซกจึงว่าบัดนี้เล่าปีเยียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วได้สิ้นบุญแล้ว เล่าปีบุตรผู้ใหญ่เป็นเจ้าเมืองกังแฮ ได้ตั้งศาลของเล่าปีไว้ที่เมืองกังแฮ ส่วนเล่าปีถูกกองทัพโจโจไล่ตามตีจนระส่ำระสายแล้วยกไปอาศัยอยู่กับเล่ากั้ที่เมืองกังแฮ ดังนั้นข้าพเจ้าจะทำที่ไปเช่นไรว่าคำนับปายิบุญญาแลเล่าปี และจะถือโอกาสนี้สืบทราบข่าวคราวทางการ ทหาร ทั้งจะเกลี้ยกล่อมชาวเมืองเกงจิ๋วและเล่าปีให้ร่วมมือกับกังตั้งทำสงครามต่อต้านโจโจต่อไป

ชวนกวนได้ฟังแผนการของโลซกโดยละเอียดแล้วจึงมีคำสั่งให้โลซกจัดแจงเครื่องเช่นไรแล้วออกเดินทางจากเมืองกังตั้งไปเมืองกังแฮ ทางด้านเล่าปี ครั้นยกไปตั้งหลักที่เมืองกังแฮได้แล้วก็ยังหวั่นวิตกว่าโจโจจะยกทัพไล่ตามตี จึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่าโจโจเกรงทัพใหญ่มาครั้งนี้ เป้าหมายสำคัญคือกำจัดข้าพเจ้าให้จงได้ บัดนี้โจโจได้เมืองเกงจิ๋วและเมืองกังเหลงแล้ว คงจะรีบยกกองทัพตามมาเมืองกังแฮเป็นมั่นคง ท่านจะคิดอ่านรับมือกองทัพโจโจประการใด

ขงเบ้งจึงว่าการที่โจโจยึดเมืองกังเหลง จะทำให้ชวนกวนจำเป็นต้องทำสงครามกับโจโจ เพราะไหนเลยชวนกวนจะไว้วางใจว่าโจโจจะยกทัพไว้แต่เพียงเท่านั้น อันเมืองกังแฮเป็นเมืองเล็กไม่สามารถตั้งรับกองทัพโจโจได้ช้านานนัก เพราะหากกองทัพโจโจยกมาก็คงจะเสียที่แก่โจโจอีก ดังนั้นจำเป็นต้องคิดอ่านผันผ่อนยกไปอาศัยชวนกวนที่เมืองกังตั้ง หากโจโจยกติดตามไปก็จะเกิดศึกสงครามระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้เป็นมั่นคงแล้วขงเบ้งจึงกล่าวต่อไปว่าหากการศึกฝ่ายเหนือ ฝ่ายใต้เกิดขึ้นแล้ว "เราก็จะอยู่หว่างกลาง ถ้าใครเพลี่ยงพล้ำลงเห็นได้ที่ เราจะเข้าเอาเมื่อปลายมือ เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย"

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า ความคิดของท่านแยบคายดีแท้ แต่วิตก ว่าชวนกวนนั้นได้สืบทอดอำนาจในแดนกังตั้งมาสามชั่วอายุคนแล้ว ไหนเลยจะไว้วางใจว่าเราจะยกไปอาศัยโดยสุจริต นอกจากนี้ชวนกวน ยังมีที่ปรึกษาที่มีสติปัญญาเป็นอันมาก คงจะคิดอ่านขัดขวางมิให้รับเราอยู่อาศัยด้วย เพราะเกรงภัยสงครามจะมาถึงตัว เราก็จะได้รับความอับยศจากเมืองขงหยงอีก

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ เอาพัดชนกบโกไปมาแล้วว่า โจโจยกกองทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก กิดิศัพท์เลื่องลือไปทั่วว่ามีกำลังพลกว่าร้อยหมื่น แสนยานภาพของกองทัพโจโจประดุจฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย เห็นที่ชวนกวนจะนอนไม่หลับและคงไม่นิ่งนอนใจอยู่ได้ ตีรายประการใดอาจส่งคนมาสืบข่าวคราวการศึกษาที่เมืองกังแฮ และถ้ามีข่าวคราวการมาสอดแนมข่าวศึกของฝ่ายกังตั้งมาถึงท่านแล้ว "ข้าพเจ้าจะขออาสาเอาแต่เรือลำหนึ่งไปกับสิ้นข้าพเจ้าสามนิ้วเท่านี้ ไปยุให้ชวนกวนผิดกับโจโจจงได้ ถ้าโจโจแพ้ก็จะเข้าช่วยชวนกวน เห็นได้ทั่วทั้งที่แล้วเราก็จะเข้าชิงเอาเมืองเกงจิ๋วเป็นกำไรเปล่า แม้ชวนกวนแพ้เราก็คิดชิงเอาเมืองกังตั้งไว้ได้"

ขงเบ้งได้เสนอยุทธศาสตร์การสงครามในช่วงนี้อย่างชัดเจนว่าจะต้องร่วมมือกับชวนกวนรับมือกับโจโจ และต้องยุให้ชวนกวนรบกับโจโจให้จงได้ หากผลสงครามเป็นประการใดก็จะช่วงชิงเอาประโยชน์จากผลแห่งสงครามนั้นในปลายมือ แต่เป้าหมายหลักก็ยังคงเป็นการยึดเมืองเกงจิ๋วตามยุทธศาสตร์ที่วางไว้แต่เดิมนั่นเอง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า อันความคิดของท่านหลักแหลมลึกซึ้ง ชอบกลยิ่งนัก เห็นจะได้การตามความคิดของท่าน แต่จนบัดนี้ยังไม่ได้ข่าวคราวว่าเมืองกังตั้งจะส่งผู้ใดมาสอดแนมข่าวศึก กระนั้นเลยขอท่านจงคิดอ่านหาหนทางส่งคนไปเกลี้ยกล่อมชวนกวนอีกทางหนึ่งเพื่อเป็นทางเลือกไว้

เล่าปีกล่าวยังไม่ทันสิ้นความ ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้ชวนกวนได้แต่งให้โลซกเป็นทูตมาเมืองกังแฮเพื่อจะขอสักการะปายิบุญญาของเล่าปีเยียว โดยได้นำเครื่องเช่นบวงสรวงตามขบวนมาเป็นอันมาก ขณะนี้ขบวนเรือของโลซกได้เข้าเทียบท่าเมืองกังแฮแล้ว ท่านจะมีดำริประการใด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ปรบมือหัวเราะ แล้วว่าการที่ข้าพเจ้าคาดหมายไว้จะสมคะเนในครั้งนี้เป็นมั่นคงการที่โลซกทูตเมืองกังตั้งเดินทางมาเมืองกังแฮจึงเป็นการแก้ไขปัญหของเล่าปีทำให้ไม่ต้องหาหนทางส่งคนไปกังตั้งอีก

ต่อไป แต่จะอาศัยโลชนกันแหละพาขงเบ้งไปเมืองกังตั้งเสียเอง เพื่อจะได้ให้ขุนกวนรบกับโจโฉ แล้วเล่าปีจะได้คอยเก็บเกี่ยวเอาผลประโยชน์ จากสงครามนั้นยุทธนาการทางการทูตระหว่างสองขุนซื่อกำลังจะระเบิดขึ้นแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ศึกการทูตของสองขุนซื่อ (ตอนที่ 236)

สถานการณ์สงครามที่ต่อสู้กันด้วยกำลังทหารบนสองคาบฝั่งแม่น้ำแยงซี เหนือใต้ได้สงบลงชั่วคราว เปิดศักราชสงครามทางการทูตที่ดุเดือด แห่ลมคม และลึกซึ้ง ขึ้นเป็นครั้งแรก

ฝ่ายกังตั้งส่งโลชนมาเป็นทูต ปรากฏการณ์ภายนอกคือการขอมาเช่นไหว้ป้ายวิญญาณของเล่าเปียว โดยมีวัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือเกลี้ยกล่อมเล่าปีและชาวเมืองเกงจิ๋วเข้าเป็นพวกเพื่อต่อสู้กับโจโฉ และสถาปนาให้ขุนกวนเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ผู้เดียว

ฝ่ายโจโฉได้ส่งหนังสือไปถึงขุนกวน ปรากฏการณ์ภายนอกคือการเชิญมาเที่ยวป่าล่าสัตว์ ร่วมสาบานเป็นพี่น้อง ไม่ทำสงครามแก่กัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือเกลี้ยกล่อมขุนกวนให้ร่วมกันกำจัดเล่าปี เพื่อโจโฉจะได้รวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ครองอำนาจรัฐทั้งแผ่นดินจีนไว้แต่ผู้เดียว ภายใต้พระปรมาริไธยของพระเจ้าเหียนเต๋

ทางฝ่ายเล่าปีนั้นเล่า รอคอยที่อยู่โดยหวังว่าแสนยานุภาพทางการทหารของโจโฉจะกดดันให้ฝ่ายกังตั้งต้องส่งคนมาเมืองกังแฮ วัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือการส่งขงเบ้งไปยุให้ขุนกวนรบกับโจโฉแล้วคอยเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ โดยเป้าหมายหลักคือการยึดเมืองเกงจิ๋ว เพื่อเป็นฐานในการยึดเมืองเสฉวน จากนั้นจึงค่อยรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง สถาปนาอำนาจของเล่าปีให้เป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ผู้เดียว

ดังนั้นยุทธนาการทางการทูตระหว่างโจโฉ ขุนกวน และเล่าปี จึงเป็นสงครามทางการทูตแบบสามเส้าที่เกิดขึ้นในยุคสามก๊กและก่อเค้ารูปโครงสร้างของความเป็นสามก๊กขึ้นในปลายราชวงศ์ฮั่น สงครามทางการทูตและสงครามที่ต่อสู้กันด้วยกำลังทหารล้วนเป็นเครื่องมือของการเมือง และเพื่อการบรรลุเป้าหมายทางการเมืองด้วยกันทั้งสิ้น

ดังนั้น เมื่อถือกันว่าสงครามคือการเมือง ที่หลังเลือด และการเมืองคือสงครามที่ไม่หลังเลือดแล้ว ก็ต้องถือว่าการทูตก็คือสงครามที่ไม่หลังเลือดด้วย

เพราะเหตุนี้ การทำสงครามด้วยกำลังทหารก็ดี การทูตก็ดี จึงมีฐานะที่ขึ้นต่อการเมือง และอยู่ภายใต้บทบาทนำของการเมือง ดังนั้น ถ้าจัดความสัมพันธ์ระหว่างการทหาร การทูต และการเมืองไม่ถูกต้อง สอดคล้องกับบทบาทที่เป็นจริงแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความสับสนขึ้น และย่อมมีหายนะเป็นผลสุดท้าย ถึงกระนั้นก็ยังปรากฏว่ามีนักการทหารจำนวนหนึ่งและนักการทูตจำนวนหนึ่งที่สำนึกฐานะและบทบาททางการทหารและการทูต ผิดพลาด หลงผิดว่าการทหารและการทูตสำคัญกว่าการเมือง หรือมีฐานะนำการเมืองจึงก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่บ้านเมือง ดังนั้น ผู้นำที่ปรีชาสามารถจึงต้องจัดวางบทบาทและความสัมพันธ์ของการทหาร การทูต ให้อยู่ภายใต้การนำของการเมือง

การที่ขงเบ้งปรบมือหัวเราะแล้วว่าการที่คิดไว้จะสมคะเน เพราะเหตุที่โลชนเป็นทูตมาเมืองกังแฮก็เพราะขงเบ้งมีความมั่นใจว่าจะสามารถเอาชนะชนะในยุทธนาการทางการทูตต่อโลชนกุนซื่อแห่งเมืองกังตั้งได้ และจะอาศัยโลชนนี้แล้วพาไปเมืองกังตั้งเพื่อดำเนินยุทธศาสตร์สามเส้าให้เป็นผลสำเร็จ

แต่เพื่อความรอบคอบในการวินิจฉัยสงคราม ขงเบ้งจึงสอบถามเล่ากั๋วว่าเมื่อครั้งที่ขุนเกียนและขุนเช็กผู้เป็นบิดาและพี่ของขุนกวนถึงแก่ความตายนั้น ทางเมืองเกงจิ๋วได้ส่งผู้ใดเป็นทูตไปค่านับศพบ้างหรือไม่ เล่ากั๋วได้ชี้แจงว่าก่อนที่จะเกิดสงครามระหว่างเมืองกังตั้งกับเมืองกังแฮในสมัยของขุนเกียนนั้น ทั้งสองเมืองมีมิตรไมตรีที่ดีต่อกัน หลังจากขุนเกียนเข้าร่วมกองทัพปฎิวัติเพื่อล้มล้างอำนาจของตั้งโโต๊ะแล้ว ในครั้งนั้นขุนเกียนได้ตราพระราชลัญจกรไว้ในครอบครองจึงเลิกทัพกลับเมืองกังตั้ง เล่าเปียวได้รับคำสั่งจากอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพปฎิวัติให้สกัดจับขุนเกียนเพื่อยึดเอาตราพระราชลัญจกรคืนเมืองหลวง จึงเกิดการต่อสู้กันหลังจากครั้งนั้นแล้วขุนเกียนจึงผูกพยาบาทและได้ยกกองทัพมาตีเมืองกังแฮ แต่ในที่สุดขุนเกียนถึงแก่ความตายจากการศึกครั้งนั้น จึงทำให้ทั้งสองเมืองเป็นศัตรูแก่กันแต่นั้นมา ต่างฝ่ายต่างของสมกำลังทั้งกองทัพบก

กองทัพเรือ เพราะเหตุนี้เมื่อครั้งที่ขุนเทียนและขุนเช็กถึงแก่ความตาย ทางฝ่ายเมืองเกงจี้จะไปค่านับศพ
กระไร
ได้

เมื่อได้ฟังข้อมูลชัดเจนเช่นนี้ ขงเบ้งจึงวินิจฉัยแบบฟันธงว่า การที่โลซกมาเมืองกังแฮครั้งนี้หาใช่มาเช่นไหว
ป่ายวิญญูณของเล่าเปียวโดยสุจริตไม่ แต่เป็นการมาเพื่อสืบข่าวคราวทางการทหารเป็นมั่นคง เมื่อวินิจฉัย
เช่นนี้แล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า "ถ้าโลซก มาหาท่าน จะพูดจาไต่ถามถึงโจโฉประการใด ท่านจงบอก
ปฎิเสธเสียว่าทราไม่รู้ แม้จะซักไซ้ไต่ถามสืบไป ก็จงบอกว่าเป็นไปถามขงเบ้ง ดุเถิด"

หลังจากนั้นเล่าปี่ ขงเบ้ง ได้ชักซ้อมเชิงชั้นที่จะเจรจากับโลซก เป็นมันเหมาะแล้ว เล่าปี่และเล่าก๊ิงสั่งให้
ทหารไปเชิญขบวนของโลซก และพาโลซกไปเช่นไหวป่ายวิญญูณของเล่าเปียวที่ศาล เมื่อเสร็จการพิธีแล้ว
ก็ให้เชิญโลซกมาพบเล่าปี่ที่จวน

เมื่อทหารรับคำสั่งค่านับลาเล่าปี่ เล่าก๊ิงออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าข้าพเจ้าจะหลบเข้าไปอยู่ที่ด้าน
ในก่อน เมื่อการสมคะเนแล้วท่านค่อยให้คนไปเชิญข้าพเจ้าออกมาเจรจาว่ากล่าว กับโลซกต่อไป

ฝ่ายโลซกครั้นไปเช่นไหวป่ายวิญญูณของเล่าเปียวแล้วได้ตามทหารมาพบเล่าปี่ที่จวน เล่าปี่ เล่าก๊ิง ได้
ออกมาต้อนรับโลซกที่หน้าจวน ต่างถ้อยทีค่านับปฎิสนัการกันตามธรรมเนียม แล้วเล่าปี่ให้แต่งโต๊ะเลี้ยง
ต้อนรับโลซกตามประเพณีเล่าปี่และเล่าก๊ิงได้ขอบคุณชนกวนที่ได้ส่งโลซกเป็นทูตมาเช่นไหวป่ายวิญญูณของ
เล่าเปียว และสรรเสริญว่าการครั้งนี้ทำให้ไมตรีของสองเมืองฟื้นฟูขึ้นตั้งแต่ก่อน ราษฎรของทั้งสองฝ่ายจะ
ได้รับความสุขโดยถ้วนหน้ากัน จากนั้นเล่าปี่ได้ชวนโลซกสนทนาเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศและการทำไร่ไถนา
การประกอบอาชีพของชาวเมืองกังตั้งโดยที่มิได้เอ่ยปากถึงการศึกสงครามแม้แต่คำเดียว

โลซกเห็นเล่าปี่สนทนาพาทีเป็นทองไม่รู้ร้อนก็อดใจไว้มิได้ จึงปรารภขึ้นว่า "ข้าพเจ้าได้กิดดิศพ์ที่เขาเล่าลือว่า
ท่านมีสติปัญญา ทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารีนัก เป็นที่สรรเสริญแก่คนทั้งปวง ข้าพเจ้านี้เป็นคนบุญน้อยมิได้พบเห็น
เลย มาได้พบท่านในวันนี้ก็เป็นวาสนา นัก บัดนี้ข้าพเจ้าได้ยินกิดดิศพ์ว่าท่านกับโจโฉได้รบพุ่งกันเป็น
สามารถยิ่งจะจริงหรือ โจโฉนั้นจะมีทหารมากน้อยสักเพียงไร"

โลซกได้เปิดฉากโจมตีเล่าปี่ด้วยถ้อยคำหวานระรื่นหูตามแบบพิธีทางการทูต และในที่สุดก็ได้เผยเจตนาที่
แท้จริงออกมาบางส่วนคือความต้องการที่จะทราบข่าวคราวทางด้านการทหารและสงครามระหว่างเล่าปี่
กับโจโฉ หมากการยุทธ์ทางการทูตแต่นี้เท่ากับว่าโลซกได้ถลาเข้ามาในกับดักที่ขงเบ้งได้วางไว้แล้ว

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงเดินหมากตาต่อไปตามที่ขงเบ้งกำหนดไว้ โดยตอบโลซกว่า "อันคนทั้งปวงนับถือ
สรรเสริญว่าเรามีใจโอบอ้อมอารีนั้นก็จริงอยู่แต่เรามีความคิดแลปัญญานั้นก็ประมาณดอก ทั้งทหารเล่าก๊ิง
น้อยนัก ซึ่งจะต่อด้วยโจโฉนั้นก็มิได้ แม้รู้ว่าโจโฉยกมาแล้วเราก็เสียดลอดหนีเอาตัวรอด มีอาจอยู่ให้ไกล ยากที่
จะรู้เห็นว่าทหารโจโฉมากแลน้อย ท่านถามจะนี้ก็สนใจอยู่มิรู้ที่จะบอกได้"

เล่าปี่ได้รุกตอบโต้ด้วยชั้นเชิงการทูตกลับไปอีกดาหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันก็วางตาไกลให้โลซกรุกไล่เพื่อจะได้
เชิญขงเบ้งออกมาเจรจาความเมือง เพราะความอันเล่าปี่ได้เจรจาดังนี้ไหนเลยโลซกจะเชื่อว่าเล่าปี่ไม่รู้ข้อมูล
ข่าวสารทางการทหารและการสงคราม ย่อมคิดว่าเล่าปี่ป่ายเบี่ยงปิดบังอยู่ แล้วย่อมจะรุกไล่สอบถามต่อไป
การถกก็เป็นไปดังคาดหมาย โลซกได้ฟังคำเล่าปี่แล้วไม่เชื่อถ้อยคำนั้น รุกเร้าถามเล่าปี่ต่อไปว่า "ข้าพเจ้าได้
ยินกิดดิศพ์ว่าท่านได้รบพุ่งกับโจโฉ ขงเบ้งได้คิดกลอุบายลวงเผาทหารเสียถึงสองครั้งจนโจโฉสะดุ้งตกใจ
กลัว เหตุไฉนท่านจึงว่าไม่รู้เล่า"

เมื่อโลซกเดินหมากเข้ามาในตาไกล เล่าปี่เห็นได้ทีจึงขยับโคนกินเบี่ยงของโลซกในทันที และกล่าวว่า "ถ้าท่าน
ใคร่จะรู้ให้ถนัด ก็ไปถามขงเบ้งเถิด อันจะถามเรานี้เหมือนถามเสียเปล่า"

โลซกถูกกินเบี่ยงดาที่ยังไม่รู้สีกตัว กลับเข็นโคนเข้าสู่ตาไกลอีกตัวหนึ่ง โดยรุกไล่ถามเล่าปี่ต่อไปว่า "บัดนี้ขงเบ้ง
อยู่ที่ไหนเล่า ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าสนทนาด้วยสักหน่อยหนึ่ง" โลซกขยับหมากดาบังจึงถูกเล่าปี่กินโคน
ไปอีกตัวหนึ่ง การสมคะเนแล้วเล่าปี่จึงว่าเมื่อท่านใคร่จะรู้ความดังนี้เป็นไรไปเล่า ว่าแล้วเล่าปี่จึงหันมาสั่ง
ทหารให้ไปเชิญขงเบ้งมาที่จวน ทหารนั้นรู้ที่อยู่แล้ว รับคำสั่งเล่าปี่แล้วค่านับลาเล่าปี่ออกไป หลังจากนั้นครู่
หนึ่งของขงเบ้งจึงเดินออกมา เล่าปี่จึงแนะนำขงเบ้งให้รู้จักกับโลซก

ทั้งสองคนต่างถ้อยที่ถ้อยคำนับกันตามธรรมเนียม แล้วขงเบ้งจึงเข้านั่งร่วมโต๊ะเดียวกันกับเล่าปี่และโลซก หมายกรุการทูตกระดานแรกโลซกแพ้อย่างหมดรูปโดยที่ยังไม่รู้ตัวว่าพ่ายแพ้ และกระดานใหม่กำลังจะเริ่มขึ้น และเป็นกระดาน สำคัญที่มีผลต่อการบรรลุเป้าหมายให้โลซกพาขงเบ้งไปเมืองกังตั๋ง

โลซกได้เริ่มเปิดหมากกระดานใหม่ด้วยล้นลมทางการทูตอันหวานระรื่นหูว่า "ข้าพเจ้าได้ยินคำสรรเสริญปัญญาของท่านนี้เอิกเกริกนักหนา ซึ่งได้มาพบท่านวันนี้เป็นวาสนาหาที่สุดมิได้" ขงเบ้งได้ค้อมศีรษะคำนับโลซกอย่างถ่อมตัวแล้วกล่าวคำขอบคุณที่โลซกสรรเสริญ แล้วว่าเป็นธรรมดาของคำสรรเสริญย่อมเกินกว่าความจริงที่เป็นอยู่ อันสติปัญญาของข้าพเจ้านั้นเป็นแต่เพียงประมาณดอก จึงต้องพาให้เล่าปี่ต้องลำบาก แล้วหนีมาอยู่ที่เมืองกังแฮนี้

โลซกได้รุกต่อไปว่า "ข้าพเจ้าขอถามท่านหน่อยหนึ่ง ซึ่งท่านได้ทำการรบพุ่งกับโจโฉครั้งนี้ได้คิดอ่านกลอุบายเป็นประการใดบ้าง" ขงเบ้งขยับหมากล่อให้โลซกกล่าวเข้ามาในค่ายกลต่อไปว่า โจโฉกรีธาทัพลงได้ในครั้งนี้ประกอบด้วยทัพพลกว่าร้อยหมื่น ทั้งกองทัพบก กองทัพเรือก็เข้มแข็งเกรียงไกรประดุจจะเหยียบแผ่นดิน ให้แหลกละเอียดเป็นผง ตัวโจโฉเองมีสติปัญญาหลักแหลมในการสงครามเป็นอันมาก แม้ลิโป้ อ้วนสุด อ้วนเสี้ยว ที่ว่าเข้มแข็ง และมีทหารมากกว่าโจโฉหลายเท่าตัว โจโฉก็สามารถปราบปรามจนราบคาบ บัดนี้หัวเมืองฝ่ายเหนือสงบราบคาบสิ้นที่กังวลแล้วโจโฉจึงกรีธาทัพลงได้ นอกจากนี้ในกองทัพของโจโฉนั้นยังมีที่ปรึกษาที่มีสติปัญญานับไม่ถ้วน ข้าพเจ้าจึงไม่อาจคิดอ่านต่อสู้ขัดเคี่ยวกับโจโฉให้ตลอดได้ เพราะกำลังทหารก็มีน้อยกว่าน้อย จึงได้แต่หลบหนีเอาตัวรอดมาอยู่ที่เมืองกังแฮนี้

ขงเบ้งบรรยายภาพแสนยานุภาพของโจโฉ ทั้งกำลังทหารและ กำลังสติปัญญาจนเลอเลิศ ทำให้โลซกเกิดความรู้สึกตระหนกตกใจเป็นอันมาก แต่โลซกก็สู้ชมความรู้สึกไว้ไม่ให้ปรากฏออกภายนอก เกรงว่าจะเสียท่วงทีในการเจรจาความเมือง และยังคงไต่ถาม ขึ้นด้วย น้ำเสียงอันราบเรียบดังเดิมว่า เมื่อท่านและเล่าปี่ต่อสู้กับโจโฉมิได้เช่นนี้แล้ว คิดอ่านจะหลีกเลี่ยงหนีเอาตัวรอดมาอยู่ที่เมืองกังแฮเท่านี้หรือ หรือว่าจะคิดอ่านยกย้ายถ่ายเทไปตั้งหลักต่อสู้กับโจโฉที่ไหนอีก

โลซกกล่าวความทั้งนี้ก็เพื่อจะล่อให้ขงเบ้งกล่าวเข้ามาในยุทธศาสตร์ของตัวที่ต้องการให้เล่าปี่ขอเข้าเป็นพวกอยู่ใต้ร่มไม้ของขุนกวน แล้วยกไปเมืองกังตั๋ง ซึ่งโลซกย่อมตั้งความหวังว่า การเดินทางมากกลานี้จะได้ผลพาให้ขงเบ้งเข้ามาในกลสมดังที่ตั้งความประสงค์ในการเดินทางมาเมืองกังแฮ

ขงเบ้งแจ้งในวัตถุประสงค์ของโลซกอยู่ก่อนแล้ว ครั้นได้ฟังดังนั้นจึงแสวงเดินหมากตัวอื่นไปด่าอื่น ทำที่เป็นไม่เข้าใจ โลกกล่าวไปอีกทางหนึ่งว่า "อ้าวลั้วเจ้าเมืองซ่งงาวเป็นคนชอบกันกับเล่าปี่นายเรา บัดนี้เล่าปี่ก็คิดว่าจะผ่อนผันไปอาศัยอยู่ด้วย" ตัวขงเบ้งนั้นเร้าร่อนอยากจะไปเมืองกังตั๋งอยู่เต็มหัวอก แต่ยังคงใจเย็นเดินหมากเป็นกลลวงต่อไปว่าหากโจโฉรุกรมาต่อสู้มิได้แล้วก็จะถอยไปอาศัยอยู่กับอ้าวลั้วเจ้าเมืองซ่งงาว โดยอ้างว่าชอบพอกับเล่าปี่ ทั้งๆ ที่ความนี้เป็นเรื่องที่ขงเบ้งว่ากล่าวเอาเองทั้งสิ้น

โลซกได้ฟังคำขงเบ้งเห็นว่าขงเบ้งยังไม่เดินหมากเข้ามาในกลกล่อขงเบ้งเพื่อให้เข้ามาในดากลต่อไปว่า "อันเมืองซ่งงาวนั้นผู้คนชาวปลาอาหารก็น้อย แต่ตัวอ้าวลั้วเองก็ยังรักษามิใคร่ได้ เหตุใดจึงจะอาจรักษาผู้อื่นได้เล่า เรามีเห็นด้วย" หมากด่านี้ของโลซกเป็นการเดินหมากด่าบังคับปิดทางไม่ให้เล่าปี่ไปอาศัยกับอ้าวลั้ว แต่เปิดทางล่อให้ขอไปอาศัยเมืองกังตั๋ง นั่นคือกำหนดด่าบังคับให้ขงเบ้งต้องจำนนแล้วเอ่ยปากขอไปอาศัยกับขุนกวน ซึ่งจะทำให้ยุทธนาการทางการทูตครั้งนี้ขงเบ้งต้องตกเป็นฝ่ายปราชัยในทันที

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทย์าคม

สุดยอดหลักวิชาการบี (ตอนที่ 237)

โลซกเดินหมากการทูตบีบบังคับขงเบ้งเพื่อให้เอ่ยปากขอไปอาศัยขุนกวนอยู่ที่เมืองกังตั๋ง จึงหักท่วงว่าการที่เล่าปี่คิดอ่านจะถอยไปขออาศัยอ้าวลั้วที่เมืองซ่งงาวนั้นไม่เหมาะไม่ควร เพราะเป็นเมืองเล็ก ชาวปลาอาหารก็ขัดสน แม้จะรักษาตัวเองก็ยังไม่ได้ ดังนั้นจะเป็นที่ฟังให้กับใครได้เล่า

หมากด่านี้ของโลซกอุปมาดังโยกเรือเข้ารุกขุน เพราะถ้าขงเบ้ง สิ้นทางไป ไร้ทางหนี ก็จะตกเข้าสู่กลทางการทูตของโลซก และต้องเอ่ยปากขอร้องเพื่อขออาศัยอยู่กับขุนกวนตามแผนการยุทธศาสตร์ของฝ่ายกังตั๋ง และจะทำให้เล่าปี่มีฐานะเป็นเพียงแค่ผู้อาศัยเท่านั้น

ขงเบ้งอ่านความคิดของโลซกออกกระจ่างว่าตระหนกต่อแสนยานุภาพทางการทหารของโจโจ และมีเดิมพันสูงกว่าเล่าปีมาก เพราะขุนกวนในขณะนี้ต้องใช้แคว้นกั๋งตั้งทั้งแคว้นเป็นเดิมพัน ในขณะที่เล่าปีมีแต่หน้าดักที่ว่างเปล่า

ดังนั้นเมื่อฝ่ายกั๋งตั้งร้อนกว่าฝ่ายเล่าปี ขงเบ้งจึงตีได้อย่างใจเย็นต่อไปว่า "ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ว่าบัดนี้จนใจอยู่แล้ว ด้วยหาที่จะอาศัยมิได้ จำเป็นจะไปพึ่งอยู่ก่อน พอได้ยังตัวก็จะได้คิดทำการต่อไป"

หมากดानीของขงเบ้งไม่เพียงแต่รับมือกับการโยกเรือมารุกขงของโลซกได้ถนัดถนี่เท่านั้น แต่ยังมีอำนาจร้ายแรงเสมอด้วยการยกมาปิดตารุก และยังรุกตอบโต้ฝ่ายโลซกถึงขนาดที่ต้อง เข้าดาบขันในทันทีเพราะเมื่อขงเบ้งขยับหมากดानीแล้ว โลซกก็สิ้นทางที่จะบังคับให้ขงเบ้งเอ่ยปากขอไปอาศัยได้อีกต่อไป

โลซกเพราะเหตุที่ "ใจหวั่นไหว กระบี่ย่อมกวัดแกว่ง" ครั้นถูกรุกตอบโต้ดังนี้ทางถอยจึงติดัน เหลือเพียงแต่ทางที่ขงเบ้งกำหนดให้เดินทางเดียวเท่านั้น โลซกจึงต้องยอมเปิดเผยเจตนารมณ์ ของฝ่ายกั๋งตั้งเสียเอง โดยกล่าวว่าถ้าเช่นนั้นเหตุไฉนจึงไม่ไปอยู่เสียที่เมืองกั๋งตั้งเพราะเมืองกั๋งตั้งนั้นเป็นเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นถึงหก หัวเมือง ทหารแลเสบียงอาหารก็พร้อมบริบูรณ์ บรรดาที่ปรึกษาที่มีสติปัญญาก็มีเป็นจำนวนมาก เมื่อไปอยู่เมืองกั๋งตั้งแล้วจะได้ร่วมมือกันต่อต้านโจโจต่อไป

โลซกพ่ายแพ้ในยุทธการทางการทูตยกที่สองแล้ว แต่ยังคงดิ้นเพื่อพลิกสถานการณ์โดยเปิดทางให้ขงเบ้งเอ่ยปากขอร้องให้เล่าปีไปอาศัยที่เมืองกั๋งตั้ง

ขงเบ้งไม่ยอมให้โลซกดันรนอีกต่อไป กลับรุกอย่างหนักหน่วงว่า พระเจ้าอาเล่าปีกับขุนกวนนั้นแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยรู้จักมักคุ้น ทั้งยังถูกโจโจไล่ตามต้อนต้องถอยหนีมาอยู่ที่เมืองกั๋ง แสกลายเป็นคนอนาถาอยู่เช่นนี้ ที่ไหนเลยขุนกวนจะยอมให้อาศัย

ถึงกระนั้นแล้ววิสัยเขียนหมากกรุกการทูตระดับโลซกก็ยังไมยอมจำนน ไม่ยอมเอ่ยปากเชิญขงเบ้งไปเมืองกั๋งตั้ง กลับวางกับดักให้ขงเบ้งขอร้องต่อไปว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ไฉนเล่าปีจึงไม่ส่งทูตไปเจรจากับขุนกวนเสียก่อนที่จะตัดสินใจไปอยู่ที่เมืองซังฮาว ขงเบ้งเห็นหมากกลดानीของโลซกแล้วไม่ยอมเดินเข้าสู่พวงกล และเห็นว่าโลซกเดินหมากดानीทำให้โลซกเองตั้งอยู่ในตาอับ หากถูกรุกอีกครั้งหนึ่งแล้วก็จะถึงตาจน ดังนั้นขงเบ้งจึงขยับหมากกรุกให้โลซกเข้าสู่ตาจนว่า เล่าปีบัดนี้พึ่งถอยทัพหนีโจโจมา ยังตั้งหลักมิได้ กองทัพทั้งปวงยังระส่ำระสายอยู่ ผู้คนยังกระจัดกระจายรวมกันไม่ติด ดังนั้น จึงไม่สามารถหาใครที่วางใจเป็นทูตไปเมืองกั๋งตั้งได้

คำพูดของขงเบ้งครั้งนี้ทำให้เป็นไมรู้ว่าเหลือแต่ขงเบ้งเพียง คนเดียวเท่านั้นที่อาจเดินทางเป็นทูตไปกั๋งตั้งได้ ดังนั้นเมื่อกล่าวแล้วขงเบ้งจึงทำที่เป็นจนใจ ไม่รู้ที่จะกล่าวประการใดอีก รวากับว่าอับจนสิ้นปัญญาไม่สามารถหาผู้ใดเป็นทูตไปกั๋งตั้งได้

โลซกเดินหมากทางการทูตจนทางถอยทุกทางถูกปิดตัน เหลืออยู่เพียงดาเดียวเท่านั้นคือต้องเป็นฝ่ายออกปากเชิญขงเบ้งไปเมืองกั๋งตั้ง และเนื่องเพราะภาระที่เดินทางมาเมืองกั๋งแสรครั้งนี้เกิดแต่ถูกแสนยานุภาพทางการทหารของโจโจกดดันอย่างรุนแรงทั้งเวลาก็เร่งรัดไม่อาจให้เนิ่นนานได้อีกต่อไป เพราะเดิมพันของฝ่ายกั๋งตั้งนั้นสูงลิ่ว ดังนั้น โลซกจึงต้องยอมจำนนจนกลางกระดาน แต่เพื่อมิให้เสียศักดิ์ศรีของนักการทูตชั้นครูโลซกจึงกล่าวว่าบัดนี้จุัดกันพี่ชายของท่านรับราชการอยู่ด้วยขุนกวนที่เมืองกั๋งตั้ง เป็นที่ปรึกษาที่ขุนกวนไว้วางใจและให้ความสนธิสนมเป็นพิเศษถึงใครไหนอื่นเป็นทูตไปกั๋งตั้ง ก็คงจะไม่ได้รับความไว้วางใจสนธิสนมเหมือนกับตัวท่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าตัวท่านนั้นแหละที่ ขอบจะเป็นทูตไปกั๋งตั้งในครั้งนี้

ว่าแล้วโลซกจึงออกปากชวนให้ขงเบ้งเดินทางไปเมืองกั๋งตั้งพร้อมกันในฐานะทูตของเล่าปี ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงหันหน้าไปหาเล่าปี ทำที่เป็นขอความเห็นจากเล่าปีว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด เล่าปีนั้นคอยที่อยู่แล้วเห็นการสมคะเนดังความคิดของ ขงเบ้ง จึงแสร้งกล่าวว่าจะให้ขงเบ้งไปเมืองกั๋งตั้งพร้อมกับท่านนั้นเห็นจะไม่ได้ เพราะขงเบ้งนี้เป็นที่ปรึกษาของเรา และยังเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดไม่เคยห่างเหินกันแม้แต่วันเดียว อนึ่งเล่า ยามนี้เป็นหน้าศึก หากขงเบ้งไปเมืองกั๋งตั้งแล้ว เราจะปรึกษาการสงครามด้วยผู้ใด

โลซกได้ฟังคำเล่าปีแล้ว มีสีหน้าหวาดวิตกอย่างเห็นได้ชัด ขงเบ้งสังเกตเห็นสีหน้าของโลซกแล้วรีบกล่าวหนุนโลซกว่า แม้วาสนาการณ์จะคับขันประการใด แต่โจโจคงไม่กล้ากรีธาทัพใหญ่มา เมืองกั๋งแสรเป็นแน่แท้

ดังนั้น เพื่อเห็นแก่ความตั้งใจจริงของโลซก ขอท่านได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าเดินทางไปเมืองกังดั่งสักครั้งหนึ่ง

โลซกได้ฟังขงเบ้งแล้วสีหน้าค่อยเข้มขึ้นขึ้น จึงหันไปทางเล่าปี่เป็นเชิงขอร้องให้เล่าปี่อนุญาตตามคำขอของขงเบ้ง เล่าปี่เห็นว่าแผนการการยุทธ์ทางการทูตที่ขงเบ้งวางไว้บรรลุผลขั้นต้นแล้ว จึงว่าเมื่อท่านทั้งสองเห็นพ้องกันดังนี้ เราก็จำเป็นต้องคล้อยตาม แล้วเล่าปี่จึงทำที่เป็นทองไม่รู้ร้อน แก่ลงชนโลซก ว่าท่านมาเมืองกังแฮแล้วจงพักผ่อนกินโต๊ะให้เป็นทีสบายอีกสองวันแล้วค่อยกลับเมืองกังดั่ง

โลซกจึงว่าสถานการณ์สงครามร้อนตัวอยู่เช่นนี้ข้าพเจ้าจะ มีใจพักผ่อนกินโต๊ะอะไรได้ขอเชิญขงเบ้งเตรียมตัวเดินทางไปพร้อมกับข้าพเจ้าในวันนี้เถิด

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ตามแต่ใจท่าน และบอกให้ขงเบ้งจัดแจงเตรียมข้าวของสัมภาระเดินทางไปพร้อมกับโลซก เมื่อเป็นที่ตกลงกันดังนี้แล้ว โลซกและขงเบ้งจึงคำนับลาเล่าปี่ โลซกนั้นไปคอยอยู่ที่ท่าเรือเมื่อขงเบ้งจัดเตรียมสัมภาระเสร็จแล้วได้ไปสมทบกับโลซกโดยเล่าปี่ตามไปส่งถึงท่าเรือ

เมื่อโลซกและขงเบ้งลงเรือแล้ว เรือของโลซกได้กางใบออกจากท่าเมืองกังแฮตรงไปเมืองชีสองซึ่งขุนกวนไต้ยกทหารมาตั้งอยู่ก่อนแล้ว เพื่อเตรียมด้านทานรับศึกข้างเหนือ

คมคำคนคมกล้าและคมกริบ ไม่ต่างกับคมกระบี่และมีแต่จะยิ่งกว่าคมกระบี่เพราะคมคำคนนั้นไม่เพียงแต่จะทำให้คนเจ็บและคนตายได้เช่นเดียวกับกระบี่เท่านั้น หากยังทำให้คนเจ็บลึกเจ็บซึ่งถึงแก่ใจได้อีกด้วย

เหตุนี้ยุทธศิลป์แห่งวิชากระบี่จึงสามารถนำไปใช้กับยุทธศิลป์ทางการทูตได้อย่างสมบูรณ์ หลักการสุดยอดของวิชากระบี่จึงกลายเป็นหลักการของสุดยอดวิทยายุทธ์ทางการทูตด้วย

หลักการสุดยอดของวิชากระบี่คือ กระบี่อยู่ที่ใจหนึ่ง กระบี่แรกต้องจุ่มเข้าใส่จุดอ่อนที่สุดหนึ่ง ปลายคมกระบี่ต้องถึงที่หมายด้วยระยะสั้นตรงที่สุดอีกหนึ่ง

กระบี่อยู่ที่ใจก็เพราะว่าใจกุมกระบี่ ใจหวนกระบี่ไหว ใจล้ำกระบี่แกร่ง ใจมันกระบี่แมน ใจแน่นกระบี่หนัก ใจอ่อนกระบี่ล้า ใจว่างกระบี่ไว เหตุนี้เมื่อใจหวนไหวจึงต้องชักกระบี่ก่อน จุดอ่อนจึงถูกเปิดเผย เพราะจุดอ่อนถูกเปิดเผยจึงเปิดช่องให้ถูกจุ่ม เพราะเหตุที่ข้าศึกเข้าตีตรงจุดอ่อนที่สุดก่อน ดังนั้น การจุ่มไปทีจุดอ่อนที่สุดจึงถูกเป้าหมายที่สุดและได้ผลที่สุด และเพราะเหตุที่ข้าศึกเข้าตีตรงจุดอ่อนจึงตั้งอยู่ในความประมาท เพราะประมาทจึงต้องพ่ายแพ้ เพราะระยะสั้นตรงที่สุดปลายคมกระบี่จึงถึงที่หมายก่อน เพราะปลายคมกระบี่ถึงที่หมายก่อน แม้ข้าศึกชักกระบี่ก่อนก็ไม่มีโอกาสใช้กระบี่

หลักการของสุดยอดวิชากระบี่ทั้งสามข้อนี้ จึงเป็นหลักการของสุดยอดวิทยายุทธ์ทางการทูตด้วย นักการทูตผู้ใดสามารถใช้สุดยอดวิชากระบี่ได้ตั้งใจ ย่อมเป็นนักการทูตที่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่และกุมไว้ซึ่งชัยชนะขงเบ้งเดินหมากรุกทางการทูตโดยอาศัยสุดยอดหลักวิชากระบี่ ประสานกับสุดยอดเชิงชั้นวิชาหมากรุก ได้รับชัยชนะอย่างงดงามต่อยอดขุนซื่อแห่งกังดั่ง-โลซก สามารถบรรลุวัตถุประสงค์เบื้องต้นในการเดินทางไปกังดั่งแล้ว แต่การสัประยุทธ์ทางการทูตครั้งนี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของศึกทางการทูตเท่านั้น เนื่องจากยังคงมีศึกใหญ่ที่รอเผชิญหน้าอยู่ที่เมืองกังดั่งอีกหลายยก

ขบวนเรือของโลซกกางใบแล่นรับลมไปในทะเลสายลมหนาวในยามบ่ายเย็นเป็นที่สบาย ท้องฟ้าแลออากาศปลอดโปร่ง โลซกจึงชวนขงเบ้งออกไปนั่งสนทนากันที่หัวเรือ เล่าความที่จุกัดกินพี่ชายของขงเบ้งรับราชการอยู่ที่เมืองกังดั่งให้ขงเบ้งฟังโดยละเอียด พอเรือแล่นมาถึงเมืองชีสอง โลซกจึงกล่าวกับขงเบ้งว่าเมื่อท่านพบกับขุนกวนแล้วถ้าหากขุนกวนไต้ถามเกี่ยวกับกำลังทหารของโจโฉ ขอร้องท่านอย่าได้บอกความจริงว่าโจโฉมีทหารจำนวนมาก ให้บอกแต่เพียงว่าโจโฉมีทหารจำนวนน้อย ขุนกวนจะได้มีกำลังใจต่อสู้ด้วยโจโฉ โลซกเปิดเผยความในใจเพียงเท่านี้ ขงเบ้งก็รู้กระจะวางจุดยืนทางการเมืองของโลซกในขณะนี้คือการพิทักษ์เอกราชอธิปไตยของแคว้นกังดั่งและพร้อมที่จะทำสงครามกับโจโฉ ในขณะเดียวกันก็ยังหวั่นไหวต่อแสนยานุภาพทางการทหารของโจโฉจึงต้องการความร่วมมือจากฝ่ายเล่าปี่ ซึ่งจุดยืนนี้คือจุดยืนทางการเมืองอย่างเดียวกันกับขงเบ้งขงเบ้งจึงว่าในข้อนี้ท่านอย่าได้วิตก ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีที่จะกล่าวกับขุนกวนเป็นอย่างดี

โลซกได้ฟังก็สำคัญว่าขงเบ้งเข้าใจวัตถุประสงค์ที่ต้องชักชวนให้ขุนกวนไม่ยอมอ่อนน้อมด้วยโจโฉ และจะบอกกล่าวขุนกวนถึงจำนวนทหารโจโฉว่าไม่น่าเกรงกลัวอะไร โลซกก็วางใจ เมื่อเรือเทียบท่าแล้ว โลซกจึงเชิญขงเบ้งไปพักที่เรือนรับรองแขกเมือง และแจ้งแก่ขงเบ้งว่าขอให้ท่านพักผ่อนที่เรือนรับรองนี้ก่อน ตัวข้าพเจ้าจะเข้าไปพบขุนกวน ได้ความประการใดแล้วจะกลับมาเชิญท่านไปพบขุนกวนต่อไป ขงเบ้งก็รับคำ โลซกจึงคำนับลาแล้วตรงที่ศาลาว่าราชการเมืองซีsong

ทางด้านเมืองกังตั๋งหลังจากขุนกวนส่งโลซกเป็นทูตไปเมืองกังแฮแล้ว ขุนกวนได้รับรายงานว่ามีทูตจากโจโฉถือหนังสือมาขอพบ ขุนกวนจึงได้ออกมาต้อนรับทูตตามอย่างธรรมเนียม ครั้นได้รับหนังสือของโจโฉมาอ่านดูรู้ความแล้ว ขุนกวนจึงบอกให้ทูตเดินทางกลับไ้ก่อน หากมั่นคงลงใจประการใดก็จะส่งทูตไปหาโจโฉ

เมื่อทูตกลับไปแล้ว ขุนกวนจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษา แม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงที่ศาลาว่าราชการในตอนบ่ายวันนั้น ครั้นคนทั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว ขุนกวนจึงแจ้งความตามที่โจโฉมีหนังสือมาเชิญออกไปล่าสัตว์ที่ป่าแดนเมืองกังแฮ เพื่อจะได้ร่วมมือกันกำจัดเล่าปี่ ให้บรรดาคนทั้งนั้นได้รับทราบ ยังไม่ทันที่จะได้ปรึกษาหารือประการใด ทหารรักษาการณ์ได้เข้าไปรายงานขุนกวนว่าบัดนี้โลซกได้เดินทางกลับจากเมืองกังแฮแล้ว ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ สั่งทหารให้รีบไปเชิญโลซกมาเข้าร่วมประชุม

โลซกเข้าไปในศาลาว่าราชการแล้วคำนับขุนกวนตามธรรมเนียม ขุนกวนจึงถามว่าท่านเดินทางไปเมืองกังแฮครั้งนี้ได้ทราบข่าวคราวการศึกษาทางช้างเผือกแม่น้ำแยงซีประการใดบ้าง โลซกจึงกล่าวว่าการเดินทางไปเมืองกังแฮครั้งนี้ไม่เสียทีเปล่า แต่ขอเวลาสะดวกก่อนจึงค่อยรายงานให้ท่านทราบขุนกวนได้ฟังคำโลซกก็รู้ว่ามีคามนัยจึงไม่ได้ถามต่อไป กลับส่งหนังสือของโจโฉแก่โลซก แล้วว่าท่านจงดูเอาเองเถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ศึกการทูตของสองกุนซื่อในยกแรกเสร็จสิ้นไปแล้ว (ตอนที่ 238)

ศึกการทูตของสองกุนซื่อในยกแรกเสร็จสิ้นไปแล้ว โดยฝ่ายเล่าปี่ได้รับชัยชนะเป็นผลให้โลซกต้องออกปากเชิญขงเบ้งเดินทางไปเมืองกังตั๋ง โดยเป้าหมายขั้นที่สองของขงเบ้งคือจะให้ขุนกวนรบกับโจโฉ

ทางด้านเมืองกังตั๋งนั้นเล่า สงครามการทูตระหว่างโจโฉกับขุนกวนก็กำลังดำเนินไปอย่างดุเดือด เพราะเมื่อขุนกวนได้รับหนังสือของโจโฉแล้วก็รู้ดีแก่ใจว่านัยที่แท้จริงของหนังสือนั้นคือการบีบบังคับให้ขุนกวนต้องยอมสวามิภักดิ์ แล้วร่วมมือกับโจโฉกำจัดเล่าปี่

ขุนกวนยังรู้ดีต่อไปด้วยว่าเมื่อกำจัดเล่าปี่ได้แล้ว ขุนกวนเอง ก็จะกลายเป็นเป้าหมาย หรือเหยื่อรายต่อไปซึ่งเป็นเรื่องที่ขุนกวน เองก็ยอมรับไม่ได้ โลซกมาเข้าร่วมประชุมภายหลังจากขุนกวนได้แจ้งความหนังสือของโจโฉให้บรรดาที่ปรึกษา แม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงได้ทราบก่อนแล้ว ดังนั้นขุนกวนจึงมอบหนังสือของโจโฉให้โลซกรับมาอ่านดูเอง โลซกเปิดหนังสือของโจโฉออกอ่านดูปรากฏความว่าอัครมหาเสนาบดีแห่งราชสำนักฮั่น-โจโฉ มีหนังสือมายังขุนกวนเจ้าเมืองกังตั๋ง ด้วยว่าแผ่นดินนับแต่ยุคตั้งโต๊ะเป็นลำดับมาเกิดจลาจลวุ่นวาย อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนทุกข์เข็ญทุกหย่อมหญ้า บรรดาขุนศึกต่างตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ไม่ยำเกรงต่อราชสำนัก ร่วมกันฉ้อราษฎร์บังหลวง ปล้นสะดมทรัพย์สินของแผ่นดิน กดขี่ข่มเหงราษฎรทั้งปวง ดังนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้จึงมีพระบรมราชโองการให้ตัวเรายกกองทัพไปปราบปรามพวกกบฏ รวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง เพื่อความสงบร่มเย็นของบ้านเมือง และความเจริญรุ่งเรืองของอาณาประชาราษฎร์ ตัวเราจึงได้ถือรับสั่งปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือ ทั้งลิโป้ อ้วนสุด อ้วนเสี้ยวจนราบคาบแล้ว เหลือแต่เล่าปี่ที่ยังเป็นกบฏแข็งข้อต่อแผ่นดิน

เราได้การมาแล้วจึงนอกลำระสำระสาย แดกหนีไปอยู่ที่เมืองกังแฮ เราจึงยกกองทัพติดตามมาเพื่อกำจัดเสียให้สิ้นซากมิให้ก่อเหิมเป็นเภทภัยแก่แผ่นดินสืบไปบัดนี้เล่าจ้องบุตรของเล่าเปียว ได้ยอมอ่อนน้อมต่อเราแต่โดยดี เมืองเกงจิ๋วแลหัวเมืองขึ้น ทั้งปวงจึงขึ้นตรงต่อราชสำนักแล้ว ดังนั้น เพื่อมิให้เดือดร้อนแก่ชาวเมืองทั้งปวง เราจึงยกทหารซึ่งประกอบด้วยทหารม้า ทหารราบ และทหารเรือกว่าร้อยหมื่น ออกไปตั้งที่นอกเมืองและชายทะเล โดยตั้งค่ายหลวงไว้ที่เชิงภูเขาเช็กเพ็ก หรือภูเขาแดง ควบคุมยุทธศาสตร์ทั้งทางบกและทางทะเลไว้อย่างสิ้นเชิง

บัดนี้เล่าปี่กำลังจวนตรอกอยู่ที่เมืองกังแฮ ครั้นเราจะยกกองทัพตามไปก็เกรงว่าจะทำให้ท่านกังวลใจ จึงมีหนังสือมาบอกกล่าวให้ทราบว่า เรายกมาทั้งนี้เพียงเพื่อปราบปรามเล่าปี่ผู้ซบถเท่านั้น อนึ่งเล่าเรามีความรำลึก

ถึงขุนเทียนผู้เป็นสหายศึกของเราแต่ครั้งร่วมสงครามปฏิวัติต่อต้านตั้งโต๊ะซึ่งจากกันมาเป็นเวลาช้านาน แม้ว่าขุนเทียนจะล่วงลับแล้วตัวเราก็งงรำลึกถึงไมตรีแต่หนหลัง มุ่งหวังจะทำนุบำรุงผู้สืบสายสกุลให้รุ่งเรืองในแคว้นกัณฑ์สืบไป เหตุนี้เราจึงได้กราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้โปรดเกล้าแต่งตั้งท่านเป็นที่เจ้าเมืองกัณฑ์

บัดนี้เราใคร่ได้พบหน้าท่านสักครั้งหนึ่ง เพื่อให้คลายความคิดถึงขุนเทียน และหวังจะกระชับมิตรไมตรีให้แน่นแฟ้น เราจึงปรารถนาที่จะเชิญท่านออกไปล่าสัตว์ที่ป่าชายแดนเมืองกัณฑ์แล้วกระทำพิธีสวดสาบานเป็นพี่น้องไม่รุกรานเบียดเบียนกันตลอดไปแล้วร่วมกันกำจัดเล้าปีผู้ขบถเสีย การสำเร็จแล้วเราจะแบ่งเมืองเกงจิ๋วให้ครึ่งหนึ่ง แผ่นดินแลอาณาประชาราษฎร์จะได้รับความสุขสืบไป ท่านดำริประการใดให้ตอบมาให้แจ้ง

โลซกอ่านหนังสือตลอดแล้วยังไม่ทราบว่าคุณที่ขุนกวนปรึกษากันอยู่นั้นได้ข้อสรุปเป็นที่ยุติประการใด จึงถามขุนกวนว่าท่านได้ตัดสินใจในเรื่องนี้แล้วหรือไม่อย่างไร ขุนกวนจึงว่าเรากำลังปรารถนาปรึกษาเรื่องนี้กันอยู่พอดียังไม่ทันได้ปรึกษาหรือมีมติว่าประการใด พอดีท่านก็กลับมา

เดี๋ยวเจียวขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือนซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของขุนกวนเห็นขุนกวนและโลซกได้ถามความกันสิ้นแล้วจึงเสนอว่าโจโฉยกทัพมาครั้งนี้ถือเอาพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋เป็นธงธรรมนำกองทัพ หากต่อต้านขัดขืนก็จะกลายเป็นขบถต่อแผ่นดินประการหนึ่ง แสนยานภาพของกองทัพโจโฉที่ยกมาครั้งนี้เสมอด้วยทัพพระมหากษัตริย์ใหญ่หลวงนัก กอปรด้วยกำลังรีพลทั้งกำลังทัพบก ทัพเรือ กว่ำร้อยหมื่นทหารเมืองกัณฑ์ของเราไม่น้อยกว่าโจโฉเป็นอันมาก การเอาน้อยไปปะทะมากเหมือนหนึ่งเอาไข่ไปกระทบหินย่อมมีแต่จะประทุษร้ายในที่สุดประการหนึ่ง แลเมืองกัณฑ์ของเราแม้ตั้งอยู่ในชัยภูมิอันมั่นคง มีแม่น้ำแยงซีกว้างใหญ่ประดุจทะเลเป็นปราการขวางกั้นข้าศึกอยู่ก็จริง แต่บัดนี้โจโฉได้เมืองเกงจิ๋วแล้วอันทหารเมืองเกงจิ๋วนั้นก็มีความสั่นหวั่นในการรบทางทะเลเสมอด้วยทหารเมืองกัณฑ์ ความได้เปรียบทางด้านชัยภูมิจึงหมดสิ้นไปอีกประการหนึ่ง

เดี๋ยวเจียวได้สรุปว่าเพราะเหตุทั้งสามประการนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าหากจะสู้รบทำสงครามกับโจโฉก็มีแต่จะเสียทีและพ่ายแพ้เป็นมั่นคง เมืองกัณฑ์และชาวเมืองทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อน จึงขอที่จะคิดอ่านผ่อนผันอ่อนน้อมเป็นพันธมิตรกับโจโฉ คนทั้งปวงจะได้ความสุขสืบไป

บรรดาที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนและขุนนางฝ่ายพลเรือนได้ฟังคำเดียวเจียวที่ได้แสดงเหตุผลแห่งธรรม เหตุผลแห่งกำลังทหารและเหตุผลแห่งชัยภูมิ ตลอดจนผลได้เสียกระฉ่างแจ้งก็เห็นด้วยกับเดียวเจียว ต่างคนต่างกล่าวสนับสนุนความเห็นของเดียวเจียว เป็นเสียงเดียวกัน คงเหลือแต่บรรดาแม่ทัพนายกองที่มั่นมีสีหน้าไม่พอใจ แต่ก็สงบปากสงบคำนิ่งอยู่ เพราะเห็นว่าแม้จะโต้เถียงประการใด ก็ไม่สามารถสู้ล้นลมและเหตุผลของพวกนักวิชาการลัทธิเหวเหล่านั่นได้

เดียวเจียวและบรรดาที่ปรึกษาตลอดจนขุนนางฝ่ายพลเรือน ทั้งปวงเห็นดังนั้นจึงสรุปต่อไปว่า โองการแห่งสวรรค์ย่อมไม่อาจขัดขืน เมื่อสวรรค์มีเจตนารมณ์ต้องการให้โจโฉรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง จึงสมควรต้องคล้อยตาม ยอมอ่อนน้อมผูกมิตรกับ โจโฉร่วมกันกำจัดเล้าปีต่อไป

ขุนกวนได้ฟังดังนั้น จึงกวาดสายตามองไปยังบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางเหล่านั้นแล้วนิ่งอึ้งอยู่บนที่ว่าการ ไม่ยอมปริปากว่ากล่าวประการใด เดียวเจียวเห็นขุนกวนนิ่งอึ้งไปเช่นนั้นจึงกล่าวสืบไปว่า บัดนี้กองทัพโจโฉยกมาตั้งอยู่ใกล้แดนกัณฑ์ มีแต่ทะเลขวางกั้นอยู่ เหตุการณ์คับขันนัก ดังนั้นขอท่านได้โปรดอย่าลังเลแล้วรีบตัดสินใจเพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของเมืองกัณฑ์และชาวเมืองทั้งปวงเถิด

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ก้มหน้านิ่ง สายตีสระไปมาแล้วว่า วันนี้ค่าแล้ว ให้เลิกประชุมก่อน ค่อยปรึกษากันใหม่ในวันพรุ่งนี้ ว่าแล้วขุนกวนก็ลุกจากที่นั่งเดินลงจากที่ว่าการแล้วเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน บรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงคำนับ ขุนกวนแล้วกลับออกมา ยกเว้นแต่โลซกเดินตามหลังขุนกวนเข้าไปข้างใน ซึ่งเป็นห้องรับรองส่วนตัวของขุนกวน

ขุนกวนเดินกลับเข้าไปด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว ได้ยินเสียงคนเดินตามมาจึงเหลียวหลังกลับไปดู เห็นโลซกเดินตามเข้าไปก็รู้ที่ว่าโลซกจะเข้ามารายงานความเมืองด้านเมืองกัณฑ์จึงชะลอฝีเท้าไว้ พอโลซกเดินตามไปทันขุนกวนจึงจูงมือโลซกไปนั่งสนทนากัน ไม่ทันที่ขุนกวนจะได้อธิบายถามความข้างเมืองกัณฑ์ โลซกได้กล่าวขึ้นก่อนว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับความเห็นของบรรดาพวกซัดลัดตาชาวเมือสักครู่นี้เลย ข้าพเจ้าเห็นว่าทั่วทั้งเมืองกัณฑ์นี้ ใครๆ ก็อาจสวามิภักดิ์ต่อโจโฉได้ แต่ตัวท่านผู้เดียวเท่านั้นที่ไม่อาจสวามิภักดิ์ต่อโจโฉได้โดยเด็ดขาด

ขุนกวนได้ฟังคำโลซกดังนั้นก็ค่อยๆ คลายความสนใจจากการประชุมที่เพิ่งเลิกไปเมื่อตอนหัวค่ำ และสงสัยในถ้อยคำที่โลซกกล่าว จึงถามโลซกว่าเหตุใดท่านจึงกล่าวเช่นนั้น

โลซกจึงว่าคนทั้งปวงหรือแม้แต่ตัวข้าพเจ้าเอง หากสวามีรักดีด้วยใจแล้วคงจะได้รับการชบเลี้ยงตามฐานะเดิมหรือดีกว่าเดิม แม้หากไม่พอใจต่อการบำรุงของโจโจก็ยังสามารถลาออกจากราชการไปทำอะไรในค้าขายที่ภูมิลำเนาเดิมได้ พอจะนับว่าไม่มีสิ่งใดจะสูญเสีย หรือเสียหายไปจากที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้แต่สำหรับตัวท่านนั้นหากอ่อนน้อมสวามีรักดีด้วยใจแล้ว เมืองกังตั้งสมบัติของตระกูล "ขุน" ที่สืบทอดกันมาสามชั่วอายุคนก็จะหลุดมือไปเป็นของคนอื่น ท่านจะมีหน้าไปพบขุนเทียนผู้บิดาและขุนเช็กผู้พี่ในสัปดาห์ไหนได้อย่างไร นี่เป็นเหตุผลข้อแรก

โลซกได้กล่าวต่อไปว่าเมื่อท่านอ่อนน้อมต่อโจโจวันใด ฐานะ จะเป็นใหญ่แต่ผู้เดียวในแดนกังตั้งก็จะจบสิ้นลงกลายเป็นข้าของโจโจ ถึงแม้โจโจจะท่านบำรุงเลี้ยงดูอย่างมากก็มีอิสระยศได้แค่ รถม้าคันหนึ่ง ม้าตัวหนึ่ง แลทหารรักษาหน้าม้าอีกสี่คน ยศตำแหน่ง อย่างมากก็เป็นได้แค่เจ้าเมืองประเทศราช นี่เป็นเหตุผลข้อที่สอง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานี้ความตอนนี ้วยอย่างน่าฟังว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโจหรือจะเลี้ยงท่านเป็นใหญ่ ถึงจะท่านบำรุงก็แต่เป็นประมาณ แม้จะมีปาวตามหลังอย่างมากก็เพียงสี่คน ถึงจะมีม้าขี่ก็แต่ตัวเดียว จะเหมือนท่านเป็นโสดแก่ตัวอยู่ในเมืองกังตั้งหรือ"

โลซกได้สรุปต่อไปว่าด้วยเหตุผลทั้งสองประการนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าท่านจะอ่อนน้อมต่อโจโจไม่ได้เป็นอันขาด ขอท่านอย่าได้เชื่อถ้อยพวนักวิชาการเหล่านั้นเลย เพราะวิสัยของนักวิชาการพวกนี้เป็นพวกรักตัวกลัวตาย เอาแต่ประจบสอพลอเอาตัวรอด ชนชั้นไหนเอาด้วยช่วยกระพือ แสงหาแต่ลาภยศ จะพึงพ่ายึดถือเป็นแก่นสารอันใดมิได้เลย หากขึ้นฟังความเห็นนักวิชาการเป็น สรรณะ ถึงมีแผ่นดินบ้านเมืองอยู่ก็จะถูกข้าศึกยึดไป ถึงแม้จะมีอำนาจวาสนายิ่งใหญ่สักปานใดก็จะค่อยๆ ถูกบ่อนทำลายสลายลงจนเป็นคนอนาถา

โลซกเห็นขุนกวนตั้งใจฟังด้วยความสนใจยิ่งและมีทีท่าเห็นด้วยจึงกล่าวต่อไปว่า ขอบที่ท่านจะคิดอ่านวางแผนรับมือกับโจโจให้จงดี ปกป้องกังตั้งอันเป็นสมบัติตระกูล "ขุน" ไว้ให้ยืนยง ถ้างงเกียรติยศของท่านให้เป็นหลักและศักดิ์ศรีในแคว้นกังตั้งสืบไป

โลซกนี้นับว่าเป็นยอดขุนศึกและเป็นยอดนักการทูตตัวฉกาจ จูโจมตรงเป่าเข้าจุดที่ใจของขุนกวนได้แม่นยำถนัดถนี่ เพราะกิริยาอาการของขุนกวนในวันนี้แม้ไม่ปรากฏพูดในที่ประชุมแม้แต่สักคำ แต่โลซกก็สามารถหยั่งรู้ใจผู้เป็นนายได้ว่าไม่เต็มใจที่จะอ่อนน้อมต่อ โจโจ และไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางฝ่าย พลเรือน แต่ด้วยวิสัยผู้นำคน แม้จะไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอเหล่านั้น ก็ยังคงรับฟังอย่างตั้งใจ ตัวโลซกเองก็มีสติปัญญาอ่าน สถานการณ์ได้กระจ่างว่าหนังสือของโจโจนั้นได้ปิดวัตถุประสงค์ที่จะตั้งตนเป็น ใหญ่ในแผ่นดินแต่ผู้เดียว ข้ออ้างว่าจะสาบานเป็นพี่น้องกันแล้วร่วม กันกำจัดเล่าปี จากนั้นจะแบ่งเมืองเกงจิ๋วให้ครึ่งหนึ่ง เป็นแต่เพียงถ้อยคำหวานที่ฉาบปิดคำลวงเพื่อจะยึดเอากังตั้งลงเป็นประเทศราชเท่านั้น

บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางฝ่ายพลเรือนเสนอให้อ่อนน้อมต่อโจโจ อ้างว่าเพื่อความปลอดภัยและความสุขของชาวกังตั้ง แต่โลซกเสนอให้ทำสงครามกับโจโจ โดยอ้างเอาผลประโยชน์ของตระกูล "ขุน" และเกียรติศักดิ์ของขุนกวนเองเป็นที่ตั้ง ความเห็นของโลซกจึงเกาะกินใจขุนกวนยิ่งนัก ตัวขุนกวนนั้นรักและวางใจโลซกมาแต่ก่อน ถึงขนาดเคยนอนบนเตียงเดียวกันและเอาซากายกันด้วยความรักผูกพันของชายผู้มีอุดมการณ์ที่ยึดมั่นในผลประโยชน์ของบ้านเมืองเป็นอย่างเดียวกัน ครั้นได้ฟังคำโลซกเป็นที่ต้องใจผิดจากคำบรรดาที่ปรึกษาขุนนางฝ่ายพลเรือนก็ทอดใจใหญ่ แล้วเผยความในใจกับโลซก อย่างตรงไปตรงมาว่า ได้ฟังความเห็นของบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางฝ่ายพลเรือนแล้วให้รู้สึกผิดหวังเป็นอย่างมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณานี้ความน้อยใจของขุนกวนว่า "ตัวข้าพเจ้านี้อาภัพ เสียแรงปลุกเลี้ยงคนทั้งปวงไว้หวังจะได้เป็นเพื่อนเจ้าเรือนก็เสียเปล่า" ขุนกวนกล่าวต่อไปว่าความคิดเห็นของท่านต้องด้วยความเห็นของเรา นี่ไม่เสียที่ที่ฟ้าประทานท่านให้มาเป็นที่ปรึกษาของกังตั้งเรา แต่ยังวิตกด้วยแสนยานุภาพทางการทหารของโจโจนั้นใหญ่หลวงนัก แต่เดิมมาโจโจมีทหารอยู่ร่วมสามสิบหมื่น ได้ทหารของอ้วนเสี้ยวเกือบเจ็ดสิบหมื่น บัดนี้ได้ทหารของเมืองเกงจิ๋วสมทบเข้าไปอีก ทำให้กองทัพของโจโจมีรพลกว่าร้อยหมื่น การต่อมือด้วยโจโจจึงยากที่จะเอาชนะได้โดยง่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ศึกศักดิ์ศรีสองยอดขุนซื่อ (ตอนที่ 239)**

ความที่ขุนกวนกล่าวกับโลซกถึงข้อวิตกด้วยแสนยานุภาพทางการทหารของกองทัพโจโฉนั้น ได้เผยความในใจของขุนกวนอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรกว่าแม้จะมีความคิดที่เป็นไท ไม่ยอมอ่อนน้อมต่อโจโฉ แต่กำลังกองทัพของโจโฉได้ส่งผลกดดันจิตใจขุนกวนให้หวั่นไหวอย่างรุนแรง ซึ่งตรงกับที่ขงเบ้งได้ประมาณสถานการณ์ไว้ทุกประการ

โลซกได้ฟังคำขุนกวนที่วิตกด้วยกำลังทหารฝ่ายโจโฉแล้ว ไม่กล่าวแก้ความวิตกนั้นด้วยตัวเอง กลับโยนหน้าที่ไปที่ขงเบ้ง เพราะมั่นใจว่าได้ชักซ้อมกันมาเป็นอย่างดีแล้ว จึงกล่าวกับขุนกวนว่าข้าพเจ้าเดินทางไปเมืองกังแฮครั้งนี้ได้เชิญน้องชายของจูเก็ดกั้นคือจูเก็ดเหลียง-สกลลง-ขงเบ้ง ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ให้ร่วมเดินทางมาเมืองกังตั้งด้วยแล้ว คนผู้นี้ทราบความตื่นลี้กหนาบางข้างกองทัพโจโฉเป็นอย่างดี หากท่านมีความสงสัยประการใด ก็ให้สอบถามจากขงเบ้งจะทราบความได้กระจ่าง

ขุนกวนได้ยินนาม "จูเก็ดเหลียง-สกลลง-ขงเบ้ง" ก็ตกตะลึง ไปชั่วอึดใจหนึ่งเพราะคาดคิดไม่ถึงว่าเสนาธิการใหญ่ของกองทัพเล่าปี่ที่กิตติศัพท์ลือลั่นไปทั้งแผ่นดินถึงสติปัญญาความคิดอ่าน ในการสงคราม สามารถเผาทำลายกองทัพโจโฉอย่างยับเยินโดยง่ายดายนราวกับพลิกฝ่ามือ นั้นโลซกจึงสามารถพามาแดนกังตั้งได้ ดังนั้น ด้วยความกระหายใคร่ทราบความศึกอย่างหนึ่ง และ ใคร่ได้สนทนากับผู้เรื่องปัญญาอีกอย่างหนึ่ง ครั้นขุนกวนหายจากตกตะลึงแล้ว สีหน้าก็กลับกลายเป็นตื่นเต้นรีบกล่าวย้ำคำโลซกว่าอาจารย์สกลลง-ขงเบ้ง บัดนี้อยู่ที่เมืองกังตั้งของเราแล้วหรือ

โลซกจึงรายงานยืนยันต่อขุนกวนว่าข้าพเจ้าได้เชิญขงเบ้งเดินทางมาพร้อมกับข้าพเจ้า บัดนี้ได้จัดให้ขงเบ้งพักอยู่ที่เรือนรับรองแขกเมืองแล้วหากท่านปรารถนาจะสนทนากับข้าพเจ้าก็จะไปเชิญขงเบ้งมาพบ ขุนกวนแม้จะมีใจศรัทธาเลื่อมใสขงเบ้งแต่น้ำใจลึกซึ้งคงรู้สึกว้างว้างเป็นฝ่ายเล่าปี่จึงคิดระแวงระวัง ไม่ต้องการให้ขงเบ้งยังทราบน้ำใจว่ามีความร่อนด้วยเหตุถูกกองทัพโจโฉกดดัน แล้วต้องการพบตัวเป็นการร่อนทั้งยังคิดที่จะตระเตรียมถ้อยคำเพื่อเจรจากับขงเบ้งให้พร้อมก่อนจึงค่อยเจรจากัน

ดังนั้น ขุนกวนจึงกล่าวกับโลซกว่า เวลารับนี้คำมืดแล้ว หากรบกันเชิญขงเบ้งมาสนทนาก็จะเป็นการเสียมารยาท ทั้งขงเบ้ง ก็เพิ่งเดินทางมาถึง ยังเหน็ดเหนื่อยอยู่ ชอบที่จะพักผ่อนให้เป็นทีสบายเสียคืนหนึ่งก่อน ไว้พรุ่งนี้เวลาเช้าค่อยสนทนากัน

แล้วขุนกวนจึงว่าในวันพรุ่งนี้ให้จัดประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางผู้ใหญ่ที่ศาลาว่าราชการให้ท่านจัดแจงทุกสิ่งอย่างให้เป็นสง่า เป็นที่น่าเกรงขามแก่ขงเบ้ง แล้วให้ขงเบ้งสนทนาพาทีกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองให้ประจักษ์ถึงสติปัญญาของผู้คนเมืองกังตั้งสักพักหนึ่งแล้วเราจึงค่อยออกว่าราชการ ให้ท่านไปจัดแจงการทั้งปวงให้พร้อมสรรพเสียตั้งแต่คืนวันนี้

ขุนกวนแม้ว่าน้ำใจหนึ่งใคร่ทราบความเป็นไปข้างกองทัพโจโฉ แต่ใจหนึ่งก็ยังคงคิดระแวงระวังเล่าปี่ จึงคิดข่มขวัญขงเบ้งให้ยำเกรงฝ่ายกังตั้งไว้ เหมือนกับการตัดไม้ข่มนาม จึงคิดอ่านให้บรรดาที่ปรึกษานักวิชาการฝ่ายกังตั้งรุมล้อมกระหนาบตีขงเบ้งด้วย สงครามการทูตให้ขงเบ้งเข้าเสียก่อน แล้วขุนกวนจึงค่อยออกมาสัปรยุทธ์กับขงเบ้งในภายหลังจึงสั่งให้โลซกไปเตรียมการดังนี้

โลซกคำนับลาขุนกวนแล้วไปที่เรือนรับรองแขกเมืองแจ้ง ความที่ขุนกวนขอเชิญพบที่ศาลาว่าราชการในวันพรุ่งนี้ให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วว่าต่อวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมารับท่านไปที่ศาลาว่าราชการพร้อมกันจากนั้นโลซกจึงคำนับลาขงเบ้งกลับไปจัดแจงตาม ที่ขุนกวนได้สั่งการทุกประการ และให้คนทั้งปวงไปพร้อมกันที่ห้องโถงด้านหน้าของศาลาว่าราชการก่อนเวลาที่ขุนกวนจะออกว่าราชการ

ครั้นรุ่งขึ้นเช้าโลซกจึงมารับขงเบ้งจากเรือนรับรองไปที่ศาลาว่าราชการ ในระหว่างเดินทางไปศาลาว่าราชการนั้น โลซกยังไม่วางใจในความที่กำชับขงเบ้งในขณะที่อยู่ในเรือว่าอย่าให้ ขงเบ้งบอกขุนกวนว่าโจโฉมีทหารมาก ให้บอกแต่ว่ามีทหารน้อย ดังนั้นโลซกจึงกำชับขงเบ้งเป็นครั้งที่สองว่าในวันนี้ขุนกวนคงจะได้ถามท่านเกี่ยวกับทหารของโจโฉท่านอย่าได้ลืมหูลืมตาที่ตกลงกันใน เรือเป็นอันขาด มิฉะนั้นการของนายเราทั้งสองก็จะเสียไป

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าท่านจงวางใจเถิดข้าพเจ้า ย่อมมีวิธีที่จะพูดจากับขุนกวนมิให้เสียการที่ท่านได้วางใจฝากฝังไว้อย่างแน่นอน โลซกพาขงเบ้งมาถึงห้องโถงชั้นนอกของศาลาว่าราชการแล้ว เห็นบรรดาที่ปรึกษา แม่ทัพนายกอง และขุนนางข้าราชการเมืองก่อดั่งแต่งตัวตามอิสริยยศนั่งเป็นแถวพร้อมหน้าอยู่ก่อน โลซกจึงพาขงเบ้งเข้าไปแนะนำค่านับบรรดาคนเหล่านั้นตามธรรมเนียม แล้วขงเบ้งจึงเข้านั่งประจำที่แขกเมือง

เดี๋ยวเดียวที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของขุนกวนไม่ทราบความมาแต่ก่อนว่าขงเบ้งจะเดินทางมาเข้าร่วมประชุมด้วยในครั้งนี้แต่เมื่อได้พิจารณาของเบ้งแล้วเห็นว่า "ขงเบ้งรูปร่างสะคราญ แต่งตัวหลักแหลม เป็นคนช่างพูดช่างเจรจา เฉลียวฉลาด" เมื่อพิเคราะห์ดังนี้แล้ว เดี่ยวเดียวจึงคาดการณ์ว่าขงเบ้งเดินทางมาเมืองก่อดั่งครั้งนี้จะมาเจรจาหว่านล้อมให้ขุนกวนเป็นพันธมิตรกับเล่าปี่ ทำสงครามกับโจโฉเป็นมั่นคงจำจะหยั่งความให้ ประจักษ์เสียก่อนที่ขุนกวนจะออกว่าราชการทั้งจะได้ถือโอกาสนี้ชมขงเบ้งต่อหน้าบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองก่อดั่งไปในตัวหากขงเบ้งเปลืองพล่าในสงครามวาทศิลป์เสียแต่ขั้นนี้แล้ว ก็จะไม่สามารถหักทอนความเห็นที่เดียวเดียวได้เสนอต่อขุนกวนให้สวามิภักดิ์ ต่อโจโฉสืบไปได้

เดี๋ยวเดียวจึงเข้าไปว่ากับขงเบ้งว่า "แต่ก่อนข้าพเจ้าแจ้งว่าอาจารย์สกลหลงอยู่ตำบลเขาโง้งกั้ง เขาเลื่องลือว่ากอปรด้วยสติปัญญามากเหมือนอาจารย์ขวัญต่ง จักเย ยิงจะจริงกระนั้นหรือ" ขงเบ้งเพิ่งเดินทางมาถึงเมืองก่อดั่ง ไม่ทราบความที่เดียวเดียวได้เสนอให้ขุนกวนสวามิภักดิ์ต่อโจโฉ ทั้งเห็นว่าเป็นแขกเมืองมาเยือนแดนก่อดั่งจึงไม่คิดว่าเดียวเดียวจะมีวาระซ่อนเร้นอยู่ในใจ คิดว่าเดียวเดียวยกย่องโดยสุจริต จึงกล่าวตอบโดยถ่อมตัวไปว่า "อันเขาสรรเสริญข้าพเจ้านั้นเป็นแต่ปัญญาภายนอก ซึ่งได้ทำการมาทั้งนั้นก็เหมือนความคิดคนทั้งปวงไม่ยากนัก ถึงผู้ใดจะทำก็ได้ อันปัญญาภายในนั้นใครยังหาล่วงรู้เห็นปรากฏไม่"

ขงเบ้งกล่าวถ่อมตนแต่ภายนอก เป็นนัยว่าที่ทำการสงครามกับโจโฉและเผาทหารโจโฉเสียนั้นเป็นแต่ความคิดอ่านเพียงประมาณ ซึ่งใครๆ ก็ทำได้โดยง่าย หากได้มีความคิดสติปัญญาวิเศษวิโสอะไรไม่ ในขณะที่เดียวกันก็ยังไว้เชิงว่าความคิดอ่านภายในนั้นจะเป็นประการใด ใครเล่าจะรู้ได้ ดังนั้น แม้จะเป็นการถ่อมตนอ่อนข้อให้แต่ภายนอก ส่วนภายในก็ยังดั่งท่าทีถ้อยไว้อย่างเต็มภาคภูมิ ซึ่งแสดงให้เห็น อยู่ในตัวว่าขงเบ้งเองก็มีได้ไว้วางใจว่าเดียวเดียวจะกล่าวความโดยสุจริตใจเท่าใดนัก

เดี๋ยวเดียวเห็นขงเบ้งเจรจาเป็นที่แบ่งรับแบ่งสู้ ไม่รับหรือปฏิเสธว่ามีสติปัญญาความคิดอ่านเสมอด้วยขวัญต่ง จักเย วีรชนผู้มีสติปัญญาลือเลื่องของจีนในอดีตหรือไม่ แต่ก็มีนัยที่ตีความได้เป็นหลายนัย คืออาจตีความได้ว่าขงเบ้งยอมรับว่ามีสติปัญญาเสมอ ด้วยขวัญต่ง จักเยก็ได้ หรือด้อยกว่าก็ได้ แต่ความตอนหลังที่ว่า "อันปัญญาภายในนั้นใครยังหาล่วงรู้เห็นปรากฏไม่" ก็อาจตีความได้ว่าขงเบ้งเห็นว่าตัวเองมีสติปัญญายิ่งกว่าขวัญต่ง จักเย เสียอีกก็ได้

เดี๋ยวเดียวมีรูปร่างค่าขงเบ้งมีความหมายเป็นนัยประการใด แต่ด้วยใจที่คิดจะชมขงเบ้งเสียแต่ต้นจึงเริ่มโหมตขงเบ้งด้วยเชิงชั้นทางการทูตชั้นครูว่า "ข้าพเจ้าได้ยินเขาเลื่องลือว่าเล่าปี่อุตสาหทำความเพียรไปเชิญท่านถึงสามครั้ง จึงได้ตัวท่านมา เล่าปี่มีความยินดีตั้งปลาได้น้ำ มีใจกำเริบคิดการใหญ่หลวงหมายจะทำการเอาเมืองเกงจิ๋วเห็นจะได้เป็นมั่นคงตั้งอยู่ในกำมือ เหมือนจะเอาเสือมาปลงนั่งโดยง่าย เป็นโฉนเมืองเกงจิ๋วจึงกลับไปได้แก่โจโฉเล่า ท่านจะคิดอ่านประการใด"

ขงเบ้งได้ฟังคำเดียวเดียวดังนั้น ก็ประจักษ์แก่ใจในทันทีว่า ที่ตั้งท่าระวางระวังตัวในถ้อยคำครั้งแรกนั้นไม่ผิดเลย คำของเดียวเดียวดังนี้คือการรุกเข้าตีทางการทูตที่หมายจะชมขวัญสกลดขงเบ้งให้จำนน ทั้งเป็นการดูหมิ่นความคิดสติปัญญาของขงเบ้งอยู่ในที่ว่าเสียแรงที่เล่าปี่อุตสาหไปเชิญมาทำราชการด้วยความยากลำบากถึงสามครั้ง เพียงแค่เมืองเกงจิ๋วซึ่งควรจะตกแก่เล่าปี่โดยง่ายก็กลับกลายเป็นตกได้แก่โจโฉ ขงเบ้งจึงคิดว่าเดียวเดียวผู้นี้เป็นขุนนางที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของขุนกวน มีปัญญาหลักแหลมยิ่งกว่าบรรดาขุนนางทั้งปวงของเมืองก่อดั่ง หากไม่เจรจาโต้ตอบให้จนต่อถ้อยคำแล้ว เห็นจะยากต่อการเจรจาหว่านล้อมยุยงให้ขุนกวนรบกับโจโฉ จำจะต้องชมเดียวเดียวให้จำนนเสียก่อน การข้างหน้าก็จะเจรจาว่ากล่าวได้โดยสะดวก

เมื่อคิดดังนี้แล้วขงเบ้งจึงลุกขึ้นจากที่นั่งในตำแหน่งแขกเมือง ออกมายืนกลางห้องโถง เอาพัดขนนกโบกไปมาแล้วว่า "ซึ่งเราจะคิด ทำการเอาแผ่นดินเมืองเกงจิ๋วนี้ง่ายนัก เหมือนหนึ่งกลับฝ่ามือคว่ำแลหงาย จะทำเมื่อใดก็จะสำเร็จเมื่อนั้น ซึ่งเหตุทั้งนี้ก็เพราะนายเราเป็นคนซื่อถือความสัตย์ มิได้ปรารถนาที่จะชิงเอาสมบัติของ แซ่เดียวกัน ไม่กระทำตามคำเราจึงได้ความเดือดร้อน มาน้อยใจด้วยเล่าจึงลุลูกอมมือเชื่อถือถ้อยคำคนสอพลอ เอาเมืองขงหยงไปลอบยกให้โจโฉ โจโฉจึงได้กำเริบทำการใหญ่มาถึงเพียงนี้ แลเล่าปี่นายเรามาตั้งอยู่ ณ เมืองก่อดั่งนั้นก็หวังจะทำการใหญ่หลวงต่อไปอยู่ ซึ่งผู้มีสติปัญญาเป็นประมาณเหมือนท่านจะนี้ ถึงจะบอกให้ที่ไหนจะรู้ ดังเอาแก้วไปทิ้งลงไว้ในดม ก็จะลับรัศมีเสียเปล่า"

ขงเบ้งได้คาดการณ์กระจ่างแจ้งว่าวิสัยนักวิชาการนั้นเป็นพวกรักตัวกลัวตาย เป็นพวกประจบสอพลอ คิดแต่จะเอาตัวรอด ดังนั้น ในขณะที่ขงเบ้งไต่อดสติปัญญาตัวขมเดี่ยวเดี่ยวว่าการที่จะคิดเอาเมืองเกงจิ๋ว เป็นเรื่องง่ายตายประดุจพลีฝ่ามือ แล้วยกย่องสรรเสริญเล่าปี่ว่าเป็นคนซื่อถือความสัตย์

ในขณะที่เดียวกันก็ได้รุดตอบโต้เดี่ยวเดี่ยวด้วยการกล่าวประชดประชันว่าเล่าจ้องได้กอมมือหลงเชื่อถือคนประจบสอพลอ จึงลอบยกเมืองเกงจิ๋วให้แก่โจโฉ ทั้งยังขมเดี่ยวเดี่ยวอย่างหนักหน่วงด้วยว่าที่เล่าปี่มาตั้งอยู่เมืองกังแฮนี้ยังมีแผนการลึกซึ้งยิ่งใหญ่ออยู่ แต่ถึงจะบอกเดี่ยวเดี่ยวก็ไม่วันเช้าใจ

เดี่ยวเดี่ยวได้ฟังคำขงเบ้งรุดตอบโต้อย่างรุนแรงดังนั้น อารมณ์ โกรธก็พลุ่งขึ้น เลือดจืดขึ้นหน้าจนใบหน้าแดงก่ำ แต่สู้ขมใจไว้กล่าวตอบไปว่า "ท่านว่าจะนี้เรากลัวจะไม่แน่นอนเหมือนปากสวนปากก็จะว่าไปทางนี้ เค้าจะเดินทางไปทางอื่นจะผิดกันไป อันขวัญต่ง จักเย นั้นเป็นถึงอุปราช กอปรด้วยสติปัญญา ช่วยท่านบำรุงแผ่นดินพระเจ้าฮั่นวงศ์ ปรานปรามศัตรูให้ราบคาบ บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ก็ควรที่คนจะยกย่องสรรเสริญว่ามีสติปัญญาจริง แลตัวท่านเมื่อยังอยู่เขาโง่งงทั้งนั้นเขาก็เลื่องลือว่ามีปัญญาแลความคิดปรากฏ ดังหนึ่งจะหยั่งรู้ตลอดไปในแผ่นดิน เมื่อเล่าปี่ยังมีได้ท่านมาไว้เป็นที่อุปถัมภ์นั้น จะคิดทำการสิ่งใดก็สำเร็จ แล้วก็ให้มีบ้านเมืองตั้งอยู่เป็นสุขตามวาสนาของตัว บัดนี้ได้ท่านมาไว้เป็นที่ท่านบำรุงแล้ว เห็นว่าการใหญ่หลวงก็สำเร็จได้โดยง่ายด้วยกำลังความคิดของท่าน เหตุไฉนเล่าปี่จึงได้ความเดือดร้อนยิ่งกว่าแต่ก่อนอีกเล่า เทียวหนีโจโฉซุกซ่อนอยู่เหมือนหนูหนีจัน แต่แผ่นดินสักเท่าใบพุทราที่ไม่มีที่ที่จะอาศัย นี่แลหรือเล่าปี่ได้อาศัยความคิดของท่าน ท่านบำรุงช่วยอุปถัมภ์ แลคนทั้งปวงมาสรรเสริญว่าท่านมีปัญญาเหมือนขวัญต่ง จักเย นั้นหาสมไม่ ซึ่งเราว่าทั้งนี้ตามความจริง ท่านอย่าน้อยใจเลย"

เดี่ยวเดี่ยวแรงด้วยอารมณ์โกรธ จึงรุดตอบโต้ขงเบ้งอย่างรุนแรงหนักหน่วง ยกเอาเกียรติภูมิของขวัญต่ง จักเย ขึ้นขมขงเบ้ง อันเป็นเชิงดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างรุนแรงว่าเพราะเหตุที่เล่าปี่ได้ขงเบ้งมาต่างหากจึงได้รับความเดือดร้อน จนแม้แผ่นดินสักเท่าใบพุทราที่ไม่มีที่ที่จะอาศัย ขงเบ้งได้ฟัง ดังนั้น ก็รู้ว่าเดี่ยวเดี่ยวเริ่มมีโทสะสติปัญญาและความคิดที่จะรักษามารยาทได้ถูกบดบังไปด้วยอำนาจแห่งโทสะ จึงกล่าวความปรามาสแซกเมืองอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้ และนี่เท่า กับเป็นการเปิดช่องให้กับขงเบ้งที่จะโต้ตอบอย่างหนักหน่วงรุนแรงเสมอกลับ โดยไม่เสียหายแก่มารยาทของแขกเมืองที่จะกระทำต่อผู้เป็นเจ้าบ้าน

การสัปรยุทธ์ในขั้นนี้ยังคงเป็นขั้นของตัวบุคคลระหว่างตัวขงเบ้งกับเดี่ยวเดี่ยวโดยตรง โดยขงเบ้งได้เริ่มต้นโจมตีด้วยการประณามเล่าจ้องว่าหลงเชื่อคนประจบสอพลอ ซึ่งเป็นเชิงประชดให้กระทบถึงเดี่ยวเดี่ยวโดยตรง ในขณะที่เดี่ยวเดี่ยวก็ได้รุดตอบโต้ว่าตัวขงเบ้งนั้นแหละที่เป็นผู้ทำให้เล่าปี่ต้องเดือดร้อนพ่ายแพ้โจโฉเหมือนหนูหนีจัน แม้แผ่นดินสักเท่าใบพุทราที่ไม่มีที่ที่จะอาศัย การชิงชัยทางการทูตในขั้นนี้จึงเป็นเรื่องที่เดิมพันด้วยศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิระหว่างสองยอดขุนซื่อคือขงเบ้งกับเดี่ยวเดี่ยวโดยตรง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

คมปลายกระบี่ที่สั้นตรง (ตอนที่ 240)

ขงเบ้งเหยียบเท้าก้าวเข้าสู่ศาลาว่าราชการเมืองซีสอง ซึ่งเป็นฐานทัพของขุนกวนก็ถูกกรูโจมตีดด้วยวาทศิลป์ทางการทูตจากยอดที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนของเมืองกังตั้งคือเดี่ยวเดี่ยวอย่างหนักหน่วงรุนแรง โดยมีศักดิ์และศรีของทั้งสองฝ่ายเป็นเดิมพัน

ขงเบ้งได้ฟังคำเดี่ยวเดี่ยวแล้วเห็นว่าเมื่อเดี่ยวเดี่ยวยกเอาขวัญต่ง จักเย อดีตมหาอุปราชครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นวงศ์มาเป็นบรรทัดฐานในการข่มขู่ศักดิ์ศรีและสติปัญญา ดังนั้นแทนที่จะหลบหลีกกระบวนท่าเข้าตีของเดี่ยวเดี่ยวในครั้งนี้ ขงเบ้งกลับเผชิญหน้าโดยตรงโดยไม่หวั่นไหว

ขงเบ้งเอามือป้องปากแล้วหัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวสลับไปว่า "ธรรมดาผู้มีปัญญาน่าพิสดาร แม้จะคิดการสิ่งใดก็ลึกซึ้งผู้มีปัญญาน้อยหาหยั่งรู้ถึงตลอดไม่ อุปมาเหมือนพญาครุฑ แม้จะไปทิศใดก็ย่อมบินโดยอากาศอันสูงสุดสายเมฆ มิได้บินต่ำเสมือนสกนธ์ชาติซึ่งมีกำลังน้อย อันผู้มีสติปัญญาน้อยนั้นก็เหมือนนก ทั้งปวงที่มีกำลังอันน้อย มีอาจบินสูงเสมอพญาครุฑได้ อนึ่งซึ่งคิดทำการใหญ่หลวงและรีบลัดให้สำเร็จโดยเร็วนั้นจะได้หรือ อุปมาเหมือนคนใช้หนัก หมอผู้พยาบาลก็แจ้งอยู่ว่าโรคนั้นจะบรรเทาด้วยยาทุเลาครั้งจะประกอบยาให้กล้า กำลังคนใช้ก็น้อยจะสู้กำลัง ยามิได้ จ้าจะค่อยวางยาทุเลาให้ผ่อนไปแต่วันละเวลา พยายามไปกว่าคนใช้จะถืออาหารได้มากมีกำลังแล้วหมอก็จะประกอบยาให้มิภาชีขึ้นไปกว่าเก่า โรคนั้นก็จะหายแลเมื่อครั้งเล่าปี่

นายเราเสียที่ แก่โจโล ออกจากเมืองยี่หลามาอยู่ ณ เมืองซินเอี้ย ฟังเล่าเปียวนั้นเล่าก็มีทหารเอกแต่กวณดูเดียวหุย จุล่งสามคนนี้ มีทหารเลวก็ไม่ถึงพัน เหมือนหนึ่งคนใช้หนัก อันมาอยู่เมืองซินเอี้ยนั้นไซ้จะปรารถนาตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ที่นั่นก็หาไม่ เป็นจำใจอยู่เพราะหาที่อาศัยมิได้อีกก็เป็นเมืองบ้านนอกผู้คนก็เบาบาง ข้าวปลาอาหาร ก็น้อย แล้วก็มิได้ตั้งใจจัดแจงบ้านเมือง ถึงมาตรว่ากระนั้น ก็ดี เราก็ได้เผาทหารโจโลเสียที่ทุ่งพกบ่อกี่ครั้งหนึ่ง ที่แม่น้ำแปะโหเราก็ได้ไขน้ำให้ท่วมทหารโจโลให้ตายเป็นอันมาก ซึ่งท่านว่าขวัญตงักเกย ดินนั้นก็ยังหาปรากฏว่าได้ทำกลอุบายในการสงครามเหมือนเราไม่ ถึงว่าโจโลได้เมืองซงหยงบัดนี้ก็เพราะเล่าจ้งเอาไปลองบอกให้ฝ่ายเล่าปี่นายเราก็มารู้เห็น

ขณะนั้นแม่นายเรารักความสัตย์จะคิดอ่านชิงเอาเมืองเกงจิวก็จะได้ ที่ไหนจะได้ความเดือดร้อนถึงเพียงนี้ เพราะมีน้ำใจซื่อตรงมิได้คิดเบียดเบียนแก่แต่ด้วยกันจึงได้ความระหกระเหินแล้วเป็นห่วงอาณาประชาราษฎร ทั้งสองเมืองติดตามมา จะทิ้งเสียหนีเอาตัวรอดก็มีได้ โจโลจึงตามมาทันเข้า จึงได้ความลำบากมาอยู่เมืองกังแฮ อันซึ่งน้อยสู้มากมิได้นั้นก็เป็นประเพณีการแพ้และชนะในสงคราม ไซ้จะมีแต่นายเรากี่หาไม่ เมื่อครั้งพระเจ้าฮันโกโจทำศึกก็ยังแพ้แก่พระเจ้าฉุอปาอ่องตั้งหลายครั้งมาภายหลังเอาชัยชนะได้ พระเจ้าฮันโกโจก็ได้เป็นกษัตริย์อันประเสริฐ

เนื้อความทั้งนี้ท่านก็ยอมทราบอยู่ แลท่านนี้แต่จะพูดลบหลู่ผู้อื่น ยกยอตัวว่าดี แม้การมาถึงตัวกลัวจะทำไม่ได้เหมือนปากว่า การร่ายสิ่งจะให้ทำแต่สิ่งเดียวก็จะไม่ได้อีกนานไปเบื้องหน้าจะได้ความอัปยศแก่คนทั้งปวงอยู่"

ขงเบ้งได้ยกเอาผลงานในการเผากองทัพโจโลและในการไขน้ำแม่น้ำแปะโหท่วมทหารโจโลขึ้นแสดงว่านี่คือการคิดอ่านการสงครามที่ขวัญตงักเกย ไม่เคยทำมาแต่ก่อน ทั้งได้บรรยายสถานการณ์ของเล่าปี่เป็นลำดับ ตั้งแต่ครั้งที่ถอยหนีจากเมืองยี่หลาเป็นลำดับมาจนกระทั่งมาตั้งหลักอยู่ที่เมืองกังแฮว่าเป็นประเพณีแพ้ชนะในการสงคราม และเหตุที่เล่าปี่ต้องลำบากอยู่ในวันนี้ก็เพราะดำรงมั่นคงอยู่ในความสัตย์ เป็นการโต้ตอบ การรุกของเตียวเจียวอย่างหนักหน่วงกระฉ่างแจ้ง ทั้งได้ยกแสดงความในประวัติศาสตร์แต่ครั้งพระเจ้าฮันโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นขึ้นเป็นอุทาหรณ์ในการทำสงครามว่าพ่ายแพ้แล้วก็เป็นชนะในภายหลัง ว่าเป็นตัวอย่างของพระมหากษัตริย์อันประเสริฐ แล้วชมกลับเตียวเจียวว่าไร้สติปัญญา การงานร่ายอย่างจะทำให้ดีสักอย่างเดียวยกไม่ได้

เตียวเจียวได้ฟังคำที่กระฉ่างแจ้งโดยลำดับทั้งเหตุผล และ อุทาหรณ์ในประวัติศาสตร์ทั้งปวงที่ขงเบ้งได้ยกขึ้นแสดงดีได้อย่างหนักหน่วงดังนั้นแล้ว ก็มิรู้ที่จะโต้ตอบประการใดได้เพราะในใจ ของเตียวเจียวขณะนี้ก็รู้ดีแก่ตัวเองว่าไม่รู้ที่จะคิดอ่านรับมือกับโจโลประการใด ทั้งๆ ที่ตั้งอยู่ในชัยภูมิอันมั่นคง แลผู้คน เสบียงอาหารก็พร้อม พร้อม เตียวเจียวรู้สึกอัปยศแก่ใจนัก ไม่อาจที่จะโต้ตอบต่อไปประการใดได้ จึงเดินกลับมาตั้งประจำที่เดิม

ฝ่ายยี่หวนซึ่งเป็นพี่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนของเมืองกังตั้งคนสำคัญอีกคนหนึ่งเห็นเตียวเจียวพลาดท่าเสียที่แก่ขงเบ้งในการปะทะด้วยวาทีพิเพียงสองสามกระบวนท่า จึงลุกขึ้นจากที่นั่ง ออกไปยืนอยู่ตรงหน้าขงเบ้งแล้วว่าบัดนี้โจโลก็รื้อทัพใหญ่มีกำลังพลกว่าร้อยหมื่น ประหนึ่งว่าจะเหยียบเมืองกังแฮให้จมไปในพระมหาสมุทร ท่านจะคิดอ่านป้องกันเมืองกังแฮประการใดเล่า

ขงเบ้งเห็นยี่หวนลุกออกมาว่ากล่าว ดังนั้น ก็หันเชิงว่าเป็น การเข้าตีสกัดทางถอยโดยเปิดทางข้างหน้าเข้าสู่หากดากลให้ ขงเบ้งจำต้องเอ่ยปากขออาศัยอยู่กับขุนกวนที่เมืองกังตั้ง หากเป็น ดังนั้น ก็จะเสียเชิงยอดคุณชื่อของเล่าปี่ เพราะการณก็จะกลับกลายเป็นว่าเล่าปี่ ขงเบ้งสิ้นท่า จึงต้องมาขออาศัยอยู่กับขุนกวน ดังนั้นแม้ว่าจะมีวาทีพิคมกล้าประการใด แต่ในทางความเป็นจริงก็คือ ผู้ปราศัยอยู่นั่นเอง

ขงเบ้งอ่านเชิงยี่หวนยอดที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งของเมืองกังตั้งกระฉ่างแล้ว จึงรุกตีไปยังทางที่ยี่หวนสกัดทางถอยโดยไม่ยอมก้าวล่วงไปข้างหน้าตามกลลวงที่ยี่หวนวางไว้ว่า แม้นว่าโจโลจะยกทหารถึงร้อยหมื่น เราก็ดำเนินได้หาหนทางประการใดไม่ เพราะในจำนวนทหาร ร้อยหมื่นของโจโลนี้ ส่วนใหญ่เป็นทหารจับฉ่ายพ่ายแพ้ศึกมาแต่ก่อน ส่วนหนึ่งเป็นทหารบ้านนอกของอ้วนเสี้ยว ที่ไม่มีความเชี่ยวชาญการสงคราม ซึ่งโจโลได้ไว้ในฐานะเป็นเชลยศึก อีกส่วนหนึ่งก็เป็นทหารเมืองเกงจิวของเล่าเปียว ซึ่งเป็นทหารร่อนเร่พเนจร อาสาสมัครเป็นทหารเป็นอาชีพ เพราะมิรู้ที่จะทำมาหากินประการอื่น กองทหารแบบนี้จะปรามภไปโยเล่า

ยี่หวนเห็นขงเบ้งตีฝ่าไปตามทางที่ได้เข้าตีสกัดไว้ ดังนั้น ก็ดีหนุนสาห์ต่อไปด้วยการหัวเราะดังสนั่นเป็นที่เยาะเย้ยขงเบ้ง แล้วว่าท่านดูหมิ่นดูถูกกองทหารของโจโลว่าเป็นทหารจับฉ่าย เร่ร่อน ส่ำสอน ไม่ชำนาญการสงคราม หากเป็นเช่นนั้นการที่เล่าปี่ต้องแตกหนีมาติดจั่นอยู่ที่เมืองกังแฮมิใช่เป็นเพราะพ่ายแพ้แก่ทหาร

จับฉ่าย เร่ร่อน สาสอนกระนั้นหรือ ดังนั้นแล้วยังมีหน้ามาหาคนช่วย และยังโอ้อวดว่าไม่กลัวกองทัพโจโจ ใครเล่าจะเชื่อถือถ้อยคำท่าน

ขงเบ้งเห็นยี่หวนน่นเอาความกลัวไม่กลัวกองทัพโจโจเป็นกำลังหลักในการรุกเข้าตี ทั้งได้ฟังความจากถ้อยคำของเตียวเจียวและยี่หวนแล้ว ก็คาดการณ์ได้ว่าคนเหล่านี้มีความเกรงกลัวกองทัพโจโจ แล้วคิดอ่านให้ขุนกวนสวามีภักดี จึงหวั่นเกรงว่าขงเบ้งมาเมืองกังตั๋งครั้งนี้จะมาพุดจาให้ขุนกวนทำสงครามกับโจโจ ซึ่งผิดกับวัตถุประสงค์ของพวกเขาตัว ดังนั้น ขงเบ้งจึงคิดยกเอาความกลัวขึ้น เป็นกำลังหลักในการตีโต้ยี่หวนต่อไป

ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงว่าที่นายเราเสียที่แตกทัพมาอยู่ที่เมืองกังตั๋งนั้นก็เพราะมีทหารแต่เพียงสามพัน น้อยกว่าน้อยนัก เทียบกันไม่ได้เลยกับกำลังทหารของโจโจ แต่ที่หนีมาอยู่เมืองกังตั๋งนั้นก็เพราะจะหวาดกลัวโจโจก็หาไม่ เพราะได้เตรียมการทำสงครามต่อต้านโจโจต่อไป โดยไม่เคยคิดที่จะอ่อนน้อมยอมเป็นข้าโจโจ แม้แต่สักเลี้ยวความคิดหนึ่ง

เมื่อขงเบ้งป้องกันฝ่ายเล่าปี่ว่าที่แตกหนีมาไม่ใช่เพราะกลัว โจโจแล้ว จึงรุกเข้าใส่ยี่หวนในทันใดว่า "อันเมืองกังตั๋งนี้ผู้คนก็มาก ทหารก็พร้อมพร้อม ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์แล้วทะเลก็คั่นอยู่ คับขันมั่นคงกว่าเมืองซินเอี้ยอีก เหตุใดจึงคิดอ่านกันแต่จะให้นายของตัวไปอ่อนน้อมโจโจเล่า หากมีความละเอียดไม่ ที่ว่านายเรากลัวโจโจนั้นเมื่อพิเคราะห์ดูก็เห็นประหนึ่งจะกลัวน้อยกว่าท่านอีก"

ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำก็จึงไปทำหน้าที่ของยี่หวน ยี่มน้อย ๆ ที่ริมฝัปกเป็นที่ยะเยยเหยียดหยัน จากนั้นจึงกราบสาวยดาไปยังบรรดาแม่ทัพนายกองของเมืองกังตั๋งซึ่งชุมนุมอยู่ในที่นั้น เป็นที่ถามความในใจว่าวิสัยขุนศึกแห่งกังตั๋งจะพลอยยอมจำนนขอเป็นข้าของโจโจเหมือนกับความคิดของที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนกระนั้นหรือ

ในขณะที่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งหลายสบตาขงเบ้งแล้วต่างจ้องมองด้วยสายตาที่ชื่นชมเป็นที่เห็นด้วยกับขงเบ้งที่จะต้องทำสงครามต่อสู้กับโจโจนั้น ยี่หวนถูกรุกด้วยวาทศิปรุนแรงเกินกว่าความคาดคิด มิเห็นทางที่จะถอยหรือโต้ตอบประการใดต่อไปได้ จึงสงบถ้อยคำแล้วถอยกลับมานั่งประจำที่อีกคนหนึ่ง

ฝ่ายโปเจ้าที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนคนสำคัญของเมืองกังตั๋งอีกคนหนึ่งเห็นยี่หวนยอมจำนนด้วยการปะทะฝัปกกับขงเบ้งเพียงสองกระบวนท่าก็ลุกขึ้นจากที่นั่งออกมายืนอยู่กลางห้องโถงเบื้องหน้า ขงเบ้ง ดีฝัปกเล่นสำนวนประชดขงเบ้งในทันทีว่า "ท่านนี้ได้เรียนพุดมาแต่สำนักโซจัน เตียวอี้หรือ ท่านมาว่ากล่าวทั้งนี้หวังจะเกลี้ยกล่อมชาวเมืองกังตั๋งให้ปลงใจหรือ"

อันโซจัน เตียวอี้ นั้น เป็นปราชญ์แห่งวาทศิปปิในยุคเลียดก๊ก ซึ่งเป็นยุคก่อนที่จิ้นซีฮ่องเต้จะได้รวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง กิตติศัพท์และความปรีชาสามารถในวาทศิปปิและเชิงชั้นทางการทูตของโซจันและเตียวอี้เกริกก้องเป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คนทั้งแผ่นดิน และเป็นที่เล่าลือต่อมาหลายร้อยปี แต่สิ่งหนึ่งซึ่งไม่ปรากฏในกิตติศัพท์เล่าลือนั้นก็คือ โซจันและเตียวอี้หาได้มีความปรีชาสามารถ แต่เฉพาะเชิงชั้นทางการทูตเท่านั้นไม่ หากยังมีความปรีชาสามารถทางด้านการบริหาร การปกครอง และทางการทหารยากที่จะหาผู้ใดเสมอเหมือนอีกด้วย

ขงเบ้งคาดคะเนว่าโปเจ้าเป็นนักวิชาการที่เก่งแต่ดารา หาได้รู้ความนัยนหลังครั้งประวัติศาสตร์และเกียรติประวัติของโซจันเตียวอี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนไม่ ดังนั้นเมื่อโปเจ้ายกเอาโซจัน เตียวอี้ขึ้นมาเป็นหลักในการเยาะเย้ยถากถางว่าขงเบ้งเป็นแต่เด็กพุด หาสติปัญญาในเรื่องอื่นๆ มิได้ ขงเบ้งจึงกำหนดแผนการยุทธยกเอาความสามารถและเกียรติประวัติอันลือลั่นของโซจันเตียวอี้นั่นเองเข้าตีทำลายล้างการโจมตีของโปเจ้า

ขงเบ้งกำหนดแผนการแมนยาดังนี้แล้ว จึงหันไปเผชิญหน้ากับโปเจ้าแล้วว่า "ท่านรู้แต่ว่าโซจัน เตียวอี้เป็นคนช่างพุด อันสติปัญญาความคิดของโซจัน เตียวอี้ นั้น จะคิดอ่านกว้างขวางประการใดนั้นท่านหาไม่รู้ ท่านเจรจาตั้งนี้เหมือนคนครึ่งคน เพราะไม่รู้ไม่ตลอด ด้วยโซจันนี้ได้เป็นอุปราชถึงแปดเมือง เตียวอี้เล่าก็ได้เป็นอุปราชถึงสองแผ่นดิน คนทั้งสองนี้ก็มีปัญญาอันสามารถช่วยท่านบำรุงแผ่นดินให้ราบคาบด้วย อนึ่งก็แก้กลลวงในการสงคราม และท่านมานินทาว่าเป็นคนช่างพุดนั้นหาควรไม่ อันตัวท่านไต่ยืนแต่ชาวโจโจเท่านั้นยังกลัวตัวสั่นอยู่ ปลอบให้นายออกไปหาข้าศึก ไม่วายปาก ร้อยยังจะมาตีเตียนท่านผู้อื่นเล่า"

โปเจ้าเป็นหนึ่งในขุนนางฝ่ายพลเรือนของขุนกวนที่สนับสนุน ความคิดของเตียวเจียวให้ขุนกวนยอมอ่อนน้อมสวามีภักดีกับโจโจ โดยที่ไม่เคยคิดจะต่อสู้หรือรักษาแผ่นดิน ได้ฟังคำขงเบ้งก็อึ้งในใจนัก ทั้งประวัติของโซจัน และเตียวอี้ที่ขงเบ้งยกขึ้นแสดงนั้นเป็นเรื่องราวละเอียดอันปรากฏในพงศาวดารแต่อดีต ซึ่งโปเจ้าก็มีรู้

ความ จึงมีรู้ที่จะต่อถ้อยร่อยคำกับขงเบ้งประการใดต่อไปได้ ไปเจ้าจันนต่อถ้อยคำดังนี้แล้วจึงถอยกลับมานั่งในที่เดิม

ซีหองที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนของเมืองกังตั๋งอีกผู้หนึ่ง เห็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่เสียที่ต่อขงเบ้งต้องสงบปากสงบคำ จึงคิดที่จะสร้างเกียรติภูมิไว้ประดับตัว ดังนั้นซีหองจึงลุกขึ้นแล้วตั้งคำถามเอากับขงเบ้งว่า โจโฉนี้เป็นใครท่านรู้จักหรือไม่

คำถามของซีหองผู้นี้แม้ว่าจะเห็นเป็นเรื่องคำถามง่าย ๆ แต่ความจริงกลับกลายเป็นเรื่องลึกซึ้ง เพราะนี่คือกลลวงทางการทูตที่มีเป้าหมาย ให้ขงเบ้งจำต้องยอมรับนับถือตามความเป็นจริงว่าโจโฉผู้บัญชาการทัพหลวงที่กรีธาทัพใหญ่มาตั้งมั่นอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีบัดนี้นั้น คือผู้ถือรับสั่งตามพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ปราบปรามศัตรูแผ่นดินผู้ก่อการกบฏเพื่อรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ดังนั้น ผู้ใดขัดขืนยอมได้ชื่อตามกฎหมายในขณะนั้นว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ซึ่งซีหองคาดหวังว่าขงเบ้งจะไม่สามารถปฏิเสธฐานะและความจริงที่โจโฉเป็นอัครมหาเสนาบดีในพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ และเมื่อนั้นก็เท่ากับว่าเล่าปี่เป็นฝ่ายกบฏที่โจโฉมีความชอบธรรมที่จะปราบปราม ในขณะที่ขงเบ้งยอมเป็นธรรมเนียมประเพณีที่ขุนกวนซึ่งเป็นเจ้าเมืองของหัวเมืองในราชวงศ์ซันจะอ่อนน้อมสวามิภักดิ์โดยไม่เสียศักดิ์และศรีแต่ประการใด

คำถามที่ง่ายและสั้นเช่นนี้แท้จริงกลับหนักหน่วงลุ่มลึกยิ่งกว่าถ้อยคำของบรรดาที่ปรึกษาก่อน ๆ ของขุนกวน เพราะนี่คือสอวตวิชาวาระบีข้อที่สามที่ปลายคมกระบี่ต้องถึงที่หมายด้วยระยะทางที่สั้นตรงที่สุดนั่นเอง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

สยบนักวิชาการเต๋ายุ้ย (ตอนที่ 241)

คมปลายกระบี่แห่งลิ้นคำคนของซีหองที่เกิดจากการตั้งคำถามสั้นๆ ง่ายๆ ว่า "โจโฉนั้นเป็นผู้ใด ท่านแจ้งหรือไม" ได้พุ่งเข้า จ่อคอหอยของขงเบ้งโดยไม่ทันตั้งตัวเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น แต่ผู้เรื่องปัญญาแจ้งฟ้าจบดินแบบจูกัดเหลียง-ขงเบ้งนี้ ไหนเลยจะเป็นแค่มือกระบี่ธรรมดา หากเป็นเซียนกระบี่ที่บรรลุแล้วซึ่งวิชาใหม่ฟ้าอันคงกระพัน คงทนต่อความคมกล้าแห่งอาวุธทุกชนิด โดยเฉพาะคมคำคน

ขงเบ้งรู้สถานการณ์เป็นอันดี จึงสะบัดกระบี่ด้วยลิ้นคำคนอันคมกริบ ปิดปลายคมแห่งวาจาของซีหองซึ่งหน้าตรงๆ ว่า "โจโฉนั้นเป็น ศัตรูพระเจ้าเหี้ยนเต้ ใครๆ ก็แจ้งอยู่สิ้น เหตุใดท่านจึงมาถามดังนี้" ขงเบ้งไม่กล่าวถึงฐานะทางราชการของโจโฉที่ดำรงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีในพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่กลับตอบโต้ด้วยพฤติกรรมของโจโฉที่ปฏิบัติต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ อันเป็นพฤติกรรมของทรราช มีลักษณะเป็นศัตรูต่อราชสมบัติ แล้วตั้งความกังขาสงสัยเอากับซีหองว่า เหตุใดจึงมาตั้งคำถามในลักษณะนี้

นี่คือการวางกลลวงให้ซีหองต้องตกลงในหลุมพราง เพราะถ้าหากซีหองได้อธิบายสร้างความชอบธรรมให้แก่โจโฉแล้ว ก็เท่ากับทำลายความชอบธรรมของแคว้นกั๋งตั้งที่จะต่อสู้ทำสงครามกับโจโฉต่อไป ทั้งจะทำให้ตัวซีหองกลายเป็นผู้ยกย่องศัตรูราชสมบัติ และจะสิ้นความชอบธรรมแต่บัดนั้น

ซีหองไม่รู้กลการทูตของขงเบ้ง จึงกล้าเข้าสู่บ่วงกลตอบขงเบ้งว่า "ตั้งแต่พระเจ้าฮั่นโกโจได้เสวยราชสมบัติแผ่นดินเป็นสุขมาช้านาน บัดนี้ถึงกำหนดแผ่นดินเป็นจลาจล โจโฉก็ปราบปรามขอบเขตอาณาให้อยู่ในอำนาจของตัวได้ถึงสองส่วนแล้ว เล่าปี่นายท่านมิได้รู้จักลักษณะการ ควรหรือจะคิดต่อสู้โจโฉนั้น เหมือนเอาไข่ไปกระทบหินก็จะเป็นอันตรายไปเอง"

ซีหองแม้หลงกลแต่ก็ยังสงวนเชิงมิได้เอ่ยปากแสดงความชอบธรรมของโจโฉในการครองอำนาจรัฐ คงแสดงด้านอำนาจของโจโฉที่สามารถปราบปรามหัวเมืองต่างๆ จนราบคาบไปแล้วถึงสองในสามส่วน ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงรุกซีหองให้ตกลงในบ่วงกลต่อไปว่า "ท่านว่าจะนิยมชอบ อันเล่าปี่นายเราคิดอ่านทำการทั้งนี้เพราะมีความกตัญญูต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ เห็นว่าโจโฉเป็นศัตรูแผ่นดิน จึงเจ็บร้อน เพื่อจะสนองคุณเจ้า แล้วตัวท่านก็เป็นข้าแผ่นดินอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ไม่มีความภักดีต่อเจ้ากลับเห็นชอบด้วยศัตรูแผ่นดิน หามิความกตัญญูไม่ จะมาถือเอาว่าการแผ่นดินจะสาบสูญนั้นจะได้หรือ คำข้อนี้ท่านอย่าเผลอตอบไปเลยเราไม่ขอไต่ถาม"

ชีหองถึงอย่างไรก็ยังคงเป็นนักวิชาการ แม้ว่าจะเป็นนักวิชาการ ประเภทบัณฑิตเด้าหัวก็ตามที่ ดังนั้นความ
สำนักในผิดชอบชีวิตและความถูกต้องชอบธรรมจึงยังคงหลงเหลืออยู่ในจิตใจ ครั้นได้ฟังคำขงเบ้งที่มั่นคงอยู่
ด้วยธรรมเนียมประเพณีที่ข้าแผ่นดินต้องภักดีต่อพระมหากษัตริย์ และถูกขงเบ้งกล่าวหาว่าไม่รู้จักรองด้วย
พระมหากษัตริย์ นับว่าเป็นคนนอกตัญญูก็อับจนต่อถ้อยคำ และรู้สึกอับยศอดสูยิ่งนัก จึงเจรจาต่อไปมิได้แล้ว
ถอยกลับมาที่นั่งเดิม

ฝ่ายลกเจ็กซึ่งเป็นขุนนางที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนอีกผู้หนึ่ง เห็นเพื่อนขุนนางด้วยกันถูกตั้งต้องถอยร่นกลับมา
นั่งในที่เดิมก็เห็นเป็นโอกาสที่จะแสดงภูมิปัญญาความสามารถในเชิงวาทศิลป์ให้ปรากฏ เมื่อคิดดังนี้แล้วลก
เจ็กจึงลุกเดินจากที่นั่งตามตำแหน่งออกไปว่ากล่าวกับขงเบ้งว่าตัวข้าพเจ้านี้ชื่อลกเจ็ก เป็นขุนนางเมืองกังตั๋ง
ได้ฟังคำท่านแล้วเห็นชอบกลอยู่ จะใคร่ขอถามความท่านสักคำหนึ่งว่า "อันโจโฉนี้มาตรวจท่าหาขายข้าว แอบ
รับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ เทียวปราบปรามบ้านเมืองทั้งปวงให้แผ่นดินเดือดร้อนก็จริง แต่ว่าโจโฉนี้เป็นเชื้อสาย
ของโจโฉผู้เป็นอุปราช มาแต่แผ่นดินก่อน อันเล่าปี่นี้เป็นเชื้อกษัตริย์กระเซ็นกระสายพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นเรา
ไม่รู้ แฉ่งแต่ว่าตระกูลของเล่าปี่นั้นเป็นคนอนาถา ตัวเล่าปี่เล่าก็เป็นแต่คนทอเสื่อขาย ควรหรือจะมามองอาจไม่
คิดเจียมตัว และต่อสู้อันโจโฉนั้นเราไม่เห็นด้วย"

ลกเจ็กเห็นเพื่อนขุนนางกล่าวโต้ตอบกับขงเบ้งด้วยเหตุและผลประการต่างๆ แล้วต่อสู้อภัยคำของขงเบ้งมิได้
จึงเห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับฐานะและตระกูลที่โจโฉเป็นถึงทายาทของมหาอุปราชในแผ่นดินก่อนนั้นเด่นชัด
สามารถจะชมฐานะและตระกูลของเล่าปี่ได้ถนัดมือ แล้วขงเบ้งคงจะไม่สามารถแสดงเหตุผลหักล้างกลบ
เกลื่อนให้เป็นอื่นไปได้ ดังนั้นจึงยกเอาเรื่องฐานะและตระกูลเป็นประเด็นหลักรุกเข้าตีขงเบ้ง

ขงเบ้งพอได้ยินชื่อขุนนางหนุ่มเมืองกังตั๋งที่ลุกขึ้นจากที่ออกมายืนอยู่กลางห้องโถงกล่าวความดังนั้น
เหตุการณ์ที่เล่าลือเกี่ยวกับตัวลกเจ็กเมื่อครั้งอยู่ในวัยเด็ก แล้วเข้าไปในงานเลี้ยงที่อ้วนสุดจัดขึ้นก็ย้อนกลับเข้า
สู่ห้วงความคิดและความทรงจำอย่างแจ่มแจ้ง

ดังนั้นเมื่อลกเจ็กยกประเด็นเรื่องฐานะและตระกูลระหว่างโจโฉกับเล่าปี่ขึ้นเป็นข้อโจมตี ขงเบ้งจึงกุมเอา
ประเด็นเดียวกันนี้รุกตอบ โดลกเจ็กอย่างหนักหน่วงในทันใดว่า "ท่านนี้หรือชื่อว่าลกเจ็ก เมื่อยังเป็นเด็กอยู่นั้น
ลักลอบเขาเอาไปให้มารดา นั่งลงเถิดเราจะเจรจาด้วย ซึ่งท่านนับถือโจโฉว่าเป็นเชื้อสายของโจโฉก็จริง แต่
โจโฉนั้นเป็นคนกตัญญูสัตย์ซื่อต่อเจ้าปรากฏมาแต่ก่อน อันโจโฉนี้เป็นคนเสียชาติเสียตระกูล มิได้ประพาด
ตามประเพณีปฎายายาย ทำให้ผิดจากตระกูลของตัว ซึ่งจะนับถือว่าดีนั้นก็แต่คนพาลเหมือนหนึ่งท่าน อันเล่าปี่
นายเรานั้นก็เป็นเชื้อสายพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ท่านบำรุงให้ยศถาบรรดาศักดิ์ คนทั้งปวงก็รู้อยู่ เหตุไฉน
ท่านจึงว่าเป็น คนอนาถา ถึงมาตรวจว่าเป็นคนทอเสื่อขายก็อื่กก็ดี อันนี้ประเพณีเป็นที่ห้ามหาภินจะอับอายเป็น
กระไรนักหนา ฝ่ายพระเจ้าฮั่นโกโจ นั้นเล่าก็มีไชเป็นเชื้อพระวงศ์มา แต่ก่อนก็เป็นแต่พันนายบ้าน แต่ กอปรไป
ด้วยความเพียรก็ได้เป็นกษัตริย์อันใหญ่จึงได้สืบพระราชวงศ์เสวยราชสมบัติมาตราบเท่าทุกวันนี้ ท่านจะมา
ประมาทเล่าปี่นายเรานั้นหาควรไม่ ตัวท่านเป็นเด็กยังมีสินกลั่นน่านม จะมาอวดรู้กว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยจาละสาปไป
เลย"

ลกเจ็กไม่คาดคิดว่าขงเบ้งจะรู้ความหลังครั้งก่อนแต่ครั้งตัวอยู่ในวัยเด็ก ได้เข้าไปในงานเลี้ยงที่อ้วนสุดจัดขึ้น
แล้วลักลอบจากงาน เลี้ยงจนถูกจับได้ ครั้นถูกไต่สวนก็รับสารภาพ แต่อ้างว่าที่ลักลอบนั้นมิได้มีเจตนาคิดเป็นโจร
เป็นแต่รำลึกถึงคุณมารดาจึงลักลอบเพื่อจะเอาไปให้มารดา พนักงานเจ้าหน้าที่สอบสวนเกิดความสงสารจึง
ปล่อยตัวไป ครั้นถูกขงเบ้งกล่าวเลืความหลังขึ้นต่อหน้าบรรดาเพื่อนขุนนางดังนี้ก็รู้สึกละอายใจ และได้รับความ
อับยศเป็นอันมาก ทั้งถ้อย คำที่ขงเบ้งเจรจาโต้ตอบล้วนเป็นความจริงที่ใครๆ ก็รู้กันทั่วไป แม้ ลกเจ็กเองก็รู้
กระจ่าง จึงสันคำที่จะต่อถ้อยวาจากับขงเบ้งอีกต่อไป ลกเจ็กได้ความอับยศดังนี้จึงก้มหน้าถอยกลับมาที่นั่งใน
ที่เดิม

ฝ่ายเหยียนจั่นซึ่งเป็นขุนนางตำแหน่งที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนอีกคนหนึ่ง เห็นบรรดาเพื่อนขุนนางต่อถ้อยร้อยคำ
สู้ขงเบ้งมิได้ ต่างถูกตั้งใจจนต้องสงบปากสงบคำแล้วถอยกลับมาที่นั่งอยู่ในตำแหน่งที่เดิมก็คิดว่าเพื่อนขุนนาง
เหล่านั้นยกความขึ้นเจรจาในเรื่องการเมือง การปกครอง และตระกูลฐานะ ซึ่งคงเป็นเรื่องที่ขงเบ้งรอบรู้และ
ถนัดจัดเจน ดังนั้นจึงต่อสู้ด้วยขงเบ้งมิได้ หากได้ยกประเด็นเกี่ยวกับบทกฏหมายอันเป็นราชบัณฑิตขึ้นว่ากล่าวแล้ว
ขงเบ้งอาจจะไม่ล่งรู้กระจ่างแจ้ง คงจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง

เหยียนจั่นคะเนการดังนี้แล้วจึงลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปกลางห้องโถงบ้าง คำนับขงเบ้งเป็นที่อ่อนน้อมตาม
ธรรมเนียมแล้วว่า อันวาจาที่ท่านกล่าวทั้งนี้ล้วนเป็นเรื่องที่โต้เถียงกันไปได้ในประการต่างๆ สุดแท้แต่โวหาร

ของผู้ใดจะมีอาหารกว่ากัน หาเป็นแก่นสารไม่ เขียมจันตำหนิการยกเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ตอบโต้กันมาว่าไร้สาระแล้วจึงถามขงเบ้งต่อไปว่า ในการปกครองบ้านเมืองนั้นท่านอาศัยคัมภีร์บทกฎหมายประการใด

ขงเบ้งมองไปทางเขียมจัน ครั้นได้ฟังคำของเขียมจันแล้วจึงเข้มมองเขียมจันตั้งแต่หัวจรดเท้า ในใจก็คิดว่าเขียมจันเจรจา ความทั้งนี้ช่างไร้สาระแก่นสารยิ่งกว่าบรรดาขุนนางทั้งปวง ทั้งไม่เกี่ยวกับเรื่องราวการศึกสงครามที่กองทัพโจโฉก่ด้นอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีแม่น้ำน้อย แต่หากไม่ตอบถ้อยสั้งสอนเขียมจันเสียบ้างแล้ว เขียมจันก็จะสำคัญผิดในตัวเองไปมากกว่านี้

ดังนั้นขงเบ้งจึงโต้เขียมจันกลับไปว่า "ซึ่งท่านจะให้ฉันเอาก้อย คำอันคนโบราณแต่งไว้ไพเราะอยู่แล้วมาเจรจานั้นหาไม่ใคร่นับถือไม่ ด้วยเป็นคนลอกกาท่ารา ถ้าท่านตีมีปัญญาก็จะผ่อนผัน ด้วยความคิดของตัว ถึงจะทำการณรงค์สงครามก็อาศัยปัญญาเป็นปัจจุบัน จึงจะแก้ไขเอาชัยชนะได้ ซึ่งท่านผู้มีสติปัญญาแต่ก่อน ได้ช่วยท่านบำรุงแผ่นดินนั้น ไซ้จะเอาตำรามาทางดึกหาไม่ อันตัวท่าน เหล่านี้ก็ดี แต่มีกระดากกับพู่กัน ตกแต่งถ้อยคำพูดเล่นตามสบาย"

เขียมจันถูกขงเบ้งรุดตอบโต้ตรงกับจุดอ่อนที่มีอยู่ในใจแบบนักวิชาการคือนอกจากกาท่าราซึ่งมีอยู่เต็มหัวแล้วไม่มีความคิดอ่านหรือข้อคิดเห็นอันใดที่เป็นส่วนตัวก็อ้างอยู่ ในขณะที่มีรู้ที่จะทำประการใดนั้น ก็ได้ยินเสียงเพื่อนขุนนางที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งคือเตียตก ดังมาแต่ข้างหลังว่าความอันขงเบ้งท่านเจรจาข้างวางก้ามใหญ่ โดรวาทว่าการใดในแผ่นดินก็รู้กระจ่างทำให้ได้รับสิทธิ์บริบูรณ์ไปทั้งสิ้น ข้าพเจ้าเกรงว่าเวลาทำเข้าจริงจะไม่เหมือนดังที่ปากว่า เมื่อนั้นตัวข้าพเจ้าถึงแม้จะเป็นผู้น้อย เอาการงานอันใดมิได้ก็จะพลอยหัวเราะเยาะเอาได้ เขียมจันได้ยินเสียงเตียตกจึงรู้สึกประหนึ่งมวยที่กำลังถูกชกล้มลงกับพื้น แล้วได้ยินเสียงระฆังช่วยก็ตั้งใจ รีบถอยกลับมาที่นั่งที่เดิม สวมกับเตียตกซึ่งลุกเดินออกจากที่เข้ามาแทน

ขงเบ้งได้ยินเสียงเตียตกก็มองผ่านเขียมจัน เห็นเตียตกเดินออกมา แต่ถ้อยคำอันเตียตกเจรจาล้วนนั้นก็หาแก่นสารอันใดมิได้ แต่เนื่องเพราะขงเบ้งประสงค์ที่จะแสดงภูมิปัญญาให้ปรากฏไว้แก่ขุนนางเมืองกังตั้งจึงย้าคำของเตียตกยอมรับเสียตรงๆ ว่าตัวเตียตกนั้นเป็นคนเอาการมิได้ แล้วว่า "อันลักษณะคนเอาการมิได้นั้นมีสองประการ อันคนเอาการมิได้ที่ดีนั้นก็ย่อมประกอบด้วยความสามารถสูง การกระทำการสนอง คุณเจ้าโดยสุจริตตามสติปัญญา แล้วก็มียศฐาได้ลบหลู่ผู้อื่น ซึ่งเอาการมิได้ที่ชั่วนั้นก็เจรจาโจกเจกเล่น การสักสิ่งหนึ่งก็ทำมิเป็น คนจำพวกนี้ก็ได้ชื่อว่าชั่วนัก ซึ่งท่านจะเก็บเอาคำคนโบราณมาเจรจา ด้วยเรานั้นจะประโยชน์อันใดเราหาต้องการไม่"

ขงเบ้งไม่เพียงกล่าวโจมตีเตียตก โดยย่อนคำที่เตียตกกล่าวขึ้น เองว่าเป็นคนที่เอาการมิได้ และได้แสดงถึงลักษณะคนที่เอาการมิได้ ว่ามีอยู่สองประเภท คือประเภทที่เอาการมิได้แต่ยังเป็นคนดี กับประเภทที่เอาการมิได้แต่เป็นคนชั่ว ขงเบ้งได้กระหน่ำตีเตียตกว่านอกจากเป็นคนที่ไม่เอาการมิได้แล้ว ยังเป็นคนเอาการมิได้ประเภทที่เป็นคนชั่วอีกด้วย เตียตกได้ยินคำขงเบ้งก็อดสูใจนัก มีรู้ที่จะโต้ตอบประการใด จึงถอยกลับเข้ามาที่นั่งที่เดิม

ในขณะนั้นบรรดาขุนนางที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนที่ต่างคนต่างถอยกลับมา นั่งตามที่ประจำตำแหน่งตัว ให้รู้สึกอับยศและอับจนถ้อยคำ ได้แต่ก้มหน้านั่งแล้วมองตากันปริบๆ

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงเดินกลับไปนั่งที่สำหรับแขกเมืองดังเดิม แล้วเอาพัดขนนกโบกไปมา ทำที่เป็นทองไม่รู้ร้อน ในขณะที่ขงเบ้งและบรรดาที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนกำลังโต้ตอบกันอยู่นั้น โลซกเกรงว่าบรรดาที่ปรึกษาเมืองกังตั้งจะกลุ้มรุมโต้เถียงจนขงเบ้งรับมือไม่อยู่ จึงวิตกว่าความปรารถนาที่จะให้เมือง กังตั้งทำสงครามกับกองทัพโจโฉโดยมิยอมอ่อนน้อมจะเสียการไป โลซกจึงรีบออกไปทางด้านนอกเพื่อแสวงหาขุนนางเหล่าทหารอันเป็นที่เกรงใจของบรรดาขุนนางทั้งปวง

โลซกเดินไปสวนกับอุยกายขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารซึ่งรับราชการเมืองกังตั้งตั้งแต่ครั้งขุนเกียน กำลังเดินจะเข้ามาที่ศาลาว่าราชการ สองขุนนางจึงคำนับทักทายกันตามอย่างธรรมเนียม แล้วโลซกจึงปรารภความทั้งปวงให้อุยกายทราบ อุยกายทราบความแล้วจึงเดินเข้ามาที่ศาลาว่าราชการพร้อมกับโลซก พอเดินมาใกล้ประตูห้องโถงนอกของศาลาว่าราชการ ก็ได้ยินเสียงการโต้ตอบระหว่างขงเบ้งกับขุนนางที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือน อุยกายจึงร้องตะโกนเข้ามาด้วยเสียงอันดังว่า "เหลวไหลแท้ๆ เหลวไหลแท้ๆ"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เผชิญหน้าพญาพิชัยแห่งแควงซี (ตอนที่ 242)**

ยุทธนาการทางการทูตระหว่างยอดขุนชื่อของเล่าปี่คือจุดเคลือบเงา-ขงเบ้ง กับเหล่าขุนชื่อของซุนกวน ตั้งแต่เตียวเจียวเป็นลำดับไปจนถึงเตียตก แม้ว่าจะมีลักษณะเป็นมวยหมู่ที่เหล่าขุนชื่อของซุนกวนเรียงหน้าเข้าตีอย่างต่อเนื่องก็ตาม แต่ขงเบ้งก็สามารถรับมือและการابلงได้อย่างราบคาบ

พลันที่เสียงตวาดของอุยกายดังขึ้น สายตาของทุกคนในห้อง โถงหน้าของศาลาว่าราชการได้หันไปมองที่เจ้าของเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน เห็นอุยกายเดินข้ามธรณีประตูเข้ามาในห้องโถงหน้าแล้วตวาดใสบรรดาที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนของซุนกวนว่าพวกท่านช่างไร้มารยาทต่อแขกเมือง ทำให้เสื่อมเสียเกียรติภูมิของนายเรายังนักร

อุยกายได้กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังต่อไปว่ายามนี้เป็นหน้าศึก กองทัพโจโฉอันมหิมาคมมาตั้งอยู่ปากข้างเหนือของแม่น้ำแควงซี ขอบที่ทุกคนจะได้คิดอ่านปกป้องรักษาแคว้นกั๋งตั้งให้รอดปลอดภัย ไยจึงมาตีถ้อยร้อยคำกันด้วยเรื่องเหลวไหลไร้สาระดังนี้

อันอุยกายผู้นี้เป็นยอดขุนพลคนเก่าแก่ของแคว้นกั๋งตั้ง เข้าร่วมการกับซุนเกี้ยนตั้งแต่เพิ่งเริ่มก่อร่างสร้างตัวจัดเป็นขุนพลสามแผ่นดินและเป็นขุนนางทหารชั้นผู้ใหญ่ รับผิดชอบดูแลสั่งเสียบึงอาหารทั้งหมดของแคว้นกั๋งตั้ง เป็นขุนนางฝ่ายทหารที่ซุนกวนและเซียวศัตรุกล "ซุน" ทุกคนต่างให้ความไว้วางใจและเกรงอกเกรงใจ ดังนั้นโดยฐานะและศักดิ์ศรีของอุยกายจึงสูงส่งและเหนือกว่าบรรดา ขุนนางทั้งปวง ครั้นอุยกายออกหน้าว่ากล่าวดังนี้ บรรดาขุนนางทั้งปวงในที่นั้นจึงต่างพากันเจี๊ยบเสียงและก้มหน้านิ่งอยู่

อุยกายเห็นบรรดาขุนนางเมืองกั๋งตั้งอยู่ในความสงบแล้ว จึงเดินตรงเข้าไปที่ขงเบ้งพร้อมกับโลซก คำนับขงเบ้งแล้วว่าข้าพเจ้าได้ฟังถ้อยคำของท่าน แม้ว่าจะเป็นเพียงบางส่วนแต่ก็ได้สัมผัสถึงภูมิปัญญาอันลึกซึ้ง เป็นที่เลื่อมใสของข้าพเจ้ายิ่งนัก วาจาอันเปี่ยมด้วย ประโยชน์และมีคุณค่าของท่านจะนี่ยอบที่จะเก็บไว้ว่ากล่าวกับซุนกวนนายของข้าพเจ้า หากควรที่จะเปลื้องน้ำลายได้เถียงกับคนอื่นไม่

อุยกายกล่าวกับขงเบ้งอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา แม้ว่าจะมีท่าทีขึ้นขมขื่นก็กลับแฝงไว้ด้วยลักษณะที่ติดังอยู่ด้วย ขงเบ้งได้ฟังคำอุยกายแล้ว เห็นว่าหากจะไม่ชี้แจงให้เข้าใจ อุยกายก็จะหลบหลู่เอาได้ในภายหลัง ทั้งเห็นว่าหากทำความเข้าใจกับคนผู้นี้แล้วก็อาจเกิดประโยชน์ในการเจรจาความเมืองในเบื้องหน้า

ดาร์ดังนี้แล้วขงเบ้งจึงว่า สถานการณ์อันเป็นไปในบัดนี้ยังมีหลายท่านไม่ทราบตามความเป็นจริงจึงสนใจได้ถามเอากับข้าพเจ้า ถ้าหากไม่ชี้แจงให้แจ้งแก่ใจแล้ว ความสำคัญผิดคิดสงสัยก็จะดำรง อยู่เรื่อยไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจที่ถูกต้องให้เกิดขึ้น

อุยกายฟังคำขงเบ้งแล้วมีท่าทีเห็นด้วย จากนั้นจึงคำนับเชิญขงเบ้งเพื่อจะเข้าไปพบกับซุนกวนที่ห้องโถงด้านใน ขงเบ้งรับคำนับอุยกายแล้วลุกเดินตามอุยกายผ่านประตูกลางเข้าสู่ห้องโถงกลางของศาลาว่าราชการ พอพ้นประตูเข้าสู่ห้องโถงกลาง ขงเบ้งเห็นจุดกั๋งกั๋งใหญ่ยืนรออยู่จึงตรงเข้าไปคำนับตามธรรมเนียม และโอภาปราศรัยถาม ไต่ถามประสาณองพี จุดกั๋งกั๋งไม่ทราบข่าวคราวทางครอบครัวจึงสอบถามความกับขงเบ้งว่าบัดนี้ครอบครัวทางบ้านเป็นสุขสบายดีหรือ

ขงเบ้งแจ้งให้จุดกั๋งกั๋งทราบว่าได้จัดแจงให้ครอบครัวอพยพหลบภัยสงครามจากตำบลลงเสียไปอยู่ในที่ปลอดภัย เนื่องจากคาดหมายว่าโจโฉอาจใช้อุบายจับกุมเอาครอบครัวเป็นข้อต่อรอง เหมือนกับที่ได้กระทำกับมารดาของซิวซี แล้วว่าท่านพึงวางใจเถิด

จุดกั๋งกั๋งฟังคำขงเบ้งแล้วค่อยคลายใจ แล้วว่าเจ้าเดินทางมาเมืองกั๋งตั้งครั้งนี้ เหตุไฉนจึงไม่ไปเยี่ยมเยียนพี่ก่อน ขงเบ้งจึงตอบ ว่าข้าพเจ้าเดินทางมาเมืองกั๋งตั้งครั้งนี้เป็นด้วยราชการในพระเจ้าเล่าปี่ อันตัวข้าพเจ้ารับราชการอยู่ด้วยเล่าปี่ ดังนั้นจึงขอบที่จะทำงานราชการให้สิ้นธุระก่อน เสร็จแล้วตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมท่านพี่ ขอได้ให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย

จุกัดกันจึงว่าถ้าเช่นนั้นก็ดีแล้ว เมื่อเสร็จการแล้วค่อยมาสนทนากันให้เป็นที่สบายใจ ว่าแล้วจุกัดกันจึงปลีกตัวเดินออกไปทางห้องโถงหน้า อวยกายและโลซกจึงพาขงเบ้งเข้าไปที่ห้องโถงชั้นใน โดยมีขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของเมืองก่งตั้งตามเข้าไปพบขุนกวนพร้อมกัน

ในระหว่างที่กำลังเดินอยู่นั้น โลซกได้ยุดยเอามือของเบ้งไว้แล้ว กระซิบแต่พอได้ยินกันสองคนว่า ความเรียงแสนยานุภาพของโจโจที่ตกลงกันไว้นั้น ท่านอย่าได้ลืมหือเป็นอันขาด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงผงกศีรษะเป็นที่รับคำ พญามังกรแห่งโง่ลังกัษณ์จึงรับคำแทนคำตอบว่าพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ากับขุนกวน-พญาพยัคฆ์แห่งลุ่มน้ำแยงซีเพื่อเข้าสู่ยุทธนาการทางการทูตครั้งสำคัญ

เมื่อทุกคนเข้าไปพร้อมในห้องโถงในแล้ว ขุนกวนจึงได้ออกมาต้อนรับ ขงเบ้งคำนับขุนกวนตามธรรมเนียม ขุนกวนได้เข้ามาทักทายให้ความสนทสนมเป็นพิเศษและเชิญให้ขงเบ้งนั่งตามตำแหน่ง แยกเมือง บรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่เมืองก่งตั้งที่ตามเข้าไปเห็นขุนกวนนั่งลงแล้วจึงพากันนั่งตามที่ประจำตำแหน่ง ยกเว้นโลซกกลับมา ยืนอยู่ข้างขงเบ้ง รวบรวมว่าจะคอยกำกับในสิ่งซึ่งตกลงให้คำมั่นสัญญากันไว้ว่าขงเบ้งจะบอกขุนกวนแต่เพียงว่าโจโจมีกำลังทหารแต่น้อย

ขงเบ้งได้เริ่มกล่าวกับขุนกวนก่อนว่าพระเจ้าอาเล่าปีฝากความ เคารพและรำลึกถึงมายังท่านและขอบคุณท่านที่ได้แต่งโลซกเป็นทูตไปเช่นไหวศพล่าเบียดที่เมืองก่งแฮ และฝากอวยพรมายังท่านให้มีสุขภาพอนามัยที่ดีมีอายุยืนยาวเป็นเป็นหลักแห่งก่งตั้งตลอดชั่วกาลนาน

ในขณะที่กล่าวกับขุนกวนอยู่นั้น ขงเบ้งก็ได้พิจารณาบุคลิกลักษณะของขุนกวนตามตำราารลักษณ์ประจำตัว "ขุนกวน นี้มีลักษณะเข้มขัน จักขี้แค้น หนวดแดง เป็นคนมีบุญ แต่ว่าหน้าใจจะตื้อตึง อันจะเจรจาภาพเห็นมิได้ ชอบแต่เจรจา แม้จะไต่ถาม ถึงเนื้อความใจโลจก็ทำให้โกรธขึ้นจึงจะได้"

สามก๊กฉบับภาษาจีนซึ่งได้แปลเป็นฉบับสมบูรณ์ระบุว่าขุนกวน นั้น "มีนัยน์ตาดุจเพชร หนวดสีแดง ทำทางองอาจสง่าผ่าเผยเป็นอย่างยิ่ง" ขงเบ้งพิเคราะห์ดูตามหลักโหงวเฮ้งแล้วเห็นว่า"อันบุคคลผู้ นี้มีนัยลักษณ์มิใช่ธรรมดาสามัญ จำจะต้องใช้วาทะถ้อยให้โกรธ มิควรไปพูดจาขอร้อง ต้องรอให้เขาถามมาจึงจะใช้คารมถ้อยดูเชิงก่อน"

เมื่อขงเบ้งแจ้งการฝากความปรารถนาดีจากเล่าปีถึงขุนกวนแล้ว ขุนกวนจึงว่า "เราได้ยินโลซกมาเจรจาสรรเสริญท่านว่ามีปัญญาความ คิดปรากฏ วันนี้เราเห็นหน้าท่านมาก็เป็นบุญ ท่านจงอนุเคราะห์ช่วย สั่งสอนสั่งสอนสิ่งที่ชอบให้เราบ้าง"

ขุนกวนนี้มีวิสัยเป็นผู้หน้าคน ตลอดระยะเวลา นับแต่ได้ครองอำนาจเมืองก่งตั้งก็ได้ชงสมคนดีมีสติปัญญาแลฝีมือไว้เป็นกำลังเป็นจำนวนมาก นับเป็นผู้ใฝ่บัณฑิตและเสวนาด้วยบัณฑิต ดังนั้นจึงตั้งอยู่ในความเป็นอุดมมงคลอันเป็นมงคลข้อสำคัญข้อที่สอง ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสแสดงในมงคลสามสิบแปด คือ "บัณฑิตานัญจะเสวนา...เอตมมัง คละมุตตะมัง-การเสวนาด้วยบัณฑิตเป็นมงคลสูงสุด"

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวถ่อมตนว่าข้าพเจ้าเป็นชาวบ้านนอก ถนัดแต่การหยาบ ไม่ถนัดการบ้านเมืองอันเป็นภาระเลียดประณีต ทั้งสติปัญญาก็เป็นแต่ประมาณเท่านั้น มิกล้าที่จะแนะนำสั่งสอนท่านผู้เรืองอำนาจแห่งแดนก่งตั้งได้

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงรุกรามขงเบ้งต่อไปว่า ก็แลเมื่อครั้งที่ท่านอยู่เมืองซินเอี๋ยนั้นได้สู้รบกับโจโจเป็นหลายครั้ง กิดดิศพิพทที่ท่านเผา ทหารโจโจเสียถึงสองครั้ง และยังไขน้ำในแม่น้ำแปะไห่ท่วมทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก เกริกกองทัพทั้งแผ่นดิน ความภายใน กองทัพโจโจตื่นสีกหนาบางประการใด ท่านยอมแจ้งแก่ใจอยู่ ขุนกวนกล่าวทั้งความไว้เพียงนี้ แต่ขงเบ้งฟังแล้วก็รู้สึกได้ว่าความอันขุนกวนงดไว้มิกล้าต่อไปก็คือเมื่อขงเบ้งทราบความข้างกองทัพโจโจแล้ว โจนจึงปิดบังไม่บอกกล่าวให้ได้รับรู้บ้าง

ขงเบ้งทำที่เป็นไม่เข้าใจในถ้อยคำที่ขุนกวนกล่าวทั้งท้ายไว้ ยังคงกล่าวเป็นทีถ่อมตัวต่อไปว่า "ข้าพเจ้าอยู่กับเล่าปี ณ เมืองซินเอี๋ย ก็จริง แต่ว่าเมืองซินเอี๋ยนั้นเป็นเมืองเล็ก ผู้คนก็น้อย ทั้งข้าวปลาอาหารก็เบาบาง อันจะสู้โจโจนั้นก็ขัดสนอยู่ คนน้อยหรือจะสู้คนมากได้"

ขงเบ้งปิดจุดอ่อนที่จะถูกเข้าตีในเชิงปราชญ์ว่าถ้าแม่น้ำมีสติปัญญาจริงแท้ เหตุใดจึงเสียทัพแพแก่โจโฉ แล้วแตกหนีมาอยู่ที่เมืองกังแฮ เพื่อวางฐานะการเจรจาความครั้งนี้กับขุนกวนให้ตั้งอยู่ใน ฐานะที่ไม่พ่ายแพ้ เสียก่อน และเตรียมรุกโต้ตอบตามแผนการที่กำหนดไว้ต่อไป

ขุนกวนได้ฟังแต่ความว่าเล่าปี่มีทหารน้อยกว่าโจโฉ โดยที่ขงเบ้ง ยังไม่ปริปากว่าโจโฉมีทหารเป็นจำนวนเท่าใด จึงรุกรถามต่อไปว่าที่เล่าปี่ มีทหารน้อยแล้วเสียทัพแก่โจโฉนั้นก็ประเพณีการสงคราม แต่ข้าพเจ้าอยากทราบความว่ากำลังทหารของโจโฉที่ว่ามากนั้นเป็นจำนวนเท่าใด

ขุนกวนกำลังถามความที่โลซกได้กำชับนักกำชับหนาทถึงสามครั้งสามคราให้ขงเบ้งตอบเรื่องนี้แก่ขุนกวนว่าโจโฉมีทหารแต่น้อย แต่ เมื่อขงเบ้งได้ฟังคำถามนี้จากขุนกวนแล้วกลับตอบไปเสียอีกทางหนึ่ง ว่า "ทหารโจโฉยกมาครั้งนี้ทั้งทัพบกทัพเรือประมาณร้อยหมื่นเศษ" โลซกยืนอยู่ข้างขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ สีหน้าซีดเผือดใช้สายดาบจ้องเขม็งไปที่ขงเบ้งเป็นที่เตือนให้ขงเบ้งรำลึกถึงถ้อยคำซึ่งได้กำชับไว้ แต่เมื่อขงเบ้งเห็นอาการของโลซกแล้วได้เบือนหน้าไปเสียอีกทางหนึ่งทำที่เป็นมองไม่เห็น

ในขณะนั้นขุนกวนได้รุกรถามขงเบ้งเป็นที่สงสัยไม่แน่ใจในจำนวนทหารของโจโฉว่าที่ท่านว่าโจโฉมีกำลังทหารถึงร้อยหมื่นนั้นจะจริงแท้และหรือการที่ขงเบ้งจะตั้งถ้อยคำที่โลซกส่อถึงสามครั้งสามหนแล้ว แจ้งแก่ขุนกวนถึงแสนยานุภาพของกองทัพโจโฉว่ามีจำนวนกว่าร้อย หมื่นนั้น ย่อมมิใช่การหักหลังโลซกอย่างเด็ดขาด เพราะในขณะที่โลซกกำชับนั้นขงเบ้งมิได้ยอมรับว่าจะบอกขุนกวนว่าโจโฉมีทหารน้อย คงบอกโลซกแต่เพียงว่าให้โลซกวางใจเพราะขงเบ้งย่อมมีวิธีการที่จะกล่าวกับขุนกวนเป็นอย่างดี เมื่อมาถึงขั้นนี้ก็ประจักษ์ชัดว่าขงเบ้งไม่ยอมรับวิธีการของโลซกที่จะลวงขุนกวนว่าโจโฉมีทหารน้อย แต่จะใช้วิธีการของขงเบ้งเองเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายที่ตรงกัน

ระหว่างขงเบ้งกับโลซก คือ การทำสงครามกับโจโฉ ดังนั้นการที่ขงเบ้งแจ้งแก่ขุนกวนถึงจำนวนทหารโจโฉว่ามีจำนวนกว่าร้อยหมื่นนั้น จึงเป็นการดำเนินกลวิธีทางการทูตเพื่อบรรลุเป้าหมายที่จะทำให้ขุนกวนรบกับโจโฉนั่นเอง ครั้นได้ฟังคำขุนกวนตั้งคำถามในลักษณะสงสัยในจำนวนทหาร ของโจโฉ ขงเบ้งจึงจำแนกรายละเอียดของทหารโจโฉโดยละเอียดว่า "ข้าพเจ้าบอกแก่ท่านทั้งนี้จะได้แจ้งหาได้ แลเมื่อโจโฉแรกได้เมือง เก่งจิว กุนจิว นั้น ได้ทหารไว้ยี่สิบหมื่น ครั้นมารบฮั่นเสียวได้เมือง ก็จิวก็ได้ทหารเขลยอีกหกสิบหมื่น กลับมาอยู่เมืองฮุโตยังเกลี้ยกล่อม ได้ทหารอีกสี่สิบหมื่น แล้วยกมาตีเมืองเก่งจิวได้ทหารอีกสามสิบหมื่น เข้ากันเป็นทหารร้อยห้าสิบหมื่น แลข้าพเจ้าบอกแต่ร้อยหมื่นเศษนี้เพื่อจะเอาหน้าใจชาวเมืองกังตั๋ง ครั้นจะว่ามากนักกลัวทหารทั้งปวง จะเสียหน้าใจ"

ขงเบ้งแจ้งจำนวนทหารโจโฉในตอนแรกเพียงร้อยหมื่นเศษโลซกก็ตกใจจนหน้าซีดอยู่แล้ว ครั้นได้ฟังคำขงเบ้งชี้แจงรายละเอียดถึงจำนวนทหารโจโฉว่าความจริงมีจำนวนถึงร้อยห้าสิบหมื่นก็ยิ่งตกใจใหญ่ ถลึงดาบจ้องขงเบ้งแต่ขงเบ้งก็ยังทำที่เป็นมองไม่เห็น คงเอาพัดขนนกโบกไปมาราวกับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ขุนกวนได้ฟังคำขงเบ้งถึงรายละเอียดของจำนวนทหารโจโฉก็อึ้ง อยู่แต่ยังคงชมสีหน้าเป็นปกติ แล้วถามขงเบ้งต่อไปว่า "ทหารโจโฉ มีฝีมือเป็นเอกนั้นจะมากสักเท่าใด" ขงเบ้งตอบไปในทันทีว่าทหารเอกของโจโฉมีไม่น้อยกว่าสองพันคน

เมื่อทราบสถานการณ์ข้างกำลังทหารของกองทัพโจโฉแล้ว ขุนกวนจึงได้ถามสืบไปว่าบัดนี้เมื่อโจโฉได้เมือง เก่งจิวแล้วจะหยุดยังอยู่แต่เพียงเท่านั้น หรือว่าจะดำเนินการอย่างใดต่อไป การแจ้งจำนวนทหารของโจโฉว่ามีจำนวนมากคือการวางหมาก ดาสำคัญในศึกการทูตระหว่างขงเบ้งกับขุนกวน เป็นการวางหมากขึ้นจากการประมาณสถานการณ์ว่าการที่แสนยานุภาพของกองทัพโจโฉจำนวนมากตั้งอยู่ปากข้างเหนือของแม่น้ำแยงซี นั้นย่อมกดดันคุกคามต่อแคว้นกังตั๋ง และนี่คือพลังต่อรองที่ไร้สภาพซึ่งขงเบ้งได้กำหนดหมายเพื่อใช้เป็นอาวุธ ในการสู้ศึกการทูตครั้งสำคัญกับฝ่ายเมืองกังตั๋ง ดังนั้นเมื่อขุนกวนตั้งคำถามเช่นนี้จึงเป็นการถล่ม มายังขุนชายอาวุธพลังไร้สภาพที่ขงเบ้งได้เตรียมไว้นั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**แผนสมเพลิงสงครามไว้ในใจ (ตอนที่ 243)**

ขงเบ้งตรวจดูโหงวเฮ้งของขุนกวนแล้วเห็นว่าบุคลิกลักษณะของขุนกวนที่ปรากฏเด่นชัดจากนัยน์ตาและหมวดเป็นลักษณะของผู้มีบุญ มีพลังอันร้อนแรงอยู่ในตัวแต่สามารถข่มเอาไว้ได้ อุปมาดังเพลิงกาฬอันคุ้ยอยู่ในช่องใต้ภูเขาไฟ พลังขึ้นเมื่อใดก็จะระเบิดขึ้นเมื่อนั้น

ขงเบ้งได้กำหนดแผนการไว้ในใจ จะอาศัยเอาพลังไร้สภาพจากความหวาดกลัวระงับไว้ในใจของขุนกวนอย่างหนึ่ง และอาศัยความทะนงในศักดิ์ศรีที่เป็นยอดคนของกั๋งตั้งอีกอย่างหนึ่ง จุดชนวนระเบิดในใจให้ขุนกวนระเบิดโทสะให้ได้เสียก่อน การก็จะสมความคิด

ดังนั้นเมื่อขุนกวนตั้งคำถามว่าโจโฉได้เมืองเกงจิวแล้วจะคิดอ่านประการใดต่อไป ขงเบ้งจึงเห็นถึงลักษณะการที่ขุนกวนก้าวขาเข้ามาในยุทธภูมิทางการทูตที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน จึงตอบขุนกวนว่า "อันโจโฉนี้จะไม่คิดอ่านทำการต่อไปนั้นอย่าสงสัยเลย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโฉให้เตรียมทัพยกทัพเรือไว้ได้พร้อมแล้ว เห็นจะยกมาตีเมืองกั๋งตั้งเป็นมั่นคง"

ขงเบ้งกล่าวถึงแสนยานุภาพอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรของกองทัพโจโฉให้เป็นที่เกรงขามหวั่นใจแก่ขุนกวนก่อน แล้วจึงผลัพลังอันยิ่งใหญ่แห่งความหวั่นไหวนั้นเข้าไปใส่ขุนกวนว่าโจโฉเตรียมการทั้งปวงไว้ก็เพื่อจะยกมาตีเมืองกั๋งตั้ง ซึ่งต้องด้วยความคิดของขุนกวนเพราะผู้มีสติปัญญาระดับผู้นำอย่างขุนกวนนั้น ได้อ่านแผนการของโจโฉอย่างชัดเจนตั้งแต่วันเวลาที่ได้เห็นหนังสือของโจโฉแล้ว

ดังนั้นขุนกวนจึงถามขงเบ้งต่อไปว่า "ถ้าโจโฉยกทัพมาดังนั้น เราจะรบหรือว่าอย่ารบดี ขอปัญหาท่านช่วยผ่อนปรนให้ข้าพเจ้าแจ้งหน่อยหนึ่ง" ขงเบ้งเองก็คาดคิดไม่ถึงว่าขุนกวนจะปรึกษาหารือด้วยความอันใหญ่หลวงและเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียสูงสุดของเมืองกั๋งตั้ง และของตระกูล "ซุน" เพราะแม้ว่าขงเบ้งจะเป็นแขกเมืองมาเมืองกั๋งตั้งกับโลซกก็จริงอยู่ แต่ขงเบ้งก็ยังคงเป็นเสนานิการใหญ่ของกองทัพเล่าปี่ ว่าโดยปกติแล้วไม่ชอบที่ขุนกวนจะยกความนี้ขึ้นปรึกษาขอความเห็นจากขงเบ้ง การทั้งนี้ขงเบ้งจึงคิดว่าเป็นผลโดยตรงจากความหวั่นไหวในจิตใจที่ประหวั่นพรั่นพรึงในแสนยานุภาพทางการทหารของโจโฉ แต่ครั้งจะตอบไปตามความปรารถนาที่ตั้งใจมาเมืองกั๋งตั้งอย่างตรงไปตรงมาก็เหมือนกับทะเลยามไร้คลื่นลมย่อมหาความสง่าเย้ายวนตาอันใดมิได้

ดังนั้นขงเบ้งจึงตอบว่าความอันท่านขอความเห็นข้าพเจ้านี้ใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้าเป็นแค่แขกเมืองเพิ่งมาเมืองกั๋งตั้งก็แต่ครั้งนี้ หากจะตอบไปตามความคิดอ่านแล้ว เกรงว่าท่านจะระแวงแคลงใจ ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงว่าถึงแม้ว่าท่านจะเป็นแขกเมืองก็ตามที แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านนี้เป็นบัณฑิต ย่อมแสดงความเห็นโดยสุจริตตามแต่ที่เห็นจริง ดังนั้นท่านอย่าได้สงสัยในตัวเรา ความเห็นอันใดของท่านหากเราเห็นชอบด้วย เราก็พร้อมจะทำตาม

ขงเบ้งรู้ดีว่าหากแนะนำให้ขุนกวนร่วมมือกับเล่าปี่ก็เท่ากับว่าได้เผยเจตนาออกไปก่อน อุปมาดังชักกระบี่ก่อนก็จะเสียที่เปลืองพล้ำในบันปลาย แต่ถ้าหากแนะนำให้ขุนกวนอ่อนน้อมต่อโจโฉในที่นี้ ขุนกวนก็จะระแวงระวังว่าได้ซ่อนเจตนาที่จะยุให้รบกับโจโฉ การก็จะเสียไป

ดังนั้นขงเบ้งจึงตอบเป็นที่แบ่งรับแบ่งสู้ให้เกิดความจงใจเสียก่อนว่า "อันโจโฉแลเล่าปี่กับบิดาของท่านก็ได้ควบคุมทหารคิดอ่านจะทำการตั้งตัวเป็นใหญ่พร้อมกันมา แลบัดนี้โจโฉมีความเพียร เข้มแข็งทำการปราบปรามบ้านเมืองทั้งใต้ทหารไว้เป็นอันมากถึงเพียงนี้แล้วท่านจงประมาณใจดู ถ้าเห็นพอจะสู้โจโฉได้ก็ให้เร่งจัดแจงบ้านเมืองของสมุททหารให้พร้อมมูลไว้ ถ้าเห็นสู้มิได้ก็จงผ่อนผันกระทำตามคนทั้งปวงปรึกษา ซึ่งจะให้ออดเพราะทั้งทวนเสียเข้าไปค้ำหน้าโจโฉนั้นก็ตามเถิด"

ขงเบ้งโยนภาระในการตัดสินใจกลับไปยังขุนกวน ว่าการจะรบหรือไม่รบ ควรอยู่ในความซึ้งพิจารณาของขุนกวนเอง และเป็นหน้าที่ของขุนกวนต้องประมาณสถานการณ์เองว่าจะต่อสู้กับโจโฉได้หรือไม่ หากเห็นว่าต่อสู้ได้ก็ชอบที่จะเตรียมรบ หากเห็นว่าต่อสู้มิได้ก็ชอบที่จะยอมอ่อนน้อมต่อโจโฉ

ในขณะเดียวกันนี้ขงเบ้งก็ได้ซ่อนดากลไว้ โดยยกเอาเล่าปี่เข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ เพื่อลวงให้ขุนกวนเปรียบเทียบกับเล่าปี่ซึ่งแม้ต่อสู้กับโจโฉมิได้ก็ยังคงไม่ยอมจำนน หากยังคงคิดอ่านสู้รบอยู่จนถึงทุกวันนี้

ขุนกวนได้ฟังคำขงเบ้งที่มีได้วินิจฉัยชี้ขาดไปในทางใดทางหนึ่งว่าควรรบหรือไม่ควรรบ ไม่สมกับที่ได้คาดหวังว่าจะได้รับคำตอบจากขงเบ้งก็เริ่มขุนใจแล้วนั่งอึ้งอยู่ ขงเบ้งเห็นขุนกวนดังนั้นก็รู้ว่าความรอนแรมแห่งอัคคีไต้ภูเขาไฟแห่งใจของขุนกวนเริ่มคุกรุ่นแล้ว จึงรุกตรงไปยังหัวใจของขุนกวนในทันทีว่า "อันการภายนอกท่านปรึษาคิดว่าจะไปบนอบโจโฉตามประเพณี ฝ่ายการภายในท่านมีความรังเกียจอยู่ว่าจะเอาบ้านเมืองไปยกให้อ่อนน้อมแก่โจโฉนั้นจะได้ความอภัยไปภายนอก เนื้อความทั้งสองประการนี้ขัดข้องอยู่ในอารมณ์ท่าน ยิ่งหากกลองข้างไหนไม่ แม้ท่านจะมีตรัสตรองคิดอ่านให้ตกลงข้างไหน แต่จะรอนแรมอยู่เช่นนี้ ดิฉันจะไปข้างหน้าก็จะมีมาถึงตัวหาหนักรู้ไม่"

ขุนกวนได้ฟังคำขงเบ้งกล่าวความราวกับว่านั่งอยู่ในกลางหัวใจก็สะดุ้งขึ้นทั้งตัว เพราะขุนกวนบัดนี้น้ำใจสั่นเลอยู่เป็นสองใจ ใจหนึ่งหวั่นไหวต่อแสนยานุภาพทางการทหารของโจโฉว่ากำลังมีกำลังน้อย ไหนเลยจะสู้กำลังมากได้ น้ำใจข้างนี้จึงคิดอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ แต่อีกน้ำใจหนึ่งเล่าทะนงในเกียรติศักดิ์แห่งตระกูล "ขุน" และฐานะซึ่งเป็นผู้สืบทอดอำนาจคนที่สามของตระกูล "ขุน" เหนือแดนกังตั๋ง หากยกเมืองกังตั๋งให้แก่โจโฉเสียแล้ว ก็จะได้รับความสะดวก ไม่มีหน้าสู้หน้าผู้คนทั้งปวงในแคว้นกังตั๋งได้อีกต่อไป แม้ในวันหน้าล่งลับ แล้วเกรงว่าดวงวิญญาณจะไม่หาญกล้าไปพบหน้าดวงวิญญาณขุนเกียนและขุนเช็กจึงสั่นเลอยู่

ในขณะที่เดียวกันขุนกวนก็สงสัยว่าก็แลเล่าปีแตกหนีโจโฉมาเพราะมีกำลังน้อยต่อสู้ด้วยโจโฉมิได้ แต่เหตุใดเล่าปีจึงไม่ยอมจำนนกลับตั้งตนต่อสู้กับกองทัพอันเกรียงไกรของโจโฉอยู่จนถึงทุกวันนี้ เพียงความสงสัยที่เกิดขึ้นเท่านั้นขุนกวนก็ได้ถลาลึกเข้ามาในค่ายกลทางการทูตที่ขงเบ้งได้กำหนดแผนการไว้ลึกกว่าใหญ่

เมื่อสงสัยดังนี้ขุนกวนจึงออกปากถามขงเบ้งว่า "ท่านว่านี่ก็ชอบอยู่ แต่เล่าปีนายของท่านต่อสู้โจโฉมิได้ เหตุใดมิไปคำนับโจโฉเล่า" ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงรุกเข้าตีทะเลหลวงให้มหาอัคคีไต้ภูเขาไฟระเบิดในทันใดว่า "นายข้าพเจ้าก็เป็นเชื้อสายพระเจ้าเหี้ยนเต้ แลคนทั้งปวงก็ยกย่องว่ามีสติปัญญาอยู่ ถึงมารตราจะสู้โจโฉมิได้ก็ดี ซึ่งจะไปอ่อนน้อมนั้นอย่าฟังนิกเลย กล่าวจะเป็นที่ติเตียนไปภายนอก อวดสอแค้นทั้งปวง สามะหาแต่เตียนห้องซึ่งเป็นทหารเลวของพระเจ้าเจฮวนก่งยังมีความมานะมิได้ย่อท้อต่อข้าศึกส่ายในสงคราม อันเล่าปีนายข้าพเจ้าเป็นถึงเพียงนี้หรือจะไม่มีอาย ซึ่งจะอ่อนน้อมแก่โจโฉนั้นหามิได้แล้ว ผิดก็จะส่ายให้ปรากฏไว้"

คำพูดของขงเบ้งที่ยกเหตุผลข้างเล่าปีว่าไม่มีทางที่จะยอมจำนนแก่โจโฉเพราะเป็นเชื้อสายของพระมหากษัตริย์ ทั้งยกย่องเอาเกียรติภูมิของเตียนห้องซึ่งเป็นทหารเลวของพระเจ้าเจฮวนก่งในยุคสมัยเสียดกยอมตายในสงครามโดยไม่ยอมจำนนแก่ข้าศึกเป็นข้ออ้างแต่ในอีกด้านหนึ่งนั้นข้ออ้างเช่นนี้ ก็คือการปรามาสและประณามโดยไม่ต้องพูดว่าคนที่อ่อนน้อมยอมจำนนแก่โจโฉคือคนไร้สกุลและไร้ศักดิ์ศรี สู้ทหารเลวก็น่าได้ ความทั้งปวงนี้ก็คือการจู่โจมทำลายความคิดในจิตใจขุนกวนที่ยังสั่นเลอยู่ว่าจะรบหรือจะยอมจำนนให้ฟังพินาศไปด้วยไฟแห่งโทสะนั่นเอง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นสะกิดกลับโมโหไว้ต่อไปไม่ได้ เพลิงแห่งโทสะก็ระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหวภายในใจแต่ภายนอกยังดำรงรักษามารยาท ตามวิธีผู้นำคนไว้ได้ จึงไม่กล่าวคำตำหนิขงเบ้งแต่ประการใด ลุกขึ้นจากที่สะบัดแขนเสื้อเป็นเชิงไม่พอใจ แล้วเดินกลับเข้าไปข้างในในทันใดนั่นเอง

บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางฝ่ายพลเรือนชั้นผู้ใหญ่ที่ตามเข้ามาอยู่ในที่นั้นหมั่นไส้ขงเบ้งเป็นทุนอยู่แล้ว สาธุใจว่าความไม่พอใจของขุนกวนครั้งนี้คือความพ่ายแพ้ในศึกการทูตของขงเบ้ง จึงพากันหัวเราะเยาะแล้วหันมาจ้องมองขงเบ้งพร้อมกันด้วยสายตาอันหยามหยัน ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ทำที่เป็นไมรู้ไม่เข้าใจ ตีสินหาเป็นปกติ ในขณะที่ในมือยังคงโบกพัดขนนกไปมาราวกับว่าสบายใจเสียเต็มประดา แท้จริงแล้วในใจขงเบ้งยามนี้กระหึ่มยืมย่องยิ่งนักเพราะแผนการที่วางไว้ได้บรรลุผลเบื้องต้น คือทำให้มหาอัคคีไต้ภูเขาไฟในใจของขุนกวนระเบิดขึ้นได้สำเร็จแล้ว รอที่จะบรรลุเป้าหมายขั้นสุดท้ายคือการตัดสินใจรบกับโจโฉเท่านั้น

โลซกเห็นเหตุการณ์ผันแปรเกินกว่าที่คาดคิดก็ตกใจ ทั้งรู้สึกไม่พอใจขงเบ้งที่ไม่รักษาคำพูดตามที่ตัวเขาใจอย่างหนึ่ง และไม่พอใจขงเบ้งที่ทำให้เจ้านายตัวไม่สบายอารมณ์จนถึงขนาดละมารยาทลูกหนีเข้า ไปที่ข้างในอีกอย่างหนึ่ง จึงตรงเข้าไปต่อว่าขงเบ้งว่าท่านกล่าวความทั้งนี้ปรามาสน่าใจนายเราได้รับความอภัยศัณษ์ ยิ่งดีที่นายเรามีจิตใจหนักแน่นมั่นคงจึงมิได้เอาโทษท่านถึงตาย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นมิได้ยอมรับว่าทำความผิดดังที่โลซกเข้าใจ กลับหัวเราะเยาะโลซกและต่อว่าโลซกกลับไปว่า เรากล่าวความทั้งนี้ด้วย ปรารภจะหยั่งทราบน้ำใจนายท่านเสียก่อนว่ารู้จักชีวิต รู้จักคนชั่วคนดีหรือไม่ เพราะการศึกษาข้างหน้าเป็นการใหญ่ หากมันไม่ประจักษ์ผิดชอบชีวิตแล้วไหนเลยจะทำการใหญ่ให้ได้รับชัย

ขณะ นายของท่านไม่พิเคราะห์การให้จงหนัก ด้วยความมาโกรธข้าพเจ้าตั้งนี้ก็สนใจ แล้วว่า "อันอุบายซึ่งจะกำจัดโจโจเสียนั้นเราก็คิดได้อยู่ แต่วามิได้ไต่ถามก็มิรู้ที่จะเจรจาต่อไป"

ขงเบ้งโหมเพลิงสงครามสุขใจขุนกวนจนขุนกวนโกรธ แสดงความไม่พอใจโดยการลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วเดินเข้าไปข้างในสำเร็จดังแผนการที่ได้วางไว้แล้ว จึงวางหมากต่อไปเพื่อให้ขุนกวนจำต้องออกมาเจรจากันใหม่ เพราะขงเบ้งหยั่งทราบน้ำใจของขุนกวนได้กระจ่างว่าน้ำใจแท้นั้นคิดที่จะรักษาเมืองกังตั๋งไว้ คงเหลือปัญหาแต่ว่าจะต่อสู้โจโจเพื่อรักษากังตั๋งให้รอดปลอดภัยได้อย่างไร ดังนั้นขงเบ้งจึงโอวามีแผนการกลอุบายอันล้าลึกที่จะเอาชนะการสงครามกับโจโจได้ นี่คือเหี้ยอันวินิเศษที่จะสามารถล่อขุนกวนให้ออกมาเจรจากันใหม่ได้ อุปมาดังเขียด ตัวกระทองแลกระปรีกระเปร่าอยู่ เมื่อเอาเบ็ดเกี่ยวหย่อนลงในน้ำแล้ว วิสัยปลาชอบใหญ่ถึงแม้จะอิมอยู่ในอุโมงค์อันลึก เมื่อรู้เห็นเข้าแล้วก็ไม้อาจชมความอยากเอาไว้ได้ จะต้องออกมาสูบเหี้ยในที่สุด

นั่นคือการตัดสินใจร่วมกับเล่าปี่ทำสงครามกับโจโจและเหี้ยที่ว่านี่จะเป็นเหี้ยที่โลซกต้องรับก่อน เพราะน้ำใจโลซกก็เป็นอย่างเดียวกันกับน้ำใจของขุนกวน ดังนั้นพอโลซกได้ฟังว่ามีแผนการอันวิเศษที่จะเอาชนะกองทัพโจโจได้ ความคิดที่จะต่อว่าต่อขานขงเบ้งต่อไปก็สิ้นสุดยดิลลง ละล้าละลักถามขึ้นว่าหากท่านมีแผนการนั้นเหมาะที่จะเอาชนะขงเบ้งต่อกองทัพโจโจได้จริงแล้ว ข้าพเจ้าก็จะเข้าไปเชิญขุนกวนให้กลับออกมาเจรจาดูด้วยท่านอีกครั้งหนึ่ง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นไม่ตอบคำโลซก ยังคงตีสีหน้าวางเฉยราวกับว่าไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้น ในขณะที่มือก็ขยับพัดขนนกโบกไปมาแต่แผ่วเบา โลซกสำคัญว่าขงเบ้งยืนยันในคำพูดว่ามีแผนการอุบายมั่นคงอยู่ จึงขยับตัวเตรียมจะเดินเข้าไปที่ข้างใน ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงสาทับกับโลซกว่า "อันทหารโจโจนั้นถึงมากก็เหมือนมด ถ้าจะบีบเสียด้วยอุบายก็จะได้โดยง่าย" ขงเบ้งกล่าวแล้วยังคงนั่งนิ่งสงบในที่เดิม

โลซกเห็นดังนั้นก็สำคัญมั่นเหมาะว่าขงเบ้งย่อมมีแผนการและกลอุบายที่จะเอาชนะต่อกองทัพโจโจได้จึงเดินเข้าไปที่ข้างใน ซึ่งเป็นห้องพักล่าของขุนกวนก่อนออกวาราชการ เห็นขุนกวนยังคงโกรธขงเบ้งนั่งบึ้งอยู่ ขุนกวนเห็นโลซกเดินเข้ามาดังนั้นจึงต่อว่าขงเบ้งกับโลซกว่าเสียแรงเราให้ความเกรงอกเกรงใจ แต่ขงเบ้งกลับไม่เกรงใจเราแม้แต่น้อย เจรจาความประชิดประชันปราคสน้ำใจเราเป็นนักหนา หากไม่เห็นว่าเป็นแขกเมืองเราก็คงเอาโทษถึงแก่ชีวิต

โลซกจึงว่าข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกเป็นอย่างเดียวกับท่าน ดังนั้นเมื่อท่านกลับเข้ามาแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้เข้าไปต่อว่าขงเบ้งว่าโจโจจึงกล่าวความประชิดประชันหยาบช้า หากความเกรงใจมิได้ดังนี้ แต่แทนที่ขงเบ้งจะยอมรับผิดชอบหัวเราะเยาะข้าพเจ้าเสียอีก หากว่านายของข้าพเจ้าไม่รู้จักคนดีคนชั่ว และยังโอ้อวดว่ามีแผนการอุบายอันวิเศษที่สามารถเอาชนะกองทัพโจโจได้โดยง่ายราวกับพลิกฝ่ามือเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ย้าถามความมั่นใจในแผนการอุบาย ขงเบ้งก็ยืนยันเป็น มันเหมาะหนักแน่น และยังล้าลึกอีกว่าเพราะท่านไม่ได้ไต่ถามปัญหานี้จึงไม่มีโอกาสได้ตอบความ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงสมควรที่ท่านจะได้ออกไปสนทนาฟังแบบคายนแผนการของขงเบ้งดูอีกสักครั้งหนึ่ง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าตนว้าวามลูแก่โทษะโกรธขงเบ้งโดยไม่สมควร เพราะความอันได้สนทนากันนั้นไม่มีเลยที่จะปรึกษาด้วยแผนการจะเอาชนะโจโจ คงเป็นเพียงการสนทนากันด้วยเรื่องที่จะอ่อนน้อมหรือว่าจะรบกับโจโจเท่านั้น เมื่อคิดดังนี้ขุนกวนจึงสูบเหี้ยที่ขงเบ้งวางไว้ ความโกรธก็สร้าง หายไปสิ้น แล้วลุกออกจากที่รับรองไปที่ห้องโถงในดังเดิม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ระยะทางพิสูจน์ม้า (ตอนที่ 244)

ขงเบ้งล่อขุนกวนให้ออกมาจากถ้ำอีกคราหนึ่ง เพราะได้แยมให้เห็นถึงผลได้และผลได้นั้นคือความอยู่รอดปลอดภัยของแคว้นกังตั๋ง ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญสูงสุดที่ขุนกวนปรารถนาในยามนี้ ดังนั้นขุนกวนจึงระลึกได้ว่าการว้าวามใจร้อนด่วนโกรธขงเบ้งเป็นการไม่ชอบ เกือบจะทำให้การใหญ่ของกังตั๋งเสียหาย

ดังนั้นเมื่อขุนกวนออกมาที่ห้องโถงในอีกครั้งหนึ่ง เข้านั่งประจำที่แล้ว จึงรีบกล่าวขอโทษขงเบ้งว่า เมื่อครั้งนั้นข้าพเจ้าว้าวามเกินไป จึงเสียมารยาทล่วงเกินท่าน จงอภัยให้ข้าพเจ้าและอย่าได้ถือสาสืบไปเลย ขงเบ้งฟังขุนกวนดังนั้นก็รู้ว่าการนี้เป็นไปสมควรตามแผนการที่กำหนดแล้ว และเพื่อถนอมน้ำใจขุนกวน ขงเบ้งจึงอ่อนข้อ

กล่าวขอโทษขุนกวนบ้างว่า ข้าพเจ้าเองก็มีสวนผิดที่กล่าวความโดยมิได้ระมัดระวัง ทำให้ท่านไม่สบายใจ จงงดโทษให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เมื่อต่างฝ่ายต่างถ้อยที่อ่อนให้กันดังนี้แล้ว อารมณ์ความรู้สึกของขุนกวนก็ค่อยสบายขึ้น จึงอยากที่จะสนทนากับขงเบ้งเป็นการส่วนตัวเกี่ยวกับการสงครามกับโจโฉเพื่อไม่ให้ถูกรบกวนจากบรรดาขุนนางข้าราชการที่ขัดแย้งกันอยู่ ประกอบกับเป็นเวลาใกล้เที่ยงขุนกวนจึงเชิญขงเบ้งเข้าไปที่ห้องรับรองส่วนตัวด้านใน แล้วสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่แต่งโต๊ะเลี้ยงขงเบ้งเป็นพิเศษ

ในระหว่างกินโต๊ะเสพรสอยู่นั้น ขุนกวนได้ปรารภขึ้นว่าทั่วทั้งแผ่นดินนี้แต่ไหนแต่ไรมาโจโฉถือว่าลิโป้ อ้วนสุด อ้วนเลี้ยว เล่าเปียว เล่าปี่และตัวข้าพเจ้าเป็นศัตรูตัวกลางที่จะต้องกำจัดให้จงได้ บัดนี้โจโฉได้กำจัดคนทั้งปวงจนราบคาบสิ้นแล้ว เหลือแต่เล่าปี่นายท่านกับข้าพเจ้าเท่านั้น

ขุนกวนกล่าวต่อไปว่าเล่าปี่นายท่านเพิ่งตั้งตัวใหม่ ทหารก็น้อย จึงเสียทีแก่โจโฉ ส่วนตัวข้าพเจ้างัดใจที่จะปกปักษ์รักษาเมืองกังตั๋งไว้มิให้เป็นอันตราย ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจเป็นที่เด็ดขาดแล้วว่ามั่นใจโดยมากก็จะต่อสู้จนสุดชีวิต ข้าพเจ้าหวังใจว่าถ้าได้ร่วมมือกับเล่าปี่นายท่านแล้วก็พอที่จะสามารถต้านทานโจโฉได้ แต่กระนั้นก็ดียังวิตกด้วยแสนยานุภาพทางการทหารของโจโฉนั้นใหญ่หลวงนัก เมืองกังตั๋งเมื่อร่วมกับเมืองกังแฮแล้วก็ยังมีกำลังน้อยกว่ากองทัพโจโฉเป็นอันมาก จึงมีรูที่จะทำสงครามต่อต้านประการใด

คำขุนกวนดังนี้ได้เปิดเผยเจตนาอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ไม่ประกอบด้วยเล่ห์เพทุบายทางการทูตอีกต่อไป อุปมาเหมือนม้าสินพศแล้วก็จะขี่ได้โดยง่าย มาถึงขั้นนี้แทนที่ขงเบ้งจะต้องออกปากขอให้ขุนกวนช่วยเหลือเล่าปี่ร่วมมือกันต่อสู้กับโจโฉ การณ์ได้กลับกลายเป็นว่าขุนกวนต้องการความร่วมมือจากเล่าปี่ในการทำสงครามต่อต้านโจโฉเสียเอง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก แต่ฟังน้ำเสียงขุนกวนแล้วยังไม่สิ้นความจึงอดใจนิ่งอยู่รอฟังความจากขุนกวนต่อไป

ขุนกวนได้กล่าวสืบไปว่าเล่าปี่นายท่านบัดนี้เพิ่งแตกหนีโจโฉมา กองทัพยังระส่ำระสายรวมกันไม่ติด เมืองกังแฮก็เป็นเมืองน้อย เกรงว่าเล่าปี่นายท่านจะไม่พร้อมที่จะทำสงครามด้วยโจโฉ ขงเบ้งฟังคำขุนกวนดังนี้แล้วก็แจ้งว่าแม้ปากจะยืนยันขึ้นแข็งว่าตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำสงครามกับโจโฉแล้ว แต่ในใจนั้นยังลังเลสับสนอยู่ ทั้งนี้เป็นเพราะความหวาดหวั่นต่อกำลังทหารของโจโฉที่มีแสนยานุภาพใหญ่หลวงนัก จำจะต้องทำให้ขุนกวนมีจิตใจฮึกเหิม มีกำลังใจที่จะต่อสู้เสียก่อนดังนั้นขงเบ้งจึงปลอมประโลมใจขุนกวนว่า สถานการณ์ของเล่าปี่นั้นเป็นแต่เพียงถอยหนีโจโฉเพื่อถอยถอยถอยถอยให้พร้อมที่จะรุกรบเท่านั้น ความจริงเล่าปี่ไม่ได้เสียทีหรือพ่ายแพ้แก่กองทัพของโจโฉ กำลังทหารยังคงพร้อมบริบูรณ์อยู่ โดยกวนอุ้มกองทัพหมื่นหนึ่งตั้งอยู่ที่เมืองแฮเต้ ส่วนเล่าปี่และเล่าก้ออยู่ที่เมืองกังแฮก็มีกำลังทหารกว่าหมื่นคน ทั้งสองเมืองนี้แม้เป็นเมืองเล็กแต่เป็นชัยภูมิตั้งรับเป็นสองปีก สามารถรุกรบประสานกันได้อย่างมีอานุภาพ

หลังจากขงเบ้งได้สร้างความเชื่อมั่นทางด้านกองทัพของเล่าปี่ที่ยังคงมีกำลังพร้อมบริบูรณ์อยู่แล้ว จึงกล่าวถึงสภาพการณ์ด้านกองทัพของโจโฉต่อไปว่า กองทัพโจโฉถึงแม้จะมากก็ไม่น่าหวาดเกรงแต่ประการใด เพราะกองทัพโจโฉยกมาแต่แดนอันไกลโพ้น อ่อนล้าอดโรย แม้เสบียงก็เริ่มขาดแคลน ขาดพลที่จะรุกรบต่อไปได้ แม้จะตั้งมั่นอยู่ก็มิแต่จะระส่ำระสายต่อไปในภายหน้า อุปมาเหมือนลูกเกาทัณฑ์แม้มีปลายดอกอันแหลมคมแต่เมื่อแล่นไปสุดแรงแล้วก็ไม่สามารถเจาะทะลุผ้าไหมอันเบาบางได้ฉันใด อุปไมยก็ฉันนั้น

ขงเบ้งเห็นขุนกวนนิ่งฟังอย่างตั้งใจจึงกล่าวสืบไปว่าทหารโจโฉ ล้วนเป็นชาวดอนไม่สันหัดการรบทางน้ำ ดังนั้นแม้จะมีจำนวนมากแต่ ไม่สามารถทำการรบทางเรือได้เต็มที่ มากจึงเสมือนดังน้อย แม้ว่าโจโฉได้เมืองเกงจิ๋วแล้วและทหารเมืองเกงจิ๋วนั้นก็สันหัดการรบทางเรือแต่ไม่เต็มใจสู้รบเพราะจำใจอยู่ด้วยโจโฉ เนื่องจากเล่าจ้งไม่คิดต่อสู้แม้แต่หลงลมคนขี่ตลาด แล้วลอบยกเมืองเกงจิ๋วให้แก่โจโฉ ทหารเมืองเกงจิ๋วจึงเป็นเพียงคนครึ่งคน ไม่สามารถใช้ในการสงครามได้

หลังจากพรรณนาความด้านกำลังทหารของเล่าปี่และโจโฉแล้ว ขงเบ้งได้ยกเหตุผลทางด้านเมืองกังตั๋งขึ้นพรรณนาว่าอันเมืองกังตั๋งนี้ตั้งอยู่ในชัยภูมิอันประเสริฐ มีทะเลขวางกั้นเป็นปราการทองแดงกำแพงเหล็กกล้า ยากที่โจโฉจะรุกโจมตีได้ ทั้งตัวท่านก็ได้สืบทอดอำนาจตระกูล "ซุน" มาสามรุ่นแล้ว ผู้คนแลเสียดายอาหารกับบริบูรณ์ หากท่านและเล่าปี่ได้ร่วมมือกันแล้วสภาพการศึกก็จะแปรเปลี่ยนไปโดยโจโฉจะตกอยู่ท่ามกลางการกระหนาบของเล่าปี่และตัวท่าน

ขงเบ้งได้อธิบายสภาพการสงครามต่อไปว่ากองทัพของเล่าปี่ที่เมืองกังแฮและเมืองแฮเค้าจะคุกคาม กองทัพบกของโจโฉมิให้ขยับรุกเมืองกังตั้งได้ ทั้งยังมีกองทัพเรือที่พร้อมรุกรบอยู่อีกกองทัพใหญ่ ดังนั้นโจโฉจะทำการต่อเมืองกังตั้งไม่สะดวก ครั้นจะรุกเอาเล่าปี่เล่า กองทัพเมืองกังตั้งก็กระหนาบอยู่ กองทัพเรือของโจโฉก็จะทำการไม่สะดวกเช่นเดียวกันขงเบ้งได้สรุปว่าความผันแปรของการสงครามครั้งนี้ขึ้นอยู่กับความร่วมมือโดยสุจริตระหว่างเล่าปี่กับท่าน หากได้ผนึกกำลังและประสานแผนการรบให้เป็นเอกภาพแล้ว โจโฉก็จะปราชัยกลับไปเมือง หลวง และเมื่อนั้นทั้งเมืองกังตั้งและเมืองเกงจิ๋วก็จะปลอดภัยคืนสู่ภาวะสันติไปอีกนานเท่านาน

ขงเบ้งสังเกตสีหน้าของขุนกวนเห็นคล้ายความวิตกกังวลและผ่องใสขึ้นก็แจ้งความคิดของขุนกวนว่าเห็นด้วยกับแผนการที่เสนอ จึงรุกสาทืบต่อไปว่ากองทัพโจโฉนั้นหากยังคงเข้มแข็งเติบโตใหญ่อยู่เช่นนี้ อันตรายก็จะมีแก่เมืองกังตั้งไม่มีที่สิ้นสุด ถึงจะนอนหลับกินนอนหลับไม่สนิท บัดนี้เป็นโอกาสอันดียิ่งที่จะทำลายกองทัพโจโฉให้ย่อยยับไป วางรากฐานแห่งสันติภาพให้บังเกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน สงครามและสันติภาพจะเป็นประการใดก็อยู่ที่การตัดสินใจของท่านประการนั้น

ขุนกวนนั่งฟังขงเบ้งพรรณนาความการศึกษาด้วยความตั้งใจ เห็นสภาพการณ์ทั้งข้างเล่าปี่ โจโฉ และข้างเมืองกังตั้ง ทั้งจุดอ่อน จุดแข็ง และความแปรผันของสถานการณ์สงครามกระจ่างขึ้นโดยลำดับ ความมืดมนในใจที่วิตกด้วยความปลอดภัยของเมืองกังตั้งก็ค่อยๆ สว่างขึ้นโดยลำดับจนแจ่มแจ้งเช่นเดียวกัน สีหน้าของขุนกวนจึงผ่องใสยิ่งขึ้น ทาววเป็นประกายอย่างเห็นได้ชัด ครั้นสิ้นคำของเบ้งแล้วขุนกวนจึงคอมพิวเตอร์ชะเป็นที่ยอมรับของเบ้งแล้วว่า การวิพากษ์และประมาณการสงครามของท่านกระจ่างแจ้งยิ่งนัก เหมือน จูซำพเจ้าจากที่มีดอกออกสุที่สว่าง ข้าพเจ้าสิ้นสงสัยในการศึกและผลสุดท้ายแห่งสงครามแล้ว จึงตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำสงครามกับโจโฉ ณ บัดนี้

ว่าแล้วขุนกวนจึงมีคำสั่งให้โลซกถ่ายทอดคำสั่งให้กองทัพบก กองทัพเรือทั้งปวงทั้งแคว้นกังตั้งเตรียมพร้อมเพื่อรอกุญศัตแล้วจะได้เคลื่อนทัพเข้าสู่สมรภูมิเผชิญหน้ากับกองทัพโจโฉต่อไป

ขงเบ้งและโลซกจึงคำนวณลาขุนกวนออกมา ขงเบ้งแยกไปที่เรือนพักรับรองแขกเมือง ส่วนโลซกได้ตรงไปที่กองบัญชาการกองทัพแล้วถ่ายทอดคำสั่งเตรียมพร้อมของขุนกวนถึงทุกเหล่าทัพในทันที

ฝ่ายเดียวเจียวและขุนนางฝ่ายพลเรือนทั้งปวง ครั้นทราบข่าวขุนกวนมีคำสั่งให้ทุกเหล่าทัพเตรียมพร้อมก็ตกใจเพราะคาดหมาย ได้ว่าบัดนี้ขุนกวนได้ตกลงใจที่จะทำสงครามกับโจโฉจึงชักชวนบรรดาที่ปรึกษาชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือนมาปรึกษากันว่าบัดนี้ขุนกวน นายเราถูกขงเบ้งหลอกหลวงจนหลงเชื่อแล้ว จึงคิดที่จะทำสงครามกับโจโฉ พวกเราและชาวเมืองกังตั้งจะได้ความเดือดร้อนเป็นมั่นคง ปรึกษากันแล้วเดียวเจียวและขุนนางฝ่ายพลเรือนจึงชวนกันไปขอพบขุนกวนถึงจวนที่พัก แล้วเดียวเจียวได้กล่าวทักท้วงขุนกวน ว่าพวกข้าพเจ้าทราบว่าคุณมีบัญชาให้ทุกเหล่าทัพเตรียมพร้อม จึงวิตกว่าจะเกิดสงครามระหว่างกังตั้งกับกองทัพเมืองหลวงจึงพร้อมกันรีบรุดมาขอให้ท่านได้ทบทวนไตร่ตรองอีกครั้งหนึ่ง

เดียวเจียวสังเกตเห็นขุนกวนยังมีท่าทีลังเลไม่แน่นอน จึงเอาความกลัวภัยสาหัสในขุนกวนด้วยเชิงชั้นเล่ห์กลนักเปิดทูลว่า ซึ่งท่านจะทำสงครามด้วยโจโฉนี้ชอบที่จะใคร่ครวญให้จงหนักกว่ากองทัพเมืองกังตั้งนั้นหากจะเปรียบเทียบกับกองทัพอ้วนเสี้ยวแล้วจะเป็นประการใด อ้วนเสี้ยวมีทหารกว่าเจ็ดสิบหมื่นมากกว่าทหารโจโฉถึงสิบเท่า โจโฉก็ยังคงคิดอ่านเอาชัยชนะต่ออ้วนเสี้ยวได้ บัดนี้โจโฉกรีธาทัพใหญ่กว่าร้อยหมื่นประหนึ่งจะถมทะเลให้เป็นภูเขาได้ละนี้ กังตั้งของเราจะต้านทานได้แล้วละหรือ

ว่าแล้วเดียวเจียวจึงใช้สุดยอดวิชาของชั้นที่สร้างความหวาด ระแวงแตกแยกเพื่อแสวงประโยชน์ดังประสงค์ของตนต่อไปว่า อันขงเบ้งนั้นเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ เสียที่แตกหนีโจโฉมาติดจั่นอยู่ที่เมืองกังแฮ จึงคิดที่จะยืมมือกองทัพเมืองกังตั้งเราให้ออกไปรบและตายแทนกองทัพของเล่าปี่ หากทำตามคำของเบ้งเห็นที่เมืองกังตั้งจะได้รับอันตราย อุปมาดังชนเอาหินไปดับไฟ มีแต่จะมอดไหม้วาย วอดเป็นจุนไปเท่านั้น

ขุนกวนเห็นหน้าเดียวเจียวและพวกซึ่งมีจุดยืนให้สวามิภักดิ์กับโจโฉขัดกับเจตนาที่มีอยู่ในใจก็ขุ่นใจซ้ำจากเมื่อวันก่อน แต่ครั้นฟังเหตุและผลของเดียวเจียวและบรรดาที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนแล้วก็มีเหตุผลหนักแน่นอยู่เพราะแสนยานุภาพและความเชี่ยวชาญการสงครามระหว่างกองทัพเมืองหลวงกับกองทัพเมืองกังตั้งนั้นแตกต่างกันมากยิ่งกว่าเมื่อครั้งสงครามอ้วนเสี้ยวกับโจโฉเสียอีก ไหนเลยจะเอาชนะกองทัพโจโฉได้ ดังนั้นขุนกวนทั้งๆ ที่ต่อหน้าขงเบ้งก็ว่าตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำสงครามกับโจโฉแล้ว จึงกลับโลเลไม่แน่วแน่ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และก้มหน้านิ่งอึ้งไม่พูดจาประการใด

โกะหยงที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนที่ร่วมคณะมากับเดียวเจียวในครั้งนี้ด้วยเห็นขุนกวนนั่งนิ่งอึ้งอยู่ก็รู้ว่าขุนกวนมีความลังเลเกิดขึ้นในใจแล้ว จึงส่ายหน้าค่าเดียวเจียวว่าซึ่งท่านจะเชื่อถือฟังคำขงเบ้งนั้นไม่ชอบ เพราะเล่าปี่เสียที่แตกหนีโจโฉไปอยู่ที่เมืองกังแฮเหมือนหนีจันอยู่แล้วจึงให้ขงเบ้งมาลวงท่านให้ทำศึกกับโจโฉ หากหลงเชื่อคำขงเบ้งเมืองกังตั้งเราก็ต้องทำสงครามแทนเล่าปี่ ความเสียหายเจ็บตายจะตกเป็นภาระแก่กั๋งตั้งสิ้นประโยชน์ที่จะตกได้แก่เมืองกังตั้งนั้นมองไม่เห็นเลย และเมื่อเมืองกังตั้งเราเข้าสู่สงครามแล้ว เล่าปี่ก็จะนอนหลับพักผ่อนอย่างสุขสบายอยู่ที่เมืองกังแฮ คอยจ้องแลว่าฝ่ายใดเพลี่ยงพล้ำแล้วจะเข้าเอาต่อภายหลัง จึงขอท่านได้ใคร่ครวญไตร่ตรองจงหนักแล้วตัดสินใจตามความเห็นของเดียวเจียวนั้นเถิด

ขุนกวนได้ฟังคำโกะหยงก็ยิ่งลังเล แต่ยังคงไม่ปรึกษาว่ากล่าว ประการใด เดียวเจียวและบรรดาขุนนางเห็นท่าที่ขุนกวนดังนี้จึงไม่กล้าเข้าซ้ำอีกต่อไป พวกกันค่านับลาขุนกวนแล้วกลับออกมาฝ่ายโจชกไปที กองบัญชาการทหาร ถ้ายทอดคำสั่งเตรียมพร้อม ของขุนกวนไปยังทุกเหล่าทัพแล้วทราบข่าวว่าเดียวเจียวและขุนนางฝ่ายพลเรือนยกกันไปหาขุนกวนก็คาดหมายว่าเดียวเจียวและฝ่ายพลเรือนเหล่านั้นไปคัดค้านขัดขวางมิให้ขุนกวนเคลื่อนทัพยก ทัพเรือเข้าสู่สุมาศภูมิ ซึ่งขัดกับเจตนาของโจชกและยุทธศาสตร์กั๋งตั้ง ดังนั้นโจชกจึงรีบตามมาท้วงของขุนกวนอีกครั้งหนึ่ง พอมาถึงหน้าจวนก็สวนทางกับเดียวเจียวและพวกซึ่งเพ่งค่านับลาขุนกวนกลับออกมา โจชกไม่พูดจาหักทลายเดียวเจียวและเพื่อนขุนนางเหล่านั้น รีบก้าวเดินเข้าไปในจวนแล้วเข้าไปหาขุนกวน

ศึกช่วงชิงการตัดสินใจของขุนกวนระหว่างบรรดาขุนนางเมืองกังตั้งโดยมีเจตนาซ่อนเร้นของแต่ละฝ่ายที่แตกต่างกันครั้งนี้ได้พิสูจนภาสิตโบราณที่ว่า "ระยะทางพิสูจนมา กาลเวลาพิสูจนคน" อีกครั้งหนึ่งว่าใครคือวีรชน ใครคือทรชน

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรืองวิทย์าคม

แสงสว่างแห่งคำสั่งเสีย (ตอนที่ 245)

โจชกคาดหมายว่าเดียวเจียวและขุนนางฝ่ายพลเรือนเข้ามาเกลี้ยกล่อมขุนกวนให้ยอมสวามิภักดิ์ต่อโจโฉ และเกรงว่าขุนกวนจะเปลี่ยนใจจึงรีบตามมาเกลี้ยกล่อมขุนกวนบ้าง ต่างฝ่ายต่างเกลี้ย กล่อมเหมือนกัน แต่เจตนาอันซ่อนเร้นของแต่ละฝ่ายกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

พอโจชกพบหน้าขุนกวนก็ได้กล่าวขึ้นก่อนว่าเดียวเจียวและพวกขุนนางฝ่ายพลเรือนมาพบท่านครั้งนี้คงจะมาพูดจาให้ท่านสวามิภักดิ์ต่อโจโฉเป็นมั่นคง คนเหล่านี้เป็นพวกซื่อลัดดาขาว คิดแต่จะรักษาชีวิตรอดไปดูแลคุ้มครองลูกเมียเท่านั้น ขอท่านอย่าได้เชื่อถือรับฟังคำคนเหล่านี้ ฟังใช้วิจารณ์ญาณของท่านเองตัดสินใจเพื่อกั๋งตั้งและตระกูล "ซุน" เกิดโจชกเห็นขุนกวนยังมีท่าทีลังเลอยู่จึงว่าบัดนี้ท่านได้บัญชาให้ทุกเหล่าทัพเตรียมพร้อมแล้ว อย่าได้ลังเลสงสัยอีกเลย เพราะความ ลังเลสงสัยจะทำให้ทำการกับโจโฉได้ไม่ถนัด แล้วเกิดความผิดพลาด เสียหายขึ้นได้

ขุนกวนนิ่งอึ้งอยู่เพราะถูกความลังเลเข้าครอบงำจิตใจจนมึนตึ๋นอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงเที่ยงกินโต๊ะกับขงเบ้งฟังความแล้วเห็นกระจ่างในชั้ยชนะจึงตัดสินใจขึ้นเด็ดขาดที่จะร่วมมือกับเล่าปี่ทำสงครามกับโจโฉ และได้สั่งให้กองทัพอันใดเตรียมพร้อม แต่ครั้นฟังคำเดียวเจียวและขุนนางฝ่ายพลเรือนก็เห็นจริงเช่นเดียวกันว่า ขงเบ้งนั้นเป็นฝ่ายเล่าปี่ หากกั๋งตั้งตัดสินใจรบกับโจโฉก็ไม่ได้ประโยชน์อันใดจากสงคราม กรณีจะกลายเป็นว่ากั๋งตั้งทำสงครามแทนเล่าปี่ ในขณะที่เล่าปี่นอนสุขสบายอยู่ที่เมืองกังแฮ

ดังนั้น ความลังเลในใจขุนกวนจึงลึกซึ้งนัก ถึงแม้ว่าโจชกซึ่งเป็นผู้ที่ขุนกวนรักและวางใจมานานจะยืนยันในความเห็นขอให้ทำสงครามกับโจโฉหนักแน่นสักเพียงไหน แต่กลับไม่ทำให้ขุนกวนหายลังเลแต่ประการใด ขุนกวนฟังคำโจชกแล้วจึงว่าวันนี้ท่านจงกลับไปก่อนเราจะไตร่ตรองตัดสินใจเอง โจชกจึงค่านับลาขุนกวนกลับออกไป

ภายในจวนของขุนกวนเงียบสงบ ขุนกวนเดินวนไปวนมาตัดสินใจไม่ดีกว่าจะรบกับโจโฉดีหรือไม่ แต่ข้างภายนอกจวนนั้นบรรดาที่ปรึกษาขุนนางข้าราชการต่างคนต่างขยาดความคิดเพื่อหาเสียงสนับสนุน ความคิดเห็นแตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าสมควรสวามิภักดิ์กับโจโฉ อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าไม่สมควรสวามิภักดิ์และต้องเตรียมพร้อมที่จะทำสงคราม ศักการทูตที่โจโฉกระทำต่อเมืองกังตั้งได้ทำให้การข้างใน

เมืองกังตั้งกลายเป็นศึกภายในทางความคิดระหว่างขุนนางข้าราชการ ทั้งปวงและขยายตัวลุกลามไปยังกลุ่มชนต่างๆ ทำให้ความเห็นที่ขัดแย้งนั้นกลายเป็นความขัดแย้งภายในเป็นสองฝักสองฝ่าย

ตัวขุนกวนเองแม้ไม่ปรากฏพูดกับผู้ใด แต่ศึกภายในจิตใจกลับรุนแรงไม่ต่างกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นข้างนอกจน ใจหนึ่ง ขุนกวนหวั่นเกรงแสนยานุภาพทางการทหารของโจโจ ความเห็นจึงโน้มไปในทางสวามิภักดิ์เพื่อความอยู่รอด แต่อีกใจหนึ่งทะนงในศักดิ์ศรีและภาระหน้าที่ของตัวเองที่มีต่อตระกูล "ขุน" และชาวเมืองกังตั้ง ไม่อยากเป็นข้าของโจโจและหวั่นเกรงว่าหากพลาดพลั้งก็จะมีชะตากรรมอย่างเดียวกันกับเล่าจ้ง ความเห็นจึงโน้มไปในทางทำสงครามต่อต้านโจโจ

เพราะความเห็นเป็นสองทางและความลังเลเป็นสองใจอยู่เช่นนี้ ขุนกวนจึงผลดลูกผลดนั่ง เดินวนไปเวียนมา อยู่ภายในห้องพักในจวน ถึงเวลากินก็ไม่ม่แก่ใจที่จะกิน ถึงเวลานอนก็ไม่ม่แก่ใจที่จะนอน เพลงสงครามแม้ยังอยู่คนละฟากแม่น้ำแยงซีแต่เพลงแห่งความลังเลในใจกลับแผดเผาผลาญร้อนรุ่มอยู่ในอกของขุนกวนจนหาความสงบมิได้

ฝ่ายนางงอกก็ไถ่ซึ่งเป็นแม่นำของขุนกวน และได้เลี้ยงดูขุนกวนมาตั้งแต่เล็ก รักหวงขุนกวนดุจดั่งบุตรในอุทร สังเกตเห็นขุนกวน หลั่งออกว่าราชการในวันนี้แล้วหม่นหมองวุ่นวายผิดปกติไปเป็นอันมาก จึงเฝ้าสังเกตอยู่อย่างใกล้ชิด เห็นขุนกวนไม่เป็นอันกินข้าวปลา พักผ่อนหลับนอน เอาแต่ผลดลูกผลดนั่ง เดินไปเดินมาแล้วทอดถอนใจใหญ่ จึงเข้าไปถามขุนกวนว่าเจ้ามีเรื่องวิตกกังวลด้วยสิ่งใดหรือ จึงมีอาการเป็นดังนี้

ขุนกวนรักแม่เลี้ยง ทั้งเคารพและห่วงใยเสมอด้วยมารดาผู้ล่วงลับ เห็นแม่นำเป็นห่วงไม่หลับนอนไปด้วยก็สงสารจึงกล่าวกับนาง งอกก็ไถ่ว่าบัดนี้โจโจกรีธาทัพใหญ่มาตั้งอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ยึดเมืองเกงโจ้วไว้ได้แล้ว มีทีท่าว่าจะยกข้ามมาตีเมืองกังตั้ง ข้าพเจ้า ได้ปรึกษากับบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงแล้วไม่ปรองดองพร้อม ใจกันว่าจะต่อสู้หรือยอมแพ้ จึงยากยิ่งที่จะตัดสินใจ แต่ถ้าไม่ตัดสินใจภัยสงครามมาถึงแล้วก็จะเสียทีแก่ข้าศึก จึงวิตกอยู่ดังนี้

นางงอกก็ไถ่จึงว่าแลเมื่อคนทั้งปวงมีความเห็นไม่ลงรอยกันเช่นนี้ ตัวเจ้าเองเล่ามีความเห็นเป็นอย่างไร ก็จงตัดสินใจไปตามความเห็นของเจ้าเถิด ขุนกวนจึงว่าข้าพเจ้ารับภาระเมืองกังตั้งจากท่านพ่อและท่านพี่ จึงตั้งใจปกป้องรักษาเมืองกังตั้งไว้ไม่ให้เป็นอันตราย แต่วิตกกังวลด้วยกองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนักเกรงว่าจะต่อสู้ไม่ได้ ครั้นจะอ่อนน้อมก็เกรงว่าโจโจจะไม่สุจริตคิดสังหารเสียในภายหลังเหมือน กับที่ข้าพเจ้าทำกับเล่าจ้ง ด้วยเหตุนี้จึงลังเลตัดสินใจไปทางใดทางหนึ่งไม่ได้

สถานการณ์มาถึงขณะนี้ประจักษ์ถึงจุดแปรผันที่ทำให้ขุนกวนไม่กล้าสวามิภักดิ์กับโจโจ ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือการที่โจโจสังหารเล่าจ้งซึ่งยอมสวามิภักดิ์นั้นเสียจึงเกรงว่าเหตุการณ์อย่างเดียวกันจะเกิดกับตัวบ้าง ขุนกวนจึงต้องดิ้นรนหาทางรอดซึ่งมีทางเดียวคือคิดทำสงคราม ดังนั้นแม้ว่าในขณะที่โจโจคิดสังหารเล่าจ้งจะดูเหมือนว่ามีเหตุผลจำเป็นทางการเมือง แต่เมื่อสถานการณ์คลี่คลายไปแล้วก็เห็นได้ชัดว่าการตัดสินใจของโจโจครั้งนั้นเป็นความผิดพลาด ทำให้สูญเสียความเชื่อถือทางการเมืองต่อบรรดาเจ้าเมืองต่าง ๆ

ดังนั้นการคิดถึงประโยชน์เฉพาะหน้าในบางครั้งบางครั้งจึงทำลายประโยชน์ระยะยาวอย่างน่าเสียดายยิ่ง นางงอกก็ไถ่ได้ฟังคำขุนกวนดังนั้นจึงว่าแต่โบราณกาลมาห้ามมิให้สตรีเข้าเกี่ยวข้องกับแทรกแซงทางการเมืองและการบริหารราชการแผ่นดิน เพราะสตรีนั้นมีเพศแม่ สิ่งที่รักที่หวงมากที่สุดก็คือบุตร เมื่อคำนึงถึงบุตรก็คำนึงถึงตัวเองและครอบครัวเป็นสำคัญยิ่งกว่าอื่นใด สายตาและปัญญาทัศน์ของสตรีจึงแตกต่างจากบุรุษ มีความจำกัดยิ่งกว่าบุรุษและทำให้การตัดสินใจของสตรีมักอาศัยอารมณ์ความรู้สึกยิ่งกว่าบุรุษ เหตุนี้ยุคใดสมัยใดสตรีเข้ายุ่งเกี่ยวแทรกแซงการบริหารราชการแผ่นดินและการเมืองแล้วจึง มักจะเกิดความสับสนวุ่นวายเป็นกลียุคขึ้น

นางงอกก็ไถ่ได้กล่าวสืบไปว่า เพราะบทเรียนดังนี้ปราชญ์แต่อดีตจึงได้ห้ามมิให้สตรีเข้ายุ่งเกี่ยวทางการเมือง และได้กลายเป็น กฎของทุกราชสำนักมานับพันปี เจ้าขุนกวนใจอยู่ดังนี้ตัวเราเป็นห่วงใยวิตกด้วยเจ้านักแต่มีรู้ที่จะช่วยเหลือประการใดได้

ขุนกวนเห็นผู้เป็นแม่นำวิตกกังวลด้วยตนเองก็เกรงว่าแม่ผู้สูงวัยจะป่วยไข้จึงเดินเข้ามาใกล้ กอดนางงอกก็ไถ่ไว้แนบกับตัวแล้วว่าแม่อย่าได้วิตกกังวลเลย ขอเวลาสักครู่หนึ่งลูกจะไตร่ตรองตัดสินใจเอง นางงอกก็ไถ่มองสายตาขุนกวนเห็นเต็มไปด้วยความวิตกกังวลก็สงสารยิ่งนัก ในพลันที่จ้องหน้าสบตาขุนกวนนั้น ความรู้สึกประหม่นประพวยคล้ายใบหน้าของพี่สาวร่วมอุทรของนาง ซึ่งเป็นมารดา ผู้ให้กำเนิดของขุนกวนได้ผุดเป็นมโน

ภาพขึ้นในใจนางอภิกไถ้ก็น้ำตาไหลซึมใบหน้าโดยไม่รู้สึกตัว แล้วหวนรำลึกถึงคำสั่งเสียของพี่สาวยามใกล้จะสิ้นลม สนิหนานางก็สอความรู้สึกลิ้นตื้นตันขึ้นในทันใด

ขุนกวนเห็นสีหน้ามารดาเลื่องแปรเปลี่ยนดังนั้น จึงถามขึ้นว่าท่านแม่คิดถึงเรื่องราวสิ่งใดหรือ นางอภิกไถ้จึงว่า เราเห็นหน้าเจ้าใกล้ชิดเมื่อสักครู่นี้จึงคิดถึงคำสั่งเสียของมารดาเจ้าขึ้นมาได้ เจ้าลืมเสียแล้วหรือว่าเมื่อครั้งที่พี่สาวเราใกล้จะสิ้นลมนั้นได้สั่งเสียไว้ว่าถ้าหากการบริหารราชการแผ่นดินมีข้อใดติดขัดให้ปรึกษากับเดี่ยวเจียว แต่ถ้าการศึกสงครามขัดสนก็ให้ปรึกษากับจิวอี้

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายความตอนนั้นว่า "เมื่อพี่เจ้าจะถึงแก่ความตายนั้นได้สั่งไว้ว่า การสิ่งใดข้างในมิสำเร็จ ก็ให้ปรึกษาไถ่ถามเดี่ยวเจียว การสิ่งใดข้างหน้านิสำเร็จให้ถามจิวอี้" สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ยกเอาคำสั่งเสียของขุนเช็กเป็นหลัก ซึ่งความจริงในเรื่องนี้ขุนเช็กได้สั่งเสียขุนกวนและญาติพี่น้องไว้ก่อนที่จะตาย ครั้นเวลามารดาของขุนกวนใกล้จะสิ้น ลมก็ได้ยาคำสั่งเสียของขุนเช็กดังกล่าวกับขุนกวนและญาติพี่น้องอีกครั้งหนึ่ง ขุนกวนได้ฟังดังนั้นพลันคล้ายกับตื่นจากภวังค์ รำลึกถึงคำสั่งเสียของขุนเช็กและคำสั่งเสียของมารดาที่ว่าหากขัดสนด้วยการสงครามก็ให้ปรึกษาจิวอี้ขึ้นมาได้ ขุนกวนรำลึกได้ดังนี้จึง "สว่างห้วงอกดังว่านอนหลับตื่นขึ้นมีความยินดีหาที่สุดมิได้" อาการของขุนกวนยามนี้จึงคล้ายกับเหล่าสุกษาเห็นแสงเรืองรองของอรุณ ฤ วันใหม่จะนั้น

นางอภิกไถ้เห็นขุนกวนมีสีหน้ายินดีและรำลึกถึงคำสั่งเสียได้แล้วจึงย่ำว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ โฉนเจ้าไม่เรียกจิวอี้มาปรึกษาตลักรั้งหนึ่ง ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ได้คิด ริมสังหารว่าวันพรุ่งนี้ให้รีบไปเชิญจิวอี้จากฐานบัญชาการ กองทัพเรือที่ปากน้ำเมืองเองฮ้อมมาพบโดยด่วน ฝ่ายจิวอี้อยู่ที่ฐานทัพเรือที่ปากน้ำเมืองเองฮ้อมครั้งได้ทราบข่าวโจโจได้เมืองเกงจิวแล้วยกทหารมาตั้งอยู่ที่ชายทะเลแน่นขนัดทั้งกองทัพบก กองทัพเรือก็รอนใจเกรงว่าโจโจจะยกมาตีเมืองกังต้ง จึงรีบพานายทหารคนสนิทเดินทางทั้งวันทั้งคืนมาเมืองชีสองเพื่อฟังท่าทีของขุนกวนว่าจะตัดสินใจประการใด

ครั้นวันรุ่งขึ้นทหารซึ่งขุนกวนสั่งให้ไปตามจิวอี้ได้ออกเดินทางตั้งแต่เช้า พอใกล้เที่ยงสวนกับจิวอี้จึงเข้าไปคำนับ และแจ้งความที่ขุนกวนสั่งให้เชิญจิวอี้ ไปพบเป็นการด่วนให้จิวอี้ทราบทุกประการ แล้วพากันกลับมาเมืองชีสอง ตกเวลาบ่ายจิวอี้เดินทางถึงประตูเมืองชีสอง จึงสังหารนั้นไปรายงานให้ ขุนกวนทราบเสียชั้นหนึ่งก่อน และว่าจะเข้าไปคำ นับขุนกวนในเวลาที่ขุนกวนออกว่าราชการในวันพรุ่งนี้ จากนั้นจิวอี้จึงแยกทางตรงไปที่บ้านพักรับรอง ทักทายปลอบขวัญนางเสียวเกี่ยวผู้เป็นภรรยาอย่างอ่อนหวาน

จิวอี้และนางเสียวเกี่ยวโอบาปราศรัยรับขวัญกันอยู่ที่ระเบียงริม น้ำไม่ทันไร ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้โจชกมาขอพบ จิวอี้ได้ฟังรายงานดังนั้นจึงมองหน้าผู้เป็นภรรยาแล้วหัวเราะเป็นทีว่ามีคนมาขัดคอแล้ว นางเสียวเกี่ยวรู้ใจสามึงจึงว่าการบ้านเมืองเป็นเรื่องใหญ่ต้องมาก่อน เชิญท่านพี่ออกไปพบโจชกเถิด จิวอี้ได้รับคำยินยอมจากเมียรัก จึงสังหารให้ออกไปเชิญโจชกมาที่ห้องรับรอง โจชกเข้ามาถึงห้องรับรองเห็นจิวอี้เดินออกมาจากข้างในก็ดีใจ ต่างถ้อยที่ถ้อยคำนับกันตามธรรมเนียม จิวอี้กล่าวขึ้นก่อนว่าข้าพเจ้าเพิ่งมาถึง ท่านทราบข่าวได้รวดเร็วจริงๆ ว่าแล้วจิวอี้ก็หัวเราะ

โจชกได้ฟังดังนั้นจึงว่ากิดติศัพทที่ท่านมาเมืองชีสองในวันนี้เป็น ที่สนใจของคนทั้งปวงจึงลือเลื่องไปอย่างรวดเร็ว เวลานี้คงจะทราบกันทั่วทั้งเมืองแล้ว ตัวข้าพเจ้าก็อริสาสะว่าสนิสนมกับท่านจึงรีบรุดมาก่อน หากเป็นการรบกวนเวลาของท่านกับสุหยินแล้วโปรดดโหะให้ข้าพเจ้าด้วย โจชกไม่สนใจที่จะไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบตามอย่างธรรมเนียม เพราะถือว่าสนิสนมเป็นพิเศษกับจิวอี้ จึงรีบชิงเล่าความที่โจโจมีหนังสือมาบีบบังคับขุนกวนให้อ่อนน้อมและบรรดาที่ปรึกษาขุน นางเมืองกังต้งได้แตกความเห็นเป็นสองฝ่ายแล้วว่าบรรดาพวกขุนนางฝ่ายพลเรือนนั้นเสนอให้อ่อนน้อมต่อโจโจ เป็นเพราะความรักตัวกลัวตาย คิดถึงแต่ลูกเมีย ไม่รักศักดิ์ศรีของความเป็นคน ไม่ คิดที่จะปกป้องผลประโยชน์แห่งกังต้งและตระกูล "ขุน" ขอท่านอย่าได้เชื่อฟังคำคนชั่วลาดเหล่านั้น แล้วตัดสินใจทำสงครามกับโจโจโจชกได้เล่าให้จิวอี้ฟังด้วยว่าได้เชิญเสนาธิการใหญ่ของเล่าปี่คือจูเก็ดเหลียง-ซงเบ้งมาเมืองกังต้งเพื่อร่วมมือกันในการสงครามครั้งนี้แล้ว

จิวอี้ได้ฟังความจากโจชกโดยละเอียดก็รู้สภาพการณ์ที่เป็นไป ตลอดจนจุดยืนของบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองกังต้งโดยกระจ่าง แต่พอได้ยินชื่อจูเก็ดเหลียง-ซงเบ้งจากปากโจชกสีหน้าของจิวอี้ก็แปรเปลี่ยนไปเป็นฉงน อึดใจหนึ่งจึงค่อยเป็นปกติดังเดิม จากนั้นจึงกล่าวกับโจชกว่าท่านอย่าได้วิตกในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ายอมมีวิจรรย์ญาณเป็นของตนเอง แต่เมื่อซงเบ้งมาเมืองกังต้งแล้วให้ท่านรีบไปเชิญซงเบ้งมาสนทนากับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม**เล่มล้นขิงวิญญาน (ตอนที่ 246)**

จิวยี่ฟังสภาพการณ์ตั้งเครียดและความคิดเห็นของบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองกังตั๋งที่แตกแยกเป็นสองฝัก สองฝ่ายจากโจชก แล้ว ก็รู้สภาพการณ์ความเป็นไปอย่างกระจ่างแจ้ง แต่พอได้ยินนามจูถัดเหลียง-ซงเบ้ง จิวยี่ก็ตื่นเต้นสนใจ สิ่งโจชกให้รับไปเชิญของเบ้งมาพบจิวยี่ไม่ยอมเปิดเผยจุดยืนและความในใจว่าจะตัดสินใจอย่างไร ทั้งๆ ที่สนิทสนมไว้วางใจโจชกเป็นพิเศษ และมีได้สนใจไต่ถามความอื่นจากโจชกเพราะมีสิ่งซึ่งจิวยี่ให้ความสนใจอยู่ประการเดียวเท่านั้นคือซงเบ้ง

เนื่องเพราะจิวยี่เมื่อได้ยินว่าซงเบ้งเดินทางมาเมืองกังตั๋งก็รู้ได้ในทันทีว่าการที่คนระดับเสนาธิการใหญ่ของเล่าปี่เดินทางมาเมืองกังตั๋งด้วยตนเองนั้น ย่อมมีความหมายที่ลึกซึ้งซ่อนเร้นอยู่ นั่นคือการแสวงหาความร่วมมือกับกังตั๋งเพื่อทำสงครามกับโจโจ และในกรณีเช่นนี้จิวยี่ย่อมถือว่าไฟในมือฝ่ายกังตั๋งเหนือกว่าไฟในมือของเล่าปี่ และซงเบ้ง ดังนั้นหากจะร่วมมือกันก็ต้องเป็นการร่วมมือโดยซงเบ้งต้องเป็นฝ่ายขอรับรองจนจ้อและต้องยอมรับเงื่อนไขที่กังตั๋งกำหนด ไม่ใช่ร่วมมือในลักษณะที่เสมอภาคกัน เหตุนี้จึงจำเป็นต้องจัดการทางด้านซงเบ้งให้เสร็จสิ้นเสียก่อนที่จะพบกับขุนกวน อนึ่งเล่าซงเบ้งนั้นได้บัญชาการกองทัพเล่าปี่ทำสงครามกับโจโฉมาก่อน ย่อมรู้ต้นลึกหนาบางข้างกองทัพโจโฉอันจะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจ จึงต้องรีบแสวงหาข้อมูลการสงครามจากปากคำของซงเบ้งให้กระจ่างเสียขั้นหนึ่งก่อน

โจชกไม่รู้อะไรที่แท้จริงของจิวยี่ แต่คิดว่าการที่จิวยี่เชิญซงเบ้งมาพบจะสมกับประโยชน์ที่โจชกปรารถนา เพราะโจชก มั่นใจว่าซงเบ้งสามารถพูดจาจูงใจให้จิวยี่ตัดสินใจทำสงครามกับโจโจได้ เนื่องจากโจชกได้ทราบจุดยืนและได้เห็นวิธีการของซงเบ้งจากการเจรจากับขุนกวนมาแล้ว ดังนั้นการที่จิวยี่อยากพบซงเบ้งจึงทำให้โจชกมีความหวังมากขึ้น ดังนั้นโจชกจึงรีบคำนับลาจิวยี่ออกมาขี่ม้าไปหาซงเบ้งในทันที

จิวยี่กลับเข้าไปในห้องพักพบกับเสียวเกี้ยวผู้เป็นศรีภรรยาว่าในโลกนี้พวกที่ว่องไวปราดเปรียวมีอยู่เจ็ดจำพวก คือเสือ งู กระรอก กระแต กระต่าย นกกระจอก นกนางแอ่น และพวกลอบบี้ยิสต์ ทั้งเจ็ดจำพวกนี้นักลอบบี้ยิสต์มีความร้ายกาจมากที่สุด เพราะสามารถบันดาลให้ผู้อื่นทำตามความปรารถนาของตนได้ ราวกับว่าเป็นความคิดของตนเอง ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นชายหรือหญิง เด็กหรือผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นขุนนางหรือพ่อค้าวาณิช และไม่ว่าจะเป็นข้าราชการชั้นเสมียน ถึงชั้นอัศวมหาเสนาบดี บางทีแม่ฮ่องเต้ก็ยังไมวายที่จะต้องทรงกระทำตามที่นักลอบบี้ยิสต์ต้องการ

เสียวเกี้ยวผู้หยิ่งหัวเราะแล้วว่าพี่ท่านกล่าวความขาดไปสิ่งหนึ่ง จิวยี่สงสัยจึงถามว่าพี่กล่าวอะไรขาดไปหรือนางเสียวเกี้ยวจึงว่าสิ่งที่ขาดไปนั้นสำคัญที่สุดคือสตรี เพราะแม้แต่จักรพรรดิสมบัติอันยิ่งใหญ่ มีศักดิ์มากกว่าสมบัติทั้งปวงในโลก เป็นรองก็แต่อริยสมบัตินั้นบางทีก็ยังมีอยู่ภายใต้อำนาจแห่งรูปสมบัติของสตรี ท่านพี่ชำนาญการประวัติศาสตร์ย่อมทราบดีมิใช่หรือว่าสองเต๋อในประวัติศาสตร์หลายพระองค์แม้จะทรงเข้มแข็งกล้าหาญเกรียงไกร มีพระบรมเดชานุภาพยิ่งใหญ่ สามารถบังคับบัญชาทหารได้ร้อยหมื่น สามารถลงโทษประหารคนนับแสนได้โดยไม่ต้องกะพระบิดาพระมารดา แต่เบื้องหน้าสตรีโฉมสะคราญกลับต้องคลานและสยบอยู่แทบเท้าท่านเท่านั้น บางพระองค์ถึงขนาดไม่กล้าที่จะตัดสินใจพระทัยในการบริหารราชการแผ่นดินแม้แต่สักสิ่งเดียว ทุกอย่างต้องอาศัยการตัดสินใจของพระมเหสีทั้งสิ้น เหตุนี้จึงว่าท่านพี่ยังกล่าวขาดไปสิ่งหนึ่งคือสตรีนี้แล้ว

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วสัพยอกผู้เป็นศรีภรรยาว่าน้องเราย่อมเป็นหนึ่งในเหล่ายอดสตรีเป็นแน่แท้ ว่าแล้วสองสามีภรรยาก็หัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน

จิวยี่ฟังเสียวเกี้ยวผู้เป็นศรีภรรยาผู้เป็นที่รักดังดวงใจพรรณานความเชิงสัพยอกหยอกเย้าถึงอานุภาพแห่งสตรีแล้วหัวเราะต่อกระซิกกันราวกับว่าอยู่ในช่วงข่าวใหม่ปลามันของการครองคู่ เพียงครู่หนึ่งยังไม่ทันถึงละครชีวิตบทอัศจรรย์ ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าขุนนางฝ่ายพลเรือนหลายคนได้ยกขบวนตบเท้ามาขอพบขณะนี้อยู่ที่หน้าเรือนรับรอง จิวยี่ฟังดังนั้นก็สับดากับศรีภรรยาเป็นเชิงออดอ้อน นางเสียวเกี้ยวเป็นบุตรของเกียวก๊กโล ญาติห่างๆ ชั้นผู้ใหญ่ของขุนกวน แม้เป็นสตรีแต่ก็เห็นและเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นของบ้านเมืองยามหน้าศึกสงคราม ทั้งประจักษ์หน้าใจชายชาติทหารของสามีตัว เห็นท่าที่จิวยี่ตั้งนัยน์ก็รู้ว่าจิวยี่เกรงใจนาง และรู้สึกลำบากใจ จึงให้กำลังใจกล่าวกับจิวยี่อย่างอ่อนโยนว่าพี่ท่านจงออกไปต้อนรับพวกเขาไปแล้วกัน

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงจับแก้มผู้เป็นศรีภรรยาเป็นที่ว่าชอบคุณที่รู้ใจ แล้วเดินออกไปที่หน้าเรือนรับรอง เห็นเดี่ยวเดียว โกะหยง เดี่ยวเหียน และโปจิตร รวมสี่คนซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายพลเรือนยืนอออยู่ข้างหน้าเรือนรับรอง คนเหล่านั้นเห็นจิวอี้แล้วต่างพากันเข้ามาคำนับ แล้วกล่าวว่าพวกข้าพเจ้าทราบของท่านกลับมาจากฐานทัพเรือ จึงรีบรุดมาคารวะ จิวอี้รับคำนับแล้วเชิญสี่ขุนนางผู้ใหญ่เข้าไปในห้องโถง ได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันตามธรรมเนียม

เดี่ยวเดียวได้เริ่มเรื่องขึ้นก่อนว่า ท่านได้ทราบข่าวร้ายแรงเกี่ยวกับเมืองกังต้งเราแล้วหรือไม่ จิวอี้มีสีหน้าทราบเรียบกล่าวว่าตอบว่า แคว้นกังต้งเรามีเรื่องราวร้ายแรงประการใดเกิดขึ้นหรือ ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องเลยเดี่ยวเดียวจึงว่าโจโฉถือพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ กริธาทัพกว่าร้อยหมื่นเพื่อปราบปรามเล่าปี่ เล่าปี่เสียที่แตกหนีไปอยู่ที่เมืองกังแฮ

โจโฉจึงยกกองทัพติดตามมา เล่าจ้องเจ้าเมืองเกงจิวยอมอ่อนน้อมยกเมืองเกงจิวให้แก่โจโฉแล้ว บัดนี้โจโฉต้องการผูก มิตรกับนายเรา จึงเชิญไปออกปาลาสัตว์ที่ชายแดนเมืองกังแฮ แล้วจะทำความตกลงร่วมกันกำจัดเล่าปี่และจะแบ่งเมืองเกงจิวให้ครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าและบรรดาขุนนางทั้งปวงได้เสนอให้นายเราอ่อนน้อมแก่โจโฉ ขจัดภัยพิบัติให้แก่แคว้นกังต้งและชาวเมืองทั้งปวง

แต่โจชกกลับคัดค้าน มีหน้าซำยังไปพาเอาขงเบ้งที่ปรึกษาของเล่าปี่ข้ามทะเลมายุยงให้นายเรารับกับโจโฉ ยืมมือชาวกังต้งแก้แค้นแทนเล่าปี่ ท่านมาพบเจ้านายเรารุ่งนี้ขอให้เห็นแก่ความปลอดภัยของแคว้นกังต้งและราษฎรทั้งปวง ช่วยแนะนำขุนกวนให้อ่อนน้อมต่อโจโฉด้วย

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าพวกท่านที่มาด้วยกันนี้มีความเห็นพ้องต้องกันเป็นอย่างเดียวกับเดี่ยวเดียวหรือไม่ ทุกคนที่มาด้วยกันเดี่ยวเดียวได้ตอบยืนยันพร้อมกันว่าพวกเรามีความเห็นอย่างเดียวกัน จิวอี้จึงว่าเมื่อทุกคนมีความเห็นตรงกันเช่นนี้ก็ดีแล้ว ข้าพเจ้าเองก็มีความเห็นอย่างเดียวกันกับพวกท่าน ดังนั้นวันนี้ขอเชิญพวกท่านกลับไปก่อนไว้พรงนี้เจ้านายเราก่อว่าราชการแล้วจะได้ปรึกษาหารือกันต่อไป

เดี่ยวเดียวและคณะฟังคำจิวอี้แล้วก็มีความยินดี สำคัญว่าจิวอี้จะเกลี้ยกล่อมให้ขุนกวนยอมสวามิภักดิ์กับโจโฉตามความเห็นของพวกตน จึงคำนับลาจิวอี้กลับออกไป

จิวอี้ทอดสายตาดูเดี่ยวเดียวและคณะที่กำลังเดินออกไปแล้วสายศีรษะ ครุ่นหนึ่งจึงเดินกลับเข้าไปข้างในเล่าความที่ได้สนทนา กับเดี่ยวเดียวและขุนนางฝ่ายพลเรือนให้ศรีภรรยาทราบทุกประการ เสียวैयाสุหยินเห็นสามีเพิ่งเดินทางกลับมามีห็นได้พักผ่อนและต้องออกเจรจาความกับขุนนาง เกรงว่าจิวอี้จะอ่อนล้าจึงยกน้ำชาโสมออกมาให้จิวอี้ด้วยตนเอง

จิวอี้ดื่มน้ำโสมยังไม่ทันหมดถ้วย ทหารรักษาการณ์เข้ามารายงานว่าบัดนี้แม่ทัพเตียเถา ลุยกาย และฮันต่งและแม่ทัพนาย กองหลายคนมาขอพบ ขณะนี้รอรอยู่ข้างหน้าตึกรับรอง จิวอี้วางถ้วยน้ำโสมลงบนโต๊ะ สายตาจ้องไปที่ใบหน้าของเสียวैयाสุหยินพร้อมกับยิ้มให้เป็นนัยว่ามีคนมารบกวนอีกแล้ว นางเสียวैयाรู้ใจผู้เป็นสามีเห็นดังนั้นจึงยุตมือจิวอี้ให้ลุกขึ้นแล้วจึงเดินไปส่งที่ประตู ปากก็กล่าวว่าท่านพี่ออกไปสนทนากับพวกเขาเถิด จิวอี้เห็นผู้เป็นภรรยาเข้าใจก็ยิ่งเกรงใจ จมพิศแก่เสียวैयाแล้วเดินออกไปที่หน้าเรือนรับรอง

เตียเถา ลุยกาย ฮันต่งและขุนนางฝ่ายทหารยืนออรอยู่หน้า เห็นจิวอี้เดินออกมา ก็พากันคำนับ จิวอี้รับคำนับตอบเพราะมีอาวุโสน้อยกว่าเตียเถา ลุยกาย และฮันต่ง จากนั้นจึงออก ปากเชิญเข้าไปสนทนากันที่ห้องโถงด้านใน

เตียเถาและคณะนายทหารได้โองาปราศรัยกับจิวอี้เกี่ยวกับการด่านกองทัพเรือ แล้วว่าพวกข้าพเจ้าได้ข่าวว่าท่านกลับมาจากเมือง เองฮอจึงรีบรุดมารบกวนเวลาท่านด้วยว่าเป็นเรื่องร้อนของเมืองกังต้ง ซึ่งท่านคงทราบความบ้างแล้ว จิวอี้จึงว่าเมืองกังต้งเราเกิดความร้ายแรงประการใด ข้าพเจ้ายังไม่ทราบความนั้นเลย เตียเถาจึงว่าอีกไม่กี่วันเมืองกังต้งของเราจะตกเป็นสิทธิของผู้อื่นแล้ว ท่านไม่รู้หรือ จิวอี้ดีสีหน้าตื่นตกใจแล้วถามว่ามีเรื่องราวเป็นประการใด

เตียเถาจึงกล่าวขึ้นว่าพวกเราทำราชการอยู่กับแคว้นกังต้งตั้งแต่ครั้งขุนเกียนเริ่มก่อร่างสร้างตัว ถึงวันนี้สามแผ่นดินแล้ว หลายปีมานี้พวกเราได้อุทิศกายใจไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ไม่เคย ห่วงใยชีวิตตัวและครอบครัวของตนเอง ทำศึกเหนือเสือใต้เพื่อให้กังต้งมั่นคงสถาพร แต่เวลานี้พวกขุนนางฝ่ายพลเรือนซี้ซลาด

ดาขาวคิดอ่านเกลี้ยกล่อมให้เจ้านายเรายกเมืองกัณฑ์แกโจโจ ช่างน่าแค้นใจนัก จิวยังคงดีสีหน้างวยง
ซักถามต่อไปว่าเหตุใดจึงคิดจะยกเมืองกัณฑ์แกโจโจ

เทียเถาฟังคำจิวยี่แล้วสำคัญว่าจิวยี่ไม่ทราบความที่โจโจยกกองทัพใหญ่และบีบบังคับขุนกวนให้ยอม
สวามิภักดิ์ จึงเล่าความให้จิวยี่ฟังทุกประการ แล้วว่าข้าพเจ้าและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงไม่เห็นด้วยที่จะ
ให้นายเรายอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ต่อโจโจ หัวเด็ดตีนขาดประการใดก็พร้อมจะพลีชีพปกป้องเมืองกัณฑ์แกโจโจ
ตกเป็นของโจโจโดยเด็ดขาด เทียเถาได้กล่าวต่อไปว่าพวกเราเป็นทหาร การเจรจาถ้อยคำไม่ อ่อนหวานเยบ
ยลเหมือนพวกสิ้นสอพโลฝ่ายพลเรือน ได้ข่าวว่าท่านกลับมาครั้งนี้ก็ดีใจ ด้วยหวังใจว่าท่านจะเป็นตัวแทน
ความคิดของทุกเหล่าทัพและน่านายเรายาให้อ่อนน้อมแกโจโจเลย

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ผงกศีรษะแล้วตอบว่า ทุกท่านที่มาพร้อมกันในวันนี้มีความเห็นพ้องต้องกันว่าจะไม่ยอมอ่อน
น้อมและพร้อมที่จะต่อสู้กับโจโจกระนั้นหรือ คณะนายทหาร ณ ที่นั้นได้ตอบเป็นเสียงเดียวพร้อมกันว่าพวกเรา
มีความเห็นตรงกัน ทุกคนพร้อมจะพลีชีวิตเพื่อปกป้องกัณฑ์แกโจโจ

ส่วนอุยกายนันท์ก้าวเข้ามาที่ข้างหน้าจิวยี่ เามือตอบที่หน้าอกดังสนั่นด้วยความคับแค้นใจยิ่งนักว่าถึงตาย
ข้าพเจ้าก็จะไม่มีวันยอมจำนนกับโจโจ บรรดานายทหารทุกคนในที่นั้นเห็นอารมณ์เคืองแค้นของอุยกายนันท์ก็
อารมณ์ร่วมรู้สึกอย่างเดียวกัน เปล่งเสียงพร้อมกันว่าพวกเราไม่ยอมอ่อนน้อม พวกเราพร้อมสู้ตาย จิวยี่ผงก
ศีรษะเป็นทีเห็นด้วยอีกครั้งหนึ่ง แล้วว่าพวกท่านทั้งหลายจงวางใจ ข้าพเจ้าก็เป็นทหารมีความคิดจิตใจเป็น
อย่างเดียวกับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจตั้งแต่ออกจากฐานทัพแล้วว่า จะต้อง ต่อสู้กับโจโจให้รู้แพ้ชนะสัก
ครั้งหนึ่ง วันนี้พวกท่านจงกลับไปก่อน ไว้พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะได้ปรึกษาหารือกับขุนกวนต่อไป

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งนั้นเห็นจิวยี่มีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันกับพวกตัวก็ดีใจ สำคัญว่าจิวยี่จะแนะนำขุน
กวนมิให้อ่อน น้อมและยอมทำสงครามกับโจโจจึงพากันคำนับลาจิวยี่กลับออกไป

จิวยี่เดินกลับเข้ามาที่ข้างในอีกครั้งหนึ่ง เสียขวัญสวาทินสังเกตเห็นผู้เป็นสามีมีสีหน้าแจ่มใสกระปรี้กระเปร่า
ผิดกับเมื่อกลับเข้ามาจากการพบกับเตียวเจียวและคณะฝ่ายพลเรือน จึงถามว่าท่านที่พบแม่ทัพเทียเถาและ
คณะ ตัดสินใจหาทางออกได้แล้ว หรือจิวยี่ผงกศีรษะเป็นที่ยอมรับแต่ไม่ตอบคำของผู้เป็นภรรยา กลับกล่าวขึ้น
ว่าข้าพเจ้าหาสุหรินไปอยู่ที่ฐานทัพเรือเสียนานวัน กลับมาครั้งนี้พบว่าสุหรินช่างงามหยาดเยิ้มกว่าแต่ก่อน
มากมายนัก ว่าแล้วจึงเอามือทั้งสองกุมสองมือของศรีภรรยาแนบไว้กับอกเสียขวัญสวาทินเห็นจิวยี่เกี่ยวพา
ราสีเอาดื้อๆ ก็เอียงอายเป็นพิริ แต่ไม่ทันที่จะได้ว่ากล่าวประการใด ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานอีกว่า
มีผู้มาขอพบอีกคณะหนึ่งแล้วศีกน้ำลายภายในเมืองกัณฑ์แกโจโจเพื่อช่วงชิงวิญญานการสนับสนุนจากจิวยี่ให้ยอม
อ่อนน้อมหรือทำสงครามกำลังดำเนินไปอย่างเข้มข้นดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เผชิญหน้าสิงห์หนุ่มคะนองเดช (ตอนที่ 247)

การแย่งชิงความสนับสนุนจากจิวยี่ของบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองกัณฑ์แกโจโจดำเนินไปอย่างคึกคัก ขุนนาง
ข้าราชการฝ่ายพลเรือนต้องการลอบยี่ให้จิวยี่ยอมอ่อนน้อมกับโจโจ ในขณะที่ขุนนางข้าราชการฝ่ายทหาร
ต้องการลอบยี่ให้จิวยี่ทำสงครามกับโจโจ

เพราะบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองกัณฑ์แกโจโจรู้ว่าผู้บัญชาการทหาร เรือจิวยี่ผู้นับเป็นเสาหลักสำคัญของแคว้น
กัณฑ์แกโจโจ เป็นเพื่อนของขุนเช็กมาแต่ก่อน ยามที่ขุนเช็กใกล้จะสิ้นลมก็ได้ฝากฝังความปลอดภัยแห่งแคว้นกัณฑ์แกโจโจ
ไว้กับจิวยี่ แม้ว่าจิวยี่จะไม่ได้อยู่ในที่นั้นด้วย แต่ขุนเช็กก็ได้กำชับไว้กับศรีภรณาคือนางไต้เกี้ยวว่าให้ตั้งใจ
เกลี้ยกล่อมเสียขวัญสวาทินผู้เป็นน้องสาวซึ่งเป็นภรรยาจิวยี่ให้จิวยี่มีน้ำหนึ่งใจเดียวกับขุนกวน ปกป้องคุ้มครองกัณฑ์แกโจโจ
ไว้ให้ปลอดภัยสืบไปในเบื้องหน้า

ความอันชวนเช็กสิ่งเสียทั้งนี้เป็นที่รับรู้กันในหมู่บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง ดังนั้นต่างคนจึงต่างรู้ว่า
ความเห็นของจิวยี่ยอมมีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของขุนกวน จิวยี่ทราบความจากทหารรักษาการณ์แล้ว
สายศีระแสดงกิริยา อากักรว้าคาญกับพวกขุนนางเมืองกัณฑ์แกโจโจเดิมที เพราะยามบ่ายใกล้ พลบแล้วยังไม่
เกรงใจ พากันมารบกวนเวลาส่วนตัวกันไม่หยุดหย่อน

เสียเกี่ยวสูญเห็นอาการของสามิตั้งนั้น ด้วยความสำนึกและเข้าใจในภาระหน้าที่ของผู้เป็นสามิต่อความปลอดภัยของกัณฑ์ จึงยุตมือจิวี่ให้ลุกขึ้นแล้วผลักดันหลังจิวี่ให้ออกไปพบต้อนรับบรรดาขุนนางอีกครั้งหนึ่ง จิวี่เดินออกมาที่หน้าเรือนรับรอง เห็นขุนนางฝ่ายพลเรือนยืนออกกันอยู่เป็นจำนวนมากจึงออกปากเชิญให้เข้าไปสนทนากันในห้องโถง

จุกัดกิน ลิห้อม และบรรดาขุนนางฝ่ายพลเรือนเห็นจิวี่ออกมาที่ค่านับจิวี่พร้อมกันแล้วว่าพวกเราทราบของท่าน เพิ่งเดินทางมาถึง แต่มีเรื่องจำเป็นเร่งด่วนไม่อาจทอดเวลาให้เนิ่นช้าต่อไปได้ จึงต้องรบกวนเวลาท่านในบัดนี้ กล่าวแล้วบรรดาขุนนางเหล่านั้นต่างพากันเดินตามจิวี่เข้าไปในห้องโถง หลังจากทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว จุกัดกินได้กล่าวขึ้นว่า จุกัดเหลียง-ซงเบ้ง น้องชายของข้าพเจ้าเป็นทูตมาแต่พระเจ้าอาเล่าปี เดินทางมาเมืองกัณฑ์เพื่อชักชวนให้นายเราทำสงคราม ต่อต้านโจโจ ตัวข้าพเจ้ามีความร้อนใจด้วยความปลอดภัยของแคว้น กัณฑ์ แต่สำนึกว่ามีส่วนได้เสียในการมาของซงเบ้ง เพราะถึงอย่างไรก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ว่าเป็นพี่น้องกัน ดังนั้นแม้จะมีความเห็นประการใดข้าพเจ้าจะไม่ขอออกความเห็นว่ากล่าว ได้แต่พึงสติปัญญาความคิดท่านตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อประโยชน์แห่งกัณฑ์และเจ้านายเรา

จิวี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าการบ้านเมืองเป็นเรื่องใหญ่ โฉนทานซึ่ง เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่จึงไม่ยอมออกความคิดเห็น ตัวข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านมีวิสัยและเป็นที่ไว้วางใจของนายเรา ย่อมสามารถแยก แยะความสัมพันธ์ฉันพี่น้องกับความสัมพันธ์ฉันชาวกัณฑ์ บ่าวกับนายได้แจ่มแจ้ง ท่านมีความเห็นประการใดจงว่าไปเถิด อย่าได้เกรงใจต่อไปเลย

จุกัดกินจึงว่าข้าพเจ้าจะอายุแก่ใจ ไม่อาจออกความเห็นในเรื่องนี้ได้ เพราะหากออกความเห็นให้สวามีภักดีก็จะถูกติเตียนว่าเป็นข้าขายเจ้า บ่าวขายนาย ไม่รู้คุณชาวแดงแกงร้อนเมืองกัณฑ์ ภัยมาถึงตัวแล้วไม่คิดอ่านสู้รบคิดแต่จะเอาตัวรอด หากจะออกความเห็นให้ทำสงครามกับโจโจเล่าก็จะถูกติเตียนว่าเห็นแก่ความเป็นพี่น้องไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของชาวเมืองกัณฑ์

จิวี่ฟังคำจุกัดกินแล้วเห็นผิดจากถ้อยคำคนทั้งสองพวกที่มาพบก่อนหน้านี้ ทั้งวาจาเป็นหลักฐานสมกับเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ จึงจะยั้งคະยอให้จุกัดกินละความระแวงแคลงใจ แล้วออกความเห็นโดยสุจริตก็พร้อมที่จะเต็มใจรับฟังจุกัดกินจึงว่าขอภัยท่านเถิด อย่าบีบบังคับให้ข้าพเจ้าต้องออกความเห็นในเรื่องนี้เลยแต่เมื่อท่านเร่งรัดดังนี้ก็จะเสนอในทางหลักการทั่วไปว่าความคิดเห็นใด ๆ ที่จะให้สวามีภักดีเป็นความเห็น ที่รักตัวกลัวตายปรารถนาแต่ความสุขสบายของส่วนตน ส่วนความคิดเห็นใดๆ ที่จะให้ทำสงครามเป็นความคิดเห็นที่รักชาติ ไม่คำนึงและเสียตายถึงชีวิตตัว

จิวี่เห็นจุกัดกินยืนยั้งยืนยั้งไม่ยอมออกความเห็น ได้แต่แสดงหลักคิดทั่วไปดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าตัวข้าพเจ้าย่อมมีความคิดเห็นเป็นของตนเองไว้พรั่งนี้เมื่อนายเราออกว่าราชการแล้วจะได้ปรึกษาหารือกัน วันนี้พวกท่านกลับไปก่อนเถิด จุกัดกินและเพื่อนขุนนางได้ฟังคำเจ้าบ้านกล่าวดังนั้นจึงค่านับลาจิวี่กลับออกไปจิวี่เดินตามออกมาส่งจุกัดกินและคณะที่หน้าประตูเรือนรับรอง เห็นกำเล่งน่านายทหารอีกคณะหนึ่งตรงมาที่เรือนรับรองและกำลังลงจากหลังม้า จึงหยุดรออยู่ที่หน้าบ้าน กำเล่งและคณะนายทหารเห็นจิวี่ยืนอยู่ที่หน้าเรือนรับรองจึงรีบลงจากหลังม้าแล้วพากันเข้ามาค่านับจิวี่ แล้วว่าพวกข้าพเจ้า มีเรื่องร้อนด้วยการสงคราม ความเห็นไม่ลงรอยกัน ดังนั้นแม้ใกล้ค่ำแล้วก็อดรอนทนรอต่อไปมิได้จึงจำเป็นต้องรีบรุดมาพึ่งพาสติปัญญาท่านช่วยตัดสินใจ

จิวี่รับค่านับแล้วเชิญคณะนายทหารเข้าไปในห้องโถง ทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว บรรดานายทหารเหล่านั้นได้ บรรดาถึงการสงครามที่โจโจยกกองทัพมาตั้งอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเหมือนกับที่บรรดาขุนนางชุดก่อนๆ ได้กล่าวกับจิวี่แล้วว่าพวกเราที่มาพร้อมกันในที่นี้มีความเห็นไม่ลงรอยกัน ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าควรอ่อนน้อมกับโจโจ อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าควรทำสงครามกับโจโจ เมื่อไม่ตกลงปลงใจกันดังนั้นจึงมาขอให้ท่านวินิจฉัยตัดสินใจ

พอสิ้นคำปรารภเรื่องสถานการณ์ดังกล่าว บรรดานายทหารที่มานั้นต่างแย่งกันออกความเห็นเพื่อขอให้จิวี่สนับสนุนความคิดของตน ต่างคนต่างแย่งกันพูดจนเกิดความสับสนขุ่นม่นขึ้น จิวี่เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงตัดบทว่าพวกท่านไม่จำเป็นต้องโต้เถียงกันอีกต่อไป ไว้พรั่งนี้เมื่อนายเราออกว่าราชการค่อยปรึกษาหารือพร้อมกัน วันนี้ขอให้ทุกคนกลับไปก่อน

บรรดานายทหารเหล่านั้นจึงค่านับลาจิวี่กลับออกไป คล้อยหลังคนเหล่านั้นแล้วจิวี่ก็หัวเราะขึ้นด้วยเสียงอันดังโดยมิได้ปรากถ้อยคำใดๆ ความที่จุกัดกินและกำเล่งรวมสองคณะมาขอพบจิวี่นี้ มีปรากฏอยู่ในฉบับ

ภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) เข้าใจว่าคงเห็นเป็นเรื่องไม่สำคัญและ คล้ายคลึงกับเหตุ การณ์ก่อนหน้านี้จึงตัดทิ้งไปความจริงเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นมีนัยที่สำคัญอยู่สองประการคือ ประการแรก เป็นเรื่องของการช่วงชิงการสนับสนุนทางความคิดเห็นจากจิวอี้ที่จะมีผลต่อการตัดสินใจของ ชุน กวน

ซึ่งความเห็นที่แตกต่างกันออกเป็นสองฝ่ายนั้นได้ขยายตัวลุกลามทั่วไปในบรรดาขุนนางเมืองกังตั๋ง ดังนั้นต่าง คนจึงต่างพากันมาหาความสนับสนุนจากจิวอี้ เท่ากับว่าขุนนางข้าราชการทั้งหมดของเมืองกังตั๋งไม่ว่าฝ่าย ทหารหรือพลเรือนต่างได้มาล้อมบีบจิวอี้กันทั่วทุกตัวคน ถึงกระนั้นแล้วจิวอี้ก็ไม่เคยประกาศออกความคิดเห็นของ ตัวว่าจะมีความเห็นไปข้างไหน อีกประการหนึ่งที่จิวอี้พยายามรวบ รัดตัดบทแล้วให้บรรดาขุนนางทุก ๆ คนรีบ กลับไปโดยอ้างว่าไว้ใจเราปรึกษาหารือกันในวันรุ่งขึ้นเมื่อชุนกวนออกว่าราชการนั้น เนื่อง เพราะจิวอี้ตระหนัก ถึงภารกิจสำคัญที่จะต้องเตรียมตัวเตรียมใจไว้เผชิญหน้ากับพยุมางกรแห่งโจลงกั๋งจูกัดเหลียง-ขงเบ้งเพราะ จิวอี้เห็นว่าจำเป็นต้องทำศึกกับขงเบ้งให้แตกหักลงไปก่อน จึงจะตัดสินใจ ความเมืองและความสงคราม ระหว่างเมืองกังตั๋งกับโจลงต่อไปได้

พอขุนนางฝ่ายทหารกลับออกไปแล้ว จิวอี้ได้กลับมานั่งที่ห้องพักส่วนตัวแล้วเดินไปที่ลานเรือนรับรองซึ่งทอด ไปในทะเล ทอดสาย ตาไปในทะเลอันกว้าง ครุ่นคิดความที่เตรียมการจะเจรจาด้วยขงเบ้ง เสียวเกียรติยศ หิน เห็นผู้เป็นสามีมีอาการนิ่งสงบก็รู้ว่าครุ่นคิดถึงการสำคัญอยู่จึงไม่เข้าไปปรบกวาน ปลอ่ยให้จิวอี้ครุ่นคำนึงอยู่แต่ ล่าพัง จนตะวันตกและกำลังจะลับขอบฟ้า ทหารรักษาการณ์ก็ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้โจลงพาขงเบ้งมาถึง หน้าเรือนรับรองแล้ว

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็เจียบขริมลง รีบลุกขึ้นแล้วออกไปที่หน้าเรือนรับรองเพื่อต้อนรับขงเบ้ง จิวอี้ได้เดินออกมาที่ หน้าเรือนรับรอง เห็นโจลงพาขงเบ้งเดินเข้ามาที่กว้างสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ต่างฝ่ายต่างคำนับทักทายกันตาม ธรรมเนียม แล้วจิวอี้จึงเชิญขงเบ้งเข้าไปสนทนากันที่ห้องรับรอง

พอทั้งสองเรียบร้อยแล้ว ยังไม่ทันที่จิวอี้จะกล่าวความประการใด โจลงก็ได้ชิงกล่าวขึ้นก่อนว่า ข้าพเจ้าทราบว่ บรรดาขุนนางทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารได้พากันมาครวญทวน คนเหล่านั้นคงจะมาขอ ให้ท่านสนับสนุน ความคิดเห็นว่าจะอ่อนน้อมหรือจะรบกับโจลงเป็นแน่แท้ เมื่อคาดการณ์ดังนี้แล้ว โจลงจึงกล่าวสืบไปว่าปัญหา ที่เผชิญ หน้าเมืองกังตั๋งเราบัดนี้คือปัญหาการอ่อนน้อมหรือสงคราม หรือนัยหนึ่งก็คือปัญหาสงครามและ สันติภาพ ซึ่งนายเรายังลังเลไม่อาจตัดสินใจชี้ขาดไปข้างใดข้างหนึ่งได้ และกำลังรอฟังความคิดเห็น ของ ท่านอยู่ ไม่ทราบว่าคุณจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

ขงเบ้งเห็นโจลงชิงกล่าวขึ้นดังนั้นก็สรวนนิ่งเฉย พลาญหยิบถ้วย น้ำชาขึ้นดื่ม จิวอี้เห็นดังนั้นจึงกล่าวขึ้นว่าโจ ลงอาศัยพระบรมราชโองการในพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นธงธรรม ผู้ใดต่อสู้ขัดขืนก็จะเป็นขบถต่อแผ่นดินประการ หนึ่ง กองทัพโจลงซึ่งยกมาครั้งนี้มีกำลังพลมาก มายมหาศาล ทั้งชำนาญการศึก เป็นกองทัพที่ทรงไว้ซึ่ง ศักยภาพอันเกรียงไกรแห่งสงคราม ใครขึ้นปะทะสู้รบด้วยก็มีแต่จะพ่าย เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าการ สวามิภักดิ์ด้วยโจลงเป็นหนทางรอดปลอดภัยแต่ทางเดียวของเมืองกังตั๋ง ดังนั้นในวันพรุ่งนี้เมื่อนาย เราออกว่า ราชการแล้ว ข้าพเจ้าจะเสนอให้ชุนกวนอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ด้วยโจลง

โจลงเห็นจิวอี้กล่าวด้วยวาจาซึ่งขัดแย้งกันก็ตกใจ รีบแย้งขึ้นว่าที่ท่านกล่าวมาจะไม่ชอบ เจ้านายเราได้ครอง แคว้นกังตั๋งสืบต่อกันมาถึงสามชั่วคนแล้ว ทหารแลผู้คนก็พร้อมบริบูรณ์ เสบียงอาหาร ก็มากมาย ทั้งยังมีทะเล เป็นปราการขวางกันข้าศึกอยู่ โฉนจะยอมยกกังตั๋งให้แก่ข้าศึกได้โดยง่าย ท่านกล่าวความทั้งนี้จะมีเป็นการทร ยศต่อคำสั่งเสียของขุนเช็กที่ฝากฝังเมืองกังตั๋งไว้กับท่านดอกหรือ บัดนี้ภัยมาถึงเมืองกังตั๋งแล้วขอที่ท่านจะ ปกป้องคุ้มครองรักษาเมืองกังตั๋งไว้ให้รอดปลอดภัย คงความเป็นสมบัติของตระกูล "ชุน" ไว้ตลอดไป แต่ท่าน กลับละหน้าที่ซึ่งขุนเช็กตั้งความหวังพึ่งท่านเป็นเสาหลักแห่งกังตั๋งประหนึ่งเขาให้ชานคำจันแผ่นพิภพ ท่าน ตายแล้วจะมีหน้าไปพบขุนเช็กได้อย่างไร

โจลงกล่าวความไปเสียงก็ดังขึ้นโดยลำดับ แสดงถึงความขุ่นแค้นขัดเคืองในใจยิ่งนัก แต่จิวอี้ทำที่เป็นไม สนใจ กล่าวแย้งว่าก็เพราะสำนักในหน้าที่ที่ต้องปกป้องกังตั๋งให้พ้นภัย เหตุนี้ข้าพเจ้า จึงเห็นว่าต้องอ่อน น้อมแก่โจลง เพราะนี่คือหนทางเดียวที่จะรักษาเมืองกังตั๋งและหัวเมืองขึ้นทั้งหกหัวเมือง ตลอดจนชาวเมือง ทั้งปวงเอาไว้ได้ หากตัดสินใจทำสงครามแล้วผิดพลาดชีวิตผู้คนจำนวนมาก ก็จะวอดวายตัวดินเพราะการ ตัดสินใจที่ผิดพลาดนั้น นั่นแล้วข้าพเจ้าย่อมไม่มีหน้าไปพบกับขุนเช็ก

ขงเบ้งได้ฟังจิวยี่และโลซกโต้ตอบกันรุนแรงยิ่งขึ้นก็ยังคงทำที่เป็นทองไม่รู้ร้อน มือหนึ่งยกจอกน้ำชาขึ้นจิบ อีกมือหนึ่งก็โบกพัดขนนกไปมา โลซกได้ฟังคำชวนเช็กดังนั้นก็คิดว่าเมืองกังตั๋งของเรานี้ตั้งอยู่ในชัยภูมิอันมั่นคง ทหารโจโฉถึงแม้มีเป็นจำนวนมากแต่ไม่ชำนาญการทัพเรือ ไม่สามารถที่จะยกข้ามทะเลมาตีเมืองกังตั๋งได้ โฉนท่านจึงคิดยอมแพ้โดยไม่คิดสู้รบให้สิ้นฝีมือเสียก่อน

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นจึงเถียงโลซกต่อไปว่าเมืองกังตั๋งอยู่ในชัยภูมิที่มีทะเลขวางกั้นก็จริงอยู่ แต่ทะเลก็ย่อมเป็นทะเล ไม่สามารถต้านทานพลังวิริยภาพในสงครามของมนุษย์ได้ บัดนี้โจโฉได้เมืองเกงจิ๋วซึ่งทหารมีความชำนาญการรบทางน้ำไม่ย่อหย่อนกว่าทหารเมืองกังตั๋งเรา และยอมอาศัยทหารเมืองเกงจิ๋วฝึกทหารให้รบทางเรือได้ในเวลาไม่นานนัก ความได้เปรียบที่มีอยู่ก็กลายเป็นเสีย

โลซกและจิวยี่โต้เถียงกันอย่างเอาจริงเอาจัง แต่เป้าหมายของการโต้เถียงของจิวยี่นั้นหาได้อยู่ที่โลซกไม่ เพราะเป้าหมายที่แท้จริงคือขงเบ้ง ถ้อยคำทุกถ้อย ร้อยคำทุกคำพูดแม้ดูประหนึ่งว่าพูดกับโลซก กระทำต่อโลซก แต่แท้จริงกลับพูดกับขงเบ้งและกระทำต่อขงเบ้งอย่างหนักหน่วงรุนแรงลึกซึ้งและมีหรือที่ผู้แจ้งฟ้าจบดิน พญา มังกรแห่งโจสึงจะไม่รู้สึกตัวว่านี่คือแผนการตีหัวกระโหลกที่ตองการรุกรของเบ้งให้จนมุมนั่นเองศึก การทูตระหว่างพญามังกรแห่งโจสึงกับสิงห์หนุ่มคะนองเดชแห่งแม่น้ำแยงซีได้ระเบิดขึ้นบัดนี้แล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทยาคม

อุบาย"วางเพลิงเผาใจ" (ตอนที่ 248)

บรรดาขุนนางข้าราชการทั่วทั้งเมืองกังตั๋งได้ทยอยมาล้อมบิ๊จิวยี่เป็นหลายระลอก พวกหนึ่งต้องการให้ยอมจำนน อีกพวกหนึ่งต้องการให้ทำสงคราม แต่ร้อยพันล้นของขุนนางข้าราชการเมืองกังตั๋งก็ไม่สามารถทำให้จิวยี่ปรึปากเปิดเผยท่าทีได้ว่าตัวจิวยี่เองจะเอาอย่างไรกันแน่ จะเอาสงครามหรือจะเอาสันติภาพ

แต่พลันที่พบหน้าขงเบ้ง จิวยี่กลับโต้เถียงกับโลซกและเปิดเผยท่าทีว่าได้ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะเสนอให้ขุนกวนอ้อนน้อมกับโจโฉ และแทนที่จิวยี่จะเจรจากับขงเบ้งซึ่งเป็นแขกผู้มาเยือน การถกเถียงกลายเป็นว่าจิวยี่โต้เถียงกับโลซกแทน แต่การโต้เถียงของจิวยี่นั้นเป้าหมายที่แท้จริงกลับอยู่ที่ขงเบ้ง

การที่จิวยี่ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพรือเดินทางมาจากฐานทัพเรือที่ปากอ่าวเมืองเองฮออย่างเร่งร้อน ย่อมแสดงอยู่ในตัวว่าจิวยี่มีความร้อนใจด้วยข่าวศึกโจโฉเพราะเกรงว่าจะยกมาตีเมืองกังตั๋ง เป็นปรากฏการณ์ที่สะท้อนธาตุแท้แห่งเจตนาของจิวยี่ที่มีต่อแคว้นกังตั๋งโดยมีพิภพต้องอาศัยคำพูด และการที่จิวยี่เป็นเพื่อนกับขุนเช็กมาแต่ก่อน ยึดมั่นในคำสั่งเสียฝากฝังของขุนเช็กยามใกล้ตายให้ช่วยท่านบำรุงขุนกวนให้เหมือนหนึ่งกับเป็นตัวขุนเช็กเอง จิวยี่จึงเป็นหลักชัยสำคัญของแคว้นกังตั๋งที่มีภารกิจทางประวัติศาสตร์ของชาติทหารที่จะต้องปกป้องรักษาเมืองกังตั๋งไว้เป็นสมบัติของตระกูล "ซุน" ตลอดไป นี่คือการนัยเบี่ยงลัดแห่งบึงใจของจิวยี่ และอีกประการหนึ่งจิวยี่คือญาติที่เป็นดองกับครอบครัวของขุนกวน เพราะภรรยาจิวยี่เป็นน้องสาวของภรรยาขุนเช็ก โดยศักดิ์จิวยี่จึงมีฐานะเป็นพี่ตองของขุนกวน

ด้วยเหตุสามประการนี้แม้จิวยี่จะมีได้ปรึปากพูดว่าตัดสินใจในปัญหาสันติภาพและสงครามว่าอย่างไร แต่ผู้มีปัญญาย่อมแจ้งได้ว่าเจตนาของจิวยี่คือผลประโยชน์ของแคว้นกังตั๋งและตระกูล "ซุน" ไม่มีวันยินยอมอ่อนน้อมกับโจโฉเป็นเด็ดขาด แต่การที่จะทำสงครามกับโจโฉนั้นเป็นการใหญ่หลวงนัก ลำพังทหารของแคว้นกังตั๋งย่อมขัดสน จำต้องร่วมมือกับเล่าปี่ซึ่งจิวยี่คาดคะเนว่าการที่เล่าปี่เสียที่โจโฉแตกหนีไปอยู่เมืองกังแฮจนขงเบ้งต้องเป็นทูตเดินทางมาเมืองกังตั๋งนั้น เล่าปี่มีฐานะร่ำรวยมากกว่าขุนกวน ดังนั้นจิวยี่จึงต้องการให้ความร่วมมือทำสงครามกับโจโฉระหว่างขุนกวนกับเล่าปี่เป็นความร่วมมือที่เล่าปี่ต้องเป็นฝ่ายวิ่งวอนร้องขอและทำให้ฝ่ายกังตั๋งเป็นฝ่ายได้ชัยชนะในศึกการทูตครั้งนี้ เพราะหากขงเบ้งต้องร้องขอความช่วยเหลือก็จะตกอยู่ในฐานะที่เป็นรอง เป็นเพียงผู้อาศัยหรือบริวารของขุนกวนเท่านั้น

เพราะเหตุนี้สงครามทางการทูตแบบสามเส้าระหว่างขุนกวน โจโฉ เล่าปี่ ที่จิวยี่ได้เปิดฉากโจมตีขงเบ้งโดยเอาโลซกเป็นตัวผ่านว่าจะยอมจำนนต่อโจโฉจึงเป็นกลลวงเพื่อบีบบังคับให้ขงเบ้งต้องแสดงท่าทีคัดค้านและเมื่อนั้นขงเบ้งก็จะตกอยู่ในวงล้อมแห่งกลลวงทางการทูตของจิวยี่ ขงเบ้งฟังคำโต้เถียงของโลซกกับจิวยี่แล้วกลับนิ่งเฉย ทำที่เป็นทองไม่รู้ร้อน ไม่เข้าร่วมในการโต้เถียงระหว่างจิวยี่กับโลซก คงหยิบถ้วยน้ำชาขึ้นมาจิบแล้วโบกพัดขนนกไปมา แต่ใบหน้ากลับอมยิ้มอย่างเยินยา อากาขงเบ้งทั้งนี้แสดงว่าขงเบ้งไม่ยอมตกเข้าไปในวงล้อมกลลวง

ทางการทูตของจิวอี้ กลับอาศัยรอยยิ้มอย่างเยือกเย็นที่ปรากฏบนใบหน้าเป็นกระบวนท่าที่สำคัญในการตีโต้กลลวงของจิวอี้ และนี่คือการรุกโดยอาศัยพลังไร้สภาพเข้าโจมตีจิวอี้นั่นเอง จิวอี้เห็นขงเบ้งนั่งนิ่งไม่พูดจา แต่ใบหน้ากลับแผ่ไร้วัดวรอย ยิ้มแบบเยาะหยันจึงสงสัยว่าขงเบ้งยิ้มเยาะตนเองที่พูดว่าต้องการอ่อนน้อมกับโจโฉ จึงสำคัญว่าขงเบ้งกำลังเดินเข้าสู่กลลวงกลลวงทางการทูต เป็นแต่เกรงใจไม่กล้าเอ่ยปาก จึงได้แต่ยืนอยู่ปากหลุมแห่งกลลวงนั้น

เหตุนี้จิวอี้จึงเปิดช่องให้ขงเบ้งถล่มสู่หลุมกลลวงและเอ่ยปากคัดค้านการยอมจำนนโดยถามขงเบ้งว่าที่ท่านยิ้มเยาะหยันครั้งนี้เป็นการยิ้มเยาะข้าพเจ้าหรือ ขงเบ้งฟังคำจิวอี้แล้วก็แจ้งในความคิดของจิวอี้ ไม่ยอมก้าวลงไปในหลุมที่ขุดล่อไว้นั้น ตอบไปเสียอีกทางหนึ่งว่าข้าพเจ้าหาได้หัวเราะเยาะหยันท่านไม่ ที่หัวเราะทั้งนี้เป็นการหัวเราะเยาะโลกต่างหากเพราะไม่รู้สถานการณ์ตามที่แท้จริง

ทั้งโลกและจิวอี้ได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็ต่างรู้สึกผิดหวัง จิวอี้ผิดหวังเพราะขงเบ้งไม่ก้าวลงหลุมแห่งกลลวง ส่วนโลกก็ผิดหวังเพราะสำคัญว่าขงเบ้งเป็นพวกเดียวกับตัว โฉนจึงกลับมาหัวเราะเยาะกันเอง จึงรีบกล่าวกับขงเบ้งว่าเหตุใดท่านจึงมาหัวเราะเยาะข้าพเจ้าว่าไม่รู้สถานการณ์เล่า

ขงเบ้งจึงตอบว่าการที่ท่านแม่ทัพมีความคิดเห็นให้แคว้นก่งตั้งอ่อนน้อมต่อโจโฉนั้นชอบด้วยเหตุผลและธรรมเนียมยิ่งนัก จิวอี้ครั้งนี้ได้ฟังขงเบ้งเอ่ยปากเผยจุดยืนแบบเดียวกับตัวตามที่โต้เถียงกับโลกก็ตกตะลึง แต่ไม่เชื่อก่อนเองว่าขงเบ้งจะหมาย ความตามที่เข้าใจหรือไม่ จึงกล่าวย้าขึ้นว่าคำอันท่านกล่าวทั้งนี้แสดง ว่าท่านรู้สถานการณ์กระจ่างแจ้ง ดังนั้นจึงเห็นด้วยกับข้าพเจ้าที่จะให้ยอมจำนนต่อโจโฉหรือวามิใช่

ขงเบ้งจึงกล่าวว่าแผ่นดินทุกวันนี้โจโฉครองอำนาจรัฐยิ่งใหญ่เกรียงไกร ทำการภายใต้พระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ ใครไหนก็ไม่อาจต้านทานได้ ลิโป้ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุด เล่าเปียว ที่บังอาจแข็งข้อกับโจโฉก็ถูกปราบปรามราบคาบสิ้นแล้ว คงเหลือแต่พระเจ้าอาเล่าปี่แต่ผู้เดียวซึ่งไม่รู้จักประเมินสถานการณ์ให้ถูกต้อง กลับแข็งข้อขัดขืนต่ออำนาจรัฐ จึงเสียที่แตกหนีไปอยู่ที่เมืองก่งแซ วันข้างหน้าจะเป็นหรือตายประการใดก็ยังไม่แน่ใจนัก การที่ท่านแม่ทัพมีความเห็นให้อ่อนน้อมกับโจโฉเป็นการช่วยขจัดเภทภัยให้แก่แคว้นก่งตั้ง สามารถคุ้มครองพี่น้องบุตรภรรยาให้ปลอดภัย ทั้งจะได้ลายยศสรรเสริญจากโจโฉเป็นอันมาก ชะตาแห่งสวรรค์ได้กำหนดดังนี้แล้วใครเล่าจะฝืนได้ โลกท่านจะฝืนลิขิตสวรรค์ได้อย่างไรกัน

โลกได้ฟังดังนั้นก็โกรธขงเบ้ง ตวาดใส่ขงเบ้งว่าดั่งมีผู้ล่อลวงให้เดินทางข้ามทะเลมาถึงเมืองก่งตั้งคิดจะมาเกลี้ยกล่อมให้เจ้านายกษัตริย์เมืองให้แก่โจโฉจอมทรราชกระนั้นหรือ โลกกล่าวว่าถ้อยคำหาญกล้าโดยไม่เกรงใจขงเบ้งแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่ขงเบ้งเป็นแขกเมืองและโลกเป็นผู้พามาเมืองก่งตั้งด้วยตนเอง ขงเบ้งไม่สนใจถ้อยคำของโลก สายตาจ้องไปที่หน้าจิวอี้ เห็นจิวอี้ตั้งใจฟังด้วยความสนใจจึงกล่าวว่าอันการที่จะอ่อนน้อมกับโจโฉนั้นหาต้องหวั่นเกรงอันตรายใดๆ และหาต้องยากลำบากแต่ประการใดไม่ ทั้งไม่จำเป็นที่จะต้องส่งของไปบรรณาการ ค่านับอ่อนน้อมเป็นเมืองขึ้นแล้วมอบตราสำคัญประจำตำแหน่งให้แก่โจโฉแต่ประการใด เพียงแต่ใช้ทูตนั่งเรือแล่นไปกับคนเพียงสองคนเท่านั้น หากโจโฉได้คนสองคนนี้ไปครองแล้วก็จะเลิกทัพกลับไปเมืองหลวงอย่างง่ายดาย

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็รีบถามขงเบ้งว่าอันคนสองคนนี้เป็นใครกัน จึงสามารถทำให้โจโฉเลิกทัพกลับเมืองหลวงได้ง่ายดังคำท่าน ขงเบ้งจึงว่าท่านจะถามว่าคนสองคนนี้เป็นใครไปทำไมกัน อันแคว้นก่งตั้งกว้างใหญ่ มีผู้คนเป็นจำนวนมาก การที่จะมอบคนเพียง สองคนให้แก่โจโฉก็เหมือนหนึ่งใบไม้สองใบร่วงลงจากป่าใหญ่จะกระทบอะไรนักหนา หรืออีกนัยหนึ่งหีบเมล็ดข้าวออกจากยุ้งฉางใหญ่เพียงสองเมล็ดจะพรวงอะไรกันนักหนา ก่งตั้งคล้ายกับมิได้สูญเสียสิ่งใดแม้แต่น้อย แต่จะทำให้กองทัพรอยหมื่นของโจโฉต้องเลิกทัพกลับเมืองหลวง ช่วงชิงเอาชัยชนะอันยิ่งใหญ่ได้โดยไม่ต้องรบ

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งงุนงงสงสัย เร่งร่ำถามขงเบ้งต่อไปว่าคนสองคนนี้เป็นใครกันแน่ และถ้ามอบสองคนให้แก่โจโฉแล้ว โจโฉจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงจริงละหรือ ขงเบ้งเห็นจิวอี้กำลังถลาลงมาในค่ายกลที่วางดักไว้อย่างซับซ้อนและมีเงื่อนไข จึงตัดสินใจเป็นปกติกล่าวขึ้นอย่างราบเรียบว่า เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาโง่สังกัดได้ยินคิดตีศัพทว่าโจโฉมีคำสั่งให้สร้างปราสาทขึ้นหลังหนึ่งที่ริมแม่น้ำเจียงโห มีความใหญ่โตอัครฐาน งดงามราวเทพนิมาน ขนานนามว่าปราสาทนกยูงทองแดง แล้วได้คัดเลือกหญิงงามทั่วแผ่นดินมาไว้ประปราย บำเรอความสุข ทั้งนี้เนื่องเพราะโจโฉเป็นโคแก่ มักมากด้วยกามคุณ ชอบเสพพญ่าอ่อนเป็นอาฉิม ลูกเมียผู้ใดในแผ่นดินโฉมสะคราญก็ซื้อหากวาดต้อนมาไว้ที่ปราสาทแห่งนี้

ขงเบ้งเห็นจิวยี่นั่งฟังอย่างตั้งใจจึงกล่าวต่อไปว่า โจโฉได้ยืมกิดติศัพทว่าที่แคว้นกังตั๋งนี้มีคหบดีหนึ่งชื่อว่าเกียวก๊กโล มีบุตรสาว สองคนโฉมสะคราญกว่าใครในแผ่นดิน ผู้พี่ชื่อว่าได้เกี้ยว ผู้น้องชื่อว่าเสียเกี้ยว โจโฉได้ตั้งความปรารถนาว่าไม่ว่าจะเป็นประการใดก่อนจะตายจะต้องได้สองนางนี้มาปรนเปรอความสุข ดังนั้นการที่โจโฉกริธาทัพมาตั้งอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเตรียมที่จะโจมตีแคว้นกังตั๋งหาใช่ความปรารถนายึดครองดินแดนกังตั๋งแต่ประการใดไม่ เพราะดินแดนดงจ้วนอันกว้างใหญ่ก็ปกครองไม่ทั่วถึงอยู่แล้ว โจโฉยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้เจตนาแท้จริงคือต้องการได้สองนางแซ่เกี้ยวแห่งกังตั๋งไปปรนนิบัติรับใช้ในวัยชราเท่านั้น จึงควรที่ท่าน แม่ทัพจะได้ติดต่อเจรจากับท่านเกียวก๊กโลขอซื้อสตรีสองนางนี้เอาไปบรรณาการแก่โจโฉ ท่านแม่ทัพใช้เงินทองไม่ถึงพันชั่งเป็นค่าซื้อตัวสองนาง ก็สามารถทำให้โจโฉเลิกทัพกลับไปได้ ดั่งนี้ย่อมนับว่าคุ้มค่ายิ่งนัก

ขงเบ้งเห็นจิวยี่เริ่มมีสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง นัยน์ตาเริ่มแดงก่ำ จึงส่ายตบต่อไปว่าการมอบหญิงงามไปเป็นบรรณาการเช่นนี้ไซ้ว่าจะมีแต่ครั้งนี้ ในประวัติศาสตร์ตัวอย่างก็มามีหลายครั้งหลายหน ดังเช่นการมอบพระนางไซซีเป็นบรรณาการเพื่อให้ข้าศึกเลิกทัพแล้วแก่แค้นเอาในภายหลัง ก็เป็นที่รู้ดีกันทั่วไป โฉนท่านจึงไม่รีบตัดสินใจดำเนินการตามแบบอย่างปรากฏในประวัติศาสตร์

เมื่อขงเบ้งกล่าวจบ จิวยี่ได้ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า ที่ท่านกล่าวว่าโจโฉยกทัพใหญ่มาเมืองกังตั๋งเพียงเพื่อต้องการสองนางแซ่เกี้ยว ท่านมีหลักฐานอะไรเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันในเรื่องนี้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าโจโฉมีบุตรผู้หนึ่งชื่อว่าโจสิต เป็นผู้สันทัดเชิงกวีและกาพย์กลอน เพียงสละบดปลายฟู่กันก็สามารถแต่งกาพย์กลอนได้จบบทหนึ่ง เมื่อโจโฉสร้างปราสาทที่ริมแม่น้ำเจียงโหแล้วได้สั่งให้โจสิตแต่งบทกวีประดับไว้ที่ปราสาทหลังนี้ตามแบบอย่างอันเป็นธรรมเนียมนิยม เพื่อแสดงเจตนารมณ์ของโจโฉในการก่อสร้างปราสาทว่าเพื่อรอรับรองสองนางแซ่เกี้ยวแห่งกังตั๋ง

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามต่อไปว่าท่านพอจะจำบทกวีที่โจสิตแต่งนี้หรือไม่ ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าเป็นผู้สนใจใฝ่ในบทกวีที่มีมาในแผ่นดิน ไยจะจำบทกวีสำคัญบทนี้มิได้เล่า จิวยี่จึงว่าถ้าเช่นนั้นท่านลองท่องบทกวีนี้ให้ข้าพเจ้าฟังดูสักหน่อยเป็นไร ในขณะทีกล่าวนั้นใบหน้าจิวยี่สีแดงก่ำ ใบหูและนัยน์ตาก็สีแดงก่ำ แต่ยังสุ่มอารมณ์ไว้เป็นปกติ

ขงเบ้งจึงว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะท่องบทกวีนี้ให้ท่านฟังตามที่จำได้ แล้วขงเบ้งจึงท่องโคลงบทนั้นว่า

"ปาร์ศรัช่ายขวา ซึ่งเราทำไว้ชื่อว่าหยกหลง กับกิมฮอง
ข้าจะกอดนางสองเกี้ยวไว้ทั้งซ้ายขวา ให้มีความสุขทุกเวลา มิให้อนาทรเลย"

สิ้นคำโคลงของขงเบ้ง จิวยี่ลุกขึ้นยืนด้วยอาการโกรธจนตัวสั่น "ดั่งเอาเพลงไปจุดเข้าในหัวใจ จึงลุกขึ้นชี้มือไปฝ่ายทิศเหนือตรงเมืองเกงจิว ว่าเหม่อลอยศัตรูแผ่นดินเฉา มึงโอหังเจรจาประมาททุเลา" ในขณะทีกล่าวจิวยี่ใช้มือทุบโต๊ะดังฟาง! สนั่น จนป่านชาและถ้วยชา กระเด็นกระดอนตกลงที่พื้นแตกเป็นเสี่ยงๆ

ขงเบ้งเห็นจิวยี่มีอาการโกรธสุดตัวเช่นนั้น จึงลุกขึ้นทำท่าห้ามปราม จิวยี่ว่าท่านจะโกรธโจโฉไปไยกัน "เหตุใดแผ่นดินท่านมีรัก จะมารักหญิงสองคนนี้ประโยชน์อันใด"

จิวยี่ยังโกรธไม่สร่าง แต่ฝืนใจตอบคำขงเบ้งว่า "ท่านไม่รู้หรือนางได้เกี้ยวผู้พี่นั้นเป็นภรรยาขุนเช็กนายเรา นางเสียเกี้ยวผู้น้องก็เป็นภรรยาของเรา โจโฉเจรจาหยาบเข้าทั้งนี้เราจึงโกรธ"

ขงเบ้งได้ฟังคำจิวยี่ดังนั้นก็แสลงหน้าเป็นตกใจ รีบคำนับขอภัยจิวยี่แล้วว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้เลย ซึ่งได้ว่ากล่าวทั้งนี้ผิดนึกหนา ขอท่านจงได้ออดโทษเถิด"

จิวยี่ยังคงยืนหันหน้าไปทางทิศเหนือข้างเมืองเกงจิว เอามือชี้ไปด้วยอารมณ์โกรธว่า "อ้ายศัตรูเฉาคนนี้ขามิขอเหยียบแผ่นดินร่วมเลย" ขงเบ้งเคยใช้ธาตุไฟอันเป็นพลังจักรวาลเผาผลาญกองทัพโจโฉถึงสองครั้ง มาครั้งนี้ก็ได้ใช้ธาตุไฟคือเพลิงแห่งโทสะอันเป็นพลังจักรวาลภายในกายผลาญใจจิวยี่จนเป็นผุยผง และต้องเปิดเผยความในใจหาที่และจุดยืนที่พร้อมทำสงครามกับโจโฉโดยมิขอเหยียบแผ่นดินร่วม ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ลั่นลมขุนนางร่ายพินลั่นแห่ง เมืองกังตั๋งก็ไม่สามารถทำให้จิวยี่ปรปักษ์แม้แต่สักคำเดียว

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม**กลยุทธ์สืบดำลิ่งผลึกพันซัง (ตอนที่ 249)**

ขงเบ้งวางกลอุบายใช้ธาตุไฟคือเพลิงแห่งโทสะอันเป็นพลังจักรวาลภายในกายของจิวยี่เผาผลาญค่ายกลอุบายที่จิวยี่วางกลลวงว่าจะอ่อนน้อมต่อโจโฉ เพื่อบีบบังคับขงเบ้งให้ขอร้องจิวยี่ให้ทำสงครามกับโจโฉจนย่อยยับเป็นจุณไป ทำให้จิวยี่ต้องเปิดเผยท่าทีที่ซ่อนอยู่ในใจว่าต้องการทำสงครามกับโจโฉจากปากคำของตนเอง

ความที่นางได้เกี่ยวและนางเสียวเกี่ยวสองบุตรโถมสะคราญของท่านเกี่ยวก็โลเป็นภรรยาของขุนเช็กคนหนึ่ง และเป็นภรรยาของจิวยี่อีกคนหนึ่งนั้น เป็นข้อมูลที่ขงเบ้งรู้อยู่ก่อนแล้วตั้งแต่ก่อนออกเดินทางมาเมืองกังตั๋ง เหมือนกับที่รู้ข้อมูลเป็นอย่างดีว่าลกเจ็กที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนของขุนกวนเมื่อครั้งที่เป็เด็กเคยลักส้มในงานจัดเลี้ยงของอ้วนสุดเพื่อจะเอาไปให้มารดา

ข้อมูลเหล่านี้แม้ว่าโดยปกติจะไม่ถือว่าเป็นข้อมูลสำคัญทางการทหาร แต่สำหรับผู้บัญชาการทหารที่ปรึกษาสามารถแล้ว ย่อมถือว่าข้อมูลประเภทนี้เป็นข้อมูลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งทางการทหารเพื่อที่จะได้ทราบถึงความสัมพันธ์และลักษณะของความสัมพันธ์ของข้าศึก ดังนั้นแม้ว่าระบบข้อมูลข่าวสารทางการทหารในยุคใหม่ได้ก้าวหน้าไปมากแล้ว ยังปรากฏว่าหน่วยข่าวกรองทางการทหารของหลายประเทศก็ยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับข้อมูลเหล่านี้

ดังเช่นบางประเทศเจ้าหน้าที่ข่าวกรอง ระดับกรมยังต้องเก็บข้อมูลจากหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับงานศพ งานแต่งงาน และงานพิธีการต่างๆ ว่ามีผู้ใดเกี่ยวข้องเป็นเครือญาติหรือเครือขาย การหยิบเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นเชื้อเพลิงเผาใจจิวยี่แสดง ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าในยุคสองพันปีก่อนนั้น เสนาธิการทหารของกองทัพเล่าปี่คือ จูกัดเหลียง-ขงเบ้งก็ได้ให้ความสำคัญและใช้ข้อมูลประเภทนี้ให้เป็นประโยชน์ทางการทหารแล้ว

ส่วนบทโคลงที่ขงเบ้งยกขึ้นว่ากล่าวนั้น ความจริงเป็นบทโคลงที่ขงเบ้งปลอมแปลงขึ้น เพราะหลังจากที่โจโฉปราบปรามอ้วนเสี้ยวและตระกูล "อ้วน" ราบคาบแล้ว ได้พบนกยูงทองแดงวิเศษเป็นที่อัศจรรย์ จึงให้ก่อสร้างปราสาทขึ้นหลังหนึ่งเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งชัยชนะและกษัตริย์ภาพที่สามารถปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือได้สำเร็จ แล้วเอนกยูงทองแดงนั้นประดับไว้บนยอดปราสาท ให้ชื่อว่าปราสาทนกยูงทองแดง

ในระหว่างก่อสร้างเห็นว่าปราสาทที่มียอดโดมหลังเดียวไม่โอ้อสงงามสมกับเกียรติยศและความชอบที่ทำได้ในแผ่นดิน จึงให้ก่อสร้างปราสาทอีกสองหลังข้างซ้ายและข้างขวาเชื่อมติดต่อกัน ระหว่างยอดโดมมีสะพานทอดถึงกันอีกชั้นหนึ่ง และให้ได้ให้โจสิดบุตรผู้เป็นกวีแต่งโคลงประดับไว้ที่ปราสาทตามอย่างธรรมเนียมนิยมในบทโคลงของโจสิดเป็นบทโคลงที่เป็นเชิงพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตัวปราสาทนกยูงทองแดงเองว่ามี ความยิ่งใหญ่โอ้อาอัศจรรย์เสมอด้วยพระราชวังของพระมหากษัตริย์

ตัวปราสาทหลังกลางได้โอบกอดปราสาทหลังซ้ายขวาไว้โดยมีสะพานทอดเชื่อม สะพานนี้ภาษาจีนออกเสียงว่า "เกี่ยว" ความหมาย ที่แท้จริงของโคลงดังกล่าวคือปราสาทหลังกลางได้โอบกอดปราสาทหลังซ้ายขวาไว้ทุกเวลาค่าเข้ามให้อนาทรร้อนใจ ซึ่งเป็นคำพรรณนาในลักษณะบุคลาธิฐานด้วยกวีโวหาร มิได้หมายความว่าถึงนางได้เกี่ยว หรือนางเสียวเกี่ยวแห่งเมืองกังตั๋ง ซึ่งในขณะนั้นทั้งโจโฉและโจสิดไม่เคยรู้จักและไม่เคยได้ยินนามทั้งสองนี้ แต่ขงเบ้งได้ดัดแปลงสารเป็นว่าโจโฉปรารถนา นางได้เกี่ยวและนางเสียวเกี่ยวผู้โถมสะคราญแห่งแดนกังตั๋งเพื่อบำรุงบำเรอความสุขในวัยชรา

ขงเบ้งค่อยๆ วางกลลวงเพลิงไว้โดยรอบดวงใจของจิวยี่ ตั้งแต่ เริ่มกล่าวถึงวิธีการนอบน้อมแกโจโฉโดยวิธีง่ายๆ เพียงแค่สองคนสอง คนไปมอบให้เท่านั้น โจโฉก็จะเลิกทัพกลับไป ทำให้จิวยี่สนใจและหลง เข้าส่ายกลของขงเบ้ง จากนั้นจึงค่อยแยมพรายว่าสตรีผู้เลอโฉมสองนางนี้เป็นใคร พอจิวยี่ได้ยินชื่อนางได้เกี่ยวและนางเสียวเกี่ยว เพลิงโทสะก็ลุกโชนเจิดจ้าขึ้นในหัวใจ แม้จะขมในหน้าให้เป็นปกติเพื่อ มิให้ขงเบ้งรู้ที แต่เล็ดลมภายในกายขมไว้ไม่อยู่จึงแสดงออกทางสีหน้าและใบหู แม้กระนั้นจิวยี่ก็ยังไม่ตกหลุมพรางโดยง่าย ยังคงถาม หาหลักฐานจนกระทั่งให้ขงเบ้งท่องโคลงให้ฟัง แต่ ขงเบ้งนั้นเชี่ยวชาญการอักษรศาสตร์ แปลงสารท่องโคลงได้อย่างไม่ติดขัด จิวยี่จึงเชื่อโดยสนิทใจ เพลิงแห่งโทสะจึงระเบิดอย่างรุนแรงจนต้องเปิดเผย จุดยืนที่จะต้องทำสงครามกับโจโฉทั้ง ๆ ที่เพิ่งพูดว่าต้องการอ่อนน้อม

กระบวนท่าที่ขงเบ้งใช้ตอบโต้จิวยี่ในครั้งนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นกลยุทธ์ "ลอบตาสั่งผลักพันชั่ง" ซึ่งเป็นสุดยอดวิชาของมวยไท่เก๊ก ซึ่งมีหลักการใหญ่ว่า การใช้พลังด้านพลังจะต้องรับแรงปะทะจนเปลี่ยนแรงและเจ็บกายแต่ได้ผลน้อย เพราะเมื่อพลังด้านพลังแล้วผลจะเป็นประการใดก็ขึ้นอยู่กับผลลบของแรงพลังรุกรับแรงพลังด้าน ดังนั้นการใช้พลังที่เบาแรง และได้ผลคือใช้พลังผลักยืมพลังของข้าศึกบวกด้วยพลังของเราเอง แล้วผลักข้าศึกให้พ่ายไป สุดยอดวิชานี้จะหลีกเลี่ยงการปะทะซึ่งหน้า แต่จะหลีกเลี่ยงจากพลังของข้าศึก แล้วยักย้ายไปยังอยู่ ณ จุดที่ตั้ง ใช้พลังแต่น้อย ผลักพลังรุกรับหนักหน่วงกลายเป็นสองพลังเข้าทำร้ายข้าศึก ขงเบ้งได้ใช้กลยุทธ์สุดยอดของวิชามวยไท่เก๊กคือ "กลยุทธ์ลอบตาสั่งผลักพันชั่ง" หลบเลี่ยงไม่ติดทานกลลวงของจิวยี่ ซึ่งเป็นพลังรุกรับที่ว่าจะอ่อนนุ่มกับโจโจ๋ ยักย้ายถ้ายเหมาะอยู่จุดที่ตั้ง ปลอ่ยให้จิวยี่ได้เถียงกับโลซกจนเป็นที่แล้ว จึงเริ่มใช้พลังผลักโดยวิธียืมเยาะเย้ย จากนั้นจึงกระแทกพลังเข้าสมทบด้วยเรื่องที่โจโจ๋โค่นกบฏค้นหาปรารภนางได้เกี่ยวและนางเสียวเกี่ยวแห่งก่งตั้ง แรงปะทะที่โหมเข้าสู่ใจจิวยี่จึงหนักหน่วงยิ่งนัก จิวยี่แม้ว่าฉลาดเฉลียวจึงมีอาจด้านทานได้ และต้องพ่ายแพ้แก่ศึกการทูตครั้งนี้ต่อขงเบ้งอย่างยับเยิน

ขงเบ้งเห็นจิวยี่มีโทษพลุ่งพล่านปานนั้น ก็สาหับเข้าต่อไปว่าการสงครามกับโจโจ๋เป็นการใหญ่ของแผ่นดินควรต้องพิจารณาไตร่ตรองโดยรอบคอบ ไม่ชอบที่จะใช้อารมณ์ในการตัดสินใจ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าได้รับการฝากฝังจากขุนเช็กให้ช่วยท่านบำรุงขุนกวน ปกป้องรักษาเมืองก่งตั้ง ทั้งได้รับความไว้วางใจจากชาวตระกูล "ซุน" ประหนึ่งญาติอันสนิท ไหนเลยข้าพเจ้าจะคิดเอาเมืองก่งตั้งไปยกให้โจโจ๋ได้ ความจริงข้าพเจ้าได้ตัดสินใจตั้งแต่ออกจากฐานทัพเรือแล้วว่าการณ์ครั้งนี้จะต้องทำสงครามต่อต้านโจโจ๋ให้สำเร็จ ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าจะยอมอ่อนน้อมกับโจโจ๋เมื่อสักครูนั่นนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวลองใจท่านเท่านั้น แต่การศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก "กำลังความคิดเราผู้เดียวเห็นจะมีสะดวก ขอท่านได้อนุเคราะห์ช่วยท่านบำรุงด้วย"

จิวยี่สิ้นพยศแล้ว ความมุ่งมาดปรารภนาที่ตั่งไว้เดิมที่จะให้ขงเบ้งเป็นฝ่ายเอ่ยปากร้องขอความช่วยเหลือจากเมืองก่งตั้ง ได้กลับกลายเป็นว่าก่งตั้งคือคู่ศึกสงครามกับโจโจ๋โดยตรงในการศึกครั้งนี้ ถ้าฟังจิวยี่ผู้เดียวก็จะคิดการไม่ตลอด จึงวิงวอนร้องขอให้ขงเบ้งช่วยเหลือ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงคอมพิวเตอร์คำนับจิวยี่แล้วว่า "ถ้าท่านหา ความรังเกียจมิได้ จะให้ข้าพเจ้าช่วยก็พอจะได้อยู่ ผิดชอบประการใดไปภายหน้าก็จะช่วยดักเตือนตามสติปัญญา" จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ยินดี ตรงเข้าไปกุมเอามือทั้งสองของขงเบ้งแล้วกล่าวขึ้นอย่างอ่อนโยนว่า เมื่อได้แรงสติปัญญาของท่านช่วยคิดอ่านการสงครามแล้ว ความศึกที่จะมีมาข้างหน้านี้ก็จะไม่เสียที่การของนายเราทั้งสองฝ่าย ต่อพรั่งนี้เข้าเมื่อขุนกวนออกว่าราชการแล้ว ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวให้ขุนกวนเคลื่อนกองทัพที่เตรียมพร้อมไว้แล้วออกสู่แนวหน้า กำจัดโจโจ๋เสียให้จงได้ ขงเบ้งและโลซกเห็นการณ์เป็นไปดังประสงค์ก็มีความยินดี เฉพาะโลซกนั้นมีสีหนัาระรื่นชื่นใจ ครั้นเห็นสมควรแก่เวลาแล้วขงเบ้งและโลซกจึงคำนับลาจิวยี่กลับไปอยู่

ครั้นรุ่งขึ้นได้เวลาประชุมขุนนางข้าราชการ บรรดาที่ปรึกษา แม่ทัพนายกอง และขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนเข้าร่วมประชุมพร้อมกันที่ ศาลาว่าราชการ ต่างคนต่างเข้ายืนประจำที่ตามตำแหน่ง โลซกได้พาขงเบ้งไปนั่งยังที่นั่งของแขกเมือง ส่วนตัวจิวยี่ยืนตามตำแหน่งของผู้บัญชาการกองทัพเรือ บรรยาภาศในที่ประชุมวันนี้ไม่มีการโต้เถียงกันเหมือนวันก่อน เพราะต่างคนต่างฝ่ายต่างมั่นใจว่าการณ์จะเป็นไปตามความปรารถนาของฝ่ายตนตามที่จิวยี่ได้เปิดเผยทำให้แต่ละฝ่ายได้รับทราบเมื่อวันวานพอถึงเวลาขุนกวนออกขึ้นนั่งบนที่ว่าราชการแล้ว ขงเบ้งและบรรดาขุนนางทั้งปวงของเมืองก่งตั้งคำนับขุนกวนพร้อมกัน ขุนกวนได้ทักทายจิวยี่อย่างสนิทสนมเหมือนหนึ่งญาติอันสนิท

จิวยี่ได้กล่าวขึ้นว่าบัดนี้โจโจ๋ได้กรีธาทัพใหญ่มาตั้งอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี คุณความต่อความมั่นคงปลอดภัยของแคว้นก่งตั้ง ท่านจะตัดสินใจคิดอ่านในเรื่องนี้ประการใด ขุนกวนฟังคำจิวยี่แล้วไม่ตอบคำ กลับส่งหนังสือของโจโจ๋ให้จิวยี่อ่าน จิวยี่คำนับรับหนังสือจากขุนกวนมาอ่านแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ไอ้ศัตรูแผ่นดินเดิมนั้นคิดว่าเมืองก่งตั้งหาคนดีที่จะรู้เท่าไม หวังจะเกลี้ยกล่อมให้ตายใจ"

จิวยี่ยังพทพาคความโกรธจากเพลิงโทสะที่ถูกขงเบ้งเผาผลาญเมื่อวันวานมาอยู่ที่ประชุมด้วย พอได้เห็นหนังสือของโจโจ๋และอ่านความจบ เพลิงแห่งโทสะนั้นก็คุโชนกลับขึ้นมาใหม่ จึงด่าว่าโจโจ๋เป็น "ไอ้ศัตรูแผ่นดินเดิมา" แต่พอลงลิ้นคำ จิวยี่ก็ได้สติรู้สึกว่าเป็น การกล่าวถ้อยคำรุนแรง เสียมารยาทในที่ประชุมขุนนางจึงยังคำที่จะกล่าวสืบไป

ขุนกวนเห็นอาการจิวยี่ก็มีความเมตตาเพราะสัมผัสได้ว่าอาการทั้งนี้เป็นแต่ความรักดีต่อก่งตั้งและตระกูล "ซุน" เป็นมูลฐาน จึงถามจิวยี่ว่าเนื้อความตามหนังสือของโจโจ๋นี้ท่านมีความเห็นเป็นประการใด

จิวอี้ไม่ตอบแต่ถามขุนกวนกลับไปว่า ความทั้งนี้ท่านได้ปรึกษา บรรดาขุนนางข้าราชการแล้วหรือไม่ หากได้ปรึกษาหารือกันแล้ว ที่ประชุมมีความเห็นเป็นประการใด ขุนกวนสำคัญว่าจิวอี้ยังไม่ทราบความจริงว่า "ปรึกษายังมืดมดลง ที่จะทำให้เราไปค่านับก็ว่า จะให้ต่อสู้ก็ว่า ความสองประการนี้แก่งแย่งกันอยู่จึงให้เชิญท่านมาบัดนี้หวังจะให้สว่างให้ขาด"

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าเหล่าขุนนางบรรดาซึ่งมีความเห็น จะให้อ่อนน้อมต่อโจโฉนั้นมีผู้ใดบ้าง ขุนกวนจึงลำดับชื่อขุนนางฝ่ายที่เห็นว่าควรอ่อนน้อมต่อ โจโฉตั้งแต่เดียวเจียวเป็นลำดับไปให้จิวอี้ฟังจนครบถ้วนทุกคน จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงหันหน้าไปถามเดียวเจียวว่า ซึ่งท่านจะให้นายเราไปอ่อนน้อมต่อโจโฉนั้น ท่านมีเหตุผลประการใด

เดียวเจียวได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าและพรรคพวกเห็นว่าควรอ่อนน้อมกับโจโฉเพราะว่าโจโฉยกทัพใหญ่มาในครั้งนี้ได้ถือรับสั่งของพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นสำคัญ มีไพร่พลกว่าร้อยหมื่นมากกว่ากำลังกองทัพเมืองกังตั๋งเราหลายสิบเท่านัก แม้ว่าเมืองกังตั๋งจะมีความได้เปรียบทางชัยภูมิที่มีทะเลเป็นปราการขวางกั้นอยู่ แต่เมื่อโจโฉได้เมืองเกงจิวแล้ว ทหารเมืองเกงจิวชำนาญการรบทางเรือเหมือนกับทหารเมืองกังตั๋ง ความได้เปรียบจึงหมดไป ดังนั้นจึงเห็นว่าหากจะต่อสู้ด้วยโจโฉก็เหมือนหนึ่งชนทรายเอาไปถมทะเล มีแต่จะจมหายไปไหนเลยประการเดียวเท่านั้น ดังนั้นเพื่อขจัดเภทภัยให้แก่เมืองกังตั๋งและชาวเมืองทั้งปวงจึงเห็นสมควรอ่อนน้อมต่อโจโฉแล้วค่อยคิดอ่านผ่อนผันแก้ไขในภายหลัง

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีสีหน้าไม่พอใจ กล่าวขึ้นว่าเมืองกังตั๋งของเราได้สถาปนาอำนาจการปกครองของตระกูล "ซุน" สืบเนื่องมา สามชั่วคนแล้ว ทหารทั้งปวงก็มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ราษฎรก็มีความ รักภักดีต่อเจ้านายเราเป็นอันมาก การที่พวกท่านคิดอ่านจะยกเมือง กังตั๋งให้กับทรราชหาคำว่า

ขุนกวนได้ฟังจิวอี้ว่ากล่าวกับเดียวเจียวดังนั้น จึงถามจิวอี้ว่าเมื่อฝ่ายหนึ่งยังคงมีความเห็นว่าสมควรจะอ่อนน้อมต่อโจโฉ จะให้เรารัดตลึงใจประการใดเล่า จิวอี้จึงว่า "อันโจโฉนี้เป็นทมิฬหาอุปราชนั้น คือเป็นศัตรูแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้ว และตัวท่านก็มีปัญญาความคิดตั้งอยู่ในสัจยสุจริต และจะไปอ่อนน้อมแก่โจโฉอันเป็นคนมิได้ตั้งอยู่ในความ สัจยนั้นจะควรหรือไม่ เมืองกังตั๋งก็บริบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหาร ทั้งผู้คนก็รักพร้อม ชอบแต่จะคิดกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียอีก อนึ่งโจโฉยกกองทัพมาครั้งนี้ก็นานแล้ว ฝ่ายมาทั้งแลหันขยี้กก็เป็นอริ เห็นจะระวังหลังอยู่ ประการหนึ่งทหารโจโฉก็เป็นชาวดอน ไม่สันหัดในทางเรือ ถึงจะยกมารบพุ่งก็หาถนัดไม่ แล้วก็เป็ดถูแล้ง หล้าแลฟางทั้งปวงก็เห็นไม่พอปากม้าที่จะกิน อันทหารทั้งปวงเล่าก็เป็นชาวป่า จะกินอยู่ผิดสาแดงก็จะป่วยไข้เป็นอันมาก กำลังก็จะน้อยลงทุกที ถึงจะทำการขับเคี่ยวไปก็เสียเปรียบเราอยู่

อันการศึกครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้วิตกเลย จะขออาสาท่านยกไปตั้งอยู่ปากอ่าวเมืองกังแฮ กำจัดเสียให้ได้" ความอันจิวอี้ได้ประมาณการสงครามทั้งนี้เป็นไปตามหลักการหยั่งชั่งและปราชัยตามคัมภีร์พิชัยสงครามทุกประการ และเป็นเนื้อความทำนองเดียวกับที่ซ่งเบ้งได้สนทนากับขุนกวนเมื่อตอนแรกที่เดินทางมากังตั๋งนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ประกาศสงครามเข็กเพ็ก (ตอนที่ 250)

"ปราชญ์ซุนหูกกล่าวว่า การณรงค์สงครามเป็นงานใหญ่ของประเทศชาติ เป็นจุดความเป็นความตาย เป็นวิถีทางอันนำไปสู่ความ ยืนยงคงอยู่ หรือดับสูญหายนะ พึงพิจารณาพิเคราะห์อย่างถี่ถ้วน"

คัมภีร์พิชัยสงครามของซุนหูกได้วางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการประมาณการสงครามไว้ว่า เหตุแห่งชัยชนะและปราชัยในการสงคราม ให้พึงประเมินจากธรรมชาติคือความร่วมจิตสมานฉันท์ของอาณาประชาราษฎร์ที่จะร่วมเป็นร่วมตายกับผู้นำประการหนึ่ง ฤดูกาลร้อน หนาวและความผันแปรแห่งกาลอากาศ ประการหนึ่ง ภูมิประเทศคือความใกล้ไกล ความทุรกันดาร หรือราบเรียบแห่งภูมิประเทศ ความ กว้างแคบของแนวรบตลอดจนยุทธภูมิว่าอยู่ในลักษณะเป็นด้ายประการใดประการหนึ่ง และขุนพลคือผู้นำทัพซึ่งมีสติปัญญาทรงไว้ซึ่งความเที่ยงธรรม ความเมตตา ความกล้าหาญ และความเข้มงวด เด็ดขาด อีกประการหนึ่ง และระเบียบวินัยคือระเบียบการ จัดพลรบ วินัยแห่งทหาร การส่งกำลังบำรุง ยุทธโธปกรณ์ และค่าใช้จ่ายของ กองทัพอีกประการหนึ่ง

ทั้งห้าประการนี้ผู้ใดรู้จริงทั้งฝ่ายเขาและฝ่ายเรา ฝ่ายนั้นเป็นผู้ชนะ ผู้ใดไม่รู้จริงหรือรู้เราแต่ไม่รู้เขา หรือรู้เขาแต่ไม่รู้เรา ฝ่ายนั้นเป็นผู้ปราชัย ด้วยห้าประการนี้ก็สามารถหยั่งทราบแพ้ชนะในการสงครามได้แล้ว จิวอี้และซ่งเบ้งได้ประมาณการสงครามระหว่างฝ่ายโจโฉกับฝ่ายกังตั๋งและเล่าปี่สอดคล้องต้องกัน ว่าผลนั้นปลายของ

สงครามนั้นโจโฉจะต้องเป็นฝ่ายปราชัย ดังนั้นเมื่อประมาณการสงครามแล้วจิวยี่จึงมีความมั่นใจในชัยชนะ และขออาสาเป็นแม่ทัพทำสงครามกับโจโฉในครั้งนี้

ขงเบ้งนั่งฟังในฐานะแขกเมืองด้วยสีหน้าอันราบเรียบ รวากับไร้อารมณ์ความรู้สึกใดๆ แต่ขุนกวนได้ฟังคำจิวยี่แล้วเห็นสอดคล้อง ต้องกับความคิดของขงเบ้งที่ได้สนทนากันเมื่อวันก่อน และตรงกับภาพลักษณ์ของตนเองที่จะปกป้องรักษาแคว้นก่ดตั้งไว้ให้ปลอดภัย จึงว่าโจโฉเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดตั้งตนเป็นใหญ่แต่ผู้เดียวในแผ่นดิน หลังจากปราบปรามลิโป้ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุด เล่าเปียวแล้ว ใต้ศตวรรษสมบัติจึงมีใจกำเริบคิดจะขับเมืองก่ดตั้งซึ่งเป็นการเพื่อฝืน เราจะไม่มีวันยอมจำนนต่อโจโฉเป็นอันขาด ทั้งจะไม่ยอมอ่อนข้อใดๆ ให้กับโจโฉ ความอันท่านกล่าวทั้งนี้ต้องด้วยใจเรานัก มิเสียแรงที่ขุนเช็กพี่เราวางใจท่านเป็นหลักชัยของแผ่นดินก่ดตั้งจิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ยินดี แต่เกรงว่าขุนกวนจะมีน้ำใจสั่งเล จึงกล่าวย่ำว่า ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสงครามครั้งนี้ฝ่ายก่ดตั้งจะเป็นฝ่ายชนะ โจโฉจะต้องเป็นฝ่ายปราชัย ข้าพเจ้าขออาสาทำพำจัดโจโฉให้จงได้ แต่ย้งวิตกอยู่ด้วยถ้อยคำคนจะเจรจาให้ท่านสั่งเลเป็นสองใจสืบไปเมื่อหน้า การสงครามก็จะไม่ราบรื่น

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงหยิบเอากระบี่อาญาสิทธิ์สำหรับเจ้าเมือง ชักกระบี่ออกแล้วฟันลงที่มุมโต๊ะที่วราชการจนขาดร่วงลงไปเสียวหนึ่ง แล้วประกาศว่าเราขอประกาศสงครามกับทรราชโจโฉตั้งแต่บัดนี้ ขุนนางและข้าราชการทั้งปวงทั่วทั้งก่ดตั้งจงพร้อมใจกันทำสงครามไปจนกว่าจะได้ชัยชนะ หากผู้ใดกล่าวความให้เรายินยอมอ่อนน้อมต่อโจโฉอีกจะต้องถูกลงโทษประหารอย่างเหี้ยมขาดเหมือนที่เราได้ฟันโต๊ะที่วราชการขาดไปบัดนี้

ว่าแล้วขุนกวนจึงประกาศแต่งตั้งให้จิวยี่เป็นผู้บัญชาการใหญ่ในการทำสงครามกับโจโฉ มีอำนาจบังคับบัญชากองทัพบก กองทัพเรือ และขุนนางข้าราชการทั้งปวงของแคว้นก่ดตั้ง ให้เทียบเอา เป็นรองแม่ทัพ ให้โลซกเป็นเสนาธิการ หากผู้ใดมีเชื้อฟังคำสั่งก็ให้เอากระบี่อาญาสิทธิ์นี้ตัดศีรษะเสีย

ศึกสามเส้าทางการทูตระหว่างขุนกวน โจโฉ และเล่าปี่ปิดฉากลงแล้ว เป็นชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ในสงครามทางการทูตของขงเบ้งต่อขุนกวนและโจโฉ เพราะในบัดนี้เมื่อขุนกวนได้ประกาศสงคราม เช็กเพ็กแล้ว เท่ากับว่าเมืองก่ดตั้งได้เข้าสู่สงครามและกลายเป็นคู่หลักแห่งสงครามกับโจโฉโดยตรง โดยเล่าปี่เป็นเพียงฝ่ายสนับสนุนและนอนพักพักผ่อนอย่างสุขสบายอยู่ที่เมืองก่ดแฮ ผลของการประกาศสงครามครั้งนี้ทำให้เล่าปี่สามารถถอนตัวออกจากสงครามได้อย่างง่ายดาย และได้ผลสถานการณ์สงครามสู่ก่ดตั้งอย่างเต็มที่ เพราะเมื่อขุนกวนประกาศสงครามเช็กเพ็กแล้ว กำลังกองทัพฝ่ายก่ดตั้งก็ย่อมตรงกำลังฝ่ายโจโฉมิให้ยกไปทำร้ายเล่าปี่ที่เมืองก่ดแฮได้

ขุนกวนได้ลุกขึ้นยืน ยื่นกระบี่อาญาสิทธิ์แก่จิวยี่ และประสาทพรแก่จิวยี่ว่าให้มีชัยชนะแก่ข้าศึกทุกทิศทุกทางพิทักษ์ก่ดตั้ง พิชัยอาณาประชาราษฎร์ กำจัดและขับไล่โจโฉให้จงได้ จิวยี่คำนับขุนกวนแล้วน้อมศีรษะเอามือทั้งสองรับกระบี่อาญาสิทธิ์มาจากขุนกวน แล้วหันหน้ามายังเหล่าที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง และประกาศก้องว่า "บัดนี้เราได้อาญาสิทธิ์แล้ว ผู้ใดอย่าประมาทต่อหน้าที่จะทำการรบพุ่งโจโฉครั้งนี้ จงไปพร้อมกันที่ชายทะเล ถ้าผู้ใดขาดชาอยู่จะเกณฑ์เอาราชการมีหัน เราจะเอาโทษแก่ผู้นั้น"

จิวยี่ประกาศให้บรรดาแม่ทัพนายกองและบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของแคว้นก่ดตั้งไปพร้อมกันที่ชายทะเลในตอนบ่ายในวันรุ่งขึ้นเพื่อรับคำสั่งในการยาดราทัพสุแนวหน้าเผชิญกับกองทัพของโจโฉแล้วจึงคำนับลาขุนกวนออกมา

ขุนกวนจึงสั่งเลิกประชุม บรรดาที่ปรึกษา แม่ทัพนายกองและ ขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองก่ดตั้งต่างคำนับขุนกวนแล้วกลับไปจัดแจงเตรียมการเพื่อร่วมชุมนุมรับฟังคำสั่งตามบัญชาของจิวยี่

จิวยี่ออกจากที่วราชการแล้วกลับไปเรือนรับรองอันเป็นที่พัก แล้วสั่งทหารให้ไปเชิญขงเบ้งมาปรึกษา ขงเบ้งเพิ่งออกมาจากที่วราชการ พอมาถึงเรือนพักแขกเมืองทหารของจิวยี่ก็มาเชิญตัวแล้วพาไปพบจิวยี่ พอจิวยี่เห็นขงเบ้งมาถึงก็ออกมาคำนับต้อนรับขงเบ้ง และเชิญขงเบ้งเข้าไปสนทนากันภายในห้องโถง แล้วว่าบัดนี้ขุนกวนนายเราได้ประกาศสงครามกับโจโฉแล้ว ขอสติปัญญาท่านช่วยคิดอ่านการสงครามเพื่อเอาชัยชนะโจโฉต่อไป

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า "ซึ่งท่านจะให้เราช่วยคิดการนั้นก็จะไรมี ผมจะช่วยคิดตามสติปัญญาได้บ้างอยู่ แต่ทว่ายังมีวางใจเลยด้วยเห็นอารมณ์นายท่านยังรวนเร้น" จิวยี่หลังได้ยินคำประกาศสงครามเช็กเพ็กจากปากขุนกวนและรับกระบี่อาญาสิทธิ์จากขุนกวนมาแล้ว ก็มั่นใจว่าขุนกวนได้ตัดสินใจเป็นเด็ดขาดที่จะทำ

สงครามกับโจโจ คาคิดไม่ถึงว่าขงเบ้ง จะตั้งข้อสงสัยเอากับความในใจของขุนกวนในลักษณะเช่นนี้ เพราะ จิวยี่เป็นขุนนางของเมืองกังตั๋งมาช้านาน ก็ยังอ่านความในใจว่าขุนกวนยังมีความรวนเรอยู่ได้ โฉนขงเบ้งเพิ่ง ก้าวย่างเข้าสู่กังตั๋งเพียงไม่กี่วันจึงกล้าทักท้วงว่าขุนกวนยังสงสัยอยู่ดังนี้ จึงถามขงเบ้งว่าเพราะเหตุใดท่าน จึงกล่าวความฉะนี้เล่า

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าในใจของนายท่านนั้นยังคงหวาดวิตกอยู่ด้วยแสนยานุภาพทาง การทหารของโจโจว่ามีกำลังถึงร้อยหมื่น เมืองกังตั๋งมีกำลังทหารน้อยกว่ามาก เกรงว่าจะไม่ชนะแก่กองทัพ ของโจโจ ดังนั้นก่อนที่จะดำเนินการขั้นต่อไปขอให้ท่านกลับเข้าไปว่ากล่าวกับขุนกวนอีกครั้งหนึ่ง ปล่อยให้ ประโลมให้กำลังใจอย่าให้หวั่นไหวกับแสนยานุภาพของโจโจแน่ เมื่อใดที่ขุนกวนตัดสินใจมั่นคงหนักหน่วง แล้ว ท่านก็จะทำการสงครามได้โดยสะดวกใจ

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ไม่แน่ใจว่าขุนกวนจะมีความสงสัยอยู่อีก แต่จิวยี่นั้นเป็นผู้เจนจบในเชิง ขันแห่งพิชัยสงคราม ตระหนักดีว่าการตัดสินใจที่หนักแน่นมั่นคงของผู้มาเป็นปัจจัยอย่าง หนึ่งของความแพ ชนะ และถ้อยคำของขงเบ้งก็มีเหตุผลหนักแน่นอยู่ ชอบที่จะหยั่งท่าทีของขุนกวนให้เป็นที่เด็ดขาดสักครั้งหนึ่ง ก่อน ดังนั้นจิวยี่จึงว่า ความอันท่านกล่าวนี้ก็ชอบกลอยู่ ท่านจงกลับไปก่อน ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาขุนกวนอีกครั้ง หนึ่ง ขงเบ้งจึงคำนับลาจิวยี่กลับไปที่พัก

ส่วนจิวยี่ได้ไปที่จวนของขุนกวน ขุนกวนทราบข่าวจึงมาหาทั้งที่เป็นเวลาค่ำมืดก็ประหลาดใจ จึงถามจิวยี่ว่า เวลานี้ค่ำมืดแล้ว ท่านมีธุระร้อนด้วยสิ่งใดหรือจึงมาหาเรา จิวยี่จึงว่าในวันพรุ่งนี้แล้วข้าพเจ้าก็จะชุมนุมทหาร ตรวจพล และยาดราห์ขึ้นสู่แนวหน้า แต่ยังเกรงว่ามีประการหนึ่งประการใดที่ค้างคาในหัวใจท่านให้เป็นที่วิตก อยู่บ้างหรือไม่ จึงหวังมาสอบถามให้ทราบความกระจ่างสักครั้งหนึ่ง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านมาถามความดังนี้ก็ดีแล้ว ตัวเราเองยังมีความหวาดวิตกอยู่อีกประการหนึ่ง ซึ่ง กองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก มีกำลังพลนับร้อยหมื่น แต่ทหารเมืองกังตั๋งเรามีน้อยกว่า เกรงว่าจะ สู้อโจโจมิได้ หากพลาดพลั้งเสียทีมีการฆ่าหน้าจะเป็นประการใด

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็สะดุ้งใจที่ขุนกวนยังมีความสงสัยจริงดังคำขงเบ้ง จึงกล่าวปลอบใจขุนกวนว่า ประการนี้ แล้วที่ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจมีความวิตกกังวลอยู่ จึงมาสอบถามเพื่อจะชี้แจงให้ท่านมีความมั่นใจ ซึ่งท่าน สำคัญว่าโจโจมีกองทัพถึงร้อยหมื่นนั้นหาจริงไม่ โจโจเสกสร้างชาวลวง บั่นชาวลือว่ามีทหารมาก ทั้งที่แท้มี ทหารเพียงสิบห้าสิบหกหมื่นเท่านั้น ในจำนวนนี้ได้รวมเอาทหารอ้วนเสี้ยวและทหารเมืองเกงจิ๋วไว้ด้วยแล้ว ทั้ง ทหารอ้วนเสี้ยวและทหารเมืองเกงจิ๋วล้วนเป็นทหารเฉลย ไม่เต็มใจทำการศึก ทยอยกับโจโจด้วยความจำใจ โอกาสเปิดเมื่อใดก็คิดจะหนีโจโจอยู่ทุกวันเวลา เห็นจะไม่พร้อมใจที่จะสู้รบอย่างเต็มฝีมือ อีกประการหนึ่งเล่า ทหารโจโจเดินทัพมาแต่ทางไกล เสบียงอาหารก็ขาดสน เมืองกังตั๋งเราเสบียงอาหารและผู้คนพร้อมเพรียง บริบูรณ์ โจโจมีทหารมากจึงเสมือนหนึ่งมีทหารน้อย เรามีทหารน้อยก็เหมือนหนึ่งมีทหารมาก เมื่อวันเวลาผ่านไปความ ได้เปรียบของเราจะเพิ่มพูนขึ้น ความเสียเปรียบของโจโจก็ยิ่งเพิ่มพูนตาม โจโจจะต้องปราชัยใน สงครามครั้งนี้เป็นมั่นคง

แล้วจิวยี่จึงยืนยันมั่นคงว่า การสงครามครั้งนี้ข้าพเจ้าขอเอา แต่ทหารเพียงห้าหมื่นก็จะเอาชนะต่อกองทัพโจโจ ได้ ท่านอย่าวิตกกลับไปเลย ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็โล่งอก ดีใจ ตรงเข้าไปกอดจิวยี่แล้วว่าความอันท่านชี้แจง ทั้งนี้ทำให้จิตใจเราสว่างไสว ความสงสัยสร้างสิ้นแล้ว นับเป็นคุณแก่เรายิ่งนัก การสงครามครั้งนี้เรามีความ มั่นใจถึงสิบส่วนเพราะได้สติปัญญาความคิดอ่านท่านเป็นที่พึ่ง มิเสียแรงที่วางใจ น้อยใจก็แต่เดียวเจียวเราร้อน ก็มิร้อนด้วยเรา เป็นที่พึ่งให้แก่เราได้เลย

แล้วขุนกวนจึงย่ำว่าเราตัดสินใจเป็นเด็ดขาดแล้ว ตัวท่าน เทียเถา และโลซกจงร่วมแรงร่วมใจกันคิดอ่านการ สงครามกำจัดโจโจให้สำเร็จสมความปรารถนานั้นเถิด เมื่อท่านจัดแจงทหารพร้อมแล้วก็จะรีบยกไป ตัวเราจะ ยกเป็นกองทัพหนุนตามไปภายหลัง หากขัดข้องขัดสนประการใด ก็ให้แจ้งข่าวมายังกองทัพหนุน เราก็จะรีบ ยกไปสมทบ

จิวยี่เห็นขุนกวนยืนยันมั่นคงเหมาะดังนี้ก็วางใจ เห็นเป็นเวลาค่ำมืดแล้วจึงรีบคำนับลาขุนกวนกลับไปพักผ่อน รับรอง ระหว่างขีมาเดินทางกลับ จิวยี่ครุ่นคิดคำนึงว่าขงเบ้งเพิ่งย่างก้าวเข้าเมืองกังตั๋งเพียงไม่กี่วันกลับล่วงรู้ ทั่วใจเจ้านายเรากระจ่างยิ่งไปกว่าเรานัก ทั้งมีสติปัญญาหลักแหลม คิดการสิ่งใดก็ล้ำหน้าเรา ไปอยู่เสมอดน แบบขงเบ้งนี้หากปล่อยละน่านเข้าไว้ก็จะเป็นภัยแก่เมืองกังตั๋ง สมควรกำจัดตัดรอนเสียหนามเสี้ยนแต่ต้นมือ เพื่อมิให้กังตั๋งเป็นอันตราย

เมื่อกลับถึงที่พักจิวยี่จึงให้ทหารไปเชิญโลซกมาพบ แล้วเล่าความที่คิดจะสังหารขงเบ้งให้โลซกฟังทุกประการ โลซกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ทักท้วงจิวยี่ในทันทีว่าท่านคิดอ่านสังหารขงเบ้งเสียนี้มีขอบ ด้วยยามนี้เป็นหน้าศึก สงคราม การศึกข้างโจโฉก็ติดพันอยู่ ยังมีผลที่สุดว่าจะเป็นฉันใด หากท่านสังหารขงเบ้งเสียแล้วจะได้ใครเล่า ช่วยคิดอ่านปรึกษาการศึกษา การของนายเราจะมิเสียไปหรือ อนึ่งแม้ท่านรู้ว่าขงเบ้งถูกท่านสังหารเสียแล้วก็จะผูกพยาบาทเมืองกังตั๋ง ครั้นเห็นว่าสิ้นขงเบ้งเป็นคู่คิดก็จะหมั่นนำใจต่อสู้ด้วยโจโฉ ดีร้ายก็จะยอมสวามิภักดิ์ แก่โจโฉรวมทำร้ายเมืองกังตั๋งเรา จะมีหนีกอกชาวเมืองกังตั๋งแล้วละหรือ

แล้วโลซกจึงยกเหตุผลต่อไปว่า ขงเบ้งนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก ความคิดแลสติปัญญาของขงเบ้งจะช่วยท่าน ให้ทำการสงครามกับโจโฉอย่างเบาะแสร้ง แทนที่ท่านจะคิดอ่านสังหารขงเบ้ง เหตุไฉนไม่คิดที่จะดึงตัวขงเบ้งไว้ เป็นพวก เพราะบัดนี้จุ๊กกั๊กกั้นพี่ชายของขงเบ้งก็รับราชการอยู่ด้วยเมืองกังตั๋ง ขอบที่ท่านจะให้ไปว่ากล่าว ชักชวนขงเบ้งให้อยู่รับราชการกับเมืองกังตั๋ง การสำเร็จแล้วประโยชน์ปัจจุบันและประโยชน์อนาคตก็จะมี บังเกิดแก่กังตั๋งทั้งสองสถาน ท่านจงใคร่ครวญให้จงดี

ขงเบ้งได้รับชัยชนะในศึกการทูตจนกังตั๋งประกาศสงครามเช็กเพ็กกับโจโฉ แต่กลับตกอยู่ในอันตรายจาก ความคิดอ่านวางแผนสังหารของจิวยี่เสียแล้ว

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>